

ДЖЕФРИ АРЧЪР БЛУДНАТА ДЪЩЕРЯ

Част 2 от „Каин и Авел“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2004

chitanka.info

На Питър, Джой, Алисън, Клер и Саймън

ПРОЛОГ

— Президент на Съединените щати — отвърна тя.

— Мога да измисля и по-приятни начини да се разоря — промърмори баща ѝ, свали очилата за четене от носа си и се взря в нея над вестника си.

— Не бъди лекомислен, папа. Президентът Рузвелт доказва, че не може да има по-голямо призвание от службата на обществото.

— Единственото, което доказва Рузвелт... — започна баща ѝ, но спря и отново се върна към вестника си — досети се, че дъщеря му ще приеме думите му за несериозни.

— Ясно е, че ще е безсмислено да преследвам подобна цел без подкрепата ти — продължи момичето, сякаш много добре знаеше какво става в главата му. — Дори само полът ми е достатъчна пречка, да не говорим за произхода ми.

Хартиената бариера между бащата и дъщерята изведнъж изчезна.

— Не си и помисляй да говориш лошо за поляците — каза той. — Историята е доказала, че сме благороден народ, който винаги държи на думата си. Баща ми беше барон...

— Зная, дядо ми също. Но това няма да ми помогне да стана президент.

— За съжаление — въздъхна той. — Иначе несъмнено щеше да бъде велик водач на страната.

— Че защо тогава да не може да го направи внучката му?

— Няма никаква причина да не може — отвърна той, загледан в стоманеносивите очи на единственото си дете.

— Е, папа, това означава ли, че ще ми помогнеш? Не мога да разчитам на успех без финансовата ти подкрепа.

Баща ѝ помълча, нагласи отново очилата на носа си и бавно сгъна броя на „Чикаго Трибюн“.

— Предлагам ти сделка, мила. В края на краищата, политиката нали е тъкмо това? Ако резултатът от предварителните избори в Ню

Хампшир се окаже задоволителен, ще те подкрепя. Но ако не е, отказваш се от тази идея.

— Какво разбираш под задоволителен? — незабавно отвърна тя.

Той отново замълча — обмисляше думите си.

— Ако спечелиш изборите или събереш над тридесет процента от гласовете, ще те последвам чак до Белия дом, дори това ме доведе до просешка тояга.

Момичето се отпусна за първи път от началото на разговора.

— Благодаря ти, папа. Не бих могла и да помисля за повече.

— Разбира се, че не би могла — отвърна той. — А сега мога ли да прочета на спокойствие как е било възможно „Къбс“ да изгубят седмата игра от серията с „Тигрите“.

— Определено бяха по-слабият отбор, ако се съди по резултата — девет на три.

— Млада госпожице, може и да си мислите, че поназнайвате едно-друго от политиката, но мога да ви уверя, че сте пълна невежа в бейзбола — каза мъжът, докато съпругата му влизаше в стаята, и обърна масивното си тяло към нея. — Дъщеря ни иска да се кандидатира за президент на Съединените щати. Какво ще кажеш?

Момичето вдигна поглед и с нетърпение зачака отговора.

— Само едно — отговори майката. — Че отдавна трябва да си е легнала и ти си виновен, че си я оставил будна до толкова късно.

— Май си права — призна той. — Хайде, малката. Време е за сън.

Тя го целуна по бузата и прошепна:

— Благодаря, папа.

Той проследи с поглед как единадесетгодишната му дъщеря излиза от стаята и едва сега забеляза, че пръстите на дясната ѝ ръка са стиснати в малко стегнато юмруче — както правеше винаги, когато е ядосана или твърдо решена за нещо. Подозираше, че в този случай става въпрос и за двете, но реши, че е безсмислено да се опитва да обяснява на жена си, че дъщеря им не е обикновено дете. Отдавна се беше отказал да споделя с жена си собствените си амбиции и беше най-малкото благодарен, че тя не се опитва да потисне амбициите на дъщеря им.

Отново се зачете в статията за „Чикаго Къбс“ — само за да признае, че мнението на момичето по въпроса май се оказваше вярно.

Флорентина Розновски не заговори по тази тема цели двадесет и две години. А когато го направи, смяташе, че баща ѝ ще се придържа към своята част от сделката. В края на краищата поляците са благороден народ, който никога не отстъпва от думата си.

МИНАЛОТО

1934–1968

1.

Раждането не бе от леките, но пък на Авел и Зофя Розновски нищо не им се бе удавало лесно и двамата се бяха настроили философски на тази тема — всеки по свой начин. Авел искаше син, който някой ден да го наследи и да застане начело на „Барон Груп“. Беше сигурен, че по времето, когато момчето стане готово за поста, името му ще стои наравно с Риц и Статлър, а „Барон“ ще бъде най-голямата хотелска верига на света. Авел крачеше нервно в коридора на болница „Сейнт Люк“ в очакване на първия вик на новороденото и с изтичането на часовете лекото му накуцване започваше да личи все повече и повече. От време на време завърташе сребърната гривна на китката си и се вглеждаше в написаното върху нея име. Обърна се, за да мине по коридора за пореден път, и видя доктор Додек да крачи насреща му.

— Честито, господин Розновски — каза му той.

— Благодаря — с нетърпение отвърна Авел.

— Имате чудесно момиченце — каза докторът.

— Благодаря — тихо повтори Авел; мъчеше се да не показва разочарованието си. Последва акушера в малката стая в дъното на коридора. Зад стъклото имаше няколко сбръчкани личица. Докторът посочи първата му рожба. За разлика от другите, нейните малки пръстчета бяха свити в мъничко юмруче. Авел бе чел някъде, че новородените започват да правят това чак след третата седмица. Усмихна се, обхванат от гордост.

Майката и дъщерята останаха в болницата още шест дни и Авел ги посещаваше всяка сутрин след сервирането на закуската в хотела и всеки следобед, веднага щом и последният посетител излизаше от трапезарията. Около леглото на Зофя имаше телеграми, цветя и излезлите наскоро на мода поздравителни картички — свидетелства, че и други хора се радват на събитието. На седмия ден майката и детето, което все още нямаше име (Авел бе обмислял само момчешки), се прибраха у дома.

Точно две седмици след раждането на детето го кръстиха Флорентина, на името на сестрата на Авел. След като бебето бе настанено в прясно боядисаната детска стая на горния етаж, Авел прекарваше часове, като просто се взираше в дъщеря си, гледаше я как спи и се събужда и осъзнаваше, че трябва да работи още повече, за да осигури бъдещето ѝ. Твърдо бе решен да осигури на Флорентина по-добър старт в живота, отколкото бе имал той самият. За нея не бяха нищетата и мизерията на собственото му детство, нито пък унижението да пристигне на източния бряг на Америка с няколко обезценени руски рубли, скътани в жилетката на единствения му костюм.

Щеше да се погрижи Флорентина да получи образованието, от което той бе лишен — не че му липсваше особено. Франклин Д. Рузвелт обитаваше Белия дом, а по всичко личеше, че малката хотелска верига на Авел ще преживее Депресията. Америка се отнасяше благосклонно към имигрантите.

Всеки път, когато оставаше сам с дъщеря си в детската ѝ стая, той си спомняше собственото си минало и кроеше планове за бъдещето ѝ.

Когато пристигна в Съединените щати, бе успял да си намери работа в малка месарница в Долен Ийст Сайд в Ню Йорк, където прекара две дълги години, преди да намери свободно място в хотел „Плаза“ като помощник-сервитьор. Още от първия ден старият оберкелнер Сами се отнасяше с него, сякаш е някаква най-нисша форма на живот. Четири години по-късно щеше да бъде впечатлен от работата и небивалите усилия, положени от въпросната нисша форма на живот, за да се добере до мястото помощник на оберкелнера в Дъбовия салон. През онези ранни години Авел бе прекарвал по пет следобедна седмично над книгите в Колумбийския университет, а след вечерята четеше до късно през нощта в стаята си.

Конкурентите му се чудеха дали изобщо му остава време за сън.

Авел не виждаше как новополучената диплома ще му помогне да се издигне, ако продължава да обслужва масите в Дъбовия салон на хотел „Плаза“. Отговорът дойде от един червендалест тексасец, Дейвис Лерой, който бе наблюдавал цяла седмица как Авел грижливо обслужва клиентите. Господин Лерой, собственик на единадесет хотела, му предложи мястото на заместник-директор на главния си

хотел „Ричмънд Континентал“ в Чикаго с единственото задължение да отговаря за ресторантите.

Авел внезапно се върна в настоящето, защото Флорентина се обърна и започна да удря по преградата на креватчето. Протегна пръст и дъщеря му го сграбчи като спасително въже, хвърлено на удавник. Започна да го хапе с онова, което сигурно си мислеше, че са зъби...

Когато Авел пристигна в Чикаго, откри, че хотел „Ричмънд Континентал“ е силно западнал. Не му трябваше много време, за да открие причината. Директорът Дезмънд Пейси въртеше далавери — и доколкото можеше да прецени Авел, това по всяка вероятност продължаваше вече тридесет години. През първите шест месеца след назначаването си новият заместник-директор събираше доказателствата, нужни му да притисне Пейси, след което предостави на работодателя си досието с фактите. Когато Дейвис Лерой разбра какво се е вършело зад гърба му, незабавно изхвърли Пейси и постави на негово място новото си протеже. Това принуди Авел да заработи още по-усърдно и той стана толкова сигурен, че е в състояние да заздравя нещата във веригата „Ричмънд“, че когато възрастната сестра на Лерой пусна за продан двадесет и пет процента от акциите на компанията, продаде цялото си имущество, за да ги купи. Дейвис Лерой бе очарован от всеотдайността на младия си служител и му се отблагодари, като го назначи за главен управител на веригата.

От този момент двамата станаха съдружници, а професионалната им връзка прерасна и в тясна дружба. Авел бе първият, който оцени колко трудно е един тексасец да признае един поляк за равен. За първи път, откакто се бе установил в Америка, той се почувства сигурен — докато не откри, че самите тексасци са не по-малко горди от поляците.

Авел все още не можеше да приеме станалото след това. Ако Дейвис му се беше доверил и му бе казал истината за финансовото състояние на групата — кой ли нямаше проблеми по време на Депресията? — сигурно двамата щяха да измислят нещо. На шестдесет и две години Дейвис Лерой бе уведомен от банката си, че кредитът му вече не се покрива от стойността на хотелите му и че са необходими нови гаранции, за да се съгласят да платят заплатите за следващия месец. В отговор на този ултиматум Дейвис Лерой бе вечерял насаме с дъщеря си и се бе оттеглил в президентския апартамент на дванадесетия етаж с две бутилки бърбън. След което бе

отворил прозореца и се бе хвърлил през него. Авел никога нямаше да забрави как стоеше на ъгъла на Мичиган авеню в четири сутринта. Трябваше да идентифицира тялото на своя ментор. Успя единствено благодарение на сакото, което Лерой бе носил предишната вечер. Занимаващият се със случая следовател му каза, че това било седмото самоубийство в Чикаго за деня. Това никак не му помогна. Как би могъл полицаят да знае колко много бе направил за него Дейвис Лерой и как той смята да му се отблагодари за приятелството в бъдеще? В набързо написаното завещание Дейвис бе оставил своите седемдесет и пет процента от акциите на съдружника си и бе посочил, че макар и те да са напълно лишени от стойност, стопроцентовата собственост върху веригата може да му помогне при опит да договори нови условия с банката.

Флорентина отвори очи и заплака. Авел я вдигна нежно и незабавно съжали, когато докосна мокрите ѝ пеленки. Препови я бързо, като не забрави внимателно да я подсуши, преди да сгъне чистото парче плат на голям триъгълник и да я закопчае така, че безопасните да са далеч от тялото ѝ. Всяка грижовна майка би кимнала одобрително на подобно старание. Флорентина затвори очи, клюмна и заспа на рамото на баща си.

— Неблагодарно хлапе — промърмори добродушно той и я целуна по бузата.

След погребението на Дейвис Лерой Авел посети „Каин и Кабът“ — банката на веригата „Ричмънд“ в Бостън — и умолява единия от директорите да не обявява единадесетте хотела за продан. Опитва се да убеди банката, че ако го подкрепи, след време веригата ще заработи на печалба. Зализаният студен мъж зад скъпото директорско бюро остана непреклонен. „Длъжен съм да отстоявам интересите на банката“ — обясни той. Авел никога нямаше да забрави унижението да се обръща към човек на своята възраст с „господине“ и въпреки това да остане с празни ръце. Банкерът сигурно имаше душа като на касов апарат, за да не разбира колко хора ще бъдат засегнати от решението му. За стотен път Авел си обеща, че някой ден ще го върне тъпкано на господин Уилям „Бръшлянената лига“^[1] Каин.

Същата нощ Авел пътуваше към Чикаго с мисълта, че всички беди в живота му вече са се случили — само за да открие, че „Ричмънд Континентал“ е изгорял до основи, а полицията му предявява

обвинение в умишлен палеж. Оказа се, че палеж наистина има, но е дело на жадуващия за отмъщение Дезмънд Пейси. При арестуването си той с готовност призна, че целта му е била да съсипе Авел. И щеше да успее, ако на помощ на Авел не се бе притекла застрахователната компания. Дори сега той се питаше дали нямаше да е по-добре да си беше останал в руския лагер за военнопленници, вместо да бяга в Америка. Точно тогава късметът го сполетя отново — някакъв анонимен благодетел, който според Авел бе господин Дейвид Макстън от хотел „Стивънс“, купи веригата „Ричмънд“ и предложи на Авел да остане на старата си директорска длъжност; даде му шанс да покаже, че е в състояние да докара компанията до печалба.

Авел си спомни как се срещна отново със Зофя — самоувереното момиче, с което се бе запознал на борда на кораба до Америка. Тогава го бе накарала да се чувства незрял. Но не и когато се срещнаха отново и се оказа, че тя работи като сервитьорка в „Стивънс“.

Оттогава бяха минали две години и макар че новосъздадената верига „Барон“ не приключи 1933 година с печалба, загубите възлизаха само на двадесет и три хиляди долара — до голяма степен благодарение на празненствата по случай стогодишнината на Чикаго, когато градът бе посетен от повече от един милион туристи, дошли да видят Световното изложение.

След като Пейси бе осъден за палежа, Авел трябваше само да изчака плащането на парите от застраховката, за да започне да строи отново хотела в Чикаго. Беше използвал промеждутъка, за да посети останалите десет хотела от веригата и да ги очисти от служителите, които проявяваха същите склонности като Дезмънд Пейси. На мястото на изхвърлените назначаваше хора от дългите опашки безработни, появили се в цяла Америка.

Зофя започна да негодува срещу честите му пътувания от Чарлстън до Мобайл и от Хюстън до Мемфис, за да наглежда хотелите на юг. Но Авел си даваше сметка, че ако иска да спази своята част от уговорката с анонимния си благодетел, няма да има много време да се заседава вкъщи — колкото и да обожаваше дъщеря си. Разполагаше с десет години, за да върне заема на банката. Ако успееше, според една клауза в договора щеше да има право да купи останалите шестдесет процента от акциите на компанията за три милиона долара.

Зофя всяка вечер благодареше на Бога за това, с което вече разполагаха, и го умоляваше да намали темпото. Нищо обаче не бе в състояние да спре Авел от опитите му да постигне целта си.

— Вечерята е готова — извика Зофя.

Авел се престори, че не я е чул, и продължи да се взира в спящата си дъщеря.

— Не ме ли чу? Вечерята е готова.

— Какво? Не те чух, скъпа. Извинявай. Идвам.

Изправи се с неохота. Червеното пухено юрганче на Флорентина лежеше на пода до креватчето. Той вдигна меката завивка и внимателно я постави върху одеялото, с което бе завита спящата му дъщеря. Не искаше тя никога да усеща студ. Бебето се усмихна в съня си. „Може би това е първият ѝ сън?“ — питаше се Авел, докато гасеше лампата.

[1] Група престижни университети в североизточните щати. — Бел.пр. ↑

2.

Кръщенето на Флорентина бе нещо, което всички щяха да запомнят — с изключение на самата нея, тъй като проспа цялото събитие. След церемонията в катедралата „Светото Име“ в Северен Уобаш гостите отидоха в хотел „Стивънс“. Авел нае отделна зала и покани над сто души да отпразнуват случая. Кръстник бе най-близкият му приятел Джордж Новак — също поляк, който спеше на койката над неговата по време на пътуването от Европа, а кръстница — Янина, една от братовчедките на Зофя.

Гостите отдадоха дължимото на традиционната трапеза от десет ястия. Авел седеше на почетното място и приемаше подаръците от името на дъщеря си. Сред тях имаше сребърна дрънкалка, американски спестовни бонове, издание на „Хъкълбери Фин“ и великолепен старинен пръстен със смарагд от тайнствения му покровител. Авел се надяваше благодетелят му да е получил поне толкова удоволствие при подаряването, колкото показва по-късно дъщеря му при приемането на подаръка. За да отбележи случая, Авел подари на Флорентина голямо кафяво плюшено мече с червени очи.

— Прилича на Рузвелт — каза Джордж и вдигна играчката, за да я видят всички. — Това е повод за второ кръщение — кръщавам това меченце Франклин Делано Рузвелт.

— Наздраве, господин президент! — Авел вдигна чашата си. Името на мечето така и си остана.

Празненството свърши към три посред нощ и Авел трябваше да поръча количка от хотела, за да закара подаръците у дома. Джордж му махна с ръка, когато минаваше покрай него по Мичиган Авеню и я буташе пред себе си.

Щастливият татко започна да си подсвирква — спомняше си различните подробности от чудесната вечер. Едва когато господин президентът падна за трети път от количката, си даде сметка колко разнебитена е улицата. Вдигна мечока и го нагласи в средата на отрупаната с подаръци количка. Тъкмо се изправяше, когато нечия ръка легна на рамото му. Авел рязко се обърна, готов да защити с

живота си първите придобити от Флорентина неща, и се озова срещу някакъв млад полицаи.

— Можете ли да обясните какво правите с количка на хотел „Стивънс“ на Мичиган авеню в три през нощта?

— Разбира се, полицаи — отвърна Авел.

— Добре, да започнем с това какво има в пакетите.

— Като изключим Франклин Делано Рузвелт, не мога да ви кажа със сигурност.

Полицаят веднага го арестува по подозрение за кражба. И докато получателката на подаръците кротко спеше под червеното си юрганче в детската си стая на втория етаж, баща ѝ прекара безсънна нощ на един стар, натъпкан с конски косъм матрак в ареста. Джордж се появи на следващата сутрин в съда, за да потвърди разказа му.

На другия ден Авел купи един буик от Питър Сосиковски, който се занимаваше с търговия с автомобили втора ръка в полския квартал.

Започна да пътува извън Чикаго с все по-голямо нежелание — страхуваше се да отсъства дори за няколко дни и да пропусне първата стъпка, първата дума и всичко друго първо нещо на любимата си дъщеря. Надзираваше бдително дневния ѝ режим още от раждането ѝ и не позволяваше в дома им да се говори на полски. Бе твърдо решен в говора ѝ да няма и следа от полски акцент, който би я накарал да се чувства неудобно в обществото.

С трепет очакваше първата ѝ дума с надеждата, че тя ще бъде „папа“. Зофя пък се страхуваше да не бъде някоя полска дума, която да разкрие, че невинаги е говорела на първородната си рожба на английски.

— Дъщеря ми е американка и трябва да говори английски — ѝ беше обяснил Авел. — Прекалено много поляци продължават да разговарят помежду си на родния си език и заради това децата им ще прекарат целия си живот в северозападния край на Чикаго, ще бъдат наричани „тъпи поляци“ и ще са обект на подигравка за всички останали.

— С изключение на онези от сънародниците ни, които все още чувстват някаква преданост към Полската империя — възрази Зофя.

— Полската империя ли? За бога, Зофя, в кой век живееш?

— В двадесети — повиши глас тя.

— Стига глупости!

— И това го казва човек, чиято върховна амбиция е да се върне във Варшава като посланик?

— Казвал съм ти никога да не споменаващ това, Зофя! Никога!

Зофя, чийто английски си оставаше с непоправим акцент, не отговори. По-късно обаче спомена нещо по въпроса на братовчедките си и продължи да говори на полски само когато Авел не бе вкъщи. Изобщо не бе впечатлена от така често изтъквания от съпруга ѝ факт, че дори само оборотът на „Дженеръл Мотърс“ надвишава бюджета на Полша.

Към 1935 година Авел вече бе сигурен, че страната окончателно се е изправила на крака и Депресията е само минало, така че реши, че е настъпил моментът да построи новия „Чикаго Барон“ на мястото на стария „Ричмънд Континентал“. Избра архитект и започна да прекарва във Ветровития град повече време, отколкото по пътищата. Твърдо бе решен хотелът му да е най-добрия в Средния запад.

„Чикаго Барон“ бе завършен през май 1936. Откри го кметът от Демократическата партия Едуард Дж. Кели. На празненството присъстваха и двамата сенатори от Илинойс — много добре си даваха сметка за бързото замогване на Авел.

— Прилича на милион долара закуп — каза сенатор Дж. Хамилтън Луис.

— Не сте много далеч от истината — отвърна Авел, докато се наслаждаваше на богато украсените зали, високите тавани с гипсова мазилка и украсата в пастелни зелени тонове. Финалният щрих бе тъмнозеленото гравирано „Б“ навсякъде — от кърпите в банята до знамето, което се вееше на върха на високата четиридесет и два етажа постройка.

— Този хотел вече носи белега на успеха — каза Дж. Хамилтън Луис пред двете хиляди гости. — Защото, приятели мои, не сградата, а създателят ѝ е онзи, който завинаги ще остане известен като Чикагския барон.

Авел бе поласкан от надигналия се рев от овации и се усмихна на себе си. Съветникът му по връзки с обществеността се бе погрижил тези думи да се появят в речта на сенатора още преди седмица.

Постепенно започваше да се чувства свойски сред едри бизнесмени и висши политици. Зофя обаче не се приспособи към промяната в положението на съпруга си и се мотаеше несигурно на

задан план, изпи малко повече шампанско от необходимото и накрая се измъкна с неубедителното извинение, че отива да види дали Флорентина е заспала. Авел изпрати зачервената си съпруга до въртящата се врата, като раздразнено мълчеше. Зофя нито се интересуваше, нито разбираше успеха на Авел и предпочиташе да игнорира новия му свят. Много добре обаче си даваше сметка колко много се дразни Авел от това.

— Не бързай да се прибереш — не се сдържа да каже тя, докато той я настаняваше в колата.

— Няма — отвърна той на вратата, когато се връщаше. Бутна я толкова силно, че тя се завъртя три пъти, след като мина през нея.

Градският съветник Хенри Осбърн, който го чакаше във фойето, отбеляза:

— Това явно е връхната точка в живота ти.

— Връхната точка ли? Та аз току-що навърших тридесет — отвърна Авел.

Светкавицата блесна точно когато сложи ръката си на рамото на високия мургав и красив политик. Авел се усмихна към фотографа, наслаждавайки се на отношението, което получаваше като знаменитост.

— Смятам да построя хотели „Барон“ по целия свят — каза той достатъчно високо, за да го чуят околните. — Възнамерявам да стана за Америка онова, което е Сезар Риц за Европа. Дръж се за мен, Хенри, и няма да съжаляваш.

Двамата тръгнаха към ресторанта.

— Хенри, ако можеш да ми отделиш време, заповядай утре на обяд — добави Авел, когато се отдалечиха на достатъчно разстояние, за да не ги чуват. — Искам да обсъдим едно нещо.

— Поласкан съм, Авел. Един обикновен градски съветник е винаги на разположение на Чикагския барон.

Разсмяха се високо, макар че и двамата не сметнаха забележката за особено остроумна.

За Авел това се оказа поредната безкрайна нощ. Когато се прибра, легна в стаята за гости, за да не събуди Зофя — или поне така й обясни на следващата сутрин.

Когато влезе в кухнята на закуска, Флорентина седеше на високия си стол, ентусиазирано размазваше овесената каша около устата си и захапваше всичко, което се намираше в обсега на ръчичките ѝ — дори нещата, които не бяха за ядене. Той я целуна по челото — единственото място, което изглеждаше горе-долу чисто от кашата — и седна, за да се заеме с вафлите и кленовия сироп. Когато приключи със закуската, стана и каза на Зофя, че ще обядва с Хенри Осбърн.

— Този човек не ми харесва — каза Зофя.

— И аз не съм луд по него — отговори Авел. — Но не бива да забравяме, че има достатъчно влияние в Градския съвет и може да ни донесе много облаги.

— А също и много вреди.

— Не го взимай така присърце. Остави ме аз да се погрижа за съветника Осбърн — каза Авел, погали съпругата си по бузата и понечи да тръгне.

— Президунк — каза едно гласче и двамата се обърнаха към Флорентина, която сочеше надолу. Осеммесечният Франклин Д. Рузвелт лежеше по очи на пода.

Авел се разсмя, вдигна любимата играчка и я постави на мястото, което Флорентина му бе направила на стола си.

— Пре-зи-дент — бавно и отчетливо каза той.

— Президунк — настоя Флорентина.

Авел отново се разсмя и потупа Франклин Д. Рузвелт по главата. Стана така, че ФДР бе отговорен не само за Новия курс, но и за първото политическо изказване на Флорентина.

Шофьорът му го чакаше до новия кадилак. Колкото по-добра ставаше колата, която можеше да си позволи, толкова повече намаляваше умението на Авел да шофира. Когато купи кадилака, Джордж го посъветва да си наеме шофьор. Сега Авел му нареди да кара бавно към Голдън Коуст. Взираше се в блестящите стъкла на „Чикаго Барон“ и се наслаждаваше на мисълта, че в целия свят няма друго място, където човек да е в състояние да постигне толкова много за толкова кратко време. За по-малко от петнадесет години бе постигнал толкова, колкото китайците биха се радвали да постигнат за десет поколения.

Изскочи от колата преди шофьорът да успее да заобиколи и да му отвори вратата, влезе енергично в хотела и се качи със специалния експресен асансьор до четиридесет и втория етаж, където прекара цялата сутрин в проверяване на всеки проблем, с който се бе сблъскал новият хотел — един от асансьорите за гости не работеше добре; двама келнери се бяха сбили с ножове в кухнята и Джордж ги бе изритал още преди пристигането на Авел; списъкът с щетите след отварянето бе подозрително дълъг — трябваше да провери дали келнерите не са откраднали нещо и не са го записали като повреда. Не остави нищо на случайността във всеки един от хотелите — от гостите в Президентския апартамент до цената на осемте хиляди пресни хлебчета, от които се нуждаеше отделът по снабдяване всяка седмица. Прекара сутринта в справки, проблеми и търсене на начини за решаването им и спря едва когато секретарката въведе в кабинета му съветник Осбърн.

— Добро утро, бароне — каза Хенри: произнесе титлата на Розновски малко снизходително.

Навремето, когато Авел бе младши сервитьор в „Плаза“ в Ню Йорк, произнасянето на титлата обикновено се придружаваше от презрителна мимика. Когато бе помощник-директор в „Ричмънд Континентал“, я споменаваха шепнешком зад гърба му и с подигравка. По-късно всички започнаха да я възприемат с уважение.

— Добро утро, съветник — каза Авел и хвърли поглед към часовника на бюрото си. Един и пет. — Ще обядваме ли?

Заведе Хенри в намиращата се в съседство уединена трапезария. За страничния наблюдател Хенри Осбърн едва ли приличаше на приятел на Авел. Завършил Чоут и Харвард (както непрекъснато напомняше на Авел), той бе участвал в Световната война като лейтенант от морската пехота. Висок метър и осемдесет, с гъста черна коса, леко прошарена, Хенри изглеждаше доста по-млад, отколкото твърдеше биографията му.

Двамата се бяха срещнали за първи път по повод пожара в „Ричмънд Континентал“. Тогава Хенри работеше за компанията „Грейт Уестърн“, която, доколкото можеха да си спомнят всички, бе застраховала хотелската верига „Ричмънд“. Авел се изненада, когато Хенри му намекна, че една малка сума би помогнала значително за по-бързото и безпроблемно минаване на документите през централата. В

онези дни не разполагаше с „малка сума“; въпреки това книжата в края на краищата стигнаха където трябва — Хенри бе повярвал в бъдещето на Авел.

Така Авел за първи път си даде сметка, че могат да се купуват и хора.

По времето, когато Хенри бе избран в Градския съвет на Чикаго, Авел вече можеше да си осигури малка сума в брой и разрешителното за строежа на новия „Барон“ мина през местните власти като фурия. Когато по-късно Хенри обяви, че смята да се кандидатира в Камарата на представителите, Авел бе сред първите, които му изпратиха тлъст чек за предизборната кампания. Макар лично и да оставаше с едно наум за новия си съюзник, той много ясно си даваше сметка, че един послушен политик ще е от голяма полза за веригата „Барон“. Погрижи се нито едно от малките плащания в брой (не ги възприемаше като подкупи, дори пред себе си) да не фигурира в счетоводните книги и бе сигурен, че може да прекъсне сделката във всеки момент, когато му е удобно.

Трапезарията бе в същите деликатни тонове на зеленото, както и останалата част от хотела, но от щампованото „Б“ нямаше и следа. Мебелите бяха дъбови, от деветнадесети век. По стените висяха нарисувани с маслени бои портрети от същия период, всичките внесени от Европа. Щом вратите се затвореха, човек можеше да си представи, че е попаднал в друг свят, далеч от забързания ритъм на съвременните хотели.

Авел зае мястото си начело на масата, която можеше спокойно да побере осем гости, но в този ден бе сервирана само за двама.

— Сякаш попадаш в кътче от добрата стара Англия — отбеляза Хенри, докато оглеждаше стаята.

— Да не споменаваме Полша — отвърна Авел, докато един униформен келнер сервираше пушена съомга, а втори наливаше в чашите им „Бушар Шабли“.

Хенри се загледа в отрупаната маса.

— Сега разбирам защо си придаваш толкова тежест, бароне.

Авел се намръщи и бързо смени темата.

— Ще ходиш ли утре да гледаш „Къбс“?

— Има ли смисъл? Имат по-слаби точки и от републиканците. Не че отсъствието ми ще обезкуражи „Трибюн“ да опише мача като побой,

нямащ нищо общо с играта и правенето на точки, а при малко по-различно развитие на обстоятелствата — че „Къбс“ са постигнали бляскава победа.

Авел се разсмя.

— Едно поне е сигурно — продължи Хенри. — Никога няма да видиш нощна игра на стадион „Ригли“. Това противно нововъведение да се играе на прожектори никога няма да стигне до Чикаго.

— Същото ти беше мнението и за бирата в кутии миналата година.

Сега беше ред на Хенри да се намръщи.

— Не си ме поканил на обяд, за да обсъждаме бейзбола и бирата в кутии. Е, Авел, какво си замислил и как мога да ти помогна?

— Много просто. Искам да се посъветвам с теб какво да правя с Уилям Каин.

Хенри като че ли се задави. „Трябва да говоря с главния готвач — помисли си Авел. — В съомгата не трябва да има никакви кости.“

— Хенри, навремето ми разказа с пълни подробности какво е станало, когато пътищата ви са се пресекли и как той в края на краищата те е измамил и те е оставил без пукнат грош — продължи той. — Е, с мен се отнесе още по-зле. По време на Депресията притисна здраво моя съдружник и най-близък приятел Дейвис Лерой и стана пряка причина за самоубийството му. А след това отказа да ме подкрепи, когато поисках да се заема с управлението на хотелите и да се опитам да изправа веригата на крака.

— И кой те подкрепи в края на краищата? — попита Хенри.

— Един частен инвеститор с „Континентал Тръст“. Директорът никога не ми го е казвал, но винаги съм подозирал, че е Дейвид Макстън.

— Собственикът на „Стивънс“?

— Същият.

— И какво те кара да мислиш така?

— Когато дадох прием за сватбата си и за кръщенето на Флорентина в „Стивънс“, сметката беше покрита от благотетеля ми.

— Това едва ли може да се нарече доказателство.

— Така е, но съм сигурен, че е Макстън, защото веднъж ми предложи да поема „Стивънс“. Казах му, че съм по-заинтересован да намеря някой, който да ме подкрепи при възстановяването на веригата

„Ричмънд“, и същата седмица банката му в Чикаго ми предложи пари от някой, който не искал да разкрива самоличността си — щяло да се стигне до конфликт на интереси.

— Това вече звучи малко по-убедително. Кажи какво си намислил за Уилям Каин. — Хенри въртеше чашата си в ръце и чакаше Авел да продължи.

— Нещо, което няма да отнеме много от времето ти, а може да се окаже полезно както във финансов план, така и в личен — доколкото знам отношението ти към Каин.

— Слушам те — каза Хенри, без да вдига поглед от чашата си.

— Искам да се добера до контролния пакет акции на банката му в Бостън.

— Няма да е лесно — каза Хенри. — По-голямата част от акциите се държат от фамилен тръст и не могат да се продават без личното му съгласие.

— Доста добре си осведомен — отбеляза Авел.

— Това е общоизвестно — отвърна Хенри.

Авел не му повярва.

— Добре, да започнем с научаването на имената на всеки собственик на акции в „Каин и Кабът“ и да видим дали някой ще прояви интерес да се раздели с тях срещу цена, значително по-висока от обичайната.

Авел забеляза как очите на Хенри светнаха, когато започна да пресмята колко ще спечели, ако успее да се спазари и с двете страни.

— Разбере ли, нещата ще загрубейт — каза Хенри.

— Няма да разбере — каза Авел. — А и да го направи, ще сме най-малкото с два хода преднина. Мислиш ли, че можеш да свършиш работата?

— Мога да се опитам. Какво друго имаш предвид?

Авел разбра, че Хенри се опитва да научи каква сума може да очаква, но още не беше свършил.

— Искам писмен доклад на всяко първо число, в който да са описани акциите на Каин във всяка компания, деловите му начинания и всички подробности, които можеш да научиш за личния му живот. Абсолютно всичко, до което се добереш, колкото и тривиално да изглежда.

— Повтарям, няма да е лесно — каза Хенри.

— Хиляда долара месечно ще премахнат ли част от трудностите?

— Хиляда и петстотин — със сигурност — отвърна Хенри.

— Хиляда през първата половина година. Ако успееш да се докажеш, вдигам мизата на хиляда и петстотин.

— Споразумяхме се — каза Хенри.

— Добре. — Авел измъкна портфейла от вътрешния си джоб и извади подписания вече чек за хиляда долара.

Хенри се зае да го изучава.

— Сигурен беше, че ще се съглася на толкова, нали?

— Не, никак даже. — Авел измъкна втори чек за хиляда и петстотин и му го показа. — Ако излезеш сред победителите през първите шест месеца, ще си изгубил само три хиляди долара.

Двамата се разсмяха.

— А сега към по-приятни теми — каза Авел. — Ще победим ли?

— „Къбс“ ли имаш предвид?

— Не, изборите.

— Разбира се, Ландън ще претърпи поражение. Канзаският слънчоглед не може да се надява да победи Рузвелт — каза Хенри. — Както ни напомни президентът, това растение има жълт цвят и черно сърце, става за храна на папагали и винаги умира преди началото на ноември.

Авел отново се разсмя.

— А ти самият?

— Няма място за притеснения. Мястото винаги е било гарантирано за демократите. Трудното е да спечелиш номинирането, не самите избори.

— С нетърпение чакам да станеш конгресмен, Хенри.

— Не се съмнявам, Авел. А аз с нетърпение очаквам да ти служа, както и на останалите си избиратели.

Авел го погледна лукаво.

— Надявам се, значително по-добре — отбеляза той, докато му сервираха огромна телешка пържола и му наливаха „Кот дьо Бьон“, реколта 1929. През останалата част на обяда обсъждаха травмите на Габи Хартнет, златните медали на Джеси Оуенс на Олимпиадата в Берлин и вероятността Хитлер да нападне Полша.

— Никога — каза Хенри и започна да припомня храбростта на поляците при Монс по време на Голямата война.

Авел не коментира факта, че при Монс нито един полски полк не е влизал във военни действия.

Седна отново зад бюрото си в два и тридесет и седем и отново се зае с проблемите на президентския апартамент и осемте хиляди пресни хлебчета.

Прибра се вкъщи чак в девет вечерта и откри, че Флорентина вече е заспала. Но тя се събуди веднага щом влезе в стаята ѝ и му се усмихна.

— Президунк, президунк, президунк.

Авел се усмихна.

— Не аз. Може би ти, но не и аз.

Вдигна дъщеря си, целуна я по бузата и седна с нея, докато тя повтаряше отново и отново речниковия си запас, състоящ се от една-единствена дума.

3.

През ноември 1936 година Хенри Осбърн бе избран в Камарата на представителите като конгресмен от Девети избирателен окръг Илинойс. Бе получил малко по-малко гласове от предшественика си — факт, който можеше да се обясни само със собствения му мързел — Рузвелт бе спечелил във всички щати без Върмонт и Мейн, а в Конгреса републиканците бяха само седемнадесет в Сената и сто и трима — в Камарата на представителите. За Авел обаче значение имаше единствено това, че неговият човек е вътре в играта. Незабавно му предложи мястото на председател на комитета по планиране на хотелска верига „Барон“. Хенри прие с радост.

Авел насочи цялата си енергия в изграждане на нови и нови хотели — не без помощта на конгресмена Осбърн, който успяваше да уреди разрешителни за строеж навсякъде, където пожелаеше баронът. Авел винаги се отплащаше на Хенри за услугите. Нямаше никаква представа какво прави с парите, но очевидно част от тях попадаха в подходящи ръце. Повече подробности не искаше и да знае.

Въпреки влошените взаимоотношения със Зофя, Авел все още искаше син и започна да се отчайва от несполучливите опити жена му да зачене. Отначало обвиняваше Зофя, която също искаше второ дете. Накрая тя го принуди да отиде на лекар. Почувства се унижен, когато научи, че спермата му е с ниски показатели — докторът приписа това на гладуването му като дете и отсече, че е малко вероятно да стане баща за втори път. От този момент престанаха да говорят по този въпрос и Авел насочи цялото си внимание и надежди към Флорентина, която растеше сякаш с часове. Единственото нещо, което растеше по-бързо, бе хотелската верига „Барон“. Той построи по един нов хотел на север и на юг, като същевременно ремонтира и модернизира вече съществуващите.

На четиригодишна възраст Флорентина тръгна на детска градина. Настоя Авел и Франклин Д. Рузвелт да дойдат с нея първия ден. Повечето от другите момичета бяха съпровождани от жени и Авел с изненада откри, че те невинаги бяха майки, а детегледачки и дори

една гувернантка (както учтиво бе поправен). Още същата вечер каза на Зофя, че иска Флорентина да има гувернантка.

— Това пък защо? — остро попита жена му.

— Защото не искам никой да започне живота си в по-добра позиция от дъщеря ни.

— Мисля, че е глупаво пилеене на пари. Какво толкова може да направи някой друг, което да не мога и аз?

Авел не отговори, но още на следващата сутрин пусна обяви за гувернантка в „Чикаго Трибюн“, „Ню Йорк Таймс“ и „Лондон Таймс“, като ясно описваше условията. От цялата страна заваляха отговори от висококвалифицирани жени, които желаеха да работят за шефа на хотелската верига. Имаше писма на завършили Радклиф, Васар и Смит; писаха му дори от федералния изправителен дом за жени в Олдърсън, Западна Вирджиния. Най-много обаче го заинтригува бележката на една госпожа, която очевидно никога не бе и чувала за Чикагския барон.

Олд Ректъри
Мъч Хедъм
Хартфордшир
12 септември 1938

Уважаеми господине,

Във връзка с обявата Ви на първата страница от днешния брой на „Таймс“, бих желала да се кандидатирам за гувернантка на дъщеря Ви.

Аз съм на тридесет и две години, шестата дъщеря на о. Л. Х. Тредголд, неомъжена, от енорията Мъч Хедъм в Хартфордшир. Понастоящем преподавам в местното начално училище и помагам на баща ми в работата му като старши свещеник.

Завършила съм девическия колеж „Челтнъм“, където учих латински, старогръцки, френски и английски. След това продължих образованието си в Нюнъм Колидж в Кеймбридж. Завърших университета със специалност „Съвременни филологии“, като получих отлични оценки на всички изпити. Нямам степен бакалавър, тъй като

правилникът на университета не допуска присъждането ѝ на жени.

Готова съм да се явя на интервю в удобно за Вас време и бих се радвала на възможността да работя в Новия свят.

С уважение,

У. Тредголд

Трудно му бе да повярва, че съществува учебно заведение като девически колеж „Челтнъм“ или пък населено място на име Мъч Хедъм. Какво пък оставаше за твърденията за отлични оценки и никаква диплома.

Помоли секретарката си да се обади във Вашингтон. Когато най-сетне се свърза с човека, който му трябваше, прочете писмото на глас.

Гласът от Вашингтон потвърди, че всяка дума може и да е истина — нямало причина да се съмнява в достоверността на писмото.

— Сигурна ли сте, че наистина има девически колеж „Челтнъм“? — настоя Авел.

— Повече от сигурна, господин Розновски. Аз самата съм го завършила — отвърна секретарката на британския посланик.

Вечерта Авел прочете отново на глас писмото — този път на Зофя.

— Какво ще кажеш? — попита той, макар че вече бе взел решение.

— Не ми харесва — отвърна Зофя, без да престава да чете списанието си. — Щом трябва да вземем жена, защо да не е американка?

— Помисли за преимуществата, които би имала Флорентина, ако се обучава от английска гувернантка. — Авел замълча. — Може дори и за теб да е добра компания.

Този път жена му вдигна поглед.

— Защо? Да не би да се надяваш, че ще образова и мен?

Авел не отговори.

На следващата сутрин прати телеграма до Мъч Хедъм и предложи на мис Тредголд мястото на гувернантка.

Когато след три седмици отиде да я посрещне на гарата на улица „Ласал“, веднага разбра, че изборът му е бил правилен. Позна я още като я видя самичка на перона с три различни по големина куфара. Беше висока, слаба и имаше малко надменен вид, а кокът ѝ я правеше поне с пет сантиметра по-висока от работодателя ѝ.

Зофя обаче посрещна мис Тредголд като натрапница, дошла да подрони позицията ѝ на майка. Когато двете отидоха до детската стая, Флорентина не се виждаше никъде. Но изпод леглото към тях се вираха две подозрителни очички. Мис Тредголд първа забеляза момичето, коленичи и каза:

— Страхувам се, че няма да съм ти от особена полза ако останеш там, дете. Прекалено голяма съм, за да се побера под леглото.

Флорентина се разкикоти, изпълзя навън и каза:

— Много смешно говориш. Откъде си?

— От Англия — каза мис Тредголд и седна до нея на леглото.

— Къде е Англия?

— На една седмица оттук.

— Неее, колко е далече?

— Зависи от това как пътуваш. По колко начина бих могла да измина такова дълго разстояние? Можеш ли да се сетиш за три?

Флорентина се съсредоточи.

— Ами ще се кача на колелото и когато стигна края на Америка, ще се кача на...

Никоя от двете не забеляза, че Зофя е излязла.

Само след два дни мис Тредголд стана за Флорентина братът и сестрата, които тя никога нямаше да има.

Флорентина прекарваше часове само в слушане и Авел с гордост гледаше как старата мома на средна възраст (изобщо не беше в състояние да приеме, че е колкото него — на тридесет и две) учи четиригодишната му дъщеря на неща, за които и самият той с удоволствие би научил нещо повече.

Авел попита Джордж дали може да изреди имената на шестте съпруги на Хенри VIII — ако не можеше, май нямаше да е зле да назначат още две гувернантки от девическия колеж „Челтнъм“, преди да се окаже, че Флорентина знае повече от тях. Зофя не искаше и да знае за Хенри VIII и шестте му жени и все още смяташе, че дъщеря им трябва да бъде възпитавана според простите полски традиции; отдавна

обаче се бе отказала да убеждава Авел по този въпрос. Постара се да си състави такъв режим, че да не се среща с гувернантката през по-голямата част от деня.

От друга страна, програмата на мис Тредголд беше нещо средно между дисциплината на Кралската гвардия и педагогическата система от осемнайсети век. Флорентина ставаше точно в седем, сядаше да закусва с гръб, който никога не докосваше облегалката на стола, и получаваше уроци по обноски на масата. Между седем и половина и осем без четвърт мис Тредголд избираше две-три заглавия от „Чикаго Трибюн“, прочиташе ги и ги обсъждаше с нея, като я препитваше отново един час по-късно. Флорентина незабавно прояви интерес към свързаните с президента новини — може би защото бе кръстен на мечето ѝ. Мис Тредголд откри, че ѝ се налага да посвети значителна част от свободното си време на изучаване на тънкостите на странната американска система на управление, за да е сигурна, че въпросите на възпитаницата ѝ няма да останат без отговор.

От девет до дванадесет Флорентина и ФДР посещаваха детската градина, където се занимаваха с неща, много по-приемливи за връстниците ѝ. Когато мис Тредголд идваше да я вземе, винаги бе лесно да се разбере дали Флорентина е избрала в този ден да си играе с лепилото, ножицата, пластилина, или пък да рисува с пръсти. В края на всеки учебен ден я прибираха право вкъщи и тя влизаше в банята и се преобличаше, съпроводена от обичайното „Тц-тц“ и от време на време — „Просто не знам“.

Следобед двете обикновено предприемаха някаква експедиция, която мис Тредголд бе планирала предварително и без знанието на Флорентина — макар че момичето винаги се опитваше да отгатне какво е намислила гувернантката.

— Какво ще правим днес?

Или:

— Къде ще ходим?

— Търпение, дете.

— Ама ще можем ли да отидем, ако вали?

— Ако времето е хубаво, ще отидем. Ако вали, имам резервен план.

— Какво е „зервен план“? — объркана питаше Флорентина.

— Нещо, което да ти послужи, ако всичко друго се окаже изпълнимо — обясняваше мис Тредголд.

Следобедните експедиции включваха разходки в парка, посещения в зоологическата градина, а понякога и возене на трамвай — нещо, което според Флорентина бе извънредно опасно приключение. Мис Тредголд използваше това време, за да я научи на първите няколко думи на френски, и беше приятно изненадана да открие, че възпитаничката ѝ има естествена склонност към научаването на чужди езици. Когато се прибираха, прекарваха половин час с мама преди времето за чай, след което отново идваше ред на банята. В седем вечерта Флорентина си лягаше. Мис Тредголд ѝ прочиташе малко от Библията или Марк Твен (не че американците виждаха разликата, както се бе изразила в един момент, който ѝ се струваше като проява на фриволност), след което гасеше лампата и оставаше с възпитаницата си и с ФДР, докато и двамата не заспиваха.

Този режим се следваше неотклонно и се нарушаваше единствено в редките случаи на нечий рожден ден или на националните празници, когато мис Тредголд скланяше да заведе Флорентина до театъра „Юнайтед Артистс“ на улица „Уест Рандолф“, където да гледат филми като „Снежанка и седемте джуджета“ — но само при условие че мис Тредголд е гледала филма седмица по-рано, за да е сигурна, че е подходящ за възпитаницата ѝ. Уолт Дисни получи одобрението ѝ, както и Лорънс Оливие в ролята на Хийтклиф — тя гледа този филм три пъти през свободните си следобеди в сряда, когато прожекцията струваше двадесет цента. Дори убеди себе си, че шестдесетте цента си струват — в края на краищата, „Брулени хълмове“ бе класика.

Мис Тредголд никога не пречеше на Флорентина да я пита за нацистите или за Новия курс на Рузвелт, въпреки че понякога бе явно, че не е наясно с отговорите. Момичето вече бе открило, че майка му невинаги е в състояние да удовлетвори любопитството му. А на няколко пъти и на мис Тредголд ѝ се наложи да изчезне в стаята си и да се консултира с Енциклопедия Британика, за да може да даде правилен отговор.

На пет години Флорентина започна да посещава подготвителния клас към Девическото латинско училище в Чикаго и само след седмица бе преместена в по-горен клас, тъй като бе много по-напред от

връстниците си. В нейния свят всичко изглеждаше прекрасно. Имаше си мама и тате, мис Тредголд и Франклин Д. Рузвелт, и нямаше неща, които да ѝ се струват недостижими.

Само „най-добрите семейства“, както ги описваше Авел, прашаха децата си в Латинското училище; ето защо мис Тредголд бе донякъде шокирана, след като покани някои от приятелките на Флорентина на чай и те учтиво отказаха. Най-добрите приятелки на момичето — Мери Джил и Сюзи Джейкъбсън — идваха на гости сравнително често; повечето родители на другите момичета обаче измисляха някакви неубедителни извинения и мис Тредголд скоро разбра, че макар и скъсал оковите на бедността, Чикагския барон все още не може да си намери място във висшите кръгове на Чикаго. Зофя никак не помагаше в това отношение — почти не правеше усилия да се запознае с другите родители, а за участието ѝ в разни благотворителни комитети, болнични настоятелства или клубове не можеше да става и дума.

Мис Тредголд направи всичко на Пето авеню, но трудно можеше да постигне нещо — в очите на повечето родители тя бе просто прислужница. Молеше се Флорентина никога да не научи за тези предразсъдъци — но молитвите ѝ останаха несбъднати.

Флорентина завърши без никакъв проблем първи клас — представи се повече от добре в групата и единствено ръстът ѝ издаваше, че е с една година по-малка.

Авел бе прекалено зает да изгражда своята нова империя, за да си задава въпроси за социалното си положение или за проблемите, с които би могла да се сблъска мис Тредголд. Хотелската верига вървеше сигурно и обещаващо и целта на Авел бе да върне заема на благотетеля си до 1938 година. Всъщност предвиждаше печалба от двеста и петдесет хиляди долара, независимо от мащабната строителна програма.

Истинските му грижи не бяха свързани с детската градина и хотелите — те бяха на осем хиляди километра, в любимата му родина. Най-лошите му страхове се сбъднаха на 1 септември 1939 година, когато Хитлер нахлу в Полша, а два дни по-късно Англия обяви война на Германия. След избухването на новата война Авел започна да мисли дали да не прехвърли управлението на хотелите на Джордж — който се оказа надежден заместник — и да отиде в Англия, за да постъпи в

полската Армия Крайова. Но Джордж и Зофя успяха в крайна сметка да го разубедят и той насочи вниманието си към увеличаването на печалбата си и изпращането на помощи за британския Червен кръст, като същевременно лобираше пред политиците от Демократическата партия за влизането на Щатите във войната на страната на Англия.

Една сутрин Флорентина го чу да казва:

— ФДР има нужда от всеки приятел.

Към последното тримесечие на 1939 година Авел с помощта на един малък заем от Първа градска банка на Чикаго стана стопроцентов собственик на акциите на верига „Барон“. Предвиди в годишния отчет печалба от половин милион долара за 1940 година.

Франклин Д. Рузвелт (онзи с червените очи и мъхнатата кафява козина) рядко се отделяше от Флорентина дори когато тя мина във втори клас. Мис Тредголд бе на мнение, че може би е дошло времето да започнат да оставят ФДР вкъщи. При други обстоятелства тя би настоявала — може би щяха да се пролеят малко сълзи и въпросът щеше да се реши; въпреки това обаче тя сметна, че е по-добре да остави детето да върви по своя път. Това решение се оказа една от малкото грешки, които бе допускала.

Всеки понеделник момчетата в Латинското училище учеха френски заедно с момичетата при мадмоазел Метине. За всички освен за Флорентина това бе първата болезнена среща с чуждия език. Докато класът повтаряше в хор след мадмоазел думички като *boucher*, *boulangier* и *epicier*, Флорентина — повече от скука, отколкото от показна храброст — започна да разговаря с ФДР на френски. Съседът ѝ по чин — високо и доста мързеливо момче, казваше се Едуард Уинчестър и очевидно не бе в състояние да схване разликата между *le* и *la*, се наведе към нея и ѝ каза да не се фука. Флорентина се изчерви.

— Просто се опитвах да обясня на ФДР разликата между мъжки и женски род.

— Така ли? Ей сега ще ти покажа *le difference*, мадмоазел Всезнайкова — каза Едуард и в пристъп на ярост грабна ФДР и с цялата сила, на която бе способен, откъсна едната му лапа.

Флорентина бе така смаяна, че не помръдна дори когато Едуард изсипа мастилницата върху главата на мечето.

Мадмоазел Метине, която никога не бе одобрявала събирането на момчета и момичета в един клас, се втурна към тях, но вече бе късно. Тъмносин от главата до петите, ФДР седеше на пода в центъра на малък кръг от пълнежа на откъснатата си лапа. Флорентина гушна любимия си приятел и сълзите ѝ разрешиха разлятото мастило. Мадмоазел Метине поведе Едуард в кабинета на директора и заръча на останалите да стоят тихо, докато не се върне.

Флорентина пълзеше по пода и безнадеждно се мъчеше да закрепил откъснатата лапа към тялото на ФДР. Едно русо момиче, което никога не бе харесвала, се наведе и изсъска:

— Така ти се пада, тъпа полякиня такава.

Всички се разкискаха и някои започнаха да викат: „Тъпа полякиня, тъпа полякиня!“. Флорентина стискаше ФДР и се молеше мадмоазел Метине да се върне по-скоро.

Сякаш бяха изминали часове, когато учителката по френски найсетне се появи. Едуард вървеше подире ѝ и се правеше на посърнал. Подигравките спряха в мига, когато мадмоазел влезе, но Флорентина не успя да събере сили дори да вдигне поглед. Във възцарилата се неестествена тишина Едуард отиде до нея и ѝ се извини с глас, който бе колкото висок, толкова и неискрен. След това се върна на мястото си и се ухили на съучениците си.

Когато мис Тредголд взе възпитаницата си от училище, не можеше да не забележи, че лицето на момичето е зачервено от плач и че то ходи оклюмало, хванало измацания със синьо ФДР за здравата лапа. Измъкна цялата истина от Флорентина още преди да се приберат у дома. След това я почерпи с любимия ѝ хамбургер и със сладолед — храна, която по принцип не одобряваше — и я сложи да си легне рано с надеждата, че детето ще заспи бързо. След един час безплодни усилия с четката и сапуна мис Тредголд се видя принудена да се признае за победена. Когато сложи мократа животинка до Флорентина, изпод завивките се разнесе тънко гласче:

— Благодаря, мис Тредголд. ФДР има нужда от всеки приятел.

Когато Авел се прибра малко след десет — напоследък закъсняваше почти всяка вечер — мис Тредголд му каза, че иска да си поговорят. Авел се изненада от молбата ѝ и незабавно я покани в кабинета си. За година и половина, откакто бе при тях, мис Тредголд винаги бе докладвала за развитието на дъщерята на господин

Розновски веднъж седмично — в понеделник, между десет и десет и тридесет сутринта, когато Флорентина заедно с майка си посещаваше месата в катедралата „Светото Име“. Докладите ѝ неизменно бяха ясни и точни; ако не друго, тя имаше склонност да подценява постиженията на детето.

— Какво има, мис Тредголд? — попита Авел, като се мъчеше да изглежда спокоен. Подобно нарушаване на установения ред го изпълни със страх — опасяваше се, че гувернантката ще иска да напусне.

Мис Тредголд му разказа за случилото се в училището.

С напредването на разказа лицето на Авел ставаше все по-червено и когато мис Тредголд привърши, бе станало алено.

— Това е недопустимо — бяха първите му думи. — Флорентина незабавно трябва да бъде преместена оттам. Утре лично ще се срещна с госпожица Алън и ще ѝ кажа точно какво ми е мнението за нея и нейното училище. Предполагам, че одобрявате решението ми, мис Тредголд.

— Не, сър, не го одобрявам — последва необичайно острият отговор.

— Моля? — невярващо каза Авел.

— Смятам, че заслужавате точно толкова упреци, колкото и родителите на Едуард Уинчестър.

— Аз? Защо?

— Би трябвало отдавна да сте казали на дъщеря си какво е да бъде полякия и как да се справя с проблемите, които могат да възникнат от това. Би трябвало да ѝ обясните дълбоко вкоренените предразсъдъци на американците към поляците. Предразсъдъци, които по мое лично мнение заслужават точно толкова упрек, колкото предубежденията на англичаните към ирландците и са само на крачка от варварското поведение на нацистите по отношение на евреите.

Авел не отговори. Беше минало много време, откакто някой му бе казвал, че е постъпил неправилно.

— Имате ли да ми кажете още нещо? — попита той, след като най-сетне дойде на себе си.

— Да, господин Розновски. Ако преместите Флорентина от Латинското училище, незабавно ще подам оставка. Ако избирате да избягате още при първия случай, когато детето ви се сблъска с някакъв проблем, как бих могла да я науча да се справя с живота? При

положение че собствената ми страна е във война само защото искахме да вярваме, че Хитлер е разумен човек, макар и объркан, едва ли можете да очаквате от мен да предам същото невярно обяснение на нещата и на Флорентина. Сърцето ми се къса при мисълта да я напусна, защото не бих могла да обичам Флорентина повече дори да беше мое дете, но не мога да се съглася да прикривам истинския свят само защото имате достатъчно пари, за да държите истината удобно скрита още някоя и друга година. Извинявайте за прямотата ми, господин Розновски. Мисля, че отидох прекалено далеч, но не мога да укорявам предразсъдъците на другите хора и същевременно да прощавам вашите собствени.

Авел се облегна в креслото си и дълго остана безмълвен.

— Мис Тредголд, би трябвало да бъдете посланик, а не гувернантка — каза накрая той. — Разбира се, че сте права. Как ще ме посъветвате да постъпя?

Мис Тредголд, която все още стоеше права (не можеше и да си помисли да седи в присъствието на работодателя си, освен ако не е с Флорентина), се поколеба.

— Детето трябва да става половин час по-рано всяка сутрин и да учи история на Полша. Трябва да знае защо поляците са велика нация и защо са готови да предизвикат мощта на Германия, въпреки че сами никога не биха могли да победят. Така ще може да се изправи срещу онези, които се подиграват заради произхода ѝ, със знания, а не с невежество.

Авел я погледна право в очите.

— Сега разбирам какво е имал предвид Джордж Бърнард Шоу, когато казва, че за да разбереш защо Англия е велика, трябва да срещнеш английска гувернантка.

Двамата се разсмяха.

— Изненадан съм, че не желаете да постигнете нещо повече в живота си, мис Тредголд — каза Авел и веднага си даде сметка, че думите му може би са прозвучали обидно. Но дори и да беше така, мис Тредголд не показва, че се е засегнала.

— Баща ми има шест дъщери. Винаги се е надявал на момче, но така и не му провървя.

— Какво става с другите пет?

— Всички са омъжени. — В отговора ѝ нямаше и следа от съжаление или завист.

— А вие?

— Веднъж баща ми каза, че съм родена за учителка и че всички ние сме част от Божия план, така че може би ще бъда учителка на дете, на което предстои велико бъдеще.

— Да се надяваме, че е така, мис Тредголд. — На Авел му се искаше да ѝ говори на малко име, но не го знаеше. Беше се подписала като „У. Тредголд“ и нещата стигнаха дотам. Усмихна ѝ се.

— Желаете ли да пийнете нещо, мис Тредголд?

— Благодаря, господин Розновски. Малко шери би ми се отразило чудесно.

Авел ѝ наля сухо шери, а на себе си сипа щедра доза уиски.

— Зле ли е ФДР?

— Опасявам се, че е осакатен завинаги, което само ще засили любовта ѝ към него. Смятам, че за в бъдеще ФДР трябва да си остава вкъщи и да излиза само в мое присъствие.

— Започвате да говорите като Елинор Рузвелт относно президента.

Мис Тредголд се засмя отново и отпи от шерито си.

— Мога ли да ви посъветвам още нещо относно Флорентина?

— Разбира се — каза Авел и продължи да слуша внимателно препоръките ѝ. Когато привършиха второто питие, кимна одобрително.

— Добре — каза мис Тредголд. — В такъв случай, с ваше позволение ще се заема с въпроса при първа възможност.

— Разбира се — повтори Авел. — Разбира се, що се касае до тези сутрешни уроци, за мен може и да не бъде особено практично да изкарам цял месец без почивка. — Мис Тредголд понечи да каже нещо, но Авел добави: — Имам ангажименти, които не мога да отложам, така че се надявам, че ще ме разберете.

— Господин Розновски, вие трябва да правите онова, което смятате, че е най-добро. И ако смятате, че има нещо по-важно от бъдещето на дъщеря ви, аз съм сигурна, че тя ще ви разбере.

Авел разбра, че е претърпял поражение. Отмени ангажиментите си извън Чикаго за целия месец и започна да става половин час по-рано всяка сутрин. Дори Зофия одобри идеята на мис Тредголд.

Първия ден Авел разказа на Флорентина как се е родил в една гора в Полша, как е бил осиновен от семейството на ловец и как покъсно се е сприятелил с барона, който го взел в замъка си Слоним на руско-полската граница.

— Отнасяше се с мен като със собствен син — каза Авел.

През следващите дни Авел разказа на дъщеря си как сестра му Флорентина, на чието име е кръстена, също се преместила в замъка и как открили, че баронът е истинският му баща.

— Знам, знам как! — извика Флорентина.

— Откъде знаеш, мъничката ми?

— Имал е само едно зърно на гърдите — каза Флорентина. — Това е, това е. Виждала съм те в банята. И ти имаш само едно, значи си му син. Всички момчета в училище имат по две... — Авел и мис Тредголд я зяпнаха с изумление, а тя продължи: — ... но ако аз съм твоя дъщеря, защо и моите са две?

— Защото това се предава само от баща на син и почти не се среща у дъщерите.

— Не е честно. Искam само едно.

Авел се разсмя.

— Е, може би ако имаш син, той ще е с едно.

— Време е да си сплетеш плитките и да тръгваш на училище — каза мис Тредголд.

— Но тъкмо започна да става интересно!

— Прави каквото ти се казва, дете.

Флорентина с нежелание остави баща си и тръгна към банята.

— Какво ли ще се случи утре, мис Тредголд? — попита тя на път за училище.

— Нямам представа, дете. Но, както веднъж ме съветваше господин Аскуит, потърпи и ще разбереш.

— Господин Аскуит бил ли е в замъка с папа?

През следващите дни Авел обясни какъв е бил животът в руски лагер за военнопленници и от какво е окуцял. След това дойде ред на историите, които му бе разказал баронът в тъмницата преди повече от двадесет години. Флорентина слушаше в захлас за легендарния полски герой Тадеуш Косцюшко и всички останали велики личности чак до

наши дни, а мис Тредголд посочваше местата на картата на Европа, която бе закачила на стената в спалнята.

Накрая Авел разказа на дъщеря си как е станал собственик на сребърната гривна, която все още носеше на китката си.

— Какво пише на нея? — попита Флорентина, загледана в гравирани букви.

— Опитай да прочетеш, мъничката ми — каза Авел.

— Ба-рон А-вел Роз-нов-ски — засрича тя. — Но това е твоето име!

— Както и името на баща ми.

След няколко дни Флорентина можеше да отговаря на всички въпроси на баща си, макар че Авел не бе в състояние да отговори на всички нейни.

В училище тя очакваше всеки ден да се сблъска отново с Едуард Уинчестър, но той като че ли бе забравил за случая, а веднъж дори й предложи ябълка.

Не всички в класа обаче бяха забравили — особено една дебела глупава съученичка, на която й доставяше голямо удоволствие да прошепва „тъпа полякия“ всеки път, когато можеше да я чуят.

Флорентина не побърза да си отмъсти, а изчака няколко седмици, когато на един тест по история съученичката ѝ се оказа с най-ниския възможен брой точки, а тя — с максималния.

— Какво пък, поне не съм полякия — обяви на всеослушание момичето.

Едуард Уинчестър се намръщи, но някои от децата се разкискаха.

Флорентина изчака всички да млъкнат и каза:

— Вярно е. Не си полякия, а трето поколение американка с история от около сто години. Моята може да се проследи хиляда години назад. Тъкмо затова ти си на най-ниското стъпало на историята, а аз — на най-високото.

Никой в класа повече не се обади по тази тема.

Когато мис Тредголд научи за станалото, се усмихна.

— Ще разкажем ли довечера на папа? — попита Флорентина.

— Не, миличка. Горделивостта не е добродетел. Има случаи, когато е по-добре да премълчиш.

Шестгодишното момиче замислено кимна, след което попита:

— Смяташ ли, че поляк може да стане президент на Съединените щати?

— Разбира се, стига американците да преодолеят собствените си предразсъдъци.

— Ами ако е католик?

— Това ще стане без значение, при това в най-скоро бъдеще.

— При това жена? — добави Флорентина.

— Е, дете, за това ще е нужно повече време.

Същата вечер мис Тредголд съобщи на господин Розновски, че уроците не са се оказали напразни.

— И кога ще започнете втората част от плана си, мис Тредголд? — попита Авел.

— Утре — отвърна тя и се усмихна.

В три и половина следобед на следващия ден мис Тредголд стоеше на ъгъла на улицата и чакаше възпитаницата си да излезе от училище. Флорентина се появи, бържейки си с другите деца. Продължи да приказва и изминаха няколко пресечки, преди да забележи, че не вървят по обичайния маршрут към дома.

— Къде отиваме, мис Тредголд?

— Търпение, дете. Скоро ще разбереш.

Мис Тредголд се усмихваше, докато момичето разказваше колко добре се е представила на теста по английски сутринта. Монологът ѝ продължи чак до Меномони стрийт, когато гувернантката като че ли започна да обръща повече внимание на номерата по вратите, отколкото на истинските и въображаемите постижения на Флорентина.

Накрая спряха пред прясно боядисана червена врата с номер двеста и осемнадесет. Мис Тредголд почука два пъти. Флорентина стоеше до нея, мълчалива за първи път, откакто бе излязла от училище. Изминаха няколко секунди, след което вратата се отвори и на прага се появи мъж в сив пуловер и дънки.

— Идвам по обявата ви в „Сън Таймс“ — каза мис Тредголд, преди мъжът да успее да отвори уста.

— А, разбира се — отвърна той. — Заповядайте.

Мис Тредголд влезе в къщата, следвана от обърканата Флорентина. Минаха през тесен коридор — стените бяха покрити с

фотографии и многоцветни розети — и стигнаха задната врата, от която се излизаше в някакъв двор.

Флорентина ги забеляза веднага. Бяха в една кошница в дъното на двора и тя се затича към тях. Шестте жълти бебета лабрадори се сгушиха по-близко до майка си. Едно от тях изостави топлината на роднините си и изскочи от кошницата, за да заподскача към Флорентина.

— Това е куцо — каза Флорентина, вдигна кутрето и заразглежда лапичката му.

— Да, за жалост — каза мъжът. — Но другите пет са в идеално състояние, можеш да си избереш което поискаш.

— Какво ще стане, ако никой не я пожелае?

— Ами... — Мъжът се поколеба. — Ще трябва да я приспим.

Флорентина погледна отчаяно мис Тредголд и прегърна кутрето, което с усърдие ближеше лицето ѝ.

— Искам това — каза Флорентина без колебание, изпълнена със страх от реакцията на гувернантката.

— Колко ви дължа? — попита мис Тредголд и отвори портмонето си.

— Нищо, госпожо. Радвам се, че ще попадне на добро място.

— Благодаря ви — каза Флорентина. — Благодаря.

Опашката на кутрето не спря да се размахва през целия път до новия му дом, докато за изненада на мис Тредголд Флорентина не отрони нито дума. Всъщност тя не пусна кученцето чак докато не го внесе на сигурно място в кухнята. Зофя и мис Тредголд гледаха как малкият лабрадор куцука през помещението към купичката с топло мляко.

— Прилича ми на папа — каза Флорентина.

— Не бъди неучтива — сгълча я мис Тредголд.

Зофя потули усмивката си.

— Е, Флорентина, как ще я наречеш?

— Елинор.

4.

Флорентина се кандидатира за президент за първи път през 1940 година, когато беше на шест. Учителката ѝ във втори клас госпожица Евънс реши да проведе избори на шега. В състезанието бяха поканени и момчетата. Едуард Уинчестър, на когото Флорентина така и не бе простила напълно заради заливането на мечето ѝ с мастило, бе избран да представлява Уендъл Уилки. Естествено, самата Флорентина бе ФДР.

Беше решено всеки кандидат да държи петминутна реч пред останалите двадесет и седем ученици в класа. Без да се опитва да влияе на Флорентина, мис Тредголд изслуша рецитацията на Флорентина цели тридесет и един (или тридесет и два?) пъти, както спомена на господин Розновски в неделя сутринта преди изборите.

Флорентина изчиташе на глас политическите колонки в „Чикаго Трибюн“ пред мис Тредголд и търсеше и най-малкото зрънце информация, което би могла да добави към речта си. Кейти Смит като че ли пееше навсякъде „Бог да благослови Америка“, а индексът Дау Джоунс за първи път премина 150 пункта. Четеше и за развитието на войната в Европа, както и за пускането на трийсет и шест хиляди тонния крайцер „Вашингтон“ — първия боен кораб, строен от Америка от деветнадесет години.

— Защо строим боен кораб, щом президентът обещава, че американският народ няма да участва във войната?

— Може би е в интерес на собствената ни безопасност — предположи мис Тредголд, която трескаво плетеше чорапи за момчетата в родината си. — Просто в случай че германците решат да ни нападнат.

— Няма да посмеят — каза Флорентина.

В деня, в който Троцки бе убит с алпинистки пикел в Мексико, мис Тредголд се постара вестникът да не стига до възпитаницата ѝ, а една друга сутрин не бе в състояние да ѝ обясни какво представляват найлоновите чорапи, защо първите седемдесет и две хиляди чифта

бяха продадени само за осем часа и магазините били принудени да ограничат продажбите до два чифта на купувач.

Самата мис Тредголд, чиито крака обикновено бяха обути в бежови памучни чорапи в тон, наричан с оптимистичното име „Съблазън“, намръщено ги разгледа и заяви:

— Сигурна съм, че никога няма да си сложа найлонови чорапи.
— И наистина удържа на думата си.

Когато настъпи денят на изборите, главата на Флорентина бе пълна с факти и цифри, някои от които не разбираше, но пък за сметка на това ѝ даваха увереност, че ще спечели. Единственият сериозен и заслужаващ внимание проблем бе, че Едуард бе по-едър от нея. Флорентина си въобразяваше, че това определено е предимство, тъй като някъде бе чела, че двадесет и седем от общо тридесетте и двама американски президенти са били по-високи от противниците си.

Двамата претенденти теглиха жребий с наскоро изсечените монети с образа на Джеферсън, за да определят реда на представянето си. Флорентина спечели и избра да говори първа — грешка, която не повтори през целия си живот. Крехкото момиченце се изправи пред класа и, спомняйки си последните заръки на мис Тредголд („Изправи се, дете. Не забравяй, че не си въпросителен знак“), застана изправена като стрела в центъра на дървения подиум пред бюрото на госпожица Евънс и зачака знак да започне. Първите изречения излязоха с мъка от устата ѝ. Обясни политиката си на заздравяване на финансовата стабилност на гражданите, като същевременно обещавахе, че Съединените щати няма да участват във войната.

— Не е нужно да умират американци, защото европейските държави не могат да живеят мирно — цитира тя думите на господин Рузвелт в една от речите му, която бе научила наизуст.

Мери Джил започна да ръкопляска, но Флорентина не забеляза и продължи да говори, като същевременно нервно подръпваше роклята си с потните си длани. Изрече последните си фрази като скоропоговорка, след което седна на мястото си, съпроводена от ръкопляскания и усмивки.

Едуард Уинчестър стана да заеме мястото ѝ и няколко от момчетата от класа започнаха да скандират за него, докато вървеше към черната дъска. Тогава за първи път Флорентина разбра, че някои от гласовете са решени още преди да се стигне до речите. Можеше

само да се надява, че същото се отнася и за нея самата. Едуард каза на съучениците си, че победата в състезание по кикбол е равностойна на победа в името на страната и че и в двата случая Уилки подкрепя всичко, в което вярват родителите им. Нима искат да гласуват срещу желанията на своите бащи и майки, защото ако те наистина подкрепят ФДР, ще изгубят всичко? Тези думи бяха посрещнати с взрив от овации и ръкопляскания и затова той ги повтори. В края на речта си Едуард също бе награден с ръкопляскания и усмивки, но Флорентина се помъчи да убеди самата себе си, че те не са толкова шумни и многобройни като нейните.

След като Едуард си седна, госпожица Евънс поздрави двамата претенденти и помоли двадесет и седемте гласоподаватели да откъснат по един лист от тетрадките си и да напишат на него името на избраника си. Писалките бързо се потопиха в мастилниците и заскърцаха по хартията. Бюлетини се поправяха, сгъваха и предаваха напред към госпожица Евънс. След като получи и последната, преподавателката започна да разгъва листовите един по един и да ги подрежда на две купчинки на бюрото си. Това продължи сякаш часове. Цялата стая бе притихнала по време на преброяването — събитие, което само по себе си бе необичайно. Когато госпожица Евънс приключи с разгъването, преброи бавно и внимателно двадесет и седемте листа, след което направи повторна проверка.

— Резултатът от нашите избори — Флорентина задържа дъх — за президент на Съединените щати е тринадесет гласа за Едуард Уинчестър — Флорентина ахна, беше спечелила... — и дванадесет гласа за Флорентина Розновски. Двама души са пуснали празни бюлетини, което означава „въздържал се“.

Флорентина не можеше да повярва на ушите си.

— Ето защо обявявам Едуард Уинчестър, представляващ Уендъл Уилки, за новия президент.

Това бяха единствените избори, които ФДР изгуби през тази година, но Флорентина не бе в състояние да скрие разочарованието си и изтича да се скрие в съблекалнята на момичетата, за да не я видят как плаче. Когато излезе, Мери Джил и Сюзи Джейкъбсън я чакаха.

— Няма значение — каза Флорентина, като се мъчеше да погледне храбро на резултата. — Поне знам, че вие сте ме подкрепили.

— Не можахме.

— Как така не сте могли? — невярващо попита Флорентина.

— Не искахме госпожица Еванс да разбере, че не знаем как се пише името ти — каза Мери.

На път към къщи мис Тредголд чу историята седем пъти и бе така дръзка да попита дали детето е научило нещо от всичко това.

— Разбира се — категорична бе Флорентина. — Ще се омъжа за мъж с просто име.

Авел се разсмя, когато чу историята вечерта, и я разказа на Хенри Осбърн на вечеря.

— Много внимавай, Хенри. Не след дълго току-виж заела мястото ти.

— Разполагам най-малко с петнадесет години преди да може да гласува, а дотогава ще успея да убедя избирателния район да гласува за нея.

— А какво правиш по въпроса да убедиш Комитета по външните работи, че трябва да влезем във войната?

— ФДР няма да си мръдне пръста, докато не станат известни резултатите от изборите. Всички го знаят, дори и Хитлер.

— В такъв случай само се моля Англия да не изгуби преди да се включим, защото Америка ще трябва да чака до ноември, за да е сигурна, че ФДР ще е новият президент.

През тази година Авел избра архитекти за още два хотела във Вашингтон и Сан Франциско, а освен това започна и първия си проект в Канада — „Барон Монреал“. Макар че мислите му рядко се отдалечаваха от грижите за успеха на веригата, в ума му оставаше и още нещо.

Искаше му се да е в Европа, и то не за да строи хотели.

В края на есенния срок Флорентина за първи път яде бой. По-късно винаги свързваше този случай със снега.

Съучениците ѝ бяха решили да направят голям снежен човек и всеки трябваше да донесе нещо, с което да го украсят. Получи се фигура с очи от стафиди, нос от морков, уши от картофи, стари градинарски ръкавици, пура и шапка, осигурена от Флорентина. През

последния ден на срока всички родители бяха поканени да разгледат творението и мнозина обърнаха внимание на шапката. Флорентина сияеше от гордост, докато не пристигнаха майка ѝ и баща ѝ. Зофя избухна в смях, но Авел не бе очарован при вида на копринената си шапка, мъдрееща се върху темето на ухиления снежен човек. Когато се прибраха вкъщи, Флорентина бе отведена в кабинета на баща си, където ѝ бе изнесена дълга лекция относно това колко безотговорно е да вземеш нещо, което не е твое. След това Авел я нагласи на коляното си и ѝ нанесе три силни удара с четката за коса.

Никога нямаше да забрави онази събота вечер.

А следващата неделя сутрин щеше да се помни завинаги от цяла Америка.

Изгряващото слънце се появи над Пърл Харбър върху крилете на вражеските самолети и осакати американския военноморски флот, като буквално изтри базата от лицето на земята и уби две хиляди четиристотин и трима американци. Съединените щати обявиха война на Япония на следващия ден, а три дни по-късно — и на Германия.

Авел незабавно извика Джордж и му съобщи, че ще се присъедини към американските части, които отплават за Европа. Джордж протестира, Зофя го умоляваше да не го прави, а Флорентина плачеше. Мис Тредголд не изрази мнението си.

Авел знаеше, че преди да напусне Америка, е нужно да уреди само още едно нещо. Повика Хенри.

— Видя ли обявата в „Уолстрийт Джърнъл“, Хенри? За малко да я подмина покрай всичките новини за Пърл Харбър.

— Имаш предвид сливането на „Лестър“ с „Каин и Кабът“, което предвидих в доклада си от миналия месец ли? Да, вече разполагам с всички подробности. — Хенри му подаде една папка. — Досетих се защо искаш да ме видиш.

Авел прелисти папката, докато не намери въпросната статия — Хенри предвидливо бе подчертал заглавието ѝ в червено. Прочете абзаца два пъти, след което започна да барабани с пръсти по бюрото.

— Това е първата грешка на Каин.

— Може и да си прав — каза Хенри.

— Спечели своите хиляда и петстотин на месец, Хенри.

— Може би е време да ги направим на две хиляди.

— Защо?

— Заради точка седма от правилника на новата банка.

— Защо му е потрябвало изобщо да позволява приемането на тази клауза? — попита Авел.

— За да се предпази. Очевидно на господин Каин никога не му е хрумвало, че някой може да се опита да го унищожи, но при размяната на всички акции в „Каин и Кабът“ срещу същия брой акции в „Лестър“, той е изгубил контрола в едната банка, без да получи контрол в другата, тъй като „Лестър“ е много по-голяма. Макар че държи само осем процента от акциите в новото предприятие, той настоял за включването на този член, за да е сигурен, че е в състояние да спре всяка трансакция за три месеца, включително и назначаването на нов директор.

— Значи единственото, което трябва да направим, е да се сдобием с осем процента от акциите на „Лестър“ и да използваме срещу него собствената му клауза, когато това ни урежда. — Авел замълча. — Не мисля, че ще е лесно.

— Точно затова поисках увеличението.

Авел откри, че е много по-трудно да бъде приет за доброволец, отколкото му се струваше първоначално. Военните не бяха особено любезни относно зрението, килограмите, сърцето и общото му физическо състояние. Едва след като задейства някои връзки, той успя да си осигури място като интендант в Пета армия под командването на генерал Марк Кларк, която се очакваше да отплава за Африка. Авел се възползва от единствения случай да се включи във войната и изчезна в тренировъчния лагер за офицери.

Едва след като напусна Риг стрийт, мис Тредголд си даде сметка колко много Флорентина ще тъгува за баща си. Опита се да убеди момичето, че войната няма да продължи дълго, но не вярваше на собствените си думи — бе чела прекалено много история.

Авел се върна от тренировъчния лагер като майор. Изглеждаше отслабнал и подмладен, но Флорентина мразеше да вижда баща си в униформа — защото всички нейни познати, които носеха униформи, отиваха някъде извън Чикаго и сякаш никога нямаше да се върнат.

През февруари Авел махна с ръка за сбогом и напусна Ню Йорк на борда на „Боринкен“. Флорентина, която тогава бе само на седем, бе убедена, че го вижда за последен път. Зофя се мъчеше да убеди дъщеря си, че татко ѝ ще се върне у дома съвсем скоро.

Подобно на мис Тредголд, Зофя не вярваше в това. Също като Флорентина.

В четвърти клас Флорентина бе определена за секретар на групата — което означаваше, че всяка седмица водеше събранията. Когато четеше доклада си пред останалите, никой четвъртокласник не ѝ обръщаше особено внимание, но в жегата и прахоляка на Алжир Авел, разкъсван между смеха и сълзите, четеше всеки ред от съвестната работа на дъщеря си, сякаш беше най-новият бестселър. Най-новото увлечение на Флорентина (горещо одобрявано от мис Тредголд) бе скаутската организация за момичета между шест и осем години, което ѝ позволяваше да носи униформа като баща си. Освен че ѝ харесваше да се облича в красивия кафяв костюм, тя скоро откри, че може да покрива ръкавите си с различни разноцветни нашивки за неща, вариращи от помагане в кухнята до събиране на стари марки. Флорентина събираше нашивките толкова бързо, че мис Тредголд едва успяваше да ги зашие и да намери място за новите. Връзване на възли, готвене, гимнастика, грижа за животните, ръчен труд, марки, туристически преходи бързо следваха едно след друго.

— Щеше да ми е по-лесно, ако беше октопод — казваше мис Тредголд. Но последната победа бе за нея, когато възпитаницата ѝ спечели нашивка за ръкоделие и трябваше сама да пришие малкия жълт триъгълник.

Когато Флорентина мина в пети клас и двете училища се обединяваха за по-голямата част от часовете, Едуард Уинчестър бе избран за президент на класа си — най-вече заради постиженията си по физическо, а Флорентина си остана секретар, въпреки че оценките ѝ бяха по-добри от оценките на всички други, включително и на Едуард. Единствените ѝ провали бяха по геометрия, където бе втора, и в часовете по рисуване. Мис Тредголд винаги с удоволствие

препрочиташе докладите на преподавателите и ѝ беше приятно от забележките на учителя по рисуване: „Може би ако Флорентина пръска повече боя върху платното, отколкото върху всичко останало около себе си, от нея би излязъл художник вместо бояджия“.

Но онова, което мис Тредголд цитираше всеки път, когато я питаха за учебните постижения на Флорентина, бяха думите на класния ѝ ръководител: „Ученикът не бива да плаче, когато е на второ място“.

С течение на времето Флорентина научи, че бащите на мнозина от децата в класа ѝ също участват във войната. Бързо откри, че нейният дом не е единственият, сблъскал се с раздялата. Мис Тредголд се погрижи Флорентина да посещава уроци по пиано и балет, за да я държи заета колкото се може повече време. Дори ѝ позволи да заведе Елинор в корпуса К-9, но лабрадорът бе върнат, защото куцаше. На Флорентина ѝ се искаше да бяха постъпили така и с баща ѝ.

Когато дойде лятната ваканция, с позволението на Зофя мис Тредголд разшири хоризонта до Ню Йорк и Вашингтон, независимо от ограниченията в пътуванията, наложени от войната. Зофя се възползва от отсъствието на дъщеря си, за да участва в благотворителни акции за подпомагането на полски войници, връщащи се от фронта.

Флорентина силно се вълнуваше от първото си пътуване до Ню Йорк, въпреки че ѝ се бе наложило да остави Елинор вкъщи. Имаше небостъргачи, големи супермаркети, Сентръл Парк и повече хора, отколкото бе виждала накуп през живота си. Но въпреки цялото ѝ вълнение, най-много ѝ се искаше да види Вашингтон. Това бе първото ѝ пътуване със самолет (както и за мис Тредголд) и докато машината следваше течението на река Потомак към националното летище във Вашингтон, Флорентина се взираше с възхищение в Белия дом, монумента на Вашингтон, Мемориала Линкълн и все още недовършената сграда „Джеферсън“. Чудеше се дали ще бъде мемориал, или монумент и помоли мис Тредголд да ѝ обясни разликата. Гувернантката се поколеба и каза, че е най-добре да проверят двете думи в речника като се върнат в Чикаго, за да е сигурна, че разлика наистина има. Тогава за първи път Флорентина разбра, че мис Тредголд не е всезнаеща.

— Същото като на снимките е — каза тя, докато гледаше през мъничкия прозорец към Капитолия.

— Да не си очаквала нещо друго? — отвърна мис Тредголд.

Хенри Осбърн бе организиран специално посещение на Белия дом и възможност да присъстват на заседание на Сената и Камарата на представителите. Щом влезе в залата на Сената, Флорентина сякаш бе хипнотизирана при вида на всеки говорител, който се изправяше от мястото си, за да вземе думата. На мис Тредголд ѝ се наложи да я измъкне навън, сякаш отвеждаше насила момче от гледане на футболен мач. Това обаче не попречи на момичето да затрупа Хенри Осбърн с цяла планина въпроси. Той бе изненадан от онова, което деветгодишната Флорентина вече знаеше — беше много дори за дъщерята на Чикагския барон.

Флорентина и мис Тредголд прекараха нощта в хотел „Уилърд“. Баща ѝ все още не бе построил „Барон“ във Вашингтон, въпреки че конгресменът Осбърн ги увери, че идвал и неговият ред. Всъщност, добави той, мястото вече било уредено.

— Какво точно означава „уредено“, господин Осбърн?

Флорентина не получи задоволителен отговор нито от Хенри, нито от мис Тредголд и затова реши да провери значенията и на тази думичка в речника.

Тази вечер мис Тредголд сложи момичето да легне в голямото легло на хотела и излезе от стаята — предполагаше, че след такъв дълъг ден възпитаницата ѝ ще заспи веднага. Флорентина изчака няколко минути, след което отново светна лампата и извади изпод възглавницата си пътеводителя за Белия дом. ФДР я погледна от корицата, облечен в черен плащ. „Няма по-възвишена служба от службата на обществото“ — пишеше с дебели букви под името му. Тя прочете два пъти брошурата, но най-силно я впечатли последната страница. Започна да си я повтаря наум и скоро заспа на запалена лампа.

По време на обратния полет Флорентина отново внимателно изучаваше последната страница, докато мис Тредголд четеше военните новини във вашингтонския „Таймс-Хералд“. Италия по същество се беше предала, макар и да бе ясно, че немците все още вярваха, че могат да победят. Флорентина не прекъсна нито веднъж четенето ѝ чак до Чикаго и мис Тредголд се запита дали не е толкова тиха заради

умората от пътуването. Когато се прибраха, ѝ позволи да си легне рано, но не и преди да напише благодарствено писмо до конгресмен Осбърн. Когато мис Тредголд влезе да изгаси лампата, Флорентина продължаваше да изучава брошурата за Белия дом.

Когато мис Тредголд слезе в кухнята, за да си приготви вечерната чаша какао, преди да си легне, беше точно десет и тридесет. Когато се върна, чу нещо като припяване. Тихо доближи вратата на стаята на Флорентина и замря, заслушана в твърдо произнасяните думи.

— Първи — Вашингтон; втори — Адамс; трети — Джеферсън; четвърти — Мадисън. — Изброяваше всички президенти, без да направи нито една грешка. — Тридесет и първи — Хувър; тридесет и втори — ФДР; тридесет и трети — неизвестен; тридесет и четвърти — неизвестен; тридесет и пети, тридесет и шести, тридесет и седми, тридесет и осми, тридесет и девети, четиридесети, четиридесет и първи — неизвестни; четиридесет и втори... — за миг настъпи тишина, след което: — Първи — Вашингтон; втори — Адамс; трети — Джеферсън...

Мис Тредголд се върна на пръсти в стаята си. Известно време лежа, вперила поглед в тавана, без да докосва какаото си. В главата ѝ отекваха думите на баща ѝ: „Ти си родена за учителка. Всички сме част от Божия план — може би ще станеш учителка на човек, на когото предстои велико бъдеще“. Може би на президента на Съединените щати Флорентина Розновски? „Не — помисли си мис Тредголд, — Флорентина е права. Ще трябва да се омъжи за човек с по-просто име.“

На следващата сутрин Флорентина стана, поздрави мис Тредголд с bonjour и изчезна в банята. След като нахрани Елинора, която сякаш поглъщаше повече от самата нея, Флорентина прочете в „Чикаго Трибюн“ за конференцията между ФДР и Чърчил за капитулацията на Италия и с радост съобщи на майка си, че това означава скорошно завръщане на папа.

Зофя каза, че се надява да е права, и забеляза пред мис Тредголд, че Флорентина изглежда много добре.

— Хареса ли ти във Вашингтон, скъпа?

— Много, мамо. Мисля, че някой ден ще живея там.

— Защо, Флорентина? Какво ще правиш във Вашингтон?

Флорентина вдигна глава и погледна мис Тредголд в очите. Поколеба се няколко секунди, след което се обърна към майка си.

— Не зная. Просто си помислих, че Вашингтон е хубав град. Бихте ли ми подали мармалада, мис Тредголд?

5.

Флорентина не беше сигурна каква част от ежеседмичните ѝ писма стигат до баща ѝ, защото трябваше да минат през центъра в Ню Йорк за проверка, преди да бъдат изпратени там, където в момента се намираше майор Розновски.

Отговорите идваха нередовно, понякога Флорентина получаваше по три писма седмично, след което — нито думичка цели три месеца. Ако изминеше цял месец без писма, започваше да си мисли, че баща ѝ е убит в някое сражение. Мис Тредголд ѝ обясни, че това е невъзможно, тъй като армията винаги изпраща уведомителна телеграма, в която на получателите се съобщава, че техният близък е загинал или изчезнал. Всяка сутрин Флорентина първа слизаше до пощенската кутия и търсеше писмо от баща си или ужасяващата телеграма. Често се случваше някои думи в писмата на баща ѝ да са зачеркнати с плътно черно мастило. Опитваше се да ги разглежда срещу лампата в кухнята, но въпреки това не можеше да разчете написаното. Мис Тредголд ѝ каза, че това се прави за безопасността на баща ѝ, тъй като би могъл, без да иска, да напише нещо, което да е от полза на врага — ако случайно писмото попадне в неподходящи ръце.

— Но защо им е на германците да се интересуват от това, че съм на второ място по геометрия? — недоумяваше Флорентина.

Мис Тредголд подмина въпроса и я попита дали е свършила със закуската.

— Бих искала още едно препечено хлебче.

— Филийка, дете. Нали виждаш, че хлебчето е нарязано.

Всеки шест месеца мис Тредголд вземаше възпитаницата си и Елинор и ги водеше на Мънроу стрийт. Там Флорентина сядаше на един висок стол с кучето до нея и се усмихваше пред светкавицата, за да може майор Розновски да гледа как дъщеря му и лабрадорът растат.

— Не можем да допуснем като се върне да не познае собствената си дъщеря, нали? — изтъкваше мис Тредголд.

Флорентина написваше възрастта си и възрастта на Елинон на гърба на снимката, а в придружаващото писмо разказваше подробности за напредъка си в училище, за това как ѝ харесва тенисът и плуването през лятото и футболът и баскетболът през зимата, а също така как лавиците на библиотеката са запълнени с неговите кутии от пури, в които държи пеперудите, хванати в чудесната мрежа — подарък от мама за Коледа. Добавяше също как мис Тредголд упоила пеперудите с хлороформ, преди да ги забодат на иглите, и че определила всяка от тях с латинското ѝ наименование; как мама влязла в някакъв благотворителен комитет и в Полската лига на жените; как отглежда зеленчуци в градината и как двете с Елинон не харесват недостига на месо, но пък за сметка на това тя харесва хляба и масления пудинг, а Елинон предпочита хрупкавите бисквити. Всяко писмо неизменно завършваше с „Моля те, ела си утре вкъщи“.

Войната продължи и през 1944 година и Флорентина следеше напредването на съюзниците с помощта на „Чикаго Трибюн“ и на радиосъобщенията на Едуард Р. Мъроу от Лондон. Айзенхауер стана неин кумир, а същевременно таеше и скрито възхищение към генерал Джордж Патън, тъй като донякъде приличаше на баща ѝ. На 6 юни започна десантът в Западна Европа. Флорентина си представяше баща си на бреговия плацдарм и не можеше да разбере как би било възможно да оцелее. Следваше съюзниците по пътя им към Париж по картата на Европа, която мис Тредголд бе закачила на стената на стаята по времето, когато учеха историята на Полша. Започна да вярва, че войната най-сетне приближава своя край и че баща ѝ скоро ще се завърне.

Започна да седи с часове с Елинон на стълбите пред дома им на Риг стрийт и да наблюдава съседния ъгъл. Но часовете се превърнаха в дни, дните — в седмици и Флорентина се отвлечаше от бденията си само защото в Чикаго през лятната ваканция предстояха предварителни избори и на двамата кандидати за президенти, което ѝ даваше възможност да види с очите си своя политически герой.

През юни републиканците избраха за свой кандидат Томас Е. Дюи, а на следващия месец демократите отново се спряха на Рузвелт. Конгресменът Осбърн заведе Флорентина в Амфитеатъра, за да слуша речта на президента пред събранието. Тя бе обърквана от факта, че всеки път, когато видеше конгресмена Осбърн, той бе в компанията на

различни жени. Трябваше да попита мис Тредголд за това — тя със сигурност имаше някакво обяснение. След речта на кандидата Флорентина застана в дългата редица желаещи да се ръкуват с президента, но бе толкова смутена, че не вдигна поглед, когато количката му мина покрай нея.

Това бе най-вълнуващият ден в живота ѝ и на връщане тя сподели с конгресмена Осбърн, че силно се интересува от политика. Той не спомена, че въпреки войната в Сената няма нито една жена, а в Конгреса са само две.

През ноември Флорентина писа на баща си и му съобщи нещо, което предполагаше, че той все още не знае. ФДР бе спечелил четвърти мандат. Очакваше отговора му с месеци.

И тогава пристигна телеграмата.

Мис Тредголд не бе успяла да извади цялата купчина от кутията, когато детето забеляза малкия светлокафяв плик. Гувернантката незабавно отнесе телеграмата на госпожа Розновски в гостната, следвана по петите от уплашената Флорентина и Елинон. Зофя разкъса плика с треперещи пръсти, прочете съдържанието и избухна в истерични сълзи.

— Не, не! — изплака Флорентина. — Не може да е вярно, мамо! Кажи ми, че само е изчезнал!

Грабна телеграмата от останалата си без глас майка и я прочете. В нея пишеше: „Моята война свърши, връщам се възможно най-скоро, с обич, Авел“. Флорентина нададе радостен вик и се хвърли на гърба на мис Тредголд, която се бе строполила в креслото, в което не си бе позволявала да седне никога преди. Сякаш усетила, че обичайният ред в момента не важи, Елинон също скочи в стола и започна да облизва и двете, а Зофя избухна в смях.

Мис Тредголд не успя да убеди Флорентина, че „възможно най-скоро“ може да отнеме доста време, докато тромавата военна машина не реши кой пръв следва да се върне в родината — преимущество имаха онези, които са служили най-дълго или са били ранени в сражение. Флорентина остана изпълнена с оптимизъм, но седмиците се изнизваха едва-едва.

Една вечер, когато се прибираще с поредната скаутска нашивка (този път за спасяване на живот), забеляза светлина от малкия прозорец в стаята, в която лампите не се палеха вече повече от три

години. Моментално забрави наградата си, затича се презглава и едва не изби вратата, докато мис Тредголд най-накрая не дойде и не отвори. Стрелна се покай нея към кабинета на баща си и го откри увлечен в разговор с майка си. Метна се в обятията му и не го пусна, докато той най-накрая не я отдалечи от себе си, за да я огледа по-добре — беше вече единадесетгодишна.

— Изглеждаш хиляди пъти по-красива, отколкото на снимките.

— А ти си жив и здрав, папа.

— Да, и скоро отново ще заминавам.

— Не и без мен този път — отсече Флорентина и се притисна отново в него.

През следващите няколко дни не преставаше да досажда на баща си с въпроси за войната. Срещал ли се е с генерал Айзенхауер? Не. А с генерал Патън? Да, за десетина минути. Генерал Бадли? Да. А виждал ли е немци? Не, но веднъж участвал в спасяването на един взвод, попаднал в засада при Ремажен.

— И какво стана?

— Стига, стига вече, госпожице. По-лоша си и от сержанта по строева подготовка.

Флорентина бе толкова развълнувана от прибирането на баща си, че си легна цял час по-късно и въпреки това не можа да заспи. Мис Тредголд ѝ напомни каква късметлийка е, че татко ѝ се е върнал без наранявания или обезобразяване — за разлика от бащите на някои от съучениците ѝ.

Когато Флорентина чу, че бащата на Едуард Уинчестър е изгубил ръката си на някакво място на име Бастон, се опита да му каже колко много му съчувства.

Авел бързо се върна към рутинната си работа. Никой не го позна, когато влезе за първи път в „Барон“ — бе загубил доста килограми и изглеждаше толкова слаб, че дежурният администратор го попита кой е. Първото решение на Авел бе да си поръча пет нови костюма от „Брукс Бродърс“, защото нито един от довоенните не му беше по мярка.

Доколкото можеше да прецени по годишните отчети, Джордж Новак бе управлявал веригата добре, макар и да не бе предприемал

някакви големи стъпки. Именно от Джордж научи, че Хенри Осбърн е преизбран в Конгреса за пети мандат. Помоли секретарката си да се обади във Вашингтон.

— Честито, Хенри. Смятай се за член на управителния съвет.

— Благодаря, Авел — каза Хенри. — Сигурно ще ти е приятно да научиш, че придобих шест процента от акциите на „Лестър“, докато ти откъкваше вкусните хапки от баките на шапкарите.

— Чудесно, Хенри. Какви са ни шансовете да се доберем до магическите осем процента?

— Много добри — отвърна Хенри. — Питър Парфит, който се гласеше да стане директор на „Лестър“ преди на сцената да се появи Каин, е изхвърлен от управителния съвет и в момента си пада по Каин горе-долу толкова, колкото мангуста по кобра. Ясно даде да се разбере, че желае да участва със своите два процента.

— Тогава какво ни спира?

— Иска един милион долара за своя дял. Несъмнено се е сетил, че за събарянето на Каин са ти нужни единствено неговите акции, а не са останали много други акционери за купуване. Но един милион са много над десетте процента от стойността на акциите, с които ми разреши да действам.

Авел прегледа цифрите, които му беше изпратил Хенри и каза:

— Предложи му седемстотин и петдесет хиляди.

Когато отиде да разговаря с Авел, Джордж мислеше за далеч по-скромни суми.

— Отпуснах на Хенри заем в твое отсъствие и той все още не го е върнал — призна той.

— Заем ли?

— Той се изрази така, не аз.

— Да бе. За каква сума става дума?

— Пет хиляди долара. Съжалявам, Авел.

— Няма нищо. Ако това е единствената ти грешка за последните три години, значи съм късметлия. Как мислиш, за какво ги е изхарчил тези пари?

— Вино, жени и партита. Нищо оригинално около конгресмена. В чикагските барове се носи слух, че здравата е започнал да играе и

залага.

— Само това ми трябва от най-новия член на управителния съвет. Дръж го под око и ми кажи, ако нещата се влошат.

Джордж кимна.

— Искях да поговорим и за разрастването. Вашингтон налива в икономиката по три милиона долара дневно. Трябва да сме готови за бум, какъвто Америка не е виждала досега. Трябва да започнем и строителство в Европа, докато земята е евтина и повечето хора мислят за оцеляването си. Да започнем с Лондон.

— За бога, Авел, там всичко направо е изравнено със земята.

— Значи е чудесно за строеж, мой човек.

— Мис Тредголд, днес следобед съм на модно ревю в подкрепа на Чикагския симфоничен оркестър и може да не се върна преди Флорентина да си е легнала.

— Добре, госпожо Розновски — отвърна мис Тредголд.

— Искам и аз да дойда — каза Флорентина.

Двете я зяпнаха изненадани.

— Но до изпитите ти остават само два дни. — Зофя предполагаше, че мис Тредголд категорично ще възрази Флорентина да присъства на нещо толкова фриволю като модно ревю. — Каква ти е програмата за следобеда?

— Средновековна история — незабавно отвърна мис Тредголд. — От Карл Велики до Трентския събор.

На Зофя не ѝ беше приятно, че на дъщеря ѝ не ѝ се позволява да участва в женски мероприятия, а вместо това трябва да се държи едва ли не като момче и да запълва разочарованието на съпруга ѝ, че няма син.

— Тогава може би ще е по-добре да го отложим за друг път — каза тя. Не ѝ се искаше да отстъпва, но знаеше, че двете с Флорентина ще си изпатят, ако Авел научи.

Този път обаче мис Тредголд я изненада.

— Не мисля, че съм съгласна с вас, госпожо Розновски. Поводът може да е чудесен за запознаването на детето със света на модата и с обществото. А и едно малко прекъсване преди изпитите няма да ти навреди много — обърна се тя към Флорентина.

Зофя погледна гувернантката с уважение.

— Искате ли да дойдете и вие? — предложи тя. За първи път Зофя видя мис Тредголд да се изчервява.

— Не, благодаря ви, няма да мога. — Тя се поколеба. — Имам писма... да, чакат ме няколко писма и ще използвам следобеда да им отговоря.

Този следобед вместо облечената в обичайното морскосиньо мис Тредголд пред училището чакаше Зофя, облечена в розово. Флорентина реши, че майка ѝ изглежда изключително елегантно.

Искаше ѝ се да тича по целия път до ревюто, а когато най-накрая пристигнаха, едвам се удържаше на едно място, макар че мястото ѝ беше на първия ред. Можеше да докосне надменните модели, които грациозно пристъпваха по ярко осветения подиум. Плисирани поли се въртяха и шумоляха, вталени сака се сваляха, за да разкрият кокетно разголени рамене, прекрасни дами в метри прозрачни воали и с копринени шапки се носеха безмълвно към тайни любовни срещи някъде зад тежките червени завеси. Флорентина бе като омагьосана. След като и последният модел се завъртя и отбеляза края на ревюто, някакъв фотограф от пресата попита Зофя дали може да я снима.

— Мамо — нетърпеливо каза Флорентина, докато човекът бързо нагласяше триножника, — трябва да сложиш шапката си още по-напред, ако искаш да изглеждаш наистина шик.

За първи път майката се подчини на дъщеря си.

Същата нощ, докато я слагаше да спи, мис Тредголд попита Флорентина дали представлението ѝ е харесало.

— Страхотно — каза Флорентина. — Нямах представа, че дрехите могат да изглеждат така прекрасно.

Мис Тредголд се усмихна и като че ли в усмивката ѝ се четеше малко копнеж.

— А разбрахте ли, че успяха да съберат над осем хиляди долара за Чикагския симфоничен оркестър? Дори папа би се впечатлил.

— Така е, наистина — съгласи се мис Тредголд. — Един ден ще трябва да решаващ как да използваш състоянието си в полза на другите. Невинаги е лесно да се родиш богат.

На следващия ден мис Тредголд показа на Флорентина снимката на майка ѝ в „Уименс Уеър Дейли“. Заглавието отдолу гласеше — „Баронеса Розновски излиза на модната сцена в Чикаго“.

— Кога ще мога пак да отида на модно ревю? — попита Флорентина.

— Не и преди да минеш материала от Карл Велики до Трентския събор — отвърна мис Тредголд.

— Чудя се какво ли е носел Карл Велики, когато са го коронясвали за император на Свещената римска империя — каза Флорентина.

Същата нощ, заключена в стаята си и на светлината на фенерче, Флорентина отпусна подгъва на училищната си пола и я стесни в талията.

Флорентина завършваше средното училище и Авел се надяваше да спечели жадуваната стипендия за гимназията. Момичето знаеше, че баща ѝ може да си позволи да я изпрати и без стипендията, но си имаше планове за парите, които баща ѝ щеше да спести. Беше учила здравата, но нямаше представа за подготовката си до самите изпити — за четирите стипендии в Илинойс щяха да се явят сто двадесет и две деца. Мис Тредголд я предупреди, че резултатът ще излезе най-рано след месец.

— Търпението е добродетел — напомни ѝ тя и добави с подправен ужас, че ако Флорентина не се класира сред първите трима, ще хване първия кораб за Англия.

— Стига, мис Тредголд, ще се класирам първа — уверено заяви Флорентина, но с изминаването на дните започна да съжалява за самохвалството си и сподели с Елинор по време на дългите им разходки, че може и да е написала косинус вместо синус на един от въпросите по геометрия и да е получила някакъв невъзможен триъгълник.

— Може би ще бъде втора — обяви тя една сутрин на закуска.

— Тогава отивам на работа при родителите на детето, спечелило първото място — невъзмутимо заяви мис Тредголд.

Авел се усмихна и вдигна поглед от вестника си.

— Ако спечелиш стипендията, ще ми спестиш хиляда долара годишно — каза той. — А ако си на първо място — две хиляди.

— Да, папа, и съм намислила нещо по въпроса.

— Така ли, госпожице? И мога ли да знам какво по-точно?

— Ако спечеля стипендията, искам да инвестираш парите в акции на верига „Барон“, докато навърша двадесет и една. А ако съм първа, искам да направя същото и за мис Тредголд.

— Мили боже, не! — Мис Тредголд чак подскочи. — Това е крайно неуместно. Господин Розновски, моля да извините дързостта на Флорентина.

— Това не е дързост, папа. Ако се класирам първа, половината от парите трябва да бъдат за мис Тредголд.

— Ако не и повече. Съгласен съм с искането ти. Но при едно условие — каза Авел и грижливо сгъна вестника.

— Какво условие? — попита Флорентина.

— Колко спестени пари имаш, госпожице?

— Триста и двадесет долара — незабавно отвърна тя.

— Добре. Ако не се класираш сред първите четирима, ще трябва да пожертваш триста и двадесет долара, за да ми помогнеш да платя таксата ти за обучение.

Флорентина се поколеба. Авел чакаше. Мис Тредголд не продума.

— Съгласна съм — каза накрая Флорентина.

— Никога през живота си не съм се обзалагала — каза мис Тредголд. — Надявам се само скъпият ми баща да не доживее да чуе това.

— Това не би трябвало да ви засяга, мис Тредголд.

— Определено ме засяга, господин Розновски. Щом детето е готово да заложи единствените си триста и двадесет долара срещу онова, което съм успяла да направя за нея, трябва да отвърна по съответния начин и да предложа същата сума за обучението ѝ, ако не спечели стипендия.

— Браво — каза Флорентина и прегърна гувернантката си.

— Глупакът бързо се разделя с парите си — заяви мис Тредголд.

— Съгласен съм — каза Авел. — Защото загубих.

— Какво искаш да кажеш, папа? — попита Флорентина.

Авел обърна вестника и им показва написаното с малки букви заглавие — „Дъщерята на Чикагския барон на първо място за учебната стипендия“.

— Господин Розновски, знаели сте през цялото време.

— Вярно е, мис Тредголд. Но вие се оказахте по-добрият играч.

Флорентина бе на седмото небе от радост и през последните дни в средното училище бе в ролята на героинята на класа. Дори Едуард Уинчестър я поздрави.

— Да го отпразнуваме с едно питие — предложи той.

— Какво? Никога досега не съм пила — каза Флорентина.

— Значи сега е моментът — каза Едуард и я поведе към малката класна стая в крилото на момчетата.

Щом влязоха, той заключи вратата и обясни:

— За да не ни спипат. — Флорентина гледаше с възхищение и невярващо как Едуард вдигна капака на чина си и извади отвътре бутилка бира, след което я отвори с една монета. Наля в две мръсни чаши, които също се появиха от чина, и подаде едната на Флорентина.

— Виж й дъното.

— Това пък какво означава? — не разбра Флорентина.

— Просто я изпий до дъно — каза той, но Флорентина го изчака да отпие пръв, преди да се престаши да опита.

Едуард започна да рови из джобовете на самото си и измъкна измачкан пакет „Лъки Страйк“. Флорентина не можеше да повярва на очите си. Най-близката ѝ среща с цигарите бе рекламата, която бе чула веднъж по радиото („Лъки Страйк“ означава отличен тютюн. Да, „Лъки Страйк“ означава отличен тютюн“) и която страшно разгневи мис Тредголд. Без да каже нищо, Едуард извади цигара и запали. После по най-дръзкият начин издуха облак дим право в средата на стаята. Флорентина седеше като омагьосана, когато той извади втора цигара и я пхна между устните ѝ. Не смееше да помръдне, докато момчето драскаше клечката и палеше цигарата ѝ. Стоеше неподвижно, уплашена да не подпали косата ѝ.

— Дръпни, глупачке — каза ѝ той и тя бързо смукна и се закашля.

— Знаеш ли, можеш и да я извадиш от устата си — обясни Едуард.

— Знам, разбира се — побърза да отговори тя и извади цигарата по начина, както го правеше Джийн Харлоу в „Саратога“.

— Добре — каза Едуард и отпи голяма глътка от бирата си.

— Добре — повтори Флорентина и направи същото. Следващите няколко минути гледаше да не изостава от Едуард в пушенето и пиенето.

— Страхотно, нали? — обади се той.

— Страхотно — отвърна Флорентина.

— Искаш ли още?

— Не, благодаря. — Флорентина пак се закашля. — Но беше хубаво.

— Не бях пил и пушил от две седмици — обяви Едуард.

— Разбирам — каза Флорентина.

Звънецът удари и Едуард бързо скри бирата, цигарите и двете чаши в чина си, след което отключи вратата. Флорентина бавно се върна в класната стая. Чувстваше се замаяна, когато стигна мястото си, а когато час по-късно се върна вкъщи, ѝ беше още по-зле. Не усещаше, че все още мирише на цигари. Мис Тредголд не каза нищо, но незабавно я прати да си ляга.

На следващата сутрин Флорентина се събуди в ужасно състояние и със силен сърбеж по лицето и гърдите. Погледна се в огледалото и избухна в плач.

— Лещенка — заяви мис Тредголд на Зофя.

Лещенка, потвърди по-късно и лекарят и след като привърши прегледа си, мис Тредголд въведе Авел да види дъщеря си.

— Какво ми е? — неспокойно попита Флорентина.

— Нямам представа — отвърна баща ѝ. — Прилича ми на египетска чума, като в Библията. Какво ви е мнението, мис Тредголд?

— Виждала съм подобно нещо само веднъж, при това беше мъж — един от енорияшите на баща ми. Беше пушач, но очевидно това не се отнася за този случай.

Авел целуна дъщеря си и двамата с мис Тредголд излязоха.

— Дали успяхме? — попита Авел, когато стигнаха кабинета му.

— Не съм сигурна, господин Розновски, но с удоволствие ще се обзаложа на един долар, че Флорентина никога вече няма да пуши.

Авел отвори портфейла си, измъкна една банкнота, но размисли и я прибра.

— Не, мис Тредголд. Много добре зная какво ме чака, когато се обзалагам с вас.

Веднъж Флорентина чу от класната си, че някои исторически събития могат да са толкова силни, че никой да не забрави какво точно е правил, когато е чул новината за първи път.

На 12 април 1945 година четиридесет и седем годишният Авел разговаряше с един човек, представител на продукт на име „Пепси-кола“, който се мъчеше да го убеди да предлага напитката в хотелите. Зофя пазаруваше в „Маршъл Фийлдс“, а мис Тредголд тъкмо се връщаше от „Юнайтед Артистс“, където за трети път бе гледала „Казабланка“. Флорентина бе в стаята си и търсеше в речника думата „тийнейджър“. Тя все още не фигурираше в изданието на „Уебстър“, когато Франклин Д. Рузвелт почина в Уорм Спрингс, щата Джорджия.

От всички почитания към покойния президент, които прочете следващите няколко дни, Флорентина запомни до края на живота си онова от страниците на „Ню Йорк Поуст“. То гласеше:

Вашингтон, 19 април. Починали в изпълнение на военния си дълг и техните близки.

ЖЕРТВИ В АРМИЯТА — ФЛОТА

РУЗВЕЛТ, Франклин Д., главнокомандващ, съпруга госпожа Ана Елиноръ Рузвелт, Белия дом.

6.

Влизането в гимназиалните класове бе повод за второто пътуване на Флорентина до Ню Йорк, тъй като единствените магазини, в които можеха да се намерят официалните униформи на Девическото латинско училище, бяха „Маршъл Фийлдс“ в Чикаго, а за обувки — „Абъркромби и Фич“ в Ню Йорк. Авел изсумтя и заяви, че това е изопачен снобизъм в най-лошия си вид. Все пак му се налагаше да пътува до Ню Йорк, за да провери наскоро отворения „Барон“, така че се съгласи да придружи мис Тредголд и единадесетгодишната си дъщеря до Медисън авеню.

Авел отдавна бе на мнение, че Ню Йорк е единственият голям град на света, който не може да се похвали с истински първокласен хотел. Възхищаваше се на „Плаза“, „Пиер“ и „Карлайл“, но не смяташе, че са в състояние да се сравняват с „Кларидж“ в Лондон, „Джордж V“ в Париж или „Даниели“ във Венеция — а само те отговаряха на стандартите, които се опитваше да постигне в нюйоркския „Барон“.

Флорентина знаеше, че папа прекарва все повече и повече време в Ню Йорк, и се натъжаваше от това, че близостта между майка ѝ и баща ѝ сякаш е останала в миналото. Караниците помежду им ставаха толкова чести, че се чудеше дали има причина да го обвинява за отсъствието му.

След като мис Тредголд поръча всичко, което можеше да се намери в „Маршъл Фийлдс“ — три пуловера (тъмносини), три поли (тъмносини), четири ризи (бели), шест чифта кюлоти (тъмносини), шест чифта чорапи (светлосиви), една тъмносиня копринена рокля с бяла яка и маншети — тя реши да отиде до Ню Йорк.

Двете с Флорентина взеха влака от Централна гара в Чикаго. Още с пристигането си в Ню Йорк отидоха право в „Абъркромби и Фич“ и избраха два чифта кафяви обувки марка „Оксфорд“.

— Какви прилични обувки — провъзгласи мис Тредголд. — С такива никога няма да имаш проблеми с краката.

След това продължиха по Пето авеню. Мис Тредголд измина няколко метра, преди да усети, че е сама. Обърна се и видя, че Флорентина е залепила нос на витрината на „Елизабет Арден“. Побърза да се върне при нея. „Десет различни цвята червило за модерната жена“ — гласеше надписът върху стъклото.

— Розово-червеното ми е любимо — с надежда каза Флорентина.

— Училищните правила са повече от ясни — категорична бе мис Тредголд. — Никакво червило, никакви найлонови чорапи и никакви накити освен пръстен и часовниче.

Флорентина с нежелание се откъсна от червилата и закрачи до гувернантката си по Пето авеню към хотел „Плаза“, където баща ѝ ги очакваше на чай в Палмовия салон. Авел се поддаде на изкушението да се върне в хотела, където бе чиракувал като младши сервитьор. И макар че разпозна единствено стария Сами, оберкелнера на Дъбовия салон, всички много добре знаеха кой е той.

След ореховките и сладоледа за Флорентина, кафето за себе си и лимонов чай с воден крес за мис Тредголд, Авел се върна на работа. Мис Тредголд направи справка с пътеводителя на Ню Йорк и заведе Флорентина на върха на Емпайър Стейт Билдинг. Когато асансьорът стигна сто и втория етаж, на Флорентина ѝ се зави свят. И двете се разсмяха, когато се оказа, че от мъглата над Ийст Ривър не могат да видят дори сградата на Крайслер. Мис Тредголд отново провери брошурата и реши, че ще е най-добре да посетят музея „Метрополитън“. Директорът господин Франсис Хенри Тейлър наскоро се бе сдобил с голямо платно на Пабло Пикасо. Оказа се, че изработената с маслени бои картина изобразява жена с две глави и една гърда, излизаща от рамото ѝ.

— Какво мислите за това? — попита Флорентина.

— Нищо особено — отвърна мис Тредголд. — Подозирам, че в училище е получавал същите бележки по рисуване като твоите.

Когато пътуваше някъде, на Флорентина винаги ѝ харесваше да отсяда в някой от хотелите на баща си. Можеше да обикаля с часове и да се опитва да забележи пропуските. В края на краищата, бе посочила тя на мис Тредголд, ставаше въпрос за собствените им инвестиции. Същия ден по време на вечерята в грил-залата на нюйоркския „Барон“ Флорентина каза на баща си, че не е помислил много за магазините в хотелите.

— Че какво им е? — попита Авел просто така, без да обръща особено внимание на отговорите.

— Нищо, което да се забележи на пръв поглед — отговори Флорентина, — освен това, че изглеждат ужасно нескопосано в сравнение с истинските магазини, като онези на Пето авеню.

Авел си записа „магазини — ужасно нескопосани“ на гърба на менюто и го ограда грижливо, след което каза:

— Утре няма да се върна в Чикаго с теб, Флорентина.

Момичето изведнъж млъкна.

— Появиха се някои проблеми около хотела и трябва да съм тук, докато нещата не се оправят — каза той, сякаш го бе репетирал.

Флорентина го хвана за ръката.

— Опитай се да се върнеш утре. Ще ни липсваш — на мен и на Елинор.

Когато се върнаха в Чикаго, мис Тредголд се зае да подготвя Флорентина за гимназията. Всеки ден по два часа се занимаваха с различни предмети, но Флорентина имаше разрешението сама да решава дали да учат сутрин, или следобед. Единственото изключение бе в четвъртък, когато заниманията бяха винаги сутрин — следобед мис Тредголд имаше почивка.

Точно в два часа в тези дни тя излизаше от къщата и не се връщаше до вечерта. Никога не обясняваше какво прави, а и Флорентина така и не събра кураж да я попита. Но с напредването на ваканцията любопитството ѝ нарастваше все повече и повече и накрая тя реши да разбере тайната.

След уроците по латински сутринта и лекия обяд в кухнята, мис Тредголд се сбогува с Флорентина и се оттегли в стаята си. Точно в два часа отвори външната врата и тръгна по улицата — носеше голяма платнена чанта. Флорентина я наблюдаваше внимателно от прозореца на стаята си. Когато мис Тредголд изчезна зад ъгъла на Риг стрийт, момичето се втурна навън. Когато стигна пресечката, забеляза възпитателката си да чака автобуса на десетина метра от нея. Сърцето ѝ се разтуптя при мисълта, че няма да може да я проследи по-нататък. След минутка автобусът дойде и мис Тредголд се качи по витата стълба на двуетажната машина. Без да се колебае нито за миг,

Флорентина се затича и скочи върху потеглящата платформа, след което бързо си проби път напред.

Когато контрольорът я попита накъде е тръгнала, Флорентина изведнъж си даде сметка, че изобщо няма представа.

— Докъде сте? — попита тя.

Контрольорът я погледна с подозрение и отговори:

— До Колелото.

— Тогава един билет до Колелото — уверено каза Флорентина.

— Петнадесет цента — каза контрольорът.

Флорентина порови в джоба на якето си и видя, че разполага само с десет.

— Докъде мога да стигна за десет цента?

— До училище „Риландс“ — гласеше отговорът.

Флорентина му даде парите, като се молеше мис Тредголд да слезе преди да ѝ се наложи да слезе на нея; изобщо не се замисляше как ще се прибере.

Сниши се на мястото си и се озърташе бдително всеки път, когато автобусът спираше. Беше преброила вече дванадесет спирки, но мис Тредголд все още не се появяваше. Минаха по Лейк Фронт покрай Чикагския университет.

— На следващата спирка слизаш — неумолимо ѝ каза кондукторът.

Когато спряха на Седемдесет и първа улица, Флорентина разбра, че е претърпяла провал. Слезе с неохота на тротоара, замислена за дългото ходене до дома. Твърдо беше решена следващата седмица да си вземе достатъчно пари за двете посоки.

Стоеше оклюмала и гледаше как автобусът потегля, само за да спре отново на петдесетина метра по-нататък. И от него слезе една жена, която можеше да е единствено мис Тредголд. И изчезна в пресечката, сякаш знаеше съвсем точно накъде се е запътила.

Флорентина се затича с всички сили, но когато стигна задъхана до ъгъла, от мис Тредголд нямаше и следа. Тя бавно тръгна по пресечката, като се питаше къде ли е изчезнала гувернантката ѝ. Може би в някоя от къщите? Или пък беше свила по друга пресечка? Реши да стигне до края на улицата и ако не я види, да тръгне към къщи.

Тъкмо смяташе да се връща, когато се озова на някакъв площад, в края на който се мъдреше голяма арка от ковано желязо, на която с

гравирани златни букви пишеше „Клуб Южен бряг“.

Флорентина и за миг не помисли, че мис Тредголд може да е вътре, но любопитството ѝ надделя и тя надникна през портата.

— Какво желаете? — попита униформеният портиер.

— Търся гувернантката си — неуверено каза Флорентина.

— Как се казва?

— Мис Тредголд — каза Флорентина, без да ѝ мигне окото.

— Тя вече влезе в клуба. — Портиерът посочи заобиколената с дървета викторианска сграда на около четиристотин метра нагоре по стръмния склон.

Без да каже нито дума повече, Флорентина дръзко влезе и тръгна напред, като внимаваше да върви по пътеката заради надписите „Пазете тревата“, които се виждаха на всеки няколко крачки. Държеше сградата под око и имаше достатъчно време да се скрие зад едно дърво, когато видя мис Тредголд. Едва я позна — бе облечена във вълнени панталони на червени и черни квадрати, дебел пуловер и дебели кафяви обувки. На рамото ѝ удобно се мъдреше сак със стикове за голф.

Омагьосана, Флорентина се взираше в гувернантката си.

Мис Тредголд отиде до първата площадка, остави сака и извади една топка. Нагласи я и избра един стик. След няколко пробни замахвания се съсредоточи, прицели се и запрати топката в средата на игрището. Флорентина не можеше да повярва на очите си. Искаше ѝ се да изръкопляска, но вместо това изтича до съседното дърво, докато мис Тредголд вървеше към топката.

Вторият удар запрати топката само на двадесет метра от края на тревната площ. Флорентина изтича до няколко дървета непосредствено до игрището и видя как мис Тредголд връща топката обратно и я вкарва в дупката с още два удара. Нямаше и съмнение, че бе посветила доста време на тази игра.

Мис Тредголд извади от джоба си някаква малка бяла карта и написа нещо на нея, след което тръгна към втората площадка. Докато крачеше, гледаше към игрището, което се намираше вляво от мястото, където се криеше Флорентина. Мис Тредголд отново се съсредоточи и се прицели, но този път топката падна само на петнадесет метра от скривалището на момичето.

Флорентина погледна към дърветата, но по тях можеше да се изкатери само котка. Затаи дъх и клекна зад най-дебелото, но не устоя на изкушението да погледне мис Тредголд, която изучаваше разположението на топката си. Гувернантката промърмори нещо неразбираемо и избра стик. Флорентина издиша в мига, в който мис Тредголд замахна. Топката полетя високо във въздуха и тупна в средата на игрището.

Флорентина гледаше как мис Тредголд прибира стика в сака си.

— Трябваше да държа ръцете си по-стегнати при първия удар и нямаше да се стигне дотук.

Флорентина си помисли, че мис Тредголд отново се укорява, и остана скрита зад дървото.

— Ела тук, дете.

Флорентина послушно изтича на открито, но не каза нищо.

Мис Тредголд измъкна втора топка от страничния джоб на сака и я сложи на земята. След това избра един стик, подаде го на възпитаницата си и каза:

— Опитай да пратиш топката натам. — И посочи едно знаменце на стотина метра от тях.

Флорентина хвана несръчно стика и направи няколко опита, като след всеки се налагаше да маха онова, което мис Тредголд наричаше „чимове“. Накрая успя да я запрати на двадесет метра към игрището и цялата грейна.

— Както виждам, очаква ни дълъг следобед — примирено въздъхна мис Тредголд.

— Съжалявам — каза Флорентина. — Ще ми простите ли?

— За това, че си ме проследила — да. Но не и за играта ти на голф. Трябва да започнем от основните положения. Както изглежда, не ми се очертава да имам свободен четвъртък следобед — не и след като откри единствения порок на баща ми.

Мис Тредголд учеше Флорентина как да играе голф със същата енергия и прилежност, както ѝ преподаваше старогръцки и латински. В края на лятото четвъртък следобед бе станало любимото време от седмицата за детето.

Гимназията много се различаваше от основното училище. Имаха отделен преподавател по всеки предмет, а не един за всички, с изключение на физическото. Учениците трябваше да се местят от кабинет в кабинет всеки час и в много мероприятия момичета и момчета участваха заедно. Любимите предмети на Флорентина бяха съвременна политическа обстановка, латински, френски и английски, макар че с нетърпение очакваше и двата часа биология седмично — тогава можеше да се наслаждава на училищната колекция от буболечки, които разглеждаше през микроскоп.

— Насекоми, дете. Трябва да наричаш онези малки създания насекоми — настояваше гувернантката ѝ.

— Всъщност, мис Тредголд, това са нематоди.

Флорентина продължи да проявява интерес към облеклото и забеляза, че модата на късите дрехи, причинена от принудителните икономии по време на войната, бе започнала да остарява и да се измества от достигащите почти до земята поли. Нямаше особено големи възможности да експериментира в тази област, тъй като училищната униформа си оставаше една и съща година след година — изглежда, в детския отдел на „Маршъл Фийлдс“ не бяха запалени почитатели на „Вог“. Това не ѝ попречи да проучи всички списания в библиотеката и непрекъснато да кара майка си да я води на нови ревюта. От друга страна, според мис Тредголд, която не си бе позволила да открие коленете си дори през оскъдните дни на Подкрепата^[1], новата мода само доказваше, че е била права през цялото време.

В края на първата година в гимназията преподавателката по съвременни езици реши да постави „Орлеанската дева“ на френски. Тъй като бе единствената, която можеше дори да мисли на този език, Флорентина бе избрана за ролята на Жана д'Арк, Орлеанската дева, и се зае да репетира в старата детска стая заедно с мис Тредголд, която играеше всички останали роли и същевременно бе и суфльор. Дори когато казваше репликите си безупречно, мис Тредголд добросъвестно продължаваше заниманията.

— Само папата и аз даваме аудиенция — тъкмо произнасяше Флорентина, когато телефонът звънна.

— За теб е — каза мис Тредголд.

На Флорентина ѝ харесваше да ѝ се обаждат по телефона, въпреки че гувернантката не одобряваше подобна практика.

— Здравей, обажда се Едуард. Трябва да ми помогнеш.

— Защо? Да не би да си се научил да четеш?

— Не се и надявай, глупачке. Дадоха ми ролята на дофина, а не мога да произнасям всички думи.

Флорентина се опита да сподави смеха си.

— Идвай в пет и половина и ще можеш да участваш в репетициите. Само че трябва да те предупредя, че засега мис Тредголд се справя чудесно с ролята ти.

Едуард започна да идва всеки ден и въпреки че мис Тредголд от време на време се мръщеше, когато „момчето“ започваше да говори с американски акцент, той бе „почти готов“, когато настъпи денят на генералната репетиция.

Когато дойде вечерта на самото представление, мис Тредголд заръча на Флорентина и Едуард в никакъв случай да не поглеждат към публиката с надежда да видят родителите си, защото зрителите няма да повярват в ролите им. Това е крайно непрофесионално, заяви тя и напомни случая, когато господин Ноел Коуърд напуснал сцената по време на представянето на „Ромео и Жулиета“, защото господин Джон Гилгуд го гледал втренчено по време на монолога му. Флорентина се съгласи, макар че нямаше никаква представа кои са въпросните господа.

Когато завесата се вдигна, тя нито веднъж не погледна отвъд прожекторите. Мис Тредголд реши, че усилията ѝ са „напълно оправдани“, и по време на антракта обърна внимание на майката на Флорентина върху сцената, в която Девата е сама в центъра на сцената и говори на гласовете в главата си.

— Трогателно — бе описанието на мис Тредголд. — Несъмнено трогателно.

Когато завесата най-сетне се спусна, Флорентина бе възнаградена с буря от овации — дори от онези, които не разбираха нито думичка френски. Едуард стоеше на крачка зад нея, доволен, че е завършил представлението си без прекалено много грешки. Грейнала от вълнение и радост, Флорентина махна грима си (за първи път слагаше червило и пудра), преоблече се в училищната си униформа и се присъедини към майка си и мис Тредголд, които пиеха кафе заедно с

останалите родители в столовата. Няколко души дойдоха да я поздравят за играта — сред тях бе и преподавателят по латински в мъжкото училище.

— Забележително постижение за момиче на нейните години — обърна се той към госпожа Розновски. — Макар че като се замислите, тя е само няколко години по-малка от Жана д'Арк, когато се е изправила срещу цялата мощ на френската държава.

— Но на Орлеанската дева не ѝ се е налагало да учи нечий реплики, при това на чужд език — отвърна поласканата Зофя.

Флорентина не обърна внимание на думите ѝ — оглеждаше се и търсеше сред тълпата баща си.

— Къде е папа? — попита тя.

— Не успя да дойде.

— Но той обеща — каза Флорентина. — Обеща!

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Едва сега разбра защо мис Тредголд ѝ бе заръчала да не гледа към публиката.

— Дете, не бива да забравяш, че баща ти е много зает. Грижи се за цяла една малка империя.

— Орлеанската дева също — каза Флорентина.

Когато вечерта си легна, мис Тредголд дойде да изгаси лампата.

— Папа вече не обича мама, нали?

Зададеният толкова пряко въпрос свари мис Тредголд неподготвена. Нужни ѝ бяха няколко мига, за да се окопити.

— Сигурна съм само в едно нещо, дете — че и двамата обичат теб.

— Тогава защо папа престана да се прибира?

— Не мога да ти кажа, но каквито и да са причините, трябва да се отнасяме към тях с разбиране, като зрели хора — каза мис Тредголд и оправи една къдрица, спуснала се на челото на момичето.

Флорентина се почувства много незряла и се запита дали Жана д'Арк се е чувствала толкова нещастна, когато е изгубила любимата си Франция. След като мис Тредголд тихо затвори вратата, тя пхна ръка под леглото, за да намери спокойствие във влажния нос на Елинон.

— Поне ще имам винаги теб — прошепна тя.

Елинон се измъкна от скривалището си, скочи в леглото и се настани до Флорентина, обърната към вратата — ако мис Тредголд се

появеше отново, щеше да ѝ се наложи бързо да се изнесе до кошницата си в кухнята.

Флорентина не видя баща си през цялата лятна ваканция. Отдавна бе спряла да вярва на обясненията, че растящата хотелиерска империя го държи далеч от Чикаго. Когато споменаваха за него пред майка си, отговорите на Зофя често бяха доста горчиви. А от дочутите телефонни разговори разбра, че майка ѝ е започнала да се консултира с адвокати.

Всеки ден Флорентина извеждаше Елинора на разходка по Мичиган авеню с надеждата да види колата на баща си. Една сряда реши да изневери на традицията и тръгна на запад, за да разгледа модните магазини на Ветровития град. Елинора беше доволна от големите улични лампи, които неотдавна бяха поставени на двадесет метра една от друга. Флорентина вече си бе купила сватбена рокля и бален тоалет с петте долара джобни пари, които ѝ се отпускаха всяка седмица, и тъкмо оглеждаше една елегантна вечерна рокля за петстотин долара от витрината на „Марта Уидъредс“ на ъгъла на Оук стрийт, когато видя в стъклото отражението на баща си. Без изобщо да се замисли и да се огледа, тя се хвърли на улицата, като го викаше. Един жълт автомобил наби спирачки и рязко зави пред внезапно появилата се синя пола, след което се чу тъп удар. Останалите коли спираха сред писъци на спирачки, а един добре облечен мъж, следван по петите от полицаи, изтича на шосето. Миг по-късно Авел и таксиметровият шофьор стояха и гледаха невярващо безжизненото тяло.

— Мъртва е — каза полицаят, поклати глава и извади бележник от джоба си.

Разтреперан, Авел падна на колене.

— И най-лошото е, че вината е моя — каза той и вдигна поглед към полицаия.

— Не, папа, аз съм виновна — изплака Флорентина. — Не трябваше да слизам на улицата. Аз убих Елинора.

Шофьорът на таксито, който бе ударил лабрадора, обясни, че не е имал избор — трябвало да удари кучето, за да не пострада детето.

Авел кимна, вдигна дъщеря си на ръце и я отнесе до тротоара, като не ѝ позволяваше да поглежда назад към смазаната Елинор. Настани я на задната седалка на колата си и се върна при полицаия.

— Казвам се Авел Розно...

— Зная кой сте, сър.

— Мога ли в такъв случай да оставя нещата на вас, полицай?

— Да, сър — отвърна полицаят, без да вдига очи от бележника си.

Авел се обърна към шофьора си и му нареди да кара към „Барон“. Държеше дъщеря си за ръка, докато минаха през препълнения коридор към частния асансьор, който ги отведе на четиридесет и втория етаж. Когато вратите се отвориха, Джордж ги чакаше. Канеше се да поздрави кръщелницата си с някоя полска шега, но забеляза лицето ѝ.

— Джордж, помоли мис Тредголд да дойде незабавно.

— Разбира се — отвърна той и изчезна в кабинета си.

Авел седна и изслуша няколко разказа за Елинор, без да прекъсва дъщеря си нито за миг. Когато чаят и сандвичите пристигнаха, Флорентина успя да изпие само глътка мляко. След това най-неочаквано смени темата.

— Защо не се прибиращ вкъщи, папа?

Авел си наля втора чаша чай и разля малко в чинийката.

— Искаше ми се много пъти да дойда и не желаех да пропускам „Орлеанската дева“, но двамата с майка ти ще се развеждаме.

— Не, това не може да е истина. Папа...

— Вината е моя, мъничката ми. Не бях добър съпруг и...

Флорентина се хвърли в обятията му.

— Това означава ли, че никога повече няма да те видя?

— Не. С майка ти се разбрахме, че ще стоиш в Чикаго, докато си на училище, но през останалото време ще бъдеш при мен в Ню Йорк. Разбира се, винаги можеш да ми се обаждаш и по телефона.

Флорентина не каза нищо. Авел нежно галеше косата ѝ.

След известно време на вратата се почука и влезе мис Тредголд. Дългата ѝ рокля изшумоля по килима, докато тя бързо се приближаваше към Флорентина.

— Мис Тредголд, бихте ли я завели у дома?

— Разбира се, господин Розновски. Ела с мен, дете — каза тя. Флорентина все още бе в сълзи. Гувернантката се наведе и прошепна: — Опитай се да не показваш чувствата си.

Дванадесетгодишната дъщеря целуна баща си по челото, хвана мис Тредголд за ръка и излезе.

Вратата се затвори. Останал сам и без подкрепата на мис Тредголд, Авел се разплака.

[1] По времето на Втората световна война — материална помощ под формата на муниции, машини и т.н., предоставяни при специални условия на страни, чиято защита се е смятала за жизненоважна за САЩ — Бел.пр. ↑

7.

В началото на втората година в гимназията Флорентина за първи път срещна Пит Уелинг. Той седеше в ъгъла на кабинета по музика и свиреше на пианото най-новия хит на Бродуей „Почти като влюбен“. Беше малко фалшиво, но Флорентина реши, че сигурно е заради пианото. Пит сякаш не я забеляза, докато минаваше покрай него, затова се наложи да се обърне и да мине втори път — отново без резултат. Момчето безгрижно прокара ръка през косата си и продължи да свири, затова тя се отдалечи, като се преструваше, че не го вижда. До обед на следващия ден вече знаеше, че е с два класа пред нея, къде живее, това, че е заместник-капитан на отбора по футбол, отговорник на класа си и почти на седемнадесет. Приятелката ѝ Сюзи Джейкъбсън я предупреди, че и други са минавали по същия път, но без никакъв успех.

— Можеш да си сигурна, че ще му предложи нещо, на което няма да устои — отвърна Флорентина.

Същия следобед седна и написа първото си любовно писмо — поне така си мислеше. След много колебаене избра виолетово мастило и с дебели наклонени букви написа:

Скъпи Пит,
Разбрах, че в теб има нещо особено, още когато те
зърнах. Мисля, че свириш великолепно на пиано. Какво ще
кажеш да дойдеш да послушаме моите плочи?

Искрено твоя,

Флорентина (Розновски)

Изчака междучасието и се запромъква по коридора. Имаше чувството, че погледите на всички са насочени към нея, докато търсеше шкафчето на Пит Уелинг. Когато го откри, провери отново името му под номера. Четиридесет и две — стори ѝ се добра поличба. Отвори шкафчето, остави писмото върху учебника по математика —

той не можеше да не го забележи — и се върна с изпотени длани в класната стая. Час по час проверяваше своето шкафче с надеждата да намери отговор, но такъв нямаше. Седмица по-късно, когато вече бе започнала да се отчайва, видя Пит да седи на стъпалата пред параклиса и да си реше косата. „Как смее да нарушава едновременно две училищни правила“, помисли си тя и реши, че сега е моментът да разбере дали е получил поканата й.

Тръгна храбро напред, но когато стигна на метър от него, й се искаше да се изпари — не можеше да измисли какво да каже. Стоеше като агне пред погледа на питон. За щастие, той я измъкна от положението.

— Здравсти.

— Здравсти — успя да отвърне тя. — Получи ли писмото ми?

— Писмо ли?

— Да, миналия понеделник те поканих да дойдеш у нас да послушаме малко музика. Имам „Тиха нощ“ и повечето от последните хитове на Бинг Кросби. Чувал ли си го как изпълнява „Бяла Коледа“? — изигра най-големия си коз тя.

— О, значи онова писмо е твое — каза той.

— Да. Миналата седмица видях как играеш срещу Франсис Паркър. Беше фантастичен. Кога ще играеш пак?

— Има го в училищния календар — отговори той, прибра гребена във вътрешния си джоб и погледна над рамото й.

— Ще съм на трибуната.

— Не се съмнявам — каза той. В същия миг се появи една висока блондинка от горния клас, обута в къси бели чорапи, за които Флорентина бе сигурна, че не са част от ученическата униформа, и попита Пит дали я е чакал дълго.

— Не, само няколко минути — отвърна той и я прегърна през кръста, след което се обърна към Флорентина. — Страхувам се, че ще трябва да почакаш на опашката. Но може да дойде и твоят ред — добави със смях. — Във всеки случай, според мен Кросби не струва. Виж, Бикс Бийдърбек е друго нещо.

Докато двамата се отдалечаваха, Флорентина го чу да казва:

— Това беше момичето с онази бележка. — Блондинката я погледна през рамо и се разсмя. — Сигурно е още девствена — добави Пит.

Флорентина отиде в женската съблекалня и се кри там, докато всички не си тръгнаха — ужасяваше се при мисълта, че ще ѝ се подиграват, ако историята се разчуе. Цяла нощ не мигна, а на сутринта се вглеждаше в лицата на момичетата, но не откри никакъв намек за подигравки. Накрая реши да се довери на Сюзи Джейкъбсън, за да разбере дали знае за случката. Когато привърши с разказа си, Сюзи избухна в смях и каза:

— О, не и ти!

Флорентина се почувства много по-добре, след като разбра колко назад в опашката е всъщност. Това я окуражи да попита какво означава „девствена“.

— Не съм сигурна — каза Сюзи. — Защо питаш?

— Защото Пит каза, че сигурно съм още девствена.

— В такъв случай сигурно и аз съм девствена. Мери Алис Бекмън казва, че когато момче прави любов с теб, след девет месеца раждаш бебе. Както ни обясни мис Хортън за слоновете, но при тях е след две години.

— Чудно ми е какво ли е?

— Според списанията в шкафчето на Мари Алис, било страхотно.

— Знаеш ли някой да е опитвал?

— Марджи Маккормик твърди, че била опитвала.

— Може да твърди каквото си ще, но в такъв случай къде ѝ е бебето?

— Каза, че била взела „предпазни мерки“, каквото и да означава това.

— Ако е нещо като мензиса, не мога да повярвам, че си заслужава грижата — каза Флорентина.

— И аз — каза Сюзи. — Моят дойде вчера. Мислиш ли, че мъжете имат същия проблем?

— Няма начин — отсече Флорентина. — Те винаги се уреждат по най-добрия начин. Очевидно ние имаме мензис и бебета, а те — спестявания и планове. Но все пак ще трябва да попитам мис Тредголд.

— Не съм сигурна, че тя знае — каза Сюзи.

— Мис Тредголд знае всичко — твърдо отсече Флорентина.

Когато вечерта обърканата Флорентина отиде при мис Тредголд, гувернантката без капка колебание я настани до себе си и ѝ обясни целия процес на забременяване до най-малките подробности, като не пропусна да я предупреди за последствията от прибързаното желание за експерименти.

Флорентина слушаше мълчаливо.

— Защо е тогава целият шум около цялата тази работа? — попита тя, когато мис Тредголд завърши.

— Съвременното общество и разклатеният морал отправят много предизвикателства към момичетата, но никога не забравяй, че всеки сам решава какво мислят другите за него и — което е по-важно — как преценява сам себе си.

— Тя *знаеше* всичко за това как се забременява и се раждат деца — авторитетно обяви Флорентина пред Сюзи на следващия ден.

— Това означава ли, че ще останеш девствена? — попита Сюзи.

— Да — каза Флорентина. — Мис Тредголд все още е.

— А „предпазните мерки“? — продължи да пита Сюзи.

— Няма да са ми нужни, щом ще остана девствена — обясни Флорентина и ѝ разказа какво е научила.

Единственото друго значително нещо през тази година беше първото причастие. Въпреки че младият свещеник в катедралата „Светото Име“ отец О’Райли я бе инструктирал предварително, мис Тредголд потисна протестантските убеждения на младостта си, прочете католическия „Правилник за първо причастие“ и старателно подготви Флорентина, без да постави пред съмнение собствената си вяра. Католическият архиепископ в Чикаго с помощта на отец О’Райли изнесе службата. Авел и Зофя също присъстваха. Разводът им вече бе влязъл в сила и двамата седяха на различни места.

Флорентина бе облечена в проста бяла рокля, спускаща се малко под коленете и с висока яка. Беше я ушила сама, с малко помощ (когато спеше) от страна на мис Тредголд. Оригиналният дизайн бе от една снимка на роклята на принцеса Елизабет в „Пари Мач“. Мис Тредголд реса дългата черна коса на Флорентина повече от час, докато не заблестя. Дори я остави да пада свободно по раменете ѝ. Макар че бе само на тринадесет, младата богомолка изглеждаше зашеметяващо.

— Кръщелницата ми е прекрасна — каза Джордж, застанал до Авел пред църквата.

— Зная — каза Авел.

— Не, наистина говоря сериозно. Очаквай в най-близко бъдеще опашка от мъже, обсаждащи баронския замък с надеждата да получат ръката на дъщеря ти.

— Стига да е щастлива, не ме интересува за кого ще се омъжи.

След като службата най-сетне приключи, семейството даде празнична вечеря в личните стаи на Авел в „Барон“. Флорентина получи подаръци от роднините и приятелите си, сред които и великолепна, подвързана с кожа библия от мис Тредголд. Но подаръкът, който бе най-ценен за нея и който баща ѝ беше пазил дълго време, докато не порасне достатъчно, за да го оцени, бе старинният пръстен, пратен по случай кръщенето ѝ от човека, който бе подкрепил баща ѝ при създаването на верига „Барон“.

— Трябва да му пиша и да му благодаря — каза Флорентина.

— Не можеш, мила. Не зная със сигурност кой е той. Изпълних моята част от сделката преди много години, така че едва ли тепърва ще разбере истинската му самоличност.

Тя постави пръстена на средния пръст на лявата си ръка и през целия ден погледът ѝ час по час се връщаше към малките проблясващи смарагди.

8.

— Как ще гласувате на президентските избори? — попита модерно облеченият млад мъж.

— Няма да гласувам — отговори мис Тредголд и продължи по пътя си.

— Мога ли да отбележа отговора ви като „Не зная“? — Мъжът подтичваше, за да не изостава.

— Категорично не — отсече мис Тредголд. — Не съм казвала подобно нещо.

— Да разбирам ли в такъв случай, че не желаете да изразите предпочитанията си?

— Нямам нищо против да изразя предпочитанията си, младежо, но тъй като съм от Мъч Хедъм в Англия, малко е вероятно те да се отразят на господин Труман или господин Дюи.

Мъжът, провеждащ изследването за „Галъп“, се отдалечи, но Флорентина го наблюдаваше внимателно. Бе чела някъде, че резултатите от подобни допитвания вече се вземат на сериозно от всички водещи политици.

Годината бе 1948 и Америка се намираше в разгара на поредната предизборна кампания. За разлика от Олимпийските игри, надпреварата за Белия дом се повтаряше на всеки четири години без значение дали има война, или е мир. Флорентина остана лоялна на Демократическата партия, но не виждаше как е възможно Труман да остане в Белия дом след двете си така непопулярни години като президент. Кандидатът на републиканците Томас Е. Дюи водеше с повече от осем процента според последните социологически проучвания и победата му изглеждаше почти в кърпа вързана.

Флорентина следеше внимателно и двете кампании и много се зарадва, когато Маргарет Чейси Смит победи трима мъже и бе избрана кандидат за Сената от Мейн. За първи път американците можеха да следят предизборните кампании по телевизията. Авел бе инсталирал антената на Риг стрийт само месеци преди да напусне, но през учебно

време мис Тредголд не позволяваше на Флорентина да гледа „новоизмислената машина“ повече от един час дневно.

— Това нещо никога няма да стане заместител на писаното слово — заяви тя и добави: — Съгласна съм с професор Честър Л. Доус от Харвард. Пред камерите ще се вземат много прибързани решения, за които по-късно ще се съжбялява.

Макар и да не беше напълно съгласна с гледната точка на мис Тредголд, Флорентина подбираще този свой час много грижливо и винаги предпочиташе вечерните новини на Си Би Ес, по време на които Дъглас Едуардс правеше обзор на кампаниите, пред далеч по-популярното „Звезда на града“ на Едуард Съливан. Въпреки това обаче успяваше да намери време да послуша и Ед Мъроу по радиото. След всичките му включвания от Лондон по време на войната тя остана лоялна на всяка негова дума, подобно на милиони други американци. Имаше чувството, че това е най-малкото, което може да направи.

По време на лятната ваканция Флорентина почти се пресели в предизборната щабквартира на конгресмена Осбърн и заедно с тълпата други доброволци на различна възраст и с различни способности пяха в пликосе „Послание от Вашия конгресмен“ и лепеше стикери, на които с дебели букви пишеше „Гласувайте отново за Осбърн“. След това заедно с един блед недодялан младеж лепяха пликосете и ги разпределяха според различните райони, за да бъдат разпратени до получателите. Към края на всеки ден устата и устните ѝ бяха покрити с лепило и когато се прибираще вкъщи, неизменно бе жадна и се чувстваше зле.

Един четвъртък дежурната на телефона помоли Флорентина да я замести, докато отскочи да хапне нещо.

— С удоволствие — страшно въодушевена отвърна тя и веднага се настани на стола.

— Не би трябвало да имаш проблеми. Просто казвай „кабинетът на конгресмен Осбърн“ и ако не си сигурна в нещо, погледни в наръчника на кампанията. Вътре има всичко, което може да ти потрябва — каза дежурната и посочи дебелия брошура до телефона.

— Ще се оправя — увери я Флорентина.

Нагласи се на високия стол и се втренчи в телефона, като от все сърце искаше той да зазвъни. Не ѝ се наложи да чака дълго. Първият

обаждащ се бе някакъв мъж, който искаше да знае къде да гласува. „Ама че странен въпрос“, помисли си Флорентина.

— В избирателната секция — отговори тя.

— Знам, тъпа кучко — разнесе се отговорът. — Но къде е избирателната ми секция?

За миг Флорентина изгуби дар слово, но бързо се овладя и много учтиво го попита къде живее.

— В Седми район.

Флорентина прелисти наръчника.

— Секцията ви е в църквата „Св. Хризостом“ на Диърборн стрийт.

— Това пък къде е?

Момичето погледна картата.

— На пет пресечки от езерото и на петнадесет пресечки северно от Колелото.

Телефонът изщрака и моментално звънна отново.

— Предизборният щаб на Осбърн ли е?

— Да, господине — отвърна Флорентина.

— Можете да кажете на онова мързеливо копеле, че няма да гласувам за него, ако ще да е единственият останал жив кандидат.

Телефонът отново изщрака и на Флорентина ѝ се пригади повече, отколкото ако бе лепила пликове. Остави телефона да иззвъни три пъти, преди да събере сили да вдигне слушалката.

— Ало — нервно каза тя, — говорите с предизборния щаб на конгресмен Осбърн. На телефона е госпожица Розновски.

— Здравей, миличка, казвам се Дейзи Бишоп. Ще ми трябва кола да откара съпруга ми до избирателната секция, защото той изгуби и двата си крака във войната.

— О, съжалявам — каза Флорентина.

— Не се безпокойте, госпожице. Не можем да подведем прекрасния господин Рузвелт.

— Но господин Рузвелт е... Да, разбира се. Бихте ли ми дали телефонния номер и адреса си, моля?

— Господин и госпожа Бишоп, Уест Буена стрийт 653, МА4-4816.

— Ще ви се обадим сутринта в деня на изборите да ви кажем по кое време ще пристигне колата. Благодаря, че подкрепяте

Демократическата партия, госпожо Бишоп — каза Флорентина.

— Винаги го правим, скъпа. Всичко добро и дочуване.

— Дочуване. — Флорентина пое дълбоко въздух и се почувства малко по-добре. Написа „2“ в скоби след фамилията Бишоп и постави бележката в папката с надпис „Превоз в деня на изборите“, след което зачака следващото обаждане.

Минаха няколко минути преди телефонът да зазвъни отново и дотогава Флорентина напълно бе възвърнала самоувереността си.

— Добро утро, с кабинета на господин Осбърн ли говоря?

— Да, господине — отвърна Флорентина.

— Казвам се Мелвин Крудик и искам да зная какво е мнението на конгресмен Осбърн относно плана „Маршал“.

— Кой план? — не разбра Флорентина.

— Планът „Маршал“ — авторитетно повтори гласът.

Флорентина трескаво запрелиства предизборната брошура, в която би трябвало да има отговор на всичко.

— Не ме ли чувате? — излая гласът.

— Чувам ви, господине — отговори Флорентина. — Просто исках да съм сигурна, че ще получите пълен и подробен отговор за позицията на конгресмена. Бъдете така добър да изчакате за момент.

Най-сетне откри частта за плана „Маршал“ и прочете думите на Хенри Осбърн по въпроса.

— Ало, господине?

— Да — отвърна гласът и Флорентина зачете на глас:

— „Конгресмен Осбърн одобрява плана «Маршал»“.

Последва дълга тишина.

— Да, зная, че го одобрява — каза гласът от другия край на жицата.

На Флорентина ѝ призля.

— Да, той подкрепя плана — повтори тя.

— Но *защо*? — попита гласът.

— Защото ще бъде от полза на всеки в неговия район — твърдо каза Флорентина и се почувства горда от себе си.

— Кажете, за бога, как изсипването на шест милиарда долара в Европа може да е от полза за Северния избирателен район в Илинойс? — Флорентина усети как по челото ѝ избива пот. — Госпожице, може

да уведомите вашия конгресмен, че поради вашата собствена некомпетентност този път ще гласувам за републиканците.

Флорентина затвори телефона и тъкмо се чудеше дали да не избяга, когато дежурната се върна. Момичето не знаеше какво да й каже.

— Нещо интересно? — попита дежурната и зае мястото си. — Или обичайната компания смахнати, извратени и чудаци, които се чудят как да си запълнят обедната почивка?

— Нищо особено — нервно отговори Флорентина. — С изключение на това, че май изгубих гласа на господин Крудик.

— Пак ли Лудия Мел? Какво беше този път — Комитета за антидържавна дейност, планът „Маршал“ или бедняшките квартали на Чикаго?

Флорентина с радост се върна към лепенето на пликове.

В изборителния ден Флорентина пристигна в предизборния щаб в осем сутринта и през целия ден звъня по телефона на регистрираните демократи, за да провери дали са гласували.

— Никога не забравяйте едно — каза Хенри Осбърн на последната сбирка на доброволците. — Нито един президент не е влязъл в Белия дом, без да си осигури Илинойс.

Флорентина толкова се гордееше от мисълта, че помага за избора на президент, че работи през целия ден без почивка. В осем вечерта мис Тредголд дойде да я прибере. Момичето беше работило дванадесет часа, без да спира, но въпреки това не престана да говори през целия път до дома.

— Мислите ли, че господин Труман ще спечели? — попита накрая Флорентина.

— Само ако събере над петдесет процента от гласовете — каза мис Тредголд.

— Не е вярно — каза Флорентина. — Възможно е да победиш в президентските избори, като спечелиш повече гласове от опонента си в Избирателната колегия и въпреки това да не успееш да си осигуриш мнозинство при прякото гласуване.

След това продължи с една кратка лекция за американската политическа система.

— Подобно нещо никога нямаше да се случи, ако Джордж III беше знаел къде е Америка — каза мис Тредголд. — И с всеки ден се убеждавам все повече, че скоро няма да имаш нужда от мен, детето ми.

Така за първи път на Флорентина ѝ мина мисълта, че мис Тредголд няма да прекара целия си живот с нея.

Когато се прибраха, Флорентина седна в старото кресло на баща си да гледа предварителните резултати от изборите, но беше толкова уморена, че задряма пред камината. Подобно на повечето американци, тя си легна с увереността, че изборите са спечелени от Томас Дюи. Когато се събуди на следващата сутрин, първата ѝ работа бе да изтича да вземе новия брой на „Трибюн“. Страхове ѝ се бяха оправдали. „Дюи побеждава Труман“ — гласеше заглавието на първа страница. Нужен бе половин час слушане на новини по радиото и потвърждението на майка ѝ, преди да повярва, че Труман все пак остава в Белия дом. Дежурният редактор на „Чикаго Трибюн“ бе взел решение да пусне статията в единадесет вечерта и нямаше да си прости това до края на живота си. Поне беше познал, че Хенри Осбърн влиза в Конгреса за шести пореден мандат.

Когато на следващия ден Флорентина отиде в Девическото латинско училище, на класната ѝ се наложи ясно да ѝ даде да разбере, че изборите вече са приключили и че е време да се заеме малко по-сериозно с ученето. Мис Тредголд я подкрепи напълно и Флорентина започна да се готви за изпитите със същия ентусиазъм, с който бе посрещнала преизбирането на президента Труман.

През тази година постъпи в младшия университетски отбор по хокей, където винаги играеше дясно крило, а веднъж дори успя да се класира и за училищния турнир по тенис. Към края на втория срок учениците получиха напомняне, че ако искат да се кандидатира за ученическият съвет, трябва да изпратят имената си до директора на мъжкото училище до първия понеделник на новата учебна година. В съвета имаше шестима представители от двете училища и никой не можеше да си спомни кога за последен път в него са участвали ученици, по-малки от дванадесети клас. Въпреки това много от съучениците на Флорентина предложиха името ѝ да бъде включено. Едуард Уинчестър, който отдавна се бе отказал да побеждава

Флорентина в нещо друго освен в канадска борба, предложи помощта си.

— Но всичките ми помощници трябва да бъдат талантиливи, привлекателни, популярни и харизматични — подразни го тя.

— Виж, за това съм съгласен — отвърна ѝ Едуард. — Всеки глупак, който се заема с подобна кауза, ще трябва да се възползва и от най-малката предоставена му възможност, за да преодолее проблема, че кандидатът му е тъп, грозен, неприятен и безинтересен.

— В такъв случай май ще е по-добре да почакам още една година.

— Изключено. Не виждам изгледи нещата да се оправят за толкова кратко време. Във всеки случай, искам да си в съвета тази година.

— Защо?

— Защото ако си единственият избран ученик от единадесети клас, ще можеш догодина да се кандидатираш за председателското място.

— Значи си премислил всичко, така ли?

— Готов съм да заложа всичките си спестявания от прасето касичка, че и ти си го направила.

— Може би... — тихо каза Флорентина.

— Може би?

— Може би ще си помисля дали да не се кандидатирам за ученическия съвет година по-рано.

През лятната ваканция, която прекара с баща си в нюйоркския „Барон“, Флорентина забеляза, че в много от големите супермаркети се продават шапки, и се запита защо няма магазини, специализирани само за дрехи. Прекара часове в „Бестс“, „Сакс“ и „Бонуит Телърс“, откъдето си купи първата вечерна рокля без презрамки — след като бе наблюдавала различните потребители и бе сравнила индивидуалните им предпочитания с тези на редовните клиенти на „Блумингдейл“, „Олтмън“ и „Мейси“. По време на вечеря доставяше радост на баща си с всичко, което бе научила през деня. Авел бе така впечатлен от бързината, с която Флорентина възприемаше новите факти, че започна да ѝ обяснява подробно някои аспекти от дейността на хотелската

верига. За негова радост, към края на ваканцията тя бе научила маса неща за управлението на акциите, движението на капиталите, предварителните резервации, Трудовия кодекс от 1940 г. и дори цената на осем хиляди пресни хлебчета. Авел предупреди Джордж, че като едното нищо в близко бъдеще мястото му на изпълнителен директор на веригата ще се окаже несигурно.

— Не мисля, че целта ѝ е моето място, Авел.

— Нима?

— Да — каза Джордж. — По-скоро твоето.

В последния ден от ваканцията Авел откара Флорентина до летището и ѝ подари черно-бял фотоапарат „Полароид“.

— Фантастичен подарък, папа! Ще е най-хубавият в цялото училище.

— Това е подкуп — каза Авел.

— Подкуп ли?

— Да. Джордж смята, че искаш да станеш председател на хотелска група „Барон“.

— Мисля да започна с ученическия съвет — каза Флорентина.

Авел се разсмя.

— Първо се погрижи да си спечелиш място в съвета — каза той, целуна дъщеря си по бузата и ѝ махаше за сбогом, докато тя изчезваше в чакация самолет.

— Реших да се кандидатирам.

— Добре — каза Едуард. — Вече съставих списък на всички ученици в двете училища. Трябва да сложиш чавка пред името на всички, за които си сигурна, че ще гласуват за теб, и кръстче пред останалите. Така ще мога да поработя върху колебаещите се и да увелича поддръжниците ти.

— Истински професионалист. Колко души се кандидатираат?

— Засега — петнадесет за шест места. Четирима от тях не можеш да победиш в никакъв случай, но след това ще има пряк диспут. Сигурно ще ти е интересно да научиш, че Пит Уелинг също се кандидатира.

— Това нищожество! — каза Флорентина.

— Виж ти, пък аз си мислех, че си безнадеждно влюбена в него.

— Стига глупости, Едуард. Той е мухльо. Да се заемаме със списъците.

Изборите щяха да се проведат в края на втората седмица на новата учебна година, така че кандидатите разполагаха само с десет дни, за да осигурят гласовете си. Много от приятелите на Флорентина се отбиха на Риг стрийт, за да я уверят, че ще я подкрепят. Изненада се, че има поддръжници там, където най-малко бе очаквала, докато други съученици, които бе смятала за приятели, казаха на Едуард, че никога няма да застанат зад нея. Флорентина обсъди проблема с мис Тредголд. Гувернантката я предупреди, че ако се кандидатираш за някакво място, което може да ти донесе привилегии или печалба, винаги ще има твои връстници, които ще са доволни да видят как плановите ти се провалят. И че не е нужно да се страхуваш от онези, които са по-големи или по-малки от теб — те знаят, че никога няма да им бъдеш съперник.

Всички кандидати трябваше да напишат кратко предизборно послание и да обяснят причината, поради която желаят да бъдат в ученическия съвет. Посланието на Флорентина бе проверено от Авел, който отказа да добави или махне каквото и да било от него. А забележките на мис Тредголд се отнасяха единствено до граматиката.

Изборите продължиха целия петък в края на втората седмица — резултатът винаги се обявяваше от директора пред всички ученици в понеделник сутринта. Това бе един ужасен уикенд за Флорентина и мис Тредголд през цялото време повтаряше: „Успокой се, дете“. А Едуард, който дойде да поиграят тенис в неделя следобед, дори не се изпоти и победи с 6–0, 6–0.

— Не е нужно да си Джак Крамър, за да видиш, че не се концентрираш... дете.

— Стига, Едуард. Не ми пука дали ще ме изберат в ученическия съвет.

В понеделник Флорентина се събуди в пет сутринта и бе облечена и готова за закуска в шест. Прочете вестника три пъти от край до край, а мис Тредголд не каза нито дума, докато не дойде време да тръгнат за училище.

— Не забравяй, скъпа, че Линкълн е губел повече избори, отколкото е спечелил, и въпреки това е станал президент.

— Да, но ми се иска да започна с победа — каза Флорентина.

В девет часа залата за събрания бе пълна. Сутрешните молитви и речта на директорите сякаш продължиха безкрайно. През цялото време Флорентина не откъсваше поглед от пода.

— А сега ще прочета резултатите от изборите за ученически съвет — каза директорът. — Имаше петнадесет кандидати, от които в съвета влизат шестима:

1.	Джейсън Морисън (председател)	109
2.	Кати Лонг	87
3.	Роджър Дингъл	85
4.	Еди Бел	81
5.	Джонатан Лойд	79

Директорът се закашля и всички затаиха дъх.

— На шесто място е Флорентина Розновски със седемдесет и шест гласа, следвана от Пит Уелинг със седемдесет и пет гласа. Първото събрание на съвета ще се проведе в кабинета ми днес в десет и тридесет. Свободни сте.

Изумена и радостна, Флорентина се хвърли в обятията на Едуард.

— И не забравяй — догодина си председател.

На първото събрание на съвета Флорентина, като най-млад член, бе назначена за секретар.

— Това да ти е за урок, като се класираш последна — разсмя се Джейсън Морисън, новият председател.

„Пак писане на бележки, които никой не чете — помисли си Флорентина. — Но поне този път мога да ги отпечатвам и може би догодина ще бъда председател.“ Вдигна поглед към момчето, чието фино изразително лице му бе спечелило толкова много гласове.

— А сега за привилегиите — бодро каза Джейсън, без да забелязва погледа ѝ. — Председателят има право да кара кола, момичетата веднъж седмично могат да носят дрехи в пастелни цветове, а момчетата — мокасини вместо униформените обувки. Членовете на съвета имат право да отсъстват от занятия, когато са заети с представителна дейност, както и да налагат наказания на всеки ученик, нарушил училищния правилник.

„Значи за това хвърлих толкова сили — помисли си Флорентина. — За правото да нося дрешки в пастелни цветове и да налагам наказания.“

Когато вечерта се прибра вкъщи, най-подробно разказа на мис Тредголд какво се бе случило и сияеше от гордост, докато повтаряше резултата от гласуването и новите си задължения.

— Кой е нещастният Пит Уелинг, дето е изгубил само с един глас? — поинтересува се мис Тредголд.

— Така му се пада — отговори Флорентина. — Знаеш ли какво казах на това нищожество, докато се разминавахме по коридора?

— Не, не зная — загрижено отвърна мис Тредголд.

— „Сега *ти* ще трябва да се наредиш на опашката, но твоят ред може и да не дойде“ — каза Флорентина и избухна в смях.

— Това е недостойно за теб, Флорентина, както и за мен. Постарай се никога през живота си да не изразяваш отново подобно становище. Часът на триумфа не е времето, в което да унижаваш съперниците си, а да проявиш великодушие.

Мис Тредголд стана от стола си и се оттегли в стаята си.

Когато Флорентина на следващия ден отиде да обядва, на мястото до нея се настани Джейсън Морисън.

— Ще се опознаем доста добре, щом сме избрани в съвета — каза той и се усмихна.

Флорентина не отговори на усмивката му — сред момичетата в Девическото училище Джейсън имаше същата репутация като Пит Уелинг, а тя бе твърдо решена да не се оказва в подобно глупаво положение втори път.

Докато се хранеха, обсъдиха проблема с пътуването на училищния оркестър до Бостън и какво да се прави с момчетата, хванати да пушат. Членовете на съвета бяха ограничени по отношение на наказанията, които можеха да налагат, и най-големият ужас, който можеха да предизвикат, беше принудителното присъствие в училище в събота сутринта. Джейсън обясни на Флорентина, че ако съобщят на директора за пушачите, това несъмнено ще доведе до изключването им. Пред съветниците изникваше проблем — никой не се страхуваше

от съботния арест и същевременно никой не вярваше, че ще докладват на директора.

— А ако оставим пушачите просто така, скоро няма да имаме никакъв авторитет, освен ако не сме решени да действаме решително още от самото начало.

Флорентина се съгласи и бе изненадана от следващия въпрос.

— Какво ще кажеш за един тенис събота следобед?

Известно време Флорентина не отговори.

— Става — каза накрая тя, като се мъчеше гласът ѝ да звучи нехайно — спомни си, че той е капитанът на отбора по тенис, а нейният бекхенд беше ужасен.

— Добре. Ще мина да те взема в три. Удобно ли е?

— Идеално — отвърна Флорентина с надеждата, че продължава да се държи съвсем естествено.

— Тази рокля за тенис е прекалено къса — каза мис Тредголд.

— Зная — отвърна Флорентина. — Но нали е от миналата година, а оттогава съм пораснала.

— С кого ще играеш?

— С Джейсън Морисън.

— Наистина не можеш да играеш тенис с младеж, ако си облечена в подобна дреха.

— Ще се наложи да избирам или с нея, или гола — отговори Флорентина.

— Не се дръж нахално, дете. Ще ти позволя да я облечеш само този път, но бъди сигурна, че ще ти намеря нова до понеделник следобед.

На вратата се позвъни.

— Изглежда, пристигна — отбеляза мис Тредголд.

Флорентина грабна ракетата и се затича към изхода.

— Не тичай, дете. Остави младежа да почака мъничко. Не можем да му позволим да разбере как се чувстваме, нали така?

Флорентина се изчерви, върза дългата си тъмна коса с ластик и бавно тръгна към вратата.

— Здравсти, Джейсън — каза тя с напълно овладян глас. — Няма ли да влезеш?

Джейсън, облечен в моден екип, който сякаш бе купен тази сутрин, не можеше да свали очи от Флорентина.

— Ама че рокля — каза той и явно щеше да каже още нещо, но забеляза излизащата от стаята мис Тредголд. Дотогава не бе подозирал колко хубаво тяло има Флорентина. А когато погледна мис Тредголд, веднага разбра каква е причината да е в неведение.

— От миналата година е — каза Флорентина и сведе поглед към стройните си крака. — Ужасна е, нали?

— Не, страхотна е. Хайде, резервирал съм корта за три и половина и някой може да го вземе, ако закъснеем дори една минута.

— Боже мили — възкликна Флорентина, след като затвори вратата. — Твоя ли е?

— Да. Фантастична е, нали?

— Ако питаш мен, бих казала, че е виждала и по-добри дни.

— О, така ли? — Джейсън се умърлуши. — Аз пък си мислех, че е доста шик.

— Ако знаех какво означава тази дума, може би щях да се съглася с теб. Кажете ми, господине — шеговито каза тя, — какво се очаква от мен — да се возя на това нещо или да го бутам?

— Това е истински предвоенен пакард.

— Тогава заслужава достойно погребение — каза Флорентина, докато се настаняваше на предната седалка. Изведнъж си даде сметка колко разголени са краката ѝ. — Някой да ти е показвал как да задвижиш тази буца желязо в нужната посока? — сладко добави тя.

— Не, не точно — каза Джейсън.

— Какво? — изуми се Флорентина.

— Учеха ме да карам преди всичко разумно.

Флорентина натисна дръжката на вратата и леко я отвори, сякаш се готвеше да се измъкне. Джейсън сложи ръка на бедрото ѝ.

— Стига глупости, Тина. Баща ми ме научи да карам и съм шофьор вече почти година.

Флорентина се изчерви, затвори вратата и трябваше да признае, че той наистина караше доста добре по целия път до тенис клуба — нищо че от време на време колата се тресеше и подскачаше, когато уцелваха някоя дупка.

Самият мач се сведе до отчаяни опити от страна на Флорентина да отбележи точка и също толкова отчаяни опити на Джейсън да

изгуби. Някак си той успя да победи само с 6–2 и 6–1.

— Пие ми се кола — каза Джейсън, след като приключиха.

— Само внимавай да не се напиеш — отвърна Флорентина.

Той се засмя, хвана я за ръка и я поведе към изхода. Макар че бе потна и разгорещена, Флорентина не се отдръпна чак докато не стигнаха бара зад сградата на клуба. Той купи една кола. Изпиха я с две сламки, седнали в ъгъла на помещението. След това Джейсън я закара до дома ѝ. Като приближиха Риг стрийт, той се наведе и я целуна по устните. Флорентина не отвърна — ако не за друго, защото бе смаяна.

— Искаш ли довечера да идем на кино? — предложи ѝ той. — В „Юнайтед Артистс“ дават „Край града“.

— Ами аз обикновено... Да, с удоволствие — каза Флорентина.

— Добре, значи ще мина да те взема в седем.

Флорентина гледаше как колата се отдалечава с дрънчене и се опита да измисли някакъв начин да убеди майка си, че се налага да излезе. В кухнята откри мис Тредголд, която приготвяше чай.

— Как мина играта, дете? — попита тя.

— Добре, но не и за него. Между другото, иска да ме заведе... — Флорентина се поколеба — в „Оркестра Хол“ на концерт, така че няма да съм тук за вечеря.

— Колко мило — каза мис Тредголд. — Гледай да се прибереш преди единадесет, че майка ти ще се безпокои.

Флорентина изтича на втория етаж, седна на леглото си и започна да се притеснява какво да облече, колко ужасно изглежда косата ѝ и дали да не отмъкне малко грим от майка си. Застана пред огледалото и се зачуди как да направи така, че гърдите ѝ да изглеждат по-големи, без да ѝ се налага да задържа дъха си цяла вечер.

В седем часа Джейсън се появи в раздърпан червен пуловер и панталон в цвят каки. Посрещна го мис Тредголд.

— Здравейте, млади господине.

— Здравейте, госпожо — отвърна Джейсън.

— Ще заповядате ли в дневната?

— Благодаря.

— На кой концерт ще ходите с Флорентина?

— Концерт?!

— Да, любопитно ми е какво ще слушате — каза мис Тредголд.
— В сутрешния вестник четох добър отзив за Третата симфония на Бетовен.

— О, да, Третата симфония — каза Джейсън и в същия миг на стълбите се появи Флорентина. Двамата бяха смаяни — единият одобряваше, докато другият — не. Флорентина бе облечена в зелена рокля, която стигаше малко под коляното ѝ и разкриваше тънки найлонови чорапи с тъмен ръб. Слизаше по стълбите бавно — дългите ѝ крака бяха обути в обувки с висок ток. Малките ѝ гърди сякаш бяха по-големи от обичайното, тъмната ѝ коса бе спусната по раменете като на Дженифър Джоунс и тя изглеждаше много по-голяма от петнадесетте си години. Единственото, което носеше и срещу което мис Тредголд не можеше да възрази, бе часовникът, който ѝ бе подарила за тринадесетия ѝ рожден ден.

— Хайде, Джейсън, ще закъснеем — каза Флорентина в опит да избегне разговора с мис Тредголд.

— Разбира се — каза Джейсън.

Флорентина не се обърна от страх да не бъде превърната в стълб от сол.

— Погрижете се да се прибере преди единадесет, младежо — заръча мис Тредголд.

— Разбира се — повтори Джейсън и затвори вратата. — Къде я намери?

— Мис Тредголд ли?

— Да. Сякаш е излязла направо от някой викториански роман. „Погрижете се да се прибере преди единадесет, младежо“ — имитира я той, докато отваряше вратата на колата.

— Не бъди невъзпитан — сгълча го Флорентина и се усмихна кокетно.

Пред киното имаше дълга опашка и Флорентина прекара по-голямата част от времето обърната към стената от страх да не би някой да я познае. Щом влязоха, Джейсън бързо я отведе към последния ред — имаше вид на човек, който е бил тук и преди.

Тя седна и едва когато светлините угаснаха, си позволи да се отпусне — но не за дълго. Джейсън се наклони към нея, прегърна я през раменете и започна да я целува. Започна да ѝ харесва, особено когато я принуди да разтвори устните си и езиките им се докоснаха.

След това той се отдръпна и двамата загледаха пълзящите по екрана надписи. Флорентина харесваше Джийн Кели. Джейсън отново я целуна по устата. Устните ѝ се разтвориха. Почти незабавно почувства дланта му върху едната си гърда. Опита се да я отблъсне, но отново бекхендът му се оказа прекалено силен за нея. Няколко секунди по-късно тя се отскубна да си поеме въздух и за миг зърна Статуята на свободата, преди Джейсън да положи другата си ръка върху втората ѝ гърда. Този път успя да се освободи, но само за малко. Раздразнен, той измъкна пакет „Кемъл“ и запали. Флорентина не вярваше на очите си. След няколко дръпвания Джейсън смачка цигарата и сложи ръка между краката ѝ. На ръба на паниката, тя успя да спре напредването ѝ, като здраво стисна бедра.

— О, хайде стига. Не се прави на толкова недостъпна, че ще заприличаш на мис Тредголд — каза Джейсън и се наведе да я целуне отново.

— Стига, Джейсън, хайде да гледаме филма.

— Стига глупости. Никой не ходи на кино, за да гледа филми. — Той отново постави ръка върху крака ѝ. — Само не ми казвай, че ти е за първи път. По дяволите, та ти си почти на шестнадесет. Какво искаш? Да станеш най-старата девственица в Чикаго ли?

Флорентина скочи и тръгна към изхода — препъна се на няколко пъти, преди да излезе на пътеката. Без да оправя роклята си, изтича от киното колкото можеше по-бързо. Навън се опита да продължи да бяга, но с високите токчета на майка си едва се държеше на крака. Свали обувките и продължи да тича по чорапи. Пред къщи се опита да се оправя. Надяваше се да не се сблъска с мис Тредголд, но не успя. Вратата на спалнята ѝ беше отворена и когато Флорентина мина на пръсти покрай нея, отвътре се разнесе глас:

— Да не би концертът да свърши по-рано, скъпа?

— Да... не... Стана ми лошо — каза Флорентина и побърза да се скрие в стаята си, преди мис Тредголд да ѝ зададе още някой въпрос. Легна си, без да престава да трепери.

На следващата сутрин се събуди рано и въпреки че все още беше бясна на Джейсън, откри, че може да се смее при мисълта за станалото, и дори реши да изгледа филма, но този път самичка. Харесваше ѝ Джийн Кели, но виждаше идола си за първи път на екрана и беше поразена от това колко слаб и раним изглежда.

По време на събранието на следващия ден не погледна към Джейсън, който с тих и твърд глас заяви, че някои момчета от горните класове са започнали да проявяват небрежност към облеклото си, без да са членове на ученическия съвет. Добави също, че следващият хванат да пуши ученик ще бъде предаден на директора, в противен случай репутацията му на председател ще пострада. Всички с изключение на Флорентина кимнаха в знак на съгласие.

— Добре, тогава ще сложа предупреждението на таблото за обяви.

Щом събранието свърши, Флорентина се измъкна в класната си стая преди Джейсън да има възможност да говори с нея. Вечерта остана над домашните си по-дълго и тръгна към Риг стрийт чак когато приближаваше шест. Когато стигна до входа на училището, започна да вали. Остана под арката с надеждата, че дъждът ще спре бързо. Докато чакаше, покрай нея мина Джейсън с едно момиче от дванадесети клас. Тя ги гледаше как се качват в колата, прехапала устни. Дъждът заваля още по-силно, затова тя реши да се върне в класната стая и да напише на машината указанията на ученическия съвет. По пътя видя малка група ученици, които изучаваха бележката за отношението на съвета към небрежното облекло и пушенето.

Преписването на указанията ѝ отне около час — донякъде защото умът ѝ непрекъснато се отвличаше в мисли за двойните стандарти на Джейсън. Когато приключи, дъждът бе спрял. Затвори капака на пишещата машина и остави листата в горното чекмедже. Докато вървеше по коридора, ѝ се стори, че чува някакъв шум от съблекалнята на момчетата. След седем вечерта право да остават в училището имаха единствено членовете на ученическия съвет, затова тя се върна да провери кой е. Намираще се на няколко метра от помещението, когато лампата вътре изгасна. Флорентина отвори вратата и включи осветлението. Минаха няколко мига, преди да успее да види кой стои в ъгъла и се опитва да скрие цигарата зад гърба си — знаеше много добре, че е хванат.

— Пит! — изненадано възкликна Флорентина.

— Е, госпожице съветник, този път ме спипа. Две груби нарушения за един ден. В сградата на училището след часовете, при това с цигара. Отидоха планове ми да вляза в Харвард — каза Пит Уелинг и стъпка цигарата на каменния под. Сцената ѝ напомни

предишната вечер, когато председателят на ученическия съвет правеше същото на задния ред в тъмното кино.

— Джейсън Морисън също иска да влезе в Харвард, нали?

— Да. Какво общо има той? — каза Пит. — Нищо не може да му попречи да влезе в Бръшлянената лига.

— Знаеш ли, момичетата нямат право да влизат в мъжката съблекалня.

— Да, но ти си член на...

— Лека нощ, Пит.

Флорентина започваше да се наслаждава на властта си и приемаше задълженията и отговорностите си в ученическия съвет много сериозно — до такава степен, че към края на годината мис Тредголд започна да се страхува, че ще навредят на успеха ѝ. Не спомена нищо на госпожа Розновски по въпроса — реши, че намирането на решение е нейна работа. Надяваше се всичко да е просто моментна проява на юношески ентусиазъм, насочен в погрешна посока. Но дори мис Тредголд, въпреки опита си в подобни проблеми, бе изненадана колко бързо се бе променила Флорентина, след като ѝ бе поверена малко власт.

Към средата на втория срок мис Тредголд си даде сметка, че проблемът излиза от рамките на обикновения ентусиазъм и е на път да стане неуправляем. Флорентина започваше да приема прекалено сериозно себе си, а не работата си. Оценките ѝ в края на срока бяха много под обичайните за нея, а класната ѝ недвусмислено посочи, че е станала доста властна в отношенията си с някои от съучениците си и е започнала да раздава наказания малко по-своеволно от нужното.

Мис Тредголд не можеше да не забележи, че Флорентина рядко я канят на забави и че старите ѝ приятелки вече не идват в дома им толкова често — с изключение на Едуард Уинчестър... Мис Тредголд харесваше това момче.

Нещата не се подобриха и Флорентина започна да се измъква, когато мис Тредголд повдигаше въпросите за ненаписаните домашни. Зофя, която компенсира загубата на съпруга си с трупане на килограми, не проявяваше склонност да се намесва.

— Не виждам нищо необичайно — бе единственият ѝ коментар, когато мис Тредголд се опита да обсъди проблема с нея.

Гувернантката сви устни и започна да се отчайва, когато една сутрин на закуска Флорентина реагира неочаквано грубо на въпроса какво смята да прави през уикенда.

— Ще те уведомя, ако те засяга — отвърна тя, без да вдига поглед от „Вог“.

Госпожа Розновски с нищо не показва, че е забелязала, така че мис Тредголд запази ледено мълчание. За себе си обаче отсъди, че рано или късно детето ще претърпи провал.

Случи се рано.

9.

— Няма причина да си толкова сигурна — каза Едуард.

— Защо? Кой може да ме победи? Член съм на съвета почти цяла година, а всички останали завършват — отвърна Флорентина и се облегна на един от тапицираните столове, запазени за членовете на ученическия съвет.

Едуард остана прав.

— Да, знай това, но не всички те харесват.

— Какво искаш да кажеш?

— Доста хора смятат, че работата ти доста порасна, откакто влезе в съвета.

— Надявам се, че не си сред тях, Едуард.

— Не съм. Страхувам се обаче, че ако не си направиш труда да се смесиш малко повече с учениците от долните класове, току-виж си изгубила.

— Стига глупости. Защо да си правя труда да ги опознавам, щом те познават мен? — попита тя и разлисти някакви документи.

— Какво ти става, Флорентина? Преди година беше съвсем различна. — Едуард сведе поглед.

— Ако не ти харесва начинът, по който си изпълнявам задълженията, върви да подкрепяш някого другиго.

— Няма нищо общо с начина, по който си изпълняваш задълженията. Всички са съгласни, че си най-добрият секретар досега, но за председател са необходими други качества.

— Благодаря за съвета, Едуард, но ще видиш, че мога да се справя и без него.

— Значи не искаш да ти помагам тази година?

— Едуард, още ли не си разбрал? Не става въпрос, че не искам. Просто нямам нужда от теб.

— Късмет, Флорентина. Дано не съм прав.

— Нямам нужда и от късмета ти. Някои неща в този живот зависят от способностите.

Флорентина не разказа за този разговор на мис Тредголд.

В края на учебната година Флорентина с изненада откри, че е първа само по латински и френски и че общият ѝ успех я нарежда едва на трето място в класа. Мис Тредголд внимателно прочете училищния доклад. Той потвърждаваше най-лошите ѝ страхове. Въпреки това реши, че няма смисъл да коментира — детето вече не приемаше никакви съвети с изключение на онези, които подкрепяха собственото му мнение.

Лятната си ваканция Флорентина прекара в Ню Йорк при баща си, който ѝ позволи да работи като помощник в един от магазините на хотела.

Всяка сутрин Флорентина ставаше рано и обличаше пастелнозелената униформа на персонала на хотела. Хвърли цялата си енергия да разбере как се управлява моден бутик и скоро започна да дава идеи на директорката госпожица Паркър, която силно се впечатли — и то не само защото момичето бе дъщеря на барона. С течение на времето Флорентина ставаше все по-самоуверена и след като осъзна привилегированото си положение, престана да носи униформата и дори започна да си позволява да нарежда на младшите продавачки. Все пак не си позволяваше да го прави пред самата директорка.

Един петък, когато госпожица Паркър проверяваше приходите в кабинета си, Джеси Ковач, една от младшите продавачки, пристигна десет минути по-късно. Флорентина стоеше на вратата и я чакаше.

— Отново закъснявате — каза ѝ тя, но Джеси не си направи труда да ѝ отговори.

— Не ме ли чухте, госпожице Ковач? — повиши глас Флорентина.

— Разбира се, че ви чух — каза Джеси, докато закачаше дъждобрана си.

— И какво е извинението ви този път.

— За вас не ми трябва извинение.

— Е, ще видим — каза Флорентина и тръгна към кабинета на госпожица Паркър.

— Не си прави труда, шефке, и без това ми дойде до гуша от теб — отвърна Джеси, изпревари я в кабинета на директорката и затвори вратата.

Флорентина се правеше, че подрежда масата, докато чакаше Джеси да се върне. След няколко минути младата продавачка се появи от кабинета, облече си дъждобрана и излезе, без да каже нито дума. Флорентина се почувства поласкана от резултата от мъмренето си. Малко по-късно се появи госпожица Паркър.

— Джеси ми каза, че напуска заради теб.

— Госпожица Ковач едва ли може да се нарече голяма загуба — дръзна да каже Флорентина. — Не се справяше със задачите си.

— Не е там работата, Флорентина. Аз трябва да продължа да работя в този магазин и след като ти тръгнеш на училище.

— В такъв случай може би дотогава трябва да се отървем от такива като госпожица Ковач, които не би трябвало да губят времето и парите на баща ми.

— Госпожице Розновски, ние сме екип. Не всеки може да е еднакво блестящ и умен, нито дори еднакво работоспособен. Всеки върши колкото може според собствените си възможности, и досега не е имало никакви оплаквания.

— Дали защото баща ми не е прекалено зает, за да ви наглежда отблизо, госпожице Паркър?

Госпожица Паркър видимо се изчерви и се подпря на масата.

— Мисля, че е време да поработиш в някой друг магазин на баща си. Служа му почти двадесет години и той никога не ми е говорил така грубо.

— Може би е време *вие* да поработите в някой друг магазин, при това не на баща ми — отвърна Флорентина, след което излезе, отиде право при частния асансьор и натисна бутона за четиридесет и втория етаж. Когато пристигна, заяви на секретарката, че желае незабавно да говори с баща си.

— В момента води събрание на управителния съвет, госпожице Розновски.

— Тогава го прекъснете и му кажете, че искам да го видя.

Секретарката се поколеба, след което натисна копчето.

— Казах да не ме безпокоите, госпожице Денероф.

— Извинявайте, сър, но дъщеря ви е тук и настоява да ви види.

Последва мълчание.

— Добре, да влезе.

— Извинявай, папа, но става въпрос за нещо, което не търпи отлагане — каза Флорентина, след като влезе в стаята. Изведнъж се почувства не така уверена, когато осемте господа около заседателната маса се изправиха.

Авел я поведе към кабинета си.

— Какво е това, което не може да почака, скъпа?

— Става въпрос за госпожица Паркър. Тя е неинициативна, некомпетентна и глупава — каза Флорентина и разказа на баща си своята версия за случилото се с Джеси Ковач.

Докато слушаше, Авел не престана да барабани с пръсти по бюрото. Когато разказът привърши, той включи интеркома.

— Моля, предайте на госпожица Паркър от модния бутик незабавно да дойде при мен.

— Благодаря ти, папа.

— Флорентина, бъди така добра да изчакаш отвън, докато се разбере с госпожица Паркър.

— Разбира се, папа.

Няколко минути по-късно се появи госпожица Паркър, все още зачервена. Тя направи точно описание на пререканията и изтъкна, че според нея Флорентина е добра помощничка, но единствено тя е причината госпожица Ковач, дългогодишен член на екипа ѝ, да напусне работа. Ако Флорентина продължавала по същия начин, можело да напуснат и други, посочи госпожица Паркър. Авел слушаше и едва сдържаше гнева си. Каза мнението си на госпожица Паркър и добави, че ще ѝ прати писмено потвърждение.

— Щом така желаете, сър — отвърна госпожица Паркър и излезе.

Авел звънна на секретарката си и каза:

— Госпожице Денероф, да влезе дъщеря ми.

Флорентина не закъсня.

— Каза ли на госпожица Паркър какво ти е мнението, папа?

— Да, казах ѝ.

— Няма да ѝ е лесно да си намери нова работа.

— Няма да ѝ се наложи.

— Няма да ѝ се наложи ли?

— Да. Повиших ѝ заплатата и продължих договора ѝ — отвърна той, наведе се напред и постави ръце на бюрото. — Ако още веднъж се

отнесеш по подобен начин с човек от персонала, ще те сложа на коляното си и ще те напляскам, при това няма да бъде галене с четка. Джеси Ковач вече напусна заради нетърпимото ти поведение. Очевидно е, че никой в магазина не те харесва.

Флорентина зяпна невярващо баща си, след което избухна в сълзи.

— Можеш да си спестиш сълзите за някой друг — безжалостно продължи Авел. — Няма да ме впечатлят. Няма нужда да ти напомням, че имам да управлявам компания. Още една седмица с теб и ще съм се изправил пред криза. Сега ще слезеш при госпожица Паркър и ще ѝ се извиниш за отворителното си поведение. Освен това не искам да припарваш до магазините ми, докато не реша, че отново можеш да работиш в тях. И това да е последният път, когато прекъсваш заседание на управителния съвет. Ясен ли съм?

— Но, папа...

— Никакво „но“. Искам незабавно да се извиниш на госпожица Паркър.

Флорентина избяга от кабинета на баща си и се затвори в стаята си, обляна в сълзи. Събра багажа си, остави зелената рокля да лежи на пода и взе такси до летището. След половин час вече летеше за Чикаго.

Щом научи за заминаването ѝ, Авел се обади на мис Тредголд, която изслуша разказа смаяна, но не и изненадана.

Когато Флорентина пристигна у дома, майка ѝ все още бе на минералните бани, където се мъчеше да се освободи от излишните килограми. Посрещна я единствено мис Тредголд.

— Забелязвам, че се прибиращ цяла седмица по-рано.

— Да, Ню Йорк ми омръзна.

— Не лъжи, дете.

— И ти ли трябва да ме тормозиш? — извика Флорентина и изтича в стаята си. През уикенда стоеше заключена горе и само от време на време слизаше до кухнята, за да хапне нещо. Мис Тредголд не направи опити да се среща с нея.

За първия учебен ден Флорентина облече една от модните ризи с пастелни цветове и копчета на яката, които си бе купила от „Бекдорф Гудмън“. Знаеше, че всички момичета ще ѝ завиждат. Искаше да

покаже на всички как трябва да изглежда един бъдещ председател на ученическия съвет. Тъй като в продължение на две седмици нямаше други членове на съвета, тя всеки ден обличаше различни дрехи и пое задачите на председателя. Дори започна да обмисля каква марка кола да поиска от баща си, след като спечели изборите. През цялото време избягваше да се среща с Едуард Уинчестър, който също се бе кандидатира за съвета, и се смееше открито при всеки коментар относно растящата му популярност. В понеделник на третата седмица отиде на сутрешното събрание едва ли не само за да чуе потвърждението, че е избрана за председател.

Когато директорката госпожица Алън прочете списъка, Флорентина не можеше да повярва на ушите си. Не се беше класирала дори след първите шестима. Всъщност едва влизаше в класацията, а за председател бе избран Едуард Уинчестър. Докато излизаше, никой не ѝ изказа съчувствията си. Прекара деня, втренчена в една точка в дъното на стаята. Когато вечерта се прибра, с мъка се качи по стълбите и тихо почука на вратата на мис Тредголд.

— Влез.

Флорентина бавно отвори вратата и надникна вътре. Мис Тредголд четеше на бюрото си.

— Не ме направиха председател — тихо каза тя. — Всъщност дори не ме избраха в съвета.

— Зная — каза мис Тредголд и затвори библията си.

— Как така знаеш? — изненада се Флорентина.

— Защото и аз самата не бих гласувала за теб. — Гувернантката замълча. — Но стига толкова по този въпрос, дете.

Флорентина изтича през стаята и се хвърли в обятията ѝ. Мис Тредголд я прегърна силно.

— Добре, а сега е време да възстановяваме мостовете. Избърши си сълзите, скъпа, и да започваме веднага. Няма време за губене. Трябва ти тетрадка и молив.

Флорентина написа продиктувания от мис Тредголд списък и не възрази на нито една точка от него. Още същата нощ написа дълги писма до баща си, госпожица Паркър (придружено с друго писмо за Джеси Ковач), Едуард Уинчестър и накрая, макар че името не фигурираше в списъка, до мис Тредголд. На следващия ден отиде да се изповяда при отец О'Райли. Като се върна в училището, помогна на

новоизбраната секретарка и ѝ обясни системата, която според собствения ѝ опит работеше най-задоволително. Пожела успех на новия председател и му обеща, че във всеки момент е готова да помага на съвета с каквото може. През следващата седмица отговаряше на различните въпроси на членовете му, но така и не си позволи да ги съветва. Няколко дни по-късно Едуард я срещна в коридора и ѝ каза, че съветът е гласувал да ѝ оставят всичките привилегии. Мис Тредголд я посъветва да приеме предложението от любезност, но в никакъв случай да не се възползва от него. Флорентина прибра всичките си нюйоркски дрешки в най-долното шкафче и го заключи.

След още няколко дни я повика директорката. Флорентина се страхуваше, че ще ѝ е нужно повече време, за да възвърне уважението ѝ към себе си, но въпреки това бе твърдо решена да го стори. Когато влезе в кабинета, дребната скромно облечена жена ѝ се усмихна приветливо и ѝ направи знак да седне на удобния стол до нея.

— Сигурно си много разочарована от изборните резултати.

— Да, госпожице Алън — каза Флорентина, която предполагаше, че я очаква поредното конско.

— Но при целия ти натрупан опит, предполагам, че искаш да направиш някои поправки в поведението си.

— Вече е твърде късно, госпожице Алън. Тази година завършвам и няма начин да стана председател.

— Да, вярно е. В такъв случай ще се наложи да се огледаме за други върхове за покоряване. В края на годината се оттеглям, след като бях директорка двадесет и пет години, и да си призная, тук са останали малко неща, които би ми се искало да постигна. Момчетата и момичетата се представят отлично на приемните изпити за Харвард, Йейл, Радклиф и Смит, а освен това винаги сме били най-доброто училище в Илинойс и по нищо не отстъпваме на първокласните училища по крайбрежието. Въпреки това не успях да постигна едно нещо.

— И какво е то, госпожице Алън?

— Момчетата са спечелвали всяка по-голяма стипендия в университетите от Бръшлянната лига най-малко по веднъж, а в Принстън — даже три пъти, но има една стипендия, която нито едно момиче не е спечелило за този четвърт век. Става въпрос за стипендията на Джеймс Адамс Улсън по класическа филология в

Радклиф. Искам да се кандидатираш за нея. Ако я спечелиш, всичките ми цели ще са постигнати.

— С удоволствие бих опитала, но успехът ми напоследък... — започна Флорентина.

— Така е — каза директорката. — Но както каза госпожа Чърчил на Уинстън, когато той най-изненадващо изгуби изборите, „това тепърва може да се окаже маскирана благословия“.

— „Донякъде маскирана“. — И двете се усмихнаха.

Същата вечер Флорентина разгледа подробно формуляра за стипендията Джеймс Адамс Улсън. Беше предназначена за всяко момиче на възраст между шестнадесет и осемнадесет години към датата на подаването на документите — 1 юли. Самите документи бяха три — за латински, за старогръцки и за общ курс по съвременна политическа обстановка.

През следващите седмици Флорентина разговаряше с мис Тредголд само на латински и старогръцки преди закуска, а за всеки уикенд госпожица Алън ѝ даваше по три политически въпроса. С приближаването на деня на изпита Флорентина започна да усеща, че надеждите на цялото училище са обърнати към нея. Оставаше до късно през нощта в компанията на Цицерон, Вергилий, Платон и Аристотел, а всяка сутрин след закуска написваше по петстотин думи на теми като Двадесет и втората поправка, за влиянието на президента Труман върху Конгреса по време на Корейската война и дори за последиците, до които би довело всеобщото разпространение на телевизията.

В края на всеки ден мис Тредголд проверяваше свършеното от Флорентина и добавяше бележки и коментари, преди и двете да се строполят от умора в леглата си, само за да станат в шест и половина на следващата сутрин и да продължат заниманията. Флорентина не можа да си изгради голямо самочувствие и дори призна на мис Тредголд, че страховете ѝ растат с всеки ден.

Конкурсът за стипендията бе насрочен за началото на март в Радклиф и в навечерието на съдбовния ден Флорентина отключи долното шкафче и извади любимата си риза. Мис Тредголд я изпрати до гарата и краткият им разговор по пътя бе на старогръцки.

— И не отделяй най-много време на първия въпрос — бяха последните думи на гувернантката.

Когато стигнаха перона, Флорентина усети нечия ръка да я прегръща през кръста и пред лицето ѝ се появи роза.

— Едуард, малоумнико!

— Това не е начинът, по който е редно да се обръщаш към председателя на ученическия съвет. И не си прави труда да се връщаш, ако не спечелиш стипендията — каза той и я целуна по бузата.

Никой от двамата не забеляза усмивката на лицето на мис Тредголд.

Флорентина намери празно купе и не си спомняше нищо от целия път, тъй като рядко вдигаше поглед от томчето с „Орестия“.

В Бостън я посрещна форд „Уди“, който я откара заедно с другите четири момичета, които очевидно бяха пътували със същия влак, до Радклиф Ярд. По време на пътуването надвисналата напрегната тишина от време на време се нарушаваше от отделни учтиви фрази. Флорентина с облекчение установи, че е настанена в отделна стая в общежитието на Гардън стрийт 55 — надяваше се, че ще успее да скрие колко е нервна.

В шест часа момичетата се събраха в залата „Лонгфелоу“, където деканът по инструктаж — госпожа Уилма Кирби-Милър — ги запозна с подробностите около изпита.

— Утре, госпожици, между девет и дванадесет, ще се явите на писмен изпит по латински, а между три и шест — по гръцки. Вдругиден сутринта изпитът ще приключи със съвременна политическа обстановка. Глупаво би било да ви пожелавам късмет, тъй като не можете всички да спечелите стипендията, затова искам само да изразя надеждата си, че когато приключите с писмените си работи, всички ще бъдете с усещането, че не бихте могли да се справите по-добре.

Флорентина се върна в стаята си на Гардън стрийт с ясното съзнание колко малко знае и с безкрайно чувство за самота. Слезе на партера и се обади на майка си и мис Тредголд по платения телефон. Събуди се в три след полунощ и прочете няколко страници от Аристотеловата „Политика“, но в главата ѝ не остана нищо. В седем часа слезе долу и обиколи няколко пъти двора на Радклиф, преди да отиде да закуси в дома Агасис. Там я очакваха две телеграми — едната бе от баща ѝ, който ѝ пожелаваше успех и я канеше на екскурзия в Европа през следващата лятна ваканция, а втората — от мис Тредголд.

„Единственото, от което трябва да се страхуваме, е самият страх“ — гласеше тя.

След закуската отново обиколи двора (този път с няколко други умълчани момичета) и отиде да заеме мястото си в залата „Лонгфелоу“. Двеста четиридесет и три момичета изчакаха звънецът да удари точно девет, след което квесторите им позволиха да отворят оставените на банките малки кафяви пликове. Флорентина прочете въпросника по латински първия път бързо, след това по-внимателно, и избра въпросите, по които се чувстваше най-подготвена. В дванадесет звънецът удари отново и сините ѝ листа бяха прибрани. Тя се върна в стаята си и два часа чете по старогръцки, като за обяд се задоволи само с едно блокче „Хърши“. Следобед се опита да отговори по старогръцки на три въпроса повече. Когато удари звънецът, все още не беше привършила с поправките. Върна се в малката си стая напълно изтощена, хвърли се в тясното легло и лежа неподвижно, докато не дойде време за ядене. По време на късната вечеря слушаше едни и същи разговори с различни акценти от Филадельфия до Хюстън и от Детройт до Атланта — донякъде я успокояваше фактът, че всички останали са не по-малко нервни от нея. Флорентина знаеше, че почти всички явили се на конкурса ще получат предложение да продължат обучението си в Радклиф, а двадесет и две от момичетата можеха да разчитат на други стипендии. Само една обаче можеше да спечели стипендията на Джеймс Адамс Улсън.

На следващия ден отвори кафявия плик по съвременна политическа обстановка, като се страхуваше от най-лошото, но донякъде се успокои при прочитането на първия въпрос: „Какви промени биха станали според Вас в Америка, ако Двадесет и втората поправка бе приета преди Рузвелт да стане президент?“. Трескаво започна да пише.

Когато се върна в Чикаго, мис Тредголд я чакаше на перона.

— Скъпа, няма да те питам дали смяташ, че си спечелила стипендията, а само дали си се представила така, както се надяваше.

— Да — каза Флорентина след кратък размисъл. — Ако не спечеля, то ще е, защото не съм достатъчно добра.

— Не можеш да искаш повече, дете, аз също. Е, значи е дошло времето да ти кажа, че през юли се връщам в Англия.

— Защо? — изуми се Флорентина.

— С какво повече мога да ти бъда от полза, щом влизаш в университет? Предложиха ми през септември да стана директор на департамента по класически езици в едно девическо училище в Уест Кънтри и аз приех.

— „Никога нямаше да ме напуснеш, ако знаеше колко много те обичам.“

Мис Тредголд се усмихна и продължи с цитата:

— „Трябва да те напусна, Пердано, именно защото те обичам.“

Флорентина я хвана за ръка и мис Тредголд се усмихна при вида на прекрасната млада жена, която вече караше мъжете да се обръщат, когато двете минаваха покрай тях.

Последните три седмици в училище не бяха леки и Флорентина очакваше резултатите от изпитите. Опита се да убеди Едуард, че поне той със сигурност ще влезе в Харвард.

— Там има повече игрища, отколкото аудитории, така че няма начин да се провалиш — подразни го тя.

Можеше да се провали и тя го знаеше, и с всеки следващ ден надеждите и на двамата все повече отстъпваха пред страховете. Флорентина научи, че резултатите от конкурса ще излязат на 14 април. В онази сутрин директорката извика Флорентина в кабинета си и я настани в ъгъла, докато се обаждаше в регистратурата в Радклиф. Вече се бяха обадили няколко души. Най-сетне дежурната стигна и до нея.

— Ще бъдете ли така добра да ми кажете дали госпожица Флорентина Розновски е спечелила стипендия в Радклиф?

Последва дълга пауза.

— Как се пише името?

— Р-О-З-Н-О-В-С-К-И.

Нова пауза. Флорентина стисна юмрук. После се чу гласът на дежурната:

— Съжалявам, името на госпожица Розновски не фигурира в списъка на стипендиантите, но над седемдесет и пет процента от явилите се на конкурс ще получат предложение да влязат в Радклиф. Ще ви се обадим в най-скоро време.

Нито Флорентина, нито госпожица Алън бяха в състояние да скрият разочарованието си. Когато Флорентина излезе, видя Едуард да я чака при вратата. Той я сграбчи в прегръдките си и почти изкрещя:

— Отивам в Харвард. А ти? Спечели ли Улсън?

Отговорът бе ясно изписан на лицето ѝ.

— Съжалявам. Ама че съм... — каза той и я прегърна.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Няколко момичета от по-долните класове минаха покрай тях и се разкикотиха. Едуард я откара вкъщи, където трите с мис Тредголд и майка ѝ вечеряха в гробно мълчание.

Две седмици по-късно, в Деня на родителите, госпожица Алън връчи на Флорентина наградата за класически езици. Това не беше утеха. Майка ѝ и мис Тредголд ръкопляскаха учтиво, но Флорентина бе казала на баща си да не идва в Чикаго, защото няма особен повод за празнуване.

След награждаването госпожица Алън почука по катедрата и заговори:

— Не е тайна, че през всичките си години в Девическото латинско училище съм искала моя ученичка да спечели стипендията на Джеймс Адамс Улсън в Радклиф — каза директорката с висок и ясен глас. Флорентина бе забила поглед в дървения под. Госпожица Алън продължи: — И тази година се убедих, че сме излъчили най-добрата ученичка от двадесет и пет години насам и че мечтата ми ще се сбъдне. Преди няколко седмици се обадох в Радклиф и научих, че нашата възпитаница не е спечелила стипендия. Днес обаче получих телеграма, която смятам, че заслужава да се чуе.

Госпожица Алън надяна очилата си.

— „Името на Флорентина Розновски не фигурира в списъците на редовните стипендианти, тъй като за нас е чест да Ви уведомим, че тя е спечелила стипендията на Джеймс Адамс Улсън. Моля да ни уведомите дали я приема.“

Ученици и родители избухнаха в овации. Госпожица Алън вдигна ръка и в залата отново се възцари тишина.

— За двадесет и пет години трябваше да запомня, че стипендията Улсън винаги се обявява по-късно. Сигурно се дължи на възрастта ми. — През присъстващите мина вълна от смях, след което госпожица Алън продължи: — Всички ние вярваме, че Флорентина ще продължи да служи на своя университет и на страната си по начин,

който ще се отрази добре на училището ни. Сега ми остава едно-единствено желание — да живея достатъчно дълго, за да видя това с очите си.

Флорентина стана и погледна майка си. По бузите ѝ се стичаха големи сълзи.

Никой от присъстващите не разбра, че дамата, която седеше до Зофя, вперила поглед право пред себе си, тържествува с цялото си сърце.

Много радост и тъга заобикаляше Флорентина, но нищо не можеше да се сравни със сбогуването ѝ с мис Тредголд. Във влака на път от Чикаго до Ню Йорк Флорентина се опитваше по всякакъв начин да изрази любовта и благодарността си и подаде на възрастната жена един плик.

— Какво е това, дете? — попита мис Тредголд.

— Четирите хиляди акции на хотелска група „Барон“, които си спечелихте за последните четири години.

— Но това включва и твоите акции, скъпа.

— Не — каза Флорентина. — Вътре не влизаше подготовката за спечелването на стипендията.

Мис Тредголд не отговори.

Час по-късно стояха на нюйоркското пристанище и мис Тредголд най-сетне реши да даде път в живота на възпитаницата си.

— Ще си мисля за теб от време на време, скъпа — каза тя. — Надявам се, че баща ми е бил прав за призванието ми.

Флорентина целуна мис Тредголд по бузите и остана да я гледа как се качва по подвижния мост. Когато стигна палубата, мис Тредголд се обърна, махна с ръка и направи знак на носача, който взе багажа ѝ и последва сурово изглеждащата дама към каютите. Тя не се обърна да погледне Флорентина, която стоеше като статуя на кея и едва съдържаше сълзите си — само защото знаеше, че мис Тредголд няма да го одобри.

Когато стигна каютата си, мис Тредголд подхвърли на момчето петдесет цента и заключи вратата.

После Уинифред Тредголд седна на ръба на койката и заплака на глас, без да се сдържа.

10.

Флорентина не се бе чувствала така несигурно от времето, когато за първи път прекрачи прага на Девическото латинско училище. Когато се върна от пътуването до Европа, което предприе през лятната ваканция с баща си, вкъщи я очакваше дебел кафяв плик от Радклиф. В него намери всички подробности къде и на кого да докладва, какво облекло да носи, каталог на курсовете, както и „червена книга“ с основните правила на университета. Флорентина започна да я изучава най-подробно и така стигна до Правило 11a: „Ако поканите мъж на чай в стаята си, през цялото време вратата следва да бъде отворена, а краката и на двама ви през цялото време трябва да докосват пода“. Избухна в смях при мисълта, че може да се случи да прави любов за първи път в живота си права, на отворена врата и с чаша чай в ръка.

С приближаването на времето да напусне Чикаго започваше да разбира все повече до каква степен е зависела от мис Тредголд. Събра багажа си в три големи куфара, където намериха място и всички нови дрехи, които си бе купила по време на пътуването в Европа. Майка ѝ, която изглеждаше много елегантна в последния костюм на Шанел, я откара до гарата. Когато се качи във влака, Флорентина внезапно си даде сметка, че за първи път тръгва нанякъде, без да познава никого на мястото, към което се е запътила.

Когато пристигна в Бостън, Нова Англия бе обагрена в прекрасните септемврийски контрасти на кафяво и зелено. Стар жълт училищен автобус чакаше на гарата, за да закара студентите до кампуса. Докато древната машина пресичаше река Чарлз, Флорентина погледна през задния прозорец и видя как слънцето проблясва зад купола на щатския парламент. Няколко платноходки се носеха по вълните, осем студенти ентусиазирано гребяха срещу течението, а един възрастен мъж караше колело по алеята покрай брега и крещеше заповеди през мегафон. Когато автобусът спря в двора на Радклиф, някаква жена на средна възраст, облечена в традиционните за университета дрехи, събра новопристигналите и ги въведе в залата „Лонгфелоу“. Там им бе обяснено в кое общежитие ще живеят през

първата година и бяха разпределени по стаи. Флорентина се оказа в стая 7 в Уитман Хол. Една второкурсничка ѝ помогна да отнесе багажа си, след което я остави да се настаня.

Помещението миришеше така, сякаш бояджиите бяха приключили ремонта вчера. Ясно беше, че ще ѝ се наложи да споделя стаята с две други момичета — имаше три легла, три шкафчета, три писалища, три настолни лампи, три възглавници, три комплекта чаршафи и одеяла — както пишеше в списъка, закачен на вътрешната страна на вратата. Тъй като от съквартирантките ѝ нямаше и следа, тя избра най-близкото до прозореца легло и започна да разопакова багажа си. Тъкмо отваряше последния куфар, когато вратата се отвори и в стаята се вмъкна едно огромно туловище.

— Здравсти — разнесе се глас, който приличаше повече на корабна сирена, отколкото на глас на първокурсничка в Радклиф. — Казвам се Белла Хеламан. От Сан Франциско съм.

Стиснаха си ръцете и Флорентина тутакси съжали, но въпреки това се усмихна на високото метър и осемдесет момиче, което тежеше сигурно над деветдесет килограма. Белла приличаше на контрабас, а гласът ѝ бе като на туба. Закрачи из стаята.

— Знаех си, че леглото ще ми е малко — бяха следващите ѝ думи. — Директорката правилно ме предупреди да подам документи за мъжкия колеж.

Флорентина избухна в смях.

— Няма да ти е толкова смешно, като те държа будна по цяла нощ. Така се въртя и се мятам, че ще се почувстваш като на борда на кораб — предупреди Белла и отвори прозореца над леглото на Флорентина, за да пусне в стаята студения бостънски въздух. — Тук по кое време се вечеря? Не съм хапвала свястно, откакто напуснах Калифорния.

— Нямам представа, но го пише в червената книга — каза Флорентина и започна да прелиства своето копие, докато не стигна до „Време за хранене“. — Вечеря — от шест и половина до седем и половина.

— Значи се нареждам за шест и половина — обяви Белла. — Ще съм готова за старт пред вратата. Научи ли къде е гимнастическият салон?

— Честно казано, не — ухили се Флорентина. — Не го бях включила в списъка за първия ден.

На вратата се почука.

— Влез — извика Белла.

По-късно Флорентина научи, че това не е викане, а съвсем нормален говор. В стаята пристъпи крехка като порцелан блондинка, облечена в спретнат тъмносин костюм и с грижливо прибрана коса. Момичето се усмихна и се видяха два реда малки равни зъби. Белла също ѝ се ухили — сякаш беше решила, че вечерята ѝ пристига.

— Казвам се Уенди Бринклоу. Май сме в една стая.

Флорентина искаше да я предупреди за ръкостискането на Белла, но беше прекалено късно. Оставаше ѝ само да гледа как лицето на Уенди се изкривява от болка.

— Ще трябва да спиш ето там. — Белла ѝ показва останалото празно легло. — Случайно да знаеш къде е гимнастическият салон?

— Че защо му е на Радклиф гимнастически салон? — попита Уенди, докато Белла ѝ помагаше с куфарите. Двете започнаха да разопаковат багажа ѝ, а Флорентина се зарови в книгите си, като се мъчеше да не показва изумлението си от онова, което излизаше от багажа на Белла. Първо се появиха вратарски наколенки, последвани от нагръдник, два клина, маска за лице (Флорентина я пробва), два хокейни стика и хокейни ръкавици. Уенди подреди всичките си дрехи на малки спретнати купчинки и ги прибра в гардероба си, преди още Белла да реши къде да сложи стиковите си. В крайна сметка просто ги завря под леглото.

След като се настаниха, трите момичета поеха към трапезарията. Белла стигна първа и натрупа върху таблата си такова количество месо и зеленчуци, че и на нея ѝ беше трудно да я носи. Флорентина си сложи нормално според нея количество храна, а Уенди се задоволи само с две щипки салата. Флорентина започна да си мисли, че приличат на трите мечки на Златокоска от приказката.

Както ги бе предупредила Белла, двете момичета не мигнаха цяла нощ. Трябваше да минат няколко седмици, преди Флорентина и Уенди да успеят да заспят за цели осем часа. Години по-късно Флорентина откри, че е в състояние да заспи навсякъде, дори в претъпканата чакалня на някое летище — най-вече благодарение на първата си година в университета.

Белла беше първата първокурсничка, която играеше като вратар в университетския отбор на Радклиф, и прекара първата година, като с радост хвърляше в ужас всеки, който дръзваше да се опита да ѝ отбележи гол. Винаги стискаше ръцете на малцината, които успяваха. През голяма част от времето Уенди бе преследвана от мъже, които посещаваха кампуса. Някои от тях бяха хванати. Освен това прекара повече време над отчета на Кинси^[1], отколкото над записките от лекциите.

— Скъпи мои — каза тя, отворила очи като чинийки, — това е сериозен научен труд, написан от изтъкнат професор.

— Първият научен труд, от който са продадени повече от един милион бройки — отбеляза Белла, взе стиковите си и излезе от стаята.

Седнала пред огледалото в стаята, Уенди започна да проверява червилото си.

— Този път кой е? — попита Флорентина.

— Никой конкретно — отвърна тя. — Отборът по тенис на Дартмът е дошъл да играе срещу Харвард и не можах да се сетя за подобър начин да прекарам следобеда. Искаш ли да дойдеш?

— Не, благодаря. Просто ми е любопитно как ги намираш — каза Флорентина и критично се погледна в огледалото. — Не си спомням кога някой друг освен Едуард ме е канел да излезем.

— Не е необходимо много разследване — каза Уенди. — Може би ги държиш настрана.

— Но как? — попита Флорентина и се обърна към нея.

Уенди остави червилото и взе гребена.

— Отдалеч се вижда, че си духовита и интелигентна, а малко мъже са способни да го преглътнат. Плашиш ги, а това не е добро за тяхното его.

Флорентина се разсмя.

— Говоря сериозно. Колко мъже биха се осмелили да доближат любимата ти мис Тредголд, да не говорим за някакво предложение?

— И какво би ме посъветвала? — попита Флорентина.

— Изглеждаш достатъчно добре, а и не познавам някой, който да се облича с повече вкус от теб. Така че просто се прави на тъпа и ласкай егото им; така ще имат чувството, че трябва да полагат грижи за теб. При мен това винаги работи.

— Но как успяваш да ги накараш да спрат да мислят, че имат право да скочат в леглото ти само след един хамбургер?

— О, обикновено получавам три-четири пържоли, преди да им позволя каквото и да било. А понякога просто казвам „да“.

— Всичко това е чудесно, но как се справи първия път?

— Един бог знае — отвърна Уенди. — Не си спомням чак толкова назад в миналото.

Флорентина се разсмя отново.

— Ако дойдеш на тениса, може да извадиш късмет. В края на краищата, ще има още петима мъже от Дартмът, да не говорим за шестимата от Харвард.

— Не, не мога — със съжаление отговори Флорентина. — Трябва да довърша есето за Едип до шест часа.

— А всички знаем какво е станало с него — ухили се Уенди.

Въпреки различните си интереси, трите момичета станаха неразделни приятелки. Всяка събота следобед Флорентина и Уенди ходеха да гледат хоккейните мачове на Белла. Уенди дори се научи да крещи: „Убий ги!“, макар че не звучеше особено убедително. Беше шеметна първа година и Флорентина с удоволствие разказваше на баща си всевъзможни истории за Радклиф, Белла и Уенди.

Трябваше да учи здравата, защото наставницата ѝ госпожица Роуз не пропусна да отбележи, че стипендията Улсън се подновява всяка година и че отнемането ѝ никак няма да се отрази добре на репутацията им. В края на годината оценките ѝ бяха повече от задоволителни. Освен това Флорентина намери време да постъпи в дискуссионния кръжок и стана представител на първокурсниците в демократическия клуб на Радклиф. Но за най-голямо постижение смяташе съсипващата победа със седем точки, която удържа срещу Белла по голф.

През лятната ваканция на 1952 година Флорентина остана при баща си в Ню Йорк само две седмици, защото бе кандидатствала за помощник по време на конференцията на демократите в Чикаго.

Щом се върна при майка си, Флорентина веднага се впусна в политиката. Две седмици по-рано на своята конференция в града републиканците бяха избрали за кандидати Дуайт Д. Айзенхауер и Ричард Никсън. Флорентина не виждаше начин демократите да излъчат достоен съперник на Айзенхауер — най-големия национален герой след Теди Рузвелт. Навсякъде можеше да се видят лепенки и значки с неизменното „Харесвам Айк“.

При откриването на конференцията на демократите на 21 юли Флорентина получи задачата да настанява видните гости на местата им в президиума. През четирите дни научи две много ценни неща. Първото беше колко важни са контактите, а второто — колко суетни са политиците. На два пъти настани сенатори на погрешни места и те вдигнаха олелия до небето, сякаш са седнали на електрически стол. Звездният миг на седмицата настъпи, когато един добре изглеждащ млад конгресмен от Масачузетс я попита в кой колеж учи.

— Когато бях в Харвард, прекарвах голяма част от времето си в Радклиф. Чувам, че сега било обратното — каза той.

На Флорентина ѝ се прииска да каже нещо остроумно, което ще се запомни, но не успя. Минаха много години, преди отново да срещне Джон Кенеди.

Кулминационната точка на конференцията бе, когато делегатите избраха за свой фаворит Адлай Стивънсън. Флорентина много му се възхищаваше, когато бе губернатор на Илинойс, но не вярваше, че академичен тип като него е в състояние да победи Айзенхауер в деня на изборите. Въпреки виковете, овациите и пеенето на партийния химн беше ясно, че малцина от присъстващите не споделят мнението ѝ.

След края на конференцията Флорентина се върна в щаба на Хенри Осбърн, за да му помогне да запази мястото си в Конгреса. Този път отговаряше за телефоните, но работата не ѝ достави особено удоволствие — от известно време знаеше, че конгресменът не е на почит сред съпартийците си, да не говорим за поддръжниците. А репутацията му на любител на алкохола и вторият му развод с малко помогнаха за привличането на гласоподавателите от средната класа в избирателния район.

Флорентина откри, че е прекалено небрежен и най-нагло не оправдава гласуването му от хората доверие, и започна да разбира защо хората вярват толкова малко в избраниците си. Тази вяра понесе

нов удар, когато на 23 септември кандидатът за вицепрезидент на Айзенхауер Ричард Никсън направи изявление пред нацията, за да обясни осемнадесетте хиляди долара за предизборни машинации, които според него му били отпуснати от група подкрепящи го милионери за „наложителни политически разходи“ и за „разобличаване на комунистите“.

В деня на изборите Флорентина и останалите сътрудници вяло работеха за двамата си кандидати и настроенията им се отразиха в избирателните секции. Айзенхауер спечели изборите с най-големия народен вот в американската история — 33936234 срещу 27314992 гласа. Сред жертвите на голямата изборна победа бе и представителят Осбърн.

Разочарована от политиката, Флорентина се върна в Радклиф за началото на втората си учебна година и насочи цялата си енергия към книгите. Белла бе избрана за капитан на отбора по хокей — първата второкурсничка, сдобила се с такава почит. Уенди твърдеше, че се е влюбила в един тенисист от Дартмът, казвал се Роджър, и по съвет на Флорентина започна да разглежда сватбените рокли във „Вог“. Макар вече да имаха самостоятелни стаи, трите момичета продължаваха редовно да се виждат. Флорентина не пропусна нито един хокеен мач, независимо дали валеше дъжд или сняг (което се случваше често в Кеймбридж), а Уенди я запозна с няколко момчета, но нито един не изглеждаше достоен да стигне до третата или четвъртата пържола.

Един ден в разгара на пролетния семестър Флорентина влезе в стаята си и откри Уенди, която седеше на пода и плачеше.

— Какво има? — попита я тя. — Контролните ли? Да не си се провалила?

— Не, много по-лошо.

— Какво може да е по-лошо от това?

— Бременна съм.

— Какво? — Флорентина коленичи до нея и я прегърна. — Откъде си толкова сигурна?

— Вече втори месец не ми идва.

— Е, това все още не означава нищо. А и да се случи най-лошото, нали Роджър иска да се ожени за теб.

— Бащата може и да не е той.

— Божичко! — каза Флорентина. — Кой е тогава?

— Може би Боб, футболистът от Принстън. Виждала си го, помниш ли?

Не го помнеше. Не бяха един или двама за годината и Флорентина не знаеше как да постъпи, щом Уенди не можеше да каже със сигурност кой е бащата. Тази вечер трите останаха до късно през нощта и Белла показва нежност и съпричастност, за каквито Флорентина никога не бе подозирала. Решиха, че ако още веднъж пропусне цикъла си, Уенди ще отиде да се прегледа при университетския гинеколог д-р Маклауд.

Тя наистина пропусна третия си цикъл и помоли Белла и Флорентина да отидат с нея на прегледа в кабинета на Братъл стрийт. Още същата вечер докторът съобщи на груповия наставник на Уенди за бременността ѝ и никой не се изненада от последвалото решение. На следващия ден пристигна баща ѝ, който благодари на двете момичета за всичко, което бяха направили за Уенди, след което я откара в Нашвил. Всичко се случи толкова внезапно, че не можеха да повярват, че никога повече няма да видят Уенди. Флорентина се чувстваше безпомощна и се питаше дали не можеше да направи нещо повече.

В края на втората година Флорентина започна да вярва, че е по силите ѝ да спечели жадуваното място във Фи Бета Капа^[2]. Бе започнала бързо да губи интерес към политиката в университета. Комбинацията Никсън — Макарти далеч не беше от най-вдъхновяващите, а илюзиите ѝ се стопиха още повече от една случка през лятната ваканция.

Флорентина отново бе започнала да работи при баща си в Ню Йорк. Беше научила много неща след инцидента „Джеси Ковач“. Всъщност Авел вече с удоволствие я оставяше да ръководи различни магазини, когато директорите им бяха в отпуск.

По време на една обедна почивка тя се опита да избегне един модно облечен мъж на средна възраст, който тъкмо пресичаше хола. Той обаче я забеляза и извика:

— Здравсти, Флорентина.

— Здравей, Хенри — без особен ентусиазъм отвърна тя.

Той се наведе и я сграбчи за двете ръце, след което я целуна по бузата.

— Днес е щастливият ти ден, скъпа.

— Защо? — искрено се озадачи Флорентина.

— Дамата ми за вечерта ми върза тенекия и ти предлагам да я заместиш.

„Разкарай се“, би му казала тя, ако Хенри Осбърн не беше директор на веригата. Тъкмо се мъчеше да измисли някакво приемливо извинение, когато той добави:

— Имам билети за „Кан-Кан“.

Още от пристигането си в Ню Йорк Флорентина се опита да си намери място за последния най-голям хит на Бродуей, но ѝ бяха казали, че билетите са продадени за осем месеца напред — а по това време вече щеше да се е върнала в Радклиф. Поколеба се за миг, но накрая отстъпи.

— Благодаря, Хенри.

Разбраха се да се срещнат в „Сарди“ и да пийнат по нещо преди да отидат до театъра „Шуберт“. Представлението наистина оправда очакванията ѝ, а след него щеше да е невъзпитано да откаже поканата за вечеря. Хенри я отведе в „Рейнбоу Руум“ и там започнаха неприятностите. Беше изпил три двойни уискита преди пристигането на първото ястие и макар че не беше първият мъж, слагал ръка на коляното ѝ, бе първият приятел на баща ѝ, който се осмели на това. Към края на вечерята бе така пиан, че едва говореше.

В таксито на път за „Барон“ той угаси цигарата си и се опита да я целуне. Тя се притисна в ъгъла, но това не го спря. Тя нямаше представа как да се справя с пияни мъже, нито пък колко настойчиви могат да бъдат. Когато стигнаха хотела, Хенри настоя да я изпрати до стаята. Флорентина не посмя да откаже предложението, защото се страхуваше, че една разправия няма да се отрази добре на баща ѝ. В асансьора Хенри се опита да я целуне отново, а когато стигнаха малкия ѝ апартамент на четиридесет и първия етаж, влезе след нея насила. Незабавно отиде до малкото барче и си наля още една солидна доза уиски. Флорентина горчиво съжаляваше, че баща ѝ е във Франция, а Джордж отдавна се е прибрал вкъщи. Не знаеше какво да прави.

— Не мислиш ли, че е време да си вървиш, Хенри?

— Какво? Преди да е почнал купонът? — с надебелял език попита Хенри и залитна към нея. — Едно момиче трябва да покаже малко благодарност, когато приятел я заведе на най-доброто шоу в града и я почерпи с първокласна вечеря.

— Благодарна съм ти, Хенри, но освен това съм уморена и искам да си легна.

— Точно това имах предвид и аз.

Стана ѝ лошо, когато той почти падна върху нея, плъзна ръце по гърба ѝ и ги спря чак когато стигнаха до задника ѝ.

— Хенри, по-добре да си тръгнеш преди да си направил нещо, за което после ще съжаляваш. — Флорентина веднага си даде сметка, че думите ѝ звучат донякъде абсурдно.

— За нищо няма да съжалявам — каза той и се опита да смъкне ципа на роклята ѝ. — Ти също.

Флорентина се опита да го отблъсне, но той бе прекалено силен. Заудря го по ръцете.

— Не прекалявай със съпротивата, скъпа — задъхано каза той. — Знам, че го искаш, и ще ти покажа едно-две нещица, за които твоите колежанчета не са и чували.

Коленете ѝ се подгънаха и Флорентина падна на килима, а Хенри се строполи отгоре ѝ, като събори телефона от масата.

— Така е по-добре — каза той. — Обичам да има живец.

Хвана я и без усилие задържа двете ѝ ръце изпънати над главата ѝ. С другата си ръка започна да опипва бедрата ѝ. С цялата сила, на която бе способна, Флорентина се освободи и го зашлеви през лицето, но това само го накара да я сграбчи за косата и да вдигне роклята над кръста ѝ. Тя се скъса и Хенри се засмя дрезгаво.

— Щеше да е по-лесно... ако беше свалила тая проклета рокля... предварително — задъхано каза той и продължи да разкъсва дрехите ѝ.

Флорентина безпомощно се огледа и видя тежката кристална ваза с няколко рози на масичката за телефона. Придърпа Хенри със свободната си ръка и започна страстно да го целува по лицето и врата.

— Така е по-добре — каза той и пусна другата ѝ ръка.

Тя бавно посегна към вазата и когато я сграбчи, рязко замахна и я стовари с все сила върху темето му. Главата му клюмна и Флорентина трябваше да напрегне всичките си сили, за да го избута. Когато видя

течащата от главата му кръв, се изплаши, че го е убила. В същия миг на вратата силно се почука.

Стресната, Флорентина се опита да се изправи, но краката ѝ не я държаха. На вратата отново се почука — този път още по-силно; последва глас, който можеше да принадлежи само на един човек. Флорентина залитна към вратата и я отвори. Туловището на Белла запълни цялата каса.

— Изглеждаш ужасно.

— И се чувствам ужасно — каза Флорентина и сведе поглед към разкъсаната си вечерна рокля на Баленсиага.

— Кой го направи?

Флорентина отстъпи крачка назад и посочи неподвижното тяло на Хенри Осбърн.

— Сега разбирам защо телефонът даваше заето — каза Белла и тръгна към проснатото тяло. — Доколкото виждам, получил е по-малко, отколкото заслужава.

— Жив ли е? — попита отпаднало Флорентина.

Белла се отпусна на коляно и провери пулса му.

— За съжаление, да. Само драскотина. Нямаше да оживее, ако аз го бях фраснала. А сега ще се размине само с една голяма цицина сутринта — нищо работа за боклук като този. Май е най-добре да го изхвърлим през прозореца — добави тя, вдигна Хенри и го метна на рамото си, сякаш беше чувал с картофи.

— Не, Белла. Ние сме на четиридесет и първия етаж.

— Няма да забележи първите четиридесет — каза Белла и тръгна към прозореца.

— Не, не! — възкликна Флорентина.

Белла се ухили и се обърна.

— Този път ще съм милостива и ще го оставя в товарния асансьор. Персоналът да прави с него каквото си реши.

Флорентина не възрази, когато Белла мина покрай нея с Хенри на рамото си. След малко се върна с победен вид, сякаш бе спасила наказателен удар, и каза:

— Пратих го в мазето.

Флорентина седеше на пода и отпиваше „Реми Мартен“.

— Белла, дали някога ще бъда ухажвана романтично?

— Не питаш подходящия човек. Никой не се е опитвал дори да ме изнасили, да не говорим за романтика.

Флорентина се разсмя и я прегърна.

— Слава богу, че дойде навреме. Защо си тук, не че имам нещо против?

— Малката госпожица Ефективност е забравила, че съм настанена в хотела, защото утре имам мач. Дяволите срещу Ангелите.

— Но и двата отбора са мъжки.

— Те си мислят така. Не ме прекъсвай. Когато отидох на рецепцията, нямаше резервация на мое име, администраторът каза, че всичко е заето, и затова реших да се кача горе и да се оплача на управата. Дай ми една възглавница и с удоволствие ще спя и в банята.

Флорентина я прегърна.

— Защо плачеш?

— Не плача, смея се. Белла, заслужаваш кралска постеля и ще я получиш.

Взе телефона и се обади в рецепцията.

— Да, госпожице Розновски?

— Президентският апартамент свободен ли е?

— Да, госпожице.

— Моля да го запазите на името на госпожица Белла Хеламан и да го запишете на моя сметка. Тя ще слезе след малко да потвърди.

— Разбира се, госпожице. Как да разпозная госпожица Хеламан?

На следващата сутрин Хенри Осбърн се обади и започна да я умолява да не казва на баща си за станалото. Кълнеше се, че ако не бил пил толкова, нямало да се случи нищо подобно. Накрая едва ли не през сълзи добави, че не може да допусне да изгуби мястото си в управителния съвет. Загледана в кървавата следа върху килима, Флорентина с неохота се съгласи.

[1] Алфред Чарлз Кинси (1894–1956) — американски зоолог, изучавал сексуалното поведение на хората в САЩ. — Бел.пр. ↑

[2] Най-старото и най-голямо почетно академично дружество в САЩ, основано през 1776 г. — Бел.пр. ↑

11.

Когато се върна от Париж, Авел с ужас научи, че един от неговите директори бил намерен пиян в товарния асансьор и се наложило да направят седемнадесет шева на главата му.

— Несъмнено Хенри ще каже, че се е сблъскал с някой тъп сервитьор — отбеляза Авел, отключи чекмеджето с личните си документи, измъкна от него една ненадписана папка и добави в нея поредната бележка.

— По-вероятно с някоя тъпа блондинка — разсмя се Джордж.

Авел кимна.

— Смяташ ли да направиш нещо по въпроса? — попита Джордж.

— За момента не. Все още имаме полза от него заради връзките му във Вашингтон. А и без това съм зает със строежите в Лондон и Париж, а управителният съвет иска да проуча и почвата в Амстердам, Женева, Кан и Единбург. Да не говорим, че Зофя ме заплашва със съд, ако не увелича издръжката ѝ.

— Може би най-лесният начин е да го пенсионираме? — предложи Джордж.

— Още не — отвърна Авел. — Нужен ми е и по още една причина.

Джордж не можеше да се сети каква точно.

— Ще ги размажем — каза Белла. Решението ѝ да предизвика отбора по хокей на лед на Харвард на мач по хокей на трева не изненада никого освен самите предизвикани, които любезно отклониха поканата, без да я коментират. Белла незабавно пусна обява на половин страница в харвардския „Кримсън“ с текст „Харвардските атлети бягат от предизвикателството на Радклиф“.

Енергичният редактор на вестника видя обявата преди отпечатването ѝ и реши да интервюира Белла, така че тя се появи на първа страница. Снимката ѝ, на която носеше маска и подплънки и

размахваше стик, вървеше с текста „Тя е по-страшна, когато свали маската си“. Белла бе във възторг.

Още същата седмица Харвард предложи да изпрати средношколския си отбор в Радклиф. Белла отказа и настоя за среща с университетския отбор. Накрая се стигна до компромис — Харвард сформира отбор от четирима университетски играчи, четирима младши университетски играчи и трима средношколци. Насрочиха дата и направиха необходимите приготовления. Студентите в Радклиф бяха обхванати от шовинизъм пред предстоящия сблъсък, а Белла се превърна в култова фигура в кампуса.

— Повече фигура, отколкото култова — сподели тя с Флорентина.

По-късно „Кримсън“ описа тактиката ѝ за спечелване на мача като дяволска. Когато автобусът на Харвард пристигна, отборът бе посрещнат от единадесет амазонки с праметнати през рамо хоккейни стикове. Стъписаните младежи незабавно бяха закарани на обяд. Играчите по правило не близваха нито капка преди игра, но тъй като всички момичета без изключение си поръчаха бира, се почувстваха задължени да не изостанат. Повечето от момчетата бяха обърнали по три бири преди обяда, когато пък им сервираха отлично вино. Никой от гостите не помисли да коментира щедростта на Радклиф или да попита дали не нарушават някои университетски правила. В края на обяда всичките двадесет и двама участници вдигнаха чаши с шампанско за добруването на двата колежа.

Единадесетте момчета от Харвард бяха ескортирани до съблекалнята, където ги очакваше друга голяма бутилка шампанско. Единадесетте развеселени момичета ги оставиха да се преоблекат. Когато капитанът на Харвард изведе отбора си на игрището, бе посрещнат от повече от петстотин зрители и единадесет стегнати момичета, които не бе виждал никога през живота си. Другите единадесет дами, които му бяха добре познати, едва оставаха будни на трибуната. В края на първото полувреме резултатът бе три на нула и отборът от Харвард изкара късмет със загуба само седем на нула. Харвардският „Кримсън“ се помъчи да опише Белла като измамница, но бостънският „Глоуб“ категорично я обяви за изключително предприемчива жена.

Капитанът на харвардския отбор незабавно отправи предизвикателство за мач между университетските отбори.

— Точно това исках и аз — каза Белла на Флорентина.

Тя прие поканата, като изпрати телеграма от единия край на Кеймбридж до другия. В нея пишеше: „У вас или у нас?“. Радклиф трябваше да осигури няколко коли, за да превози агитката си, която се увеличи заради решението на Харвард да устрои танцова забава вечерта след мача. Флорентина закара Белла и още три момичета от отбора с новия си олдсмобил модел 1952. Всички стикове, наколенки и нагръдници се побраха в багажника. Когато пристигнаха, никой от противниковия отбор не ги посрещна чак докато не излязоха на игрището. Този път зрителите бяха три хиляди, сред които и Конънт и Джордан, ректорите на Харвард и Радклиф.

Тактиката на Белла отново изглеждаше на ръба на допустимото — всяко от момичетата ѝ очевидно бе инструктирано да обръща повече внимание на играчите, отколкото на топката. Безмилостните удари по пицялите им помогнаха да завършат първото полувреме с нула на нула.

Отборът на Радклиф едва не отбеляза точка още в първата минута след почивката, което вдъхнови момичетата да заиграят още по-упорито. Вече изглеждаше, че мачът ще се реши с дузпи, когато централният нападател на Харвард — момче, което бе само малко по-дребно от Белла — пробви защитата и зае позиция за удар. Беше стигнал наказателното поле, когато Белла стремително се хвърли напред и го удари с рамо. Това бе последното, което нападателят си спомняше от мача преди да припадне и да бъде изнесен на носилка. Дватама рефери едновременно надуха свирките си и Харвард получи право на наказателен удар минута преди края. За изпълнител бе избран левият нападател. Високият едва метър и седемдесет строен младеж изчака двата отбора да се подредят и рязко подаде на десния нападател, който стреля право в нагръдника на Белла. Топката падна в краката ѝ и тя я изби надясно, право към дребния ляв нападател. После се хвърли напред и зрителите с по-слаби сърца затвориха очи, но този път противникът ѝ се оказа достоен — отстъпи и остави капитана на Радклиф проснат безпомощно на земята, след което му остана достатъчно време да запрати топката в мрежата. Прозвуча последният сигнал и Радклиф загуби с едно на нула.

Това бе единственият случай, когато Флорентина видя Белла да плаче, докато извеждаше отбора си, въпреки оваците на публиката. Макар и победена, тя получи две компенсации — получи предложение да играе в женския национален отбор по хокей и срещна бъдещия си съпруг.

Флорентина се запозна с Клод Ламонт на забавата след мача. В спретнатия си син блейзър и сивите спортни панталони той изглеждаше още по-дребен.

— Малък сладур, нали? — каза Белла и го потупа по главата. — Страхотен гол.

Флорентина се изненада, че Клод като че ли няма нищо против подобно поведение.

— Но и тя игра първокласно, нали? — бе всичко, което каза.

Белла и Флорентина се върнаха в Радклиф да се преоблекат за танците. Клод ги изпрати до залата. Белла веднага я сравни с изложение на добитък, след като всички мъже наобиколиха бившата ѝ съквартирантка. Всички искаха да танцуват джигитербъг с нея, така че Клод бе за храна и напитки, които биха стигнали за една малка армия. Белла се зае да се справи с масата, докато наблюдаваше приятелката си да се носи в копринен вихър на дансинга.

Флорентина го забеляза за първи път, докато танцуваше. Стоеше в ъгъла и разговаряше с някакво момиче. Беше висок метър и осемдесет, с чуплива светла коса и загар, който красноречиво показваше, че не прекарва зимните си ваканции в Кеймбридж. В същия миг той се обърна към дансинга и погледите им се срещнаха. Флорентина бързо отмести очи и се опита да чуе какво казва партньорът ѝ — нещо за това, че Америка навлизала в епохата на компютрите и че смятал да си осигури място в локомотива. Когато танцът свърши и приказливият ѝ кавалер я върна при Белла, Флорентина се обърна и видя, че той е застанал до нея.

— Нахранихте ли се вече?

— Не — излъга тя.

— Имате ли нещо против да дойдете на масата ми?

— Благодаря — отвърна тя и остави Белла и Клод да обсъждат качествата на подаването от крило на крило и разликите между хокея на трева и хокея на лед.

През първите няколко минути и двамата не проговориха нито дума. Той донесе храна от бюфета, след което и двамата се опитаха да заговорят едновременно. Казваше се Скот Форбс и специализираше история в Харвард. Флорентина бе срещала името му в светските колонки на бостънските вестници като наследник на семейния бизнес на Форбс и един от най-търсените млади мъже в Америка. Искеше ѝ се да не е така. „Какво значение има името?“, помисли си тя и каза своето. Като че ли не му направи никакво впечатление.

— Красиво име за красиво момиче — каза той. — Съжалявам, че не сме се срещнали по-рано.

Флорентина се усмихна.

— Всъщност миналата седмица бях в Радклиф на онзи прочут мач, когато изгубихме със седем на нула — добави той.

— Играл си там? Не те забелязах.

— Нищо чудно. През по-голямата част от времето лежах на земята и ми се повръщаше. Никога не бях пил толкова много. Белла Хеламан може да изглежда грамадна и като си трезвен, но ако си пиян, прилича на същински танк „Шърман“.

Флорентина се разсмя и с удоволствие заслуша историите му за Харвард, за семейството му и за живота в Бостън. През останалата част от вечерта танцува само с него и когато празненството свърши, той я изпрати до Радклиф.

— Можем ли да се видим утре? — попита Скот.

— Разбира се.

— Какво ще кажеш да излезем извън града и да хапнем някъде на обяд?

— С удоволствие.

През останалата част от нощта Флорентина и Белла разговаряха за кавалерите си.

— Мислиш ли, че има значение това, че е излязъл направо от Социалния регистър?

— Не и ако си заслужава — отвърна Белла, която много добре разбираше страховете на Флорентина. — Нямам представа дали Клод изобщо фигурира в някакъв регистър — добави тя.

На следващата сутрин Скот Форбс я закара извън града със старата си кола. Никога през живота си не се бе чувствала пощастлива. Обядваха в един малък ресторант в Дедам, който бе пълен с познати на Скот. Флорентина се запозна с Лоуел, Уинтроп, Кабът и още един Форбс. Много се зарадва, когато видя към нея от една маса в ъгъла да приближава Едуард Уинчестър в компанията на привлекателно тъмнокосо момиче — най-накрая един познат. Едуард изглеждаше поразително добре и много щастлив. Бързо разбра причината, когато той ѝ представи годеницата си Даниел.

— Двете би трябвало да се разбирате отлично — каза Едуард.

— Защо? — попита Флорентина и се усмихна на момичето.

— Даниел е францужойка и отдавна ѝ разказвам, че макар и да играех дофина, когато те обявих за вещица, тъкмо ти трябваше да ме учиш как да произнасям sorcière.

— Je n'aurais jamais pense que je tomberais amoureux d'une sorcière^[1] — тихо каза Скот, докато Флорентина гледеше как двамата се отдалечават.

Флорентина избра порция соле и се съгласи с предложения от него мускат, благодарна за това, че разбира от храна и вино. Изненада се, че са останали само двамата в целия ресторант, когато в четири оберкелнерът доближи масата им и намекна, че приготвянето на заведението за вечеря ще отнеме известно време. Когато се върнаха в Радклиф, Скот нежно я целуна по бузата и ѝ каза, че утре ще ѝ се обади.

Звънна ѝ на следващия ден на обяд и я попита дали ще понесе да го гледа как играе хокей в младшия университетски отбор срещу Пен в събота, след което предложи да вечерят някъде.

Флорентина прие поканата, като едва успя да прикрие радостта си — с нетърпение очакваше да го види отново. Тази седмица ѝ се стори най-дългата в живота ѝ.

В събота сутринта взе едно важно решение как да прекарат уикенда. Напълни един малък куфар и го сложи в колата си, след което потегли към пързалката. Стигна много преди началото на мача. Седна на трибуната и зачака. За момент се уплаши, че чувствата му са се променили в сравнение с предишните им срещи, но страховете ѝ изчезнаха в мига, когато той ѝ махна и се плъзна по леда към нея.

— Белла каза да не се прибирам, ако изгубиш.

— Може пък да не искам да се прибираш — отвърна той и се отдалечи.

Гледаше играта и ѝ ставаше все по-студено и по-студено. През целия следобед Скот като че ли така и не докосна шайбата, но въпреки това най-редовно се оказваше размазан в преградите. Тя реши, че този спорт е много глупав, но нямаше да му го каже. След края на мача седна в колата си и го зачака да се преоблече; последва поредната забава и накрая двамата останаха сами. Той я отведе в „Лок-Оубърс“, където отново сякаш познаваше всички. Този път тя не срещна нито едно познато лице освен онези, които бе виждала по кориците на модните списания. Той се държа възможно най-грижливо, което ѝ помогна да се отпусне. Отново двамата си тръгнаха последни и Скот я откара до колата ѝ. Целунаха се нежно по устните.

— Искаш ли утре да обядваме в Радклиф?

— Не мога — каза той. — Сутринта трябва да пиша доклад и не зная дали ще го приключа до два. Имаш ли нещо против да прием чай?

— Разбира се, че нямам, глупчо.

— Жалко. Ако знаех, щях да ти запазя стая в общежитието за гости.

— Жалко — тихо повтори Флорентина; мислеше си за малкия куфар в багажника.

На следващия ден Скот я взе малко след три и я заведе на чай в стаята си. Тя се усмихна, когато той затвори вратата — спомни си, че в Радклиф това все още не бе позволено. Стаята му беше много по-голяма от нейната. На бюрото имаше снимка на аристократична, леко навъсена дама, която можеше да бъде единствено майка му. Още с влизането си Флорентина разбра, че нито една част от мебелировката не е на Харвард.

Послушаха новия американски идол Елвис Пресли, след което Скот пусна „Южно от границата“ на вече не така слабия Синатра. Двамата потанцуваха, като всеки се питаше какво ли си мисли другият. Когато седнаха на дивана, той я целуна — първо много нежно, след това страстно. Изглежда, се страхуваше да продължи, а Флорентина бе едновременно срамежлива и неопитна, за да го окуражи. Изведнъж той сложи ръката си на гърдата ѝ и сякаш зачака реакцията ѝ. Най-накрая я

придвижи нагоре и разкопча първото копче на роклята ѝ. Флорентина не се опита да го спре, когато продължи със следващото. Не след дълго я целуваше — първо по рамото, а след това и по гърдите. Флорентина го желаше толкова силно, че почти беше на път сама да направи следващата стъпка, когато той изведнъж спря и свали ризата си. В отговор тя бързо се освободи от роклята си и остави обувките ѝ да паднат на пода. Тръгнаха към леглото, като неумело се мъчеха да свалят останалите си дрехи. За миг спряха и се погледаха, преди да легнат. За нейна най-голяма изненада, правенето на любов продължи само няколко секунди.

— Извинявай, бях ужасна — каза Флорентина.

— Не, не, вината е моя. — Той помълча. — Да си призная, за първи път ми е.

— Стига бе, и на теб ли? — възкликна тя и двамата избухнаха в смях.

През останалата част от вечерта лежаха прегърнати и се любиха още два пъти, с все по-голямо удоволствие и увереност. Когато на сутринта се събуди, Флорентина се чувстваше малко неудобно и изморена, но изключително щастлива и инстинктивно почувства, че двамата ще прекарат остатъка от живота си заедно. През останалата част на семестъра се виждаха всеки уикенд, а понякога и през учебните дни.

През пролетната ваканция се срещнаха тайно в Ню Йорк и Флорентина преживя трите най-щастливи дни в живота си. След „На брега“, „Светлините на рампата“ и „Южният Пасифик“ на Бродуей идваше ред на „Клуб 21“, „Сарди“ и дори Дъбовия салон в „Плаза“. Сутринта пазаруваха и се разхождаха в парка. Когато вечер се прибираще, ръцете ѝ бяха заети от подаръци, които се трупаха до леглото.

Пролетният семестър измина в идилия и двамата рядко се разделяха. Към края му Скот покани Флорентина да прекара една седмица от ваканцията в Марбълхед и да се запознае с родителите му.

— Знам, че ще те харесат — каза ѝ той, докато я изпращаше до влака за Чикаго.

— Надявам се — отвърна тя.

Флорентина часове наред разказваше на майка си колко чудесен е Скот и колко много го обича. Зофия се радваше, че дъщеря ѝ е толкова

щастлива, и с истинско нетърпение очакваше да се срещне с родителите на Скот. Молеше се Флорентина да е намерила човека на живота си и да не вземе някое импулсивно решение, за което после да съжалява. Флорентина избра метри разноцветна коприна от „Маршъл Фийлдс“ и прекарваше вечерите в кроене на рокля, за която бе сигурна, че ще бъде по сърце на майката на Скот.

Писмото пристигна в понеделник и Флорентина веднага позна почерка на Скот. Зарадвана и изпълнена с очакване, тя отвори плика, но бързо посърна — в съвсем кратката бележка се съобщаваше, че поради промяна на плановите на семейството му се налага да отложи пътуването си до Марбълхед. Флорентина отново и отново препрочиташе писмото — търсеше някакво скрито послание. Помнеше много добре колко щастливо се бяха разделили и реши да му се обади.

— Имението Форбс — обади се някакъв глас, очевидно на иконом.

— Мога ли да говоря с господин Скот Форбс? — Флорентина усети, че гласът ѝ трепва при изричането на името.

— Бихте ли ми казали името си?

— Госпожица Флорентина Розновски.

— Ще проверя дали е тук, госпожице.

Флорентина стисна слушалката и нетърпеливо зачака да чуе гласа на Скот.

— В момента отсъства, госпожице, но ще му оставя съобщение, че сте се обаждали.

Флорентина не повярва. Час по-късно звънна отново.

— Все още не се е върнал, госпожице — каза гласът, така че тя изчака до осем вечерта, когато същият човек обяви, че господинът в момента вечеря.

— Моля, тогава бъдете така добър да му съобщите, че го търся.

— Да, госпожице.

Скоро гласът прозвуча отново, този път подчертано студено:

— Не може да бъде обезпокояван.

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам, че сте му казали кой го търси, и...

— Госпожице, уверявам ви...

Намеси се друг глас — женски, в който се долавяше нотка на вроден авторитет.

— Кой се обажда?

— Казвам се Флорентина Розновски. Искях да говоря със Скот като...

— Госпожице Розновски, в момента Скот вечеря с годеницата си и не може да бъде обезпокояван.

— С годеницата си? — прошепна Флорентина и впи нокти в дланта си до кръв.

— Да, госпожице Розновски.

Телефонът замлъкна.

Нужни й бяха няколко секунди, докато осмисли чутото.

— Господи, мисля, че умирам — изстена Флорентина и изгуби съзнание.

Когато дойде на себе си, майка й бе седнала на леглото до нея.

— Защо? — бе първата дума на Флорентина.

— Защото не те заслужава. Един мъж на място не може да позволява майка му да определя с кого да изживее живота си.

След връщането й в училище нещата не се подобриха. Не можеше да се съсредоточи върху нищо и прекарваше по цели часове в леглото си, обляна в сълзи. Белла като че ли с нищо не можеше да й помогне и като че ли не успя да измисли по-добра тактика от пренебрежителното „Не бих искала подобен човек в отбора си“. Други младежи също канеха Флорентина на срещи, но тя не прие нито една. Баща й и майка й толкова се разтревожиха, че дори започнаха да разговарят за възникналия проблем.

Накрая, когато едва не бе на път да се провали с ученето, госпожица Роуз я предупреди, че трябва да поработи здравата, ако все още се надява да спечели място във Фи Бета Капа. Флорентина прие новината с безразличие. През лятната ваканция остана в дома в Чикаго, без да приеме нито една покана за парти или вечеря. Помогна на майка си да си избере няколко нови рокли, но не купи нито една за себе си. Прочете всички подробности за „светската сватба на годината“, както бостънският „Глоуб“ нарече брака между Скот Форбс и Синтия Ноулс, но това единствено я разплака отново. Не помогна и сватбената покана на Едуард Уинчестър. По-късно Флорентина се опита да махне Скот от мислите си, като се премести в Ню Йорк и

работеше почти без прекъсване в хотела на баща си. С приближаването на края на ваканцията започва да се ужасява само при мисълта да се върне за последната си учебна година в Радклиф. Съветите на баща ѝ и съчувствието на майка ѝ като че ли с нищо не спомагаха за оправянето на положението. И двамата започнаха да се отчайват, когато тя не прояви никакъв интерес към подготовката на двадесет и първия си рожден ден.

Само няколко дни преди да замине за Радклиф, Флорентина среща Едуард на отсрещния тротоар на Лейк Шор Драйв. Изглеждаше толкова нещастен, колкото се чувстваше самата тя. Махна му и се усмихна. Той отвърна на поздрава ѝ, но остана сериозен. Стояха и се гледаха, докато Едуард най-накрая пресече улицата.

— Как е Даниел? — попита го тя.

Той се втренчи в нея.

— Не си ли чула?

— Какво да съм чула?

Той продължи да я гледа, сякаш не можеше да намери думи.

— Мъртва е.

Флорентина го зяпна изумена.

— Караше прекалено бързо, искаше да се изфука с новата ми кола, и катастрофирахме. Аз оживях, а тя умря.

— Боже мой! — Флорентина го прегърна. — Каква егоистка съм!

— Не знаех, че и ти си имаш грижи.

— Не могат да се сравняват с твоите. Ще се връщаш ли в Харвард?

— Налага се. Бащата на Даниел настоя, каза, че никога няма да ми прости, ако не го направя. Така че все имам някаква причина. Не плачи, Флорентина. Ако и аз започна, няма да има спиране.

Флорентина се тресеше.

— Господи, каква егоистка съм! — повтори тя.

— Идвай в Харвард от време на време. Ще играем тенис и ще ми помагаш с някоя и друга дума на френски. Ще бъде както навремето.

— Дали? — тъжно запита тя. — Не зная.

[1] Никога не съм мислил, че ще се влюбя във вещица. — Бел.ел.кор. ↑

12.

Когато Флорентина се върна в Радклиф, я посрещна дебел двеста страници учебен каталог, за прочитането на който ѝ бяха нужни три вечери. От него трябваше да избере един свободноизбираем предмет извън основната си специалност. Госпожица Роуз ѝ предложи да се спре на нещо ново, за подробното изучаване на което може и да не ѝ се отвори друга възможност.

Като всички студенти, Флорентина бе чула, че професор Луиджи Ферпоза тази година ще бъде гостуващ професор в Харвард и веднъж седмично ще провежда семинари. След спечелването на Нобеловата награда той обикаляше света и получаваше почести, а откакто получи почетна титла в Оксфорд, започнаха да го описват като единствения, с когото папата и президентът са напълно единомислещи, като не се брои Бог. За своя основна тема световният авторитет по италианска архитектура бе избрал римския барок. Първата му лекция бе обявена под заглавието „Град на зрение и разум“. Резюмето в учебния каталог бе изкусително — аристократът Джанлоренцо Бернини и синът на каменоделец Франческо Боромини бяха превърнали Вечния град на цезарите и папите в най-забележителната столица на света. Изисквания — задължително владение на латински и италиански, желателни познания по немски и френски. Ограничение — тридесет студенти.

Госпожица Роуз не беше особено оптимистично настроена относно шансовете на Флорентина да бъде сред малцината избрани.

— Казват, че от библиотеката „Уайдeнер“ до общата зала „Бостън“ вече се е наредила опашка от желаещи само да го видят. Да не споменавам и факта, че е известен женомразец.

— И Юлий Цезар е бил женомразец.

— Вчера вечерта в общата зала не ме третираше като Клеопатра — каза госпожица Роуз. — Но му се възхищавам, че по време на Втората световна е летял с бомбардировачите. Има лична заслуга за спасяването на половината църкви в Италия.

— Какво пък, искам да съм сред избраните му ученици — каза Флорентина.

— Нима? — ехидно попита госпожица Роуз. — Ако не успееш — засмя се тя, докато пишеше бележка до професор Ферпоза, — винаги можеш да се запишеш в някой научноизследователски курс. При тях няма никакви ограничения.

— Камънаци за глупаци — пренебрежително каза Флорентина. — Не ги ща. Отивам да завъртя главата на професор Ферпоза.

В осем и половина на следващата сутрин, цял час преди официалното начало на приемния ден на професора, Флорентина се изкачи по мраморните стълби на библиотека „Уайднер“. Вътре взе асансьора (голям колкото да побере нея и една книга) до най-горния етаж — кабинетите на старшите професори се намираха под стряхата. Очевидно някое по-ранно поколение е било толкова твърдо решено да се дистанцира колкото се може повече от беснеещите студенти, че е трябвало да преглътне дългото катерене по стълбите или неудобството на вечно заетия асансьор.

Щом излезе от кабината, Флорентина се озова пред матирана врата. Името „Професор Ферпоза“ беше прясно изписано с черни букви върху стъклото. Спомни си, че именно този човек бе седнал през 1945 година в Мюнхен заедно с ректора Конънт и двамата бяха решили съдбата на германската архитектура — какво да се запази и какво да се заличи веднъж завинаги. Много добре знаеше, че не бива да го безпокои още цял час. Понечи да се обърне и да се оттегли, но асансьорът вече бе потеглил някъде надолу. Върна се и решително почука на вратата. Отвътре се чу трясък.

— Мадона! Който и да си, махай се! Заради теб счупих любимия си чайник! — изкрещя гневно някой, чийто матерен език би могъл да бъде единствено италиански.

Флорентина потисна импулса да побегне и вместо това бавно завъртя дръжката и надникна в стаята, която вероятно имаше стени, но нямаше начин да се разбере със сигурност — книгите и списанията бяха натрупани от пода до тавана, сякаш бяха заменили обикновените тухли и хоросана.

В центъра на целия безпорядък стърчеше професорът, на когото с еднаква лекота можеха да се дадат както четиридесет, така и седемдесет години. Висок, облечен в старо сако от туид и сив панталон

от каша с вид, сякаш е купен от някой магазин за дрехи втора употреба или е наследен от дядо му. Държеше кафява порцеланова дръжка, само допреди малко явно била закрепена за чайник. В краката му лежеше торбичка чай, заобиколена от парчета кафяв порцелан.

— Пазех си този чайник повече от тридесет години. Над него поставях единствено „Пиета“, госпожице. Как смятате да ми го възмездите?

— Тъй като Микеланджело явно не е в състояние да скулптира друг такъв, ще се наложи да отида до „Улуъртс“ и да ви купя нов.

Професорът се усмихна противно на самия себе си.

— Какво искате? — И вдигна торбичката с чая. Парчетата останаха да се търкалят на пода.

— Да се запиша в курса ви.

— Не се интересувам от жени и в най-добрите си моменти — каза той, без да я поглежда. — А още по-малко от жена, която ме кара да си счупя чайника точно преди закуска. Как се казвате?

— Розновски.

Той я погледна за миг, после седна зад бюрото си и хвърли торбичката в пепелника. След това бързо си записа нещо.

— Розновски, вие сте тридесета в списъка.

— Но вие не знаете нищо за моите оценки и...

— Запознат съм много добре с вашите оценки — злокобно отвърна той. — За семинара следващата седмица ще подготвите доклад за... — поколеба се за миг, — за една от ранните работи на Боромини, „Сан Карло але Куатро Фонтане“. Приятен ден — добави той, докато Флорентина трескаво пишеше в бележника си. След това се върна при останките от чайника си, без да й обръща повече внимание.

Флорентина излезе, като внимателно затвори вратата. Бавно заслиза по мраморните стъпала. Защо я беше приел толкова бързо? Откъде може да знае за нея?

През следващата седмица прекара дълги дни в криптите на музея „Фог“, заровена в научните списания. Подготвяше диапозитиви на плановите на Боромини на „Сан Карло“ и дори провери дългия списък с разходите, за да разбере колко е струвала забележителната постройка. Намери време дори да отскочи до отдела за порцелан на „Шрев, Кръмп и Лоу“.

Когато завърши доклада си, го прочете на глас вечерта преди представянето му и се почувства сигурна в изложението си. Тази увереност обаче се изпари в мига, когато отиде на семинара на професор Ферпоза. Стаята вече бе пълна с очакващи студенти, а когато провери окачения на стената списък, Флорентина с ужас установи, че е единствената незавършила студентка, единствената, която не е от факултета по изящни изкуства, и единствената жена в курса. На бюрото на професора бе поставен проектор, насочен към голям бял екран.

— А, разрушителката на къщи се появи отново — отбеляза професорът, докато Флорентина заемаше единственото останало място отпред. — Едно предупреждение за онези, които все още не са се сблъскали с госпожица Розновски — не я канете на чай.

Усмихна се на собствената си шега и почука с лулата си по масата, за да призове към ред.

— Госпожица Розновски — продължи уверено той — ще изнесе доклад върху „Оратори ди Сан Филипо Нери“ на Боромини.

Сърцето на Флорентина се сви.

— Не, не — отново се усмихна той. — Грешката е моя. Доколкото си спомням, за църквата „Сан Карло“.

През следващите двадесет минути Флорентина изнасяше доклада си, показваше диапозитивите и отговаряше на въпроси. Ферпоза стоеше мълчаливо и неподвижно с лулата си и само веднъж я прекъсна, за да поправи погрешното произнасяне на наименованието на някакви римски монети от седемнадесети век.

Когато Флорентина най-сетне се върна на мястото си, той замислено кимна и заяви:

— Чудесно представяне на гениална творба. — За първи път през целия ден Флорентина си позволи да се отпусне и в същия миг Ферпоза бодро скочи на крака. — Мое неприятно задължение е да ви запозная с нейната противоположност. Искам всички да си водите бележки за дискусията следващата седмица.

Ферпоза се засуети около проектора и постави първия диапозитив. На екрана се появи някаква сграда.

Флорентина се взираше смаяна в десетгодишната снимка на чикагския „Барон“, издигащ се над групата малки елегантни жилищни

сгради на Мичиган авеню. В стаята настъпи гробна тишина. Един-двама студенти се обърнаха към нея, за да видят реакцията ѝ.

— Варварщина, нали? — Усмивката на Ферпоза се появи отново. — Нямам предвид само сградата, която сама по себе си е най-долнопробен символ на плутократското самодоволство, а цялостния ефект, който тя оказва върху града около нея. Обърнете внимание как тази кула нарушава нормалното чувство за симетрия и равновесие, само и само за да е сигурно, че тя е единственото нещо, което ще се набива на очи.

Мина на следващия диапозитив. Този път бе „Барон“ в Сан Франциско.

— Тук сме свидетели на известно подобрене — обяви професорът на внимателно слушащата аудитория, — но само защото след земетресението от 1906 година градската управа на Сан Франциско забранява строежа на сгради с повече от двадесет етажа. Нека сега излезем в чужбина — продължи професорът и отново се обърна към екрана. Появи се изображение на „Барон“ в Кайро. Блестящите му прозорци отразяваха хаоса и бедността на копторите, струпани в далечината. — Кой може да обвинява местните, че подкрепят една или друга революция, при положение че в собствения им двор е издигнат подобен паметник на Мамона, а самите те се мъчат да оцелеят в съборетини от кирпич, в които няма дори електричество?

Професорът безмилостно продължи да показва снимки на хотелите „Барон“ в Лондон, Йоханесбург и Париж.

— За следващата седмица искам критичните ви мнения относно всички тези чудовища. Имат ли архитектурна стойност, може ли съществуването им да се оправдае от финансова гледна точка и дали внуците и правнуците ви ще се радват да ги видят? И ако е така, защо? Приятен ден.

Всички излязоха с изключение на Флорентина, която махна опаковъчната кутия на пакета до себе си.

— Донесох ви прощален подарък — каза тя, стана и му подаде керамичния чайник. Точно когато Ферпоза протегна ръце да го поеме, Флорентина го пусна да се разбие в краката му.

Професорът остана неподвижен, загледан в парчетата на пода.

— Не заслужавам нищо друго — каза най-сетне той и ѝ се усмихна.

Флорентина бе твърдо решена да каже онова, което искаше.

— Постъпката ви бе крайно недостойна за човек с репутация като вашата.

— Абсолютно правилно — отвърна той. — Трябваше обаче да разбера дали имате гръбнак. Нали разбирате, повечето жени нямат.

— Да не би да си мислите, че положението ви ви позволява...

Той я прекъсна с пренебрежително махване с ръка.

— Госпожице, другата седмица с интерес ще прочета вашата защита на империята на баща ви и ще се радвам да открия онова, което търся.

— Да не би да си представяте, че ще стъпя повече тук?

— О, разбира се, госпожице Розновски. Ако сте дори наполовина такава, за каквато ви представят колегите ми, следващата седмица ме очаква истинско сражение.

Флорентина излезе, като едва се сдържа да не затръшне вратата с все сила.

През следващите седем дни разговаря с професори по архитектура, специалисти по градоустройство в Бостън и международни градски консерватори. Телефонира на баща си, на майка си и на Джордж Новак и накрая с неохота стигна до заключението, че макар всички да имаха различни обяснения, професор Ферпозе е прав. Седмица по-късно се върна в кабинета на най-горния етаж на библиотеката и седна на задния ред, изпълнена с ужас при мисълта за онова, което ще кажат колегите ѝ.

Професор Ферпозе я гледаше, докато тя съвсем не се сви на стола си. След това почука с лулата си по пепелника и започна да говори.

— Ще оставите есетата си на бюрото ми след семинара. Днес искам да разгледаме влиянието на Боромини върху европейската църковна архитектура по време на века след смъртта му.

Последвалата лекция бе така интересна, цветиста и прочетена с такъв авторитет, че студентите седяха като омагьосани и попиваха всяка произнесена дума. Когато приключи, професорът посочи един светлорус младеж от първия ред и му заръча за следващия път да пригответи доклад за първата среща между Боромини и Бернини.

И този път Флорентина остана на мястото си, докато студентите оставяха работите си на бюрото на Ферпозе и излизаха. Когато

останаха сами, тя му подаде увит в опаковъчна кутия пакет. Той го разтвори и намери вътре чайник от костен порцелан, направен през 1912 година.

— Великолепен е — каза Ферпоза. — И ще си остане такъв, докато някой не го изпусне.

Двамата се разсмяха.

— Благодаря ви, госпожице.

— Аз ви благодаря, че не ме подложихте на допълнителни унижения — отвърна Флорентина.

— Нямаше никаква нужда с оглед на вашето достойно за уважение самообладание, така необичайно за една жена. Надявам се да ми простите, но също толкова осъдително би било да не опитам да повлияя на човек, който един ден ще застане начело на най-голямата хотелска империя в света.

Подобна мисъл никога не бе минавала през главата на Флорентина.

— Моля ви да уверите баща си, че всеки път, когато ми се налага да пътувам, отсядам именно в „Барон“ — продължи Ферпоза. — Стайте, храната и обслужването са най-добрите сред всички по-големи вериги и няма нищо, за което да се оплачеш, когато си *вътре* в хотела. Постарайте се да научите за сина на каменоделеца най-малкото толкова, колкото аз зная за строителя на империи от Слоним. Да си имигрант е нещо, което вашият баща и аз самият винаги с гордост бихме посочили като обща черта. Приятен ден, госпожице.

Флорентина напусна кабинета му тъжно замислена върху факта колко малко знае всъщност за управлението и начина на работа на империята на баща си.

През тази година наблегна върху съвременните езици, но всеки вторник следобед сядаше сред купищата книги и внимателно слушаше лекциите на професор Ферпоза. А по време на една официална вечеря ректорът Конънт отбеляза, че е жалко, че именитият му колега не е имал преди тридесет години такова приятелство, каквото е в момента приятелството му с Флорентина.

Денят на връчването на дипломите в Радклиф бе бляскав и многоцветен. Горди, модерно облечени родители се смесваха с

професорите, надянали алени, пурпурни и какви ли не други на цвят тоги в зависимост от положението си. Преподавателите крачеха достолепно като епископи и уведомяваха посетителите как са се представили децата им, като понякога си позволяваха и по някоя друга добре премерена волност. В случая с Флорентина нямаше нужда от преувеличения — тя завърши *summa cum laude*^[1] и през годината бе избрана във Фи Бета Капа.

За Белла и Флорентина това бе ден на радост и тъга. Щяха да се разделят, тъй като живееха в двата противоположни края на Америка — едната в Ню Йорк, а другата — в Сан Франциско. Белла бе направила предложение за женитба на Клод на 28 февруари през третата учебна година („Не можах да изчакам следващата високосна“ — обясни тя) и през пролетната ваканция двамата се бяха оженили в църквата „Хоутън“ в Харвард. Флорентина разбра колко щастливи са двамата, когато Клод я срещна на приема и отбеляза:

— Нали е прекрасна?

Флорентина се усмихна и се обърна към приятелката си, която тъкмо казваше колко ѝ е мъчно, че Уенди не е с тях.

— Не че някога си е подготвяла домашните де — добави тя и се ухили.

— Флорентина работи с всички сили през последната година и никой не би се изненадал от постиженията ѝ — каза госпожица Роуз.

— Сигурен съм, че огромна част от заслугата е именно ваша, госпожице Роуз — отвърна Авел.

— О, не. Надявах се Флорентина да се върне в Кеймбридж и да продължи с докторска програма, а след това да постъпи във факултета. Но както изглежда, тя има други планове.

— Определено е така — каза Авел. — Флорентина ще постъпи в „Барон“ като директор на магазините във веригата. През последните няколко години се разраснаха неимоверно и се боя, че досега не им обръщах особено внимание.

— Не си ми казвала подобно нещо, Флорентина — избоботи Белла. — Май споменавах нещо за...

— Шшшшш, Белла — каза Флорентина и ѝ направи знак да млъчи.

— Това пък какво е, госпожице? Да не би да криеш някаква тайна от мен?

— Папа, сега не е нито времето, нито мястото за този разговор.

— Стига де, не ни дръж в напрежение — каза Едуард. — Обединените нации или „Дженеръл Мотърс“ са убедени, че не могат да оцелеят без теб?

— Трябва да призная, че след като си получила най-доброто, което би могъл да ти осигури този университет, и на мен ми е безкрайно интересно за какво смяташ да го използваш.

— Може би се надява да стане прочута танцьорка — обади се Клод.

— Това е засега най-близкото попадение — отбеляза Флорентина.

Всички се разсмяха — с изключение на майка ѝ.

— Какво пък, ако не си намериш работа в Ню Йорк, винаги можеш да потърсиш и в Сан Франциско — каза Белла.

— Ще имам предвид офертата — отвърна Флорентина.

За нейно облекчение по-нататъшните обсъждания на бъдещето ѝ станаха невъзможни, защото започна церемонията по връчването на дипломите. Джордж Кенън, бившият американски посланик в Русия, пръв взе думата. Речта му се прие с бурни ръкопляскания и ентусиазъм. На Флорентина особено ѝ хареса финалният цитат на Бисмарк: „Да оставим на децата си само няколко недовършени задачи“.

— Някой ден ти ще държиш подобна встъпителна реч — каза ѝ Едуард.

— И моля ви, сър, ще ме осведомите ли на каква тема?

— Проблемите, с които се сблъсква първата жена президент. Флорентина се разсмя.

— Все още го вярваш, така ли?

— Както и ти, ако ще да ми се наложи винаги да ти го напомням.

През изминалата година често виждаха Едуард и Флорентина заедно и приятелите им се надяваха в най-скоро време двамата да обявят годеща си. Но Едуард знаеше, че това никога няма да се случи. „Тази жена винаги ще си остане недостижима за мен“, мислеше си той. Бяха орисани да са близки приятели, но не и любовници.

След като си събра багажа и се сбогува с майка си, Флорентина огледа за последно стаята си за нещо забравено и седна на ръба на леглото, потънала в спомени за прекараното в Радклиф време.

Единственото видимо нещо бе, че беше пристигнала тук с три куфара, а си тръгваше с шест и с диплома на бакалавър по хуманитарни науки. Алената хоккейна шайба, подарена ѝ навремето от Скот, все още висеше на стената. Флорентина я свали, подържа я за момент и я пусна в кошчето за боклук.

Настани се на задната седалка до баща си и шофьорът за последен път насочи колата към изхода на кампуса.

— Бихте ли карали малко по-бавно? — помоли тя.

— Разбира се, госпожице.

Флорентина се обърна и загледа през задния прозорец как кулите на Кеймбридж изчезват зад високите дървета. Скоро от миналото не остана и следа.

[1] С пълно отличие. — Бел.пр. ↑

13.

Шофьорът спря ролс-ройса на светофара на Арлингтън стрийт от западната страна на Градската градина и зачака да светне зелено. Флорентина и баща ѝ разговаряха за предстоящото пътуване до Европа.

Тъкмо светна зелено, когато втори ролс-ройс излезе от Комънуелт авеню и мина пред тях. В лимузината седеше абсолвент.

— Понякога ми се струва, че щеше да е по-добре да беше отишъл в Йейл, Ричард — каза майка му.

И го погледна одобрително. Той вече имаше онзи фин аристократичен вид, който я бе привлякъл у баща му преди повече от двадесет години. И ето че сега той бе представител на петото поколение в род, чиито членове неизменно се дипломираха в Харвард.

— Защо пък в Йейл? — учтиво попита той и върна майка си от спомените в настоящето.

— Ами, може би щеше да е по-здравословно за теб да се откъснеш малко от интровертния въздух на Бостън.

— Само не споменавай подобно нещо пред баща ми. Ще го приеме като чиста проба предателство.

— Ричард, трябва ли наистина да учиш в Харвардския институт по бизнесадминистрация? Няма ли и други като него?

— Искам да стана банкер като татко. Ако смятам да следвам стъпките му, обувките на Йейл няма да паснат на връзките на Харвард — насмешливо отговори той.

След няколко минути лимузината спря пред една голяма къща на Бийкън Хил. Вратата се отвори и на прага застана икономът.

— Разполагаме с около час преди да пристигнат гостите — каза Ричард, като погледна часовника си. — Отивам да се преоблека. Майко, какво ще кажеш да се видим в Западния салон малко преди седем и половина?

„Дори говори като баща си“, помисли си тя.

Ричард полетя нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж — в повечето къщи би се справил и с три. Майка му го

последва по-бавно, без нито веднъж да докосне перилата.

Икономът ги проследи с поглед, след което се върна към задълженията си. Хенри Кабът Лодж, братовчедът на госпожа Каин, щеше да дойде на вечеря, така че трябваше да е сигурен, че всичко е напълно изрядно.

Ричард стоеше под душа и се усмихваше при мисълта за загрижеността на майка си. Винаги бе искал да завърши Харвард и да надмине постигнатото от баща си. С нетърпение чакаше да постъпи в Института наесен, макар и да признаваше пред себе си, че с не по-малко желание очаква лятното пътуване с Мери Бигелоу до Барбадос. Беше я срещнал на репетициите на кръжока по музика, а по-късно и двамата бяха поканени да свирят в университетския струнен квартет. Дребната оперена госпожица от Васар свиреше на цигулката си много по-добре от неговите изпълнения с чело. Когато най-сетне успя с много серенади да вкара нерешителната Мери в леглото си, тя отново се оказа по-добре настроена, независимо от твърденията ѝ, че ѝ липсва опит. В онези дни той откри, че освен всичко друго е и много чувствена.

Завъртя кранчето на „студено“ и след секунда изскочи от душа, за да се избърше и да облече вечерните си дрехи. Огледа се в огледалото. Костюмът му бе двуреден. Подозираше, че ще е единственият, облечен по последната дума на модата — не че имаше някакво значение, когато си над метър и осемдесет, строен и смугъл. Веднъж Мери му бе казала, че изглежда добре във всичко — от жокейския костюм до дебелия шуба.

Слезе долу и зачака майка си в Западния салон. Когато тя дойде, икономът им поднесе питиета.

— Боже мили, да не би двуредните костюми отново да са излезли на мода? — учуди се тя.

— Това е последният писък, майко.

— Не мога да повярвам. Помня...

Икономът се изкашля. Двамата се обърнаха.

— Почитаемият Хенри Кабът Лодж — обяви прислужникът.

— Здравей, Хенри — каза майката на Ричард.

— Кейт, скъпа — отвърна той, преди да я целуне по бузата.

Кейт се усмихна. Братовчед ѝ носеше двуреден костюм.

Ричард също се усмихна. Костюмът изглеждаше най-малко на двадесет години.

Двамата с Мери Бигелоу се върнаха от Барбадос, черни като туземци. Останаха в Ню Йорк да вечерят у родителите на Ричард, които одобриха избора му. В края на краищата Мери бе далечна роднина на Алън Лойд, който бе заместил дядото на Ричард на директорското място на семейната банка.

Щом се върна в Червената къща — бостънската им резиденция на Бийкън Хил — Ричард бързо се установи и започна да се подготвя за училище. Всички го предупреждаваха, че това е най-трудният курс с най-висок процент отпаднали, но с откриването на учебната година и той самият се изненада колко малко свободно време му остава за други забавления. Мери започна да се отчайва, след като му се наложи да напусне квартета и можеха да се виждат само през уикендите.

В края на първата година тя му предложи отново да отидат на Барбадос, но за нейно най-голямо разочарование той предпочете да остане в Бостън и да учи.

Когато Ричард се върна за последната си година, бе твърдо решен да завърши сред най-добрите от курса. Баща му го предупреди да не се отпуска, докато не положи и последния си изпит. Освен това добави, че ако не се нареди сред първите десет процента, може да си спести кандидатстването за място в банката. Нямало да позволи да го обвинят в непотизъм.

Ричард прекара Коледа с родителите си в Ню Йорк, но остана само три дни и се върна в Бостън. Майка му започна да се притеснява, че се претоварва прекалено много, но баща му посочи, че това ще продължи само още половин година. След това можел да почива до края на живота си. Кейт премълча. Не си спомняше съпругът ѝ да е почивал дори веднъж за последните двадесет и пет години.

На Великден Ричард се обади на майка си да ѝ каже, че се налага да остане в Бостън по време на кратката пролетна ваканция, но тя все пак успя да го убеди, че не е редно да пропуска рождения ден на баща си. Той се съгласи, но добави, че ще се наложи да се върне в Харвард още на следващата сутрин.

Пристигна в семейната къща в източната част на Шестдесет и осма улица малко след четири следобед. Посрещнаха го майка му и двете му сестри — Вирджиния и Луси. Майка му реши, че изглежда преуморен, и силно се надяваше изпитите му да приключат колкото се може по-скоро. Ричард знаеше, че баща му няма да наруши обичайния ритъм на работа в банката само заради някакъв си рожден ден. Щеше да се прибере няколко минути след седем.

— Какво си взел за подарък на татко? — поинтересува се Вирджиния.

— Чаках да ми дадеш идея — изчетка я Ричард. Мисълта за подарък съвсем бе излетяла от главата му.

— На това му се вика да оставиш всичко за последния момент — обади се Луси. — Аз купих подаръка си още преди три седмици.

— Знам точно какво му трябва — каза майка му. — Ръкавици. Старите му съвсем са се износили.

— Тъмносини, кожени, без украса — засмя се Ричард. — Отивам до „Блумингдейл“ да му купя.

Закрачи по Лексингтън авеню, унесен в ритъма на града. Вече с нетърпение очакваше наесен да постъпи при баща си и бе сигурен, че ако през последните няколко месеца не се случи нещо непредвидено, ще попадне сред първите десет процента. Щеше да следва пътя на баща си и един ден да заеме мястото му. При тази мисъл се усмихна. Отвори вратата на „Блумингдейл“, изкачи стъпалата и попита къде може да купи ръкавици. Докато си пробиваше път през претъпкания магазин, хвърли поглед на часовника си. Щеше да му остане предостатъчно време да се преоблече за вечеря преди баща му да се е върнал. Погледна двете момичета зад щанда за ръкавици и им се усмихна. Неподходящата от двете му отвърна.

Усмихващото се момиче бързо го приближи. Беше сладка блондинка с малко повече червило и малко по-широко разкопчано деколте, отколкото биха одобрили шефовете на „Блумингдейл“. Ричард не можеше да не се възхити на подобна самоувереност. На малкия етикет, забоден над лявата ѝ гърда, пишеше „Мейзи Бейтс“.

— С какво мога да ви помогна, господине?

— О, да — отвърна Ричард и хвърли поглед към тъмнокосото момиче. — Трябват ми ръкавици — тъмносини, кожени, без украса — изреди той, без погледът му да се връща върху блондинката.

Мейзи избра един чифт ръкавици и му ги сложи, като натискаше кожата бавно, пръст по пръст, след което го остави да прецени.

— Ако не ви стават, можете да опитате друга мярка.

— Не, тези са идеални — отвърна той. — На вас ли да платя, или на другото момиче?

— Аз ще се погрижа за вас.

— По дяволите! — тихо промърмори Ричард.

Излезе неохотно, твърдо решен на следващия ден да дойде пак. Досега бе смятал любовта от пръв поглед за едно от най-нелепите клишета, подходящи само за аудиторията на женските списания.

Баща му бе очарован от „практичния“ подарък, както се изрази на вечеря, а постиженията на Ричард в учението го очароваха още повече.

— Ако попаднеш сред първите десет процента, с радост ще ти предложи мястото на стажант в банката — за хиляден път каза той.

Вирджиния и Луси се ухилиха.

— Ами ако завърши на първо място, тате? Директор ли ще го направиш? — попита Луси.

— Не се дръж фриволно, момичето ми. Ако Ричард някой ден стане директор, това ще се дължи единствено на факта, че си е заслужил мястото след години всеотдайна и неуморна работа. — Той се обърна към сина си. — И така, кога се връщаш в Харвард?

Ричард се канеше да отговори „утре“, но вместо това рече:

— Мисля, че утре.

— И правилно — беше единственият коментар на баща му.

На следващия ден Ричард се върна не в Харвард, а в „Блумингдейл“ и се насочи право към щанда за ръкавици. Преди да има какъвто и да било шанс да доближи другото момиче, пред него цъфна Мейзи. Не му остана нищо друго, освен да купи още един чифт и да си тръгне.

На следващата сутрин Ричард отново бе в „Блумингдейл“ и почна да разглежда вратовръзките, докато Мейзи не се зае да обслужи един клиент и другото момиче не остана свободно. Той тръгна уверено към щанда за ръкавици и зачака да му обърнат внимание. За негов най-голям ужас Мейзи заряза клиента си и се втурна към него, а другото момиче отиде да я замести.

— Още един чифт ръкавици ли желаете? — изкикоти се блондинката.

— Д-да — смънка Ричард.

И излезе от магазина с поредния чифт ръкавици — тъмносини, кожени, без украса.

На следващия ден обясни, че е останал в Ню Йорк, защото трябва да събере някакви данни от Уолстрийт за един доклад. Веднага щом баща му отпътува към банката, Ричард тръгна към „Блумингдейл“. Този път бе разработил план как да заговори другото момиче. Тръгна към щанда за ръкавици — очакваше пред него отново да се появи Мейзи, но пред него най-неочаквано застана другата продавачка.

— Добър ден, господине — каза тя.

— Добър ден. — Изведнъж Ричард изгуби дар слово.

— Какво обичате?

— Нищо... Всъщност ръкавици — неубедително добави той.

— Разбира се, господине. Може би тъмносини? Кожени? Сигурна съм, че имаме вашия размер — освен ако не сме го продали.

Той погледна името на табелката ѝ — Джеси Ковач. Тя му подаде един чифт ръкавици. Той ги пробва. Не му ставаха. Пробва втори чифт и погледна Мейзи. Тя му се ухили окуражително. Той ѝ се ухили нервно. Госпожица Ковач му подаде трети чифт. Тези му бяха точно по мярка.

— Намерихте каквото търсите — отбеляза Джеси.

— Всъщност търсех друго — отговори Ричард.

Джеси сниши глас.

— Ще ида да сменя Мейзи. Защо не я поканите на среща? Сигурна съм, че ще се съгласи.

— Не, не — възрази Ричард. — Не ме разбрахте. Искам да покана не нея, а вас.

Джеси изглеждаше абсолютно изненадана.

— Ще вечеряте ли днес с мен?

— Да — срамежливо каза тя.

— От вас ли да дойда да ви взема?

— Не. Да се срещнем направо в ресторанта.

— Къде бихте искали да...

Джеси не отговори.

— Какво ще кажете за „Алън“ на Седемдесет и трета и Трето? — предложи Ричард.

— Да, чудесно — отвърна Джеси.

— Удобно ли ви е към осем?

— Към осем — каза Джеси.

Ричард излезе от „Блумингдейл“ с онова, което искаше — и то не бе ръкавици.

Не помнеше кога за последен път е мислил през целия ден за момиче, но откакто му каза „да“, Джеси не излизаше от главата му.

Майка му се зарадва, че е решил да остане още един ден в Ню Йорк, и се запита дали случайно и Мери Бигелоу не е тук. Несъмнено, реши тя, след като мина покрай банята и чу сина си да пее „Влюбих се веднъж в момиче на улицата“.

Ричард посвети необичайно много време на размишления какво да облече. Отказа се от костюма и се спря на тъмносин блейзър и сиви вълнени панталони. Освен това се задържа и малко по-дълго пред огледалото. Прекалено харвардски снобско, прецени той, но нямаше какво да направи за толкова кратко време.

Излезе от къщата на Шестдесет и осма улица малко преди седем, за да не му се налага да обяснява на баща си защо е все още в града. Вечерта бе свежа и ясна. Пристигна в „Алън“ няколко минути след седем и половина и си поръча будвайзер. На всеки няколко минути поглеждаше часовника си, а когато голямата стрелка започна да се спуска, очите му се застрелкаха между циферблата и входа. Започна да се пита дали ще остане разочарован, като я види отново.

Не остана.

Тя стоеше на прага и изглеждаше ослепително в простата синя рокля, която според него бе купена в „Блумингдейл“, макар че всяка жена би я разпознала като модел на Бен Цукерман. Очите ѝ затърсиха из помещението. Най-сетне тя видя вървящия към нея Ричард.

— Извинявайте, че закъснях... — започна тя.

— Няма нищо. Важното е, че дойдохте.

— Мислехте, че няма да дойда ли?

— Не бях сигурен — каза Ричард и се усмихна. Известно време двамата просто стояха и се гледаха. — Извинявайте, но не зная името

ви — добави той, без да поиска да си признае, че го е виждал всеки ден в „Блумингдейл“.

Тя се поколеба.

— Джеси Ковач. А вашето?

— Ричард Каин — представи се той и ѝ протегна ръка.

Тя я пое и Ричард откри, че не му се иска да я пусне.

— И с какво се занимавате, когато не купувате ръкавици от „Блумингдейл“? — попита Джеси.

— Уча в Института по бизнесадминистрация в Харвард.

— Там не ви ли обясняват, че повечето хора имат само две ръце.

Той се разсмя. Харесваше му, че не само външният ѝ вид ще направи тази вечер незабравима.

— Да седнем? — предложи ѝ Ричард, хвана я за ръка и я отведе до масата си.

Джеси се зае да изучава менюто и попита:

— „Пържола Солсбъри“?

— Туй, което зовем ний хамбургер^[1] — отвърна Ричард.

Тя се засмя и той се изненада, че е схванала толкова бързо играта на думи, а по-късно се почувства виновен — оказа се, че е гледала много повече представления, прочела е повече книги и дори е била на повече концерти от него. За първи път в живота си съжали, че до такава степен се е отдал единствено на учене.

— В Ню Йорк ли живеете? — попита той.

— Да — отговори тя и отпи от третата си чаша кафе, която бе налял келнерът с позволението на Ричард. — С родителите си.

— В коя част на града?

— В източната част на Петдесет и седма — отвърна Джеси.

— Тогава да се поразходим — предложи ѝ той и я хвана за ръка.

В отговор Джеси се усмихна и двамата тръгнаха един до друг през града. За да удължи разходката колкото се може повече, Ричард спираше пред витрини, които при други обстоятелства би подминал, без дори да забележи. Познанията на Джеси в областта на модата и управлението на магазини бяха обезсърчаващи. Ричард започна да съжاليا, че е напуснала училище на шестнадесет, за да започне работа в хотел „Барон“, преди да се премести в „Блумингдейл“.

Отне им около час да изминат шестнадесетте пресечки. Когато стигнаха Петдесет и седма улица, Джеси спря пред един малък

жилищен блок и каза:

— Тук живеят нашите.

Той пусна ръката ѝ.

— Надявам се да се видим отново.

— Ще ми бъде приятно — каза Джеси без особен ентусиазъм.

— Утре? — срамежливо попита Ричард.

— Утре ли? — попита Джеси.

— Ами да. Какво ще кажете да идем до „Синия ангел“ и да послушаме Боби Шорт? — Отново я хвана за ръката. — Все пак е по-романтично, отколкото в „Алън“.

Джеси изглеждаше несигурна, сякаш поканата ѝ създаваше някакъв проблем.

— Стига да желаете, разбира се — добави той.

— С удоволствие — прошепна тя.

— Ще вечерям с баща ми, така че какво ще кажете да ви взема към десет?

— Не, не — побърза да откаже Джеси. — Да се срещнем направо там. Само на две пресечки оттук е.

— Значи в десет. — Той се наведе и я целуна по бузата. Чак сега усети деликатния ѝ парфюм. — Лека нощ, Джеси — каза той и се отдалечи.

Започна да си подсвирва „Концерт за чело“ на Дворжак и когато се озова пред дома си, бе стигнал до края на първа част. Не можеше да си спомни по-забавна и приятна вечер от тази. Заспа, унесен в мисли за Джеси вместо за Галбрейт или Фридман. На следващата сутрин съпроводи баща си до Уолстрийт и прекара деня в библиотеката на „Уолстрийт Джърнъл“, като си позволи само една кратка обедна почивка. По време на вечерята се впусна в обяснения за проучванията си върху обратните търгове за поглъщане и в един момент се уплаши, че говори малко по-ентусиазирано от необходимото.

След вечерята се оттегли в стаята си. Погрижи се никой да не забележи как се измъква през предната врата няколко минути преди десет. Стигна до „Синия ангел“, провери запазената предварително маса и се върна във фойето да чака Джеси.

Усещаше сърцето му да бие ускорено и се запита защо това никога не му се бе случвало с Мери Бигелоу. Когато Джеси пристигна, той я целуна по бузата и я въведе в салона. Гласът на Боби Шорт се

носеше във въздуха: „Истината ли ми казваш, или съм поредната лъжа?“.

Когато Ричард и Джеси влязоха, Шорт вдигна ръка. Ричард се усети да отвърне на поздрава му, въпреки че досега го бе виждал само веднъж и не се бяха запознавали.

Отведоха ги до масата в центъра на помещението и за негова най-голяма изненада Джеси зае мястото с гръб към пианото.

Той поръча бутилка „Шабли“ и я попита как е минал денят ѝ.

— Ричард, има нещо, което трябва...

— Здравей, Ричард. — Той вдигна поглед.

До масата им бе застанал висок младеж в тъмносин блейзър и сиви вълнени панталони.

— Здравсти, Стив. Запознайте се: Джеси Ковач — Стив Мелън. Със Стив сме колеги от Харвард.

— Гледаш ли „Янките“ напоследък? — попита Стив.

— Не — отвърна Ричард. — Предпочитам единствено победителите.

— Като Айзенхауер. Толкова е смотан, че можеш да си помислиш, че е завършил Йейл.

Двамата побъбриха няколко минути. Джеси не направи опит да ги прекъсне.

— А, ето я най-сетне — каза Стив, загледан към входа. — До скоро, Ричард. Радвам се, че се запознахме, Джеси.

Тази вечер Ричард ѝ разказа плановете си да се установи в Ню Йорк и да работи в „Лестър“ — банката на баща му. Тя бе толкова внимателен слушател, че той можеше само да се надява, че не я е отегчил. Прекара по-добре и от снощи и на тръгване махна на Боби Шорт, сякаш бяха приятели от детство. Пред дома на Джеси я целуна за първи път по устните. Отначало тя не реагира, а след това каза „Лека нощ“ и изчезна в стария жилищен блок.

На следващата сутрин той се върна в Бостън. След като пристигна в Червената къща, първата му работа бе да ѝ телефонира — свободна ли е за един концерт в петък вечерта? Тя беше свободна и Ричард за първи път започна да зачерква дните в календара. През седмицата му се обади Мери и той ѝ обясни по възможно най-учтивия начин, че вече не могат да се виждат.

Уикендът бе незабравим. Нюйоркската филхармония, „Набери «У» за «Убиец»“ — на Джеси сякаш ѝ харесаха даже и „Ню Йорк Никс“. В понеделник сутринта Ричард се върна в Харвард с нежелание. През следващите четири месеца седмиците щяха да са безкрайно дълги, а уикендите — кратки като мигове. Звънеше на Джеси всеки ден и рядко прекарваха почивните дни поотделно.

Един понеделник сутринта, по време на лекцията за краха от 1929 година, Ричард изобщо не беше в състояние да се съсредоточи. Как да обясни на баща си, че се е влюбил в момиче, работещо на щанда за ръкавици, шалове и вълнени шапки в „Блумингдейл“? Дори и самият той не можеше да проумее как е възможно да е така лишена от амбиции при цялата ѝ интелигентност и красота. Ако Джеси разполагаше с възможностите, които имаше той... Написа името ѝ в полето на листа. На баща му щеше да му се наложи да се научи да живее с нея. Загледа се в написаното. Джеси Каин.

Когато през следващия уикенд се върна в Ню Йорк, измисли за майка си обяснение, че е останал без ножчета за бръснене. Тя му предложи да използва ножчетата на баща си.

— Не, не, няма нищо — каза Ричард. — Предпочитам да си купя. Пък и без това използваме различни марки.

На Кейт Каин това ѝ се стори странно. Марката беше една и съща.

Наложи му се да тича осем пресечки до „Блумингдейл“, за да го свари отворен. Когато стигна до щанда за ръкавици, Джеси не се виждаше никаква. Мейзи се бе настанила в ъгъла и пилеше ноктите си.

— Джеси тук ли е? — попита останалият без дъх Ричард.

— Не, тръгна си преди няколко минути. Не може да е стигнала много далеч. Вие да не...

Ричард изтича на Лексингтън авеню и затърси Джеси сред забързаната тълпа. Тъкмо щеше да се откаже, когато позна червения шал, който ѝ бе подарил. Тя беше на отсрещния тротоар и вървеше към Пето авеню. Апартаментът ѝ се намираше в противоположната посока; гузен, той реши да я проследи. Когато стигна до „Скрибнър“ на Четиридесет и осма улица, тя влезе в книжарницата. Той се озадачи. Ако искаше нещо за четене, защо не си го бе взела от „Блумингдейл“?

Гледаше през витрината как Джеси разговаря с продавача, който изчезна някъде и след малко се върна с две книги. Успя да зърне заглавията — „Благоденстващото общество“ на Джон Кенет Галбрейт и „Съвременна Русия отблизо“ на Джон Гънтър. Джеси се разписа за тях (което изненада Ричард) и излезе, а той се скри зад ъгъла.

— Коя си ти? — запита се на глас, докато я гледаше как се връща в обратната посока и влиза в „Бендъл“. Портиерът я поздрави почтително — несъмнено я познаваше. Отново погледна през витрината и видя как продавачките се суетят около Джеси с нещо доста повече от обичайната вежливост. Появи се една по-възрастна дама и ѝ подаде пакет, който Джеси очевидно очакваше. Отвори го и извади от него дълга червена вечерна рокля. Джеси се усмихна и кимна, а продавачката прибра роклята в една бяло-кафява кутия. След това Джеси благодари и тръгна към вратата, без дори да се подпише за покупката си. Ричард едва избягна сблъсък с нея, когато тя излезе забързано от магазина и скочи в едно такси.

Той измъкна следващото такси под носа на някаква възрастна дама и нареди на шофьора да кара след таксито на Джеси.

— Като на кино, а? — подсмихна се водачът.

Ричард не отговори. Когато таксито подмина малкия жилищен блок, пред който обикновено се разделяха, започна да му причернява. Таксито пред тях продължи още стотина метра и спря пред ослепителна нова жилищна сграда с униформен портиер, който побърза да ѝ отвори вратата. Слисан и разгневен, Ричард изскочи от колата и понечи да тръгне към входа, в който бе изчезнала тя.

— Дотук деветдесет и пет цента, приятел — обади се шофьорът зад него.

— О, извинете. — Ричард бръкна в джоба си, измъкна някаква банкнота и я пхна в ръката на шофьора, без да чака ресто.

— Благодаря, приятел — каза шофьорът, загледан в петте долара. — Някои хора днес определено са щастливи.

Ричард забързано мина през вратата и настигна Джеси тъкмо когато тя влиза в асансьора. Тя впери поглед в него, но не продума.

— Коя си ти? — настоятелно попита той, докато вратата на асансьора се затваряше. Другите двама пътници гледаха право пред себе си, наложили си маските на заучено безразличие. Асансьорът потегли към втория етаж.

— Ричард — заекна тя. — Смятах тази вечер да ти кажа всичко. Все не се отваряше удобен случай.

— Щяла да ми каже! — отвърна той, следвайки я към апартамента. — Близко три месеца ме разиграваш с лъжите си. Крайно време е да ми кажеш истината.

Избути я безцеремонно и влезе през отворената врата. Погледна към апартамента, докато тя стоеше безпомощно във фоайето. Зад антрето имаше голяма дневна с красив ориенталски килим и величествено бюро от епохата на крал Джордж. До една масичка, върху която имаше ваза със свежи анемони, се издигаше прекрасен старинен часовник. Помещението бе впечатляващо дори според стандартите на собствения му дом.

— Хубаво жилище за продавачка — остро каза той. — Кой плаща за всичко това, любовниците ти ли?

Джеси пристъпи към него и го зашлеви толкова силно, че дланта я заболя.

— Как смееш? Махай се!

И избухна в сълзи. Ричард я прегърна.

— Божичко! Извинявай. Не биваше да го казвам. Моля те, прости ми. Просто много те обичам и си въобразявах, че те познавам добре. А сега откривам, че не зная нищо за теб.

— Ричард, и аз те обичам и съжалявам, че те ударих. Не исках да те лъжа, но наистина няма друг... честна дума.

Тя докосна бузата му.

— Изпросих си го — каза той и я целуна.

Притиснати в обятията си, двамата се отпуснаха на канапето и известно време останаха неподвижни. Той нежно галеше косите ѝ, докато сълзите не спряха. Джеси плъзна пръсти през процепа между двете горни копчета на ризата му и тихо попита:

— Искаш ли да спиш с мен?

— Не — отвърна той. — Искам да останем цялата нощ будни.

Без да кажат нищо повече, двамата се съблякоха и се любиха — отначало нежно и свенливо, боейки се да не си причинят болка и отчаяно стараяйки се да доставят удоволствие на другия. Накрая тя отпусна глава върху рамото му.

— Казвам се Флорентина Розновски — започна тя и му разказа всичко за себе си. Обясни защо се е представила под името Джеси

Ковач — искаше да се отнасят с нея като с всяка друга продавачка, докато не изучи занаята, а не като с дъщерята на Чикагския барон. През цялото време Ричард не продума и продължи да мълчи и след края на разказа ѝ.

— Вече не ме ли обичаш? — попита тя. — След като разбра коя съм всъщност?

— Скъпа — едва чуто каза Ричард. — Баща ми ненавижда твоя баща.

— В смисъл?

— Чувал съм само веднъж името на баща ти. Татко беше бесен и изкрещя, че той имал една цел в живота — да съсипе рода Каин.

— Какво? Защо? — Флорентина бе смаяна. — За пръв път чувам за баща ти. Откъде изобщо се познават? Сигурно грешиш!

— Де да беше така — каза Ричард и повтори малкото, което бе научил от майка си за враждата с баща ѝ.

— Божичко! Баща ми явно е говорел именно за това „предателство“, когато след четвърт век прехвърли всичките си сметки в друга банка. И какво ще правим сега?

— Ще им кажем истината. Как сме се запознали съвсем случайно, как сме се влюбили и сега смятаме да се оженим. И че с нищо не могат да ни спрат.

— Да изчакаме няколко седмици — каза Флорентина.

— Защо? — не разбра Ричард. — Мислиш ли, че баща ти може да те разубеди да се омъжиш за мен?

— Не, Ричард — нежно каза тя и отново положи глава на тялото му. — Това е невъзможно. Нека обаче първо разберем дали не можем да им го кажем спокойно, преди да ги поставим пред fait accompli. Пък и може да не се мразят толкова, колкото си представяш. В края на краищата сам каза, че проблемът с веригата „Ричмънд“ е бил преди повече от двадесет години.

— Още се мразят до смърт. Наистина! Баща ми направо ще побеснее, ако ни види заедно. Да не говорим какво ще стане, ако научи, че смятаме да се оженим.

— Още една причина да изчакаме, преди да им кажем. Така ще имаме време да измислим най-добрия си начин на действие.

Той я целуна отново.

— Обичам те, Джеси.

— Флорентина.

— Още нещо, с което ще трябва да свиквам — отбеляза Ричард.

Отначало Ричард отделяше по един следобед седмично, за да разкрие враждата между двамата бащи, но след време това се превърна в обсебване, което силно се отрази на присъствието му на лекции. Опитът на Чикагския барон да отстрани баща му от собствения му борд на директорите би могъл да се превърне в добър пример за изучаване на бизнесадминистрацията. Колкото повече неща научаваше, толкова по-ясно ставаше, че двамата са страшни противници. Майка му заговори за враждата им, сякаш от години ѝ се е искало да сподели тези неща с някого.

— Защо проявяваш такъв интерес към господин Розновски? — попита тя.

— Попаднах на името му, докато се рових в стари броеве на „Уолстрийт Джърнъл“. — „Самата истина — помисли си той. — И същевременно лъжа.“

Флорентина си взе почивен ден и отлетя до Чикаго, за да разкаже на майка си какво се е случило. Когато я притисна по-силно да ѝ каже каквото знае, Зофя отвори уста и не млъкна близо час. Флорентина се надяваше, че майка ѝ преувеличава, но след няколко предпазливо зададени въпроса по време на една вечеря с Джордж Новак стана болезнено ясно, че всичко е точно така.

Всеки уикенд двамата любовници се срещаха и обменяха знания, което само увеличаваше списъка на омразата.

— Ама че жалко — каза Флорентина. — Не могат ли просто да се срещнат и да поговорят? Мисля, че могат да се разберат доста добре.

— Съгласен съм — каза Ричард. — Но кой от двама ни ще се опита да им го каже?

— И на двама ни рано или късно ще ни се наложи.

През следващите седмици Ричард бе най-внимателният и мил мъж на света. Макар и да се опитваше да отвлече мислите на Флорентина от това „рано или късно“ с редовни посещения на театър, на концертите на Нюйоркската филхармония и с дълги разходки в парка, разговорите им неизменно стигаха до родителите им.

Дори по време на концерта на чело, който ѝ изнесе в апартамента ѝ, мислите на Флорентина бяха обсебени от баща ѝ — как може да е толкова коравосърдечен? Когато свърши сонатата на Брамс, Ричард свали лъка и я погледна в сивите очи.

— Трябва да им кажем скоро — каза той и я прегърна.

— Зная. Просто не искам да нараня баща си.

— Зная.

Тя сведе поглед.

— Папа се връща от Вашингтон следващия петък.

— Значи ще бъде следващия петък — тихо каза Ричард, без да я пуска от обятията си.

Докато гледаше как колата му се отдалечава, Флорентина се питаше дали ще намери достатъчно сили, за да изпълни решението си.

В петък Ричард се измъкна от сутрешната лекция и отпътува за Ню Йорк, за да прекара остатъка от деня с Флорентина.

Следобеда споделиха какво ще кажат, когато се срещнат с родителите си. В седем часа двамата излязоха от апартамента на Четиридесет и седма улица. Вървяха мълчаливо. Когато стигнаха Парк авеню, спряха на светофара.

— Ще се ожениш ли за мен?

Това бе последния въпрос, който бе очаквала Флорентина — умът ѝ се въртеше около предстоящата среща с баща ѝ. По бузата ѝ се търкулна сълза — сълза, която нямаше право да бъде там в най-щастливия момент от живота ѝ. Ричард извади от една малка червена кутийка пръстен със сапфири във формата на ромбове и го постави на лявата ѝ ръка. Опита се да спре сълзите ѝ с целувки. После двамата отстъпиха и се погледаха един друг, след което той се обърна и се отдалечи.

Бяха се разбрали да се срещнат отново в апартамента веднага след края на изпитанието. Тя непрекъснато поглеждаше към пръстена, стоящ редом с онзи, който носеше от малка.

Докато вървеше по Парк авеню, Ричард внимателно си повтаряше премислените изречения, които смяташе да каже на баща си. Озова се на Шестдесет и осма много преди да завърши репетицията.

Баща му бе във всекидневната в компанията на обичайния „Тийчърс“ със сода преди вечеря. Майка му се оплакваше, че сестра му

почти не се храни.

— Според мен Вирджиния е решила да стане най-кльощавото момиче в Ню Йорк.

Прииска му се да може да се засмее.

— Здравей, Ричард. Очаквах да дойдеш по-рано.

— И аз — отвърна той. — Трябваше обаче да се срещна с един човек преди да се прибера.

— С кого? — попита майка му без особен интерес.

— С жената, за която ще се оженя.

Двамата го погледнаха слисани. Това определено не беше така внимателно обмисленото встъпително изречение.

Баща му се съвзе пръв.

— Не мислиш ли, че ти е още рано? Не се съмнявам, че с Мери можете да си позволите да изчакате малко.

— Нямам намерение да се женя за Мери.

— Няма да се ожениш за Мери? — повтори майка му.

— Не. Ще се оженя за Флорентина Розновски.

Кейт Каин пребледня.

— Дъщерята на Авел Розновски? — безизразно произнесе Уилям Каин.

— Да, татко — твърдо каза Ричард.

— Това да не е някаква шега, Ричард?

— Не, татко. Срегнахме се при странни обстоятелства и се влюбихме, без изобщо да подозираме за неразбирателството между родителите ни.

— Неразбирателство? Неразбирателство? — повтори баща му. — Нима не разбираш, че този полски имигрант парвеню прекарва по-голямата част от живота си в опити да ме изхвърли от собствения ми борд... и веднъж за малко да успее? И ти наричаш това „неразбирателство“? Ричард, ако продължиш да се виждаш с дъщерята на този изрод, забравяш за мястото в управителния съвет на „Лестър“. Замислял ли си се върху това?

— Да, татко, замислял съм се и това не може да промени решението ми. Срегнах жената, с която искам да прекарам остатъка от живота си, и съм горд, че тя също иска да стане моя съпруга.

— Тя те е излъгала и подмамила, за да могат с баща си най-сетне да ми отмъкнат банката. Не виждаш ли, че всичко е нагласено?

— Дори и ти не можеш да повярваш на тази безсмислица, татко.

— Безсмислица? Навремето той ме обвини, че аз съм виновен за смъртта на съдружника му Дейвис Лерой, когато аз...

— Татко, Флорентина не знаеше нищо за враждата между вас, докато не се запознахме. Как може да си толкова ирационален?

— Казала ти е, че е бременна, за да се ожениш за нея.

— Татко, това е недостойно. Флорентина никога не е упражнявала и най-малкия натиск върху мен, откакто се познаваме. Точно обратното. — Ричард се обърна към майка си. — Защо не се срещнете? Ще разберете как е станало всичко.

Кейт понечи да отговори, но баща му изкрещя: „Не! Никога!“ и ѝ каза да ги остави насаме. Майка му се разплака и излезе.

— Сега ме чуй хубаво, Ричард. Ожениш ли се за момичето на Розновски, ще те оставя без пукнат грош.

— Страдаш от семейната болест, татко. Въобразяваш си, че парите могат да купят всичко. Но синът ти не е за продан.

— Можеш да се ожениш за Мери Бигелоу. Порядъчно момиче, при това от сой.

Ричард се разсмя.

— Прекрасен човек като Флорентина никога не може да бъде изместен от момиче от сой само заради произхода си.

— Да не си посмял да споменаващ рода ни наравно с онзи тъп поляк!

— Татко, никога не съм предполагал, че ще ми се налага да слушам такива патетични изблици от иначе нормален и трезв човек.

Уилям Каин направи крачка към сина си. Ричард не трепна. Баща му спря.

— Махай се. Вече не си член на моето семейство. Да не си посмял...

Ричард излезе. Майка му се бе свила до перилата на стълбището. Той отиде до нея и я прегърна.

— Винаги ще те обичам — прошепна му тя и се отдръпна, когато чу съпруга си да излиза в коридора.

Ричард затвори тихо външната врата. Отново се намираше на Шестдесет и осма улица. Единствената му мисъл беше как ли е протекла срещата на Флорентина. Махна на едно такси и потегли към апартамента ѝ, без да се обръща.

Никога не се бе чувствал толкова свободен.

Когато стигна Петдесет и седма улица, попита портиера дали Флорентина се е върнала. Още не беше, затова той я зачака под терасата. Започна да се страхува, че любимата му може и да не успее да се измъкне. Беше така унесен в мисли, че не забеляза кога пристигна таксито. От купето се появи крехката фигура на Флорентина. Притискаше кърпичка към кървящата си устна. Хвърли се към него и двамата побързаха да се качат горе и да останат насаме.

— Обичам те, Ричард — бяха първите й думи.

— И аз те обичам — каза той и я прегърна силно, сякаш това можеше да реши проблемите им.

Флорентина не се отдели от него, когато той заговори.

— Заплаши, че ще ме остави без пукнат грош, ако се ожения за теб. Кога ще разберат, че хич не ни е грижа за проклетите им пари? Опитах се да намеря подкрепа у майка ми, но дори тя не успя да овладее гнева му. Изгони я от стаята. Никога не съм го виждал да се отнася така с нея. Тя се разплака и това само засили решимостта ми. Дано само не си го изкара на Вирджиния и Луси. Какво стана, като каза на баща си?

— Удари ме — едва чуто каза Флорентина. — За пръв път в живота ми. Мисля, че ще те убие, ако ни намери заедно. Ричард, мили, трябва да се махаме оттук, преди да разбере къде сме! Той ще дойде първо в апартамента. Страх ме е.

— Няма от какво да се страхуваш. Махаме се още сега, отиваме колкото се може по-далеч, а те да вървят по дяволите.

— Колко ти трябва да си събереш багажа? — попита Флорентина.

— Николко — отвърна Ричард. — Не мога да се прибера вкъщи. Взимай си нещата и да тръгваме. Имам стотина долара, а челото е още в спалнята. Какво ще кажеш да се омъжиш за човек, чието състояние възлиза на сто долара?

— Тъкмо партия за обикновена продавачка, мен ако питаш. И само като си помисля, че си мечтаех да съм издържана от мъжа си жена. А сега ще поискаш и зестра. — Флорентина порови в чантата си. — Е, разполагам с двеста и двадесет долара и кредитна карта „Американ Експрес“. Дължиш ми петдесет и шест долара, Ричард Каин, но ще обмисля дали не става да внасяш по долар годишно.

— Май предпочитам идеята със зестрата — каза Ричард.

Флорентина се приготи за половин час. След това седна на бюрото и написа една кратка бележка до баща си — че никога няма да поиска да го види, освен ако не приеме Ричард. Остави плика на нощната масичка до леглото.

Ричард спря такси и каза на шофьора:

— Айдълуайлд. — След това натовари трите куфара на Флорентина и челото си в багажника.

Когато стигнаха летището, Флорентина се обади по телефона. Остана облекчена, когато от другата страна ѝ отговориха. След като разказа новините на Ричард, той купи билети.

В седем и тридесет „Сюпър Констълейшън“ 1049 на „Американ Еърлайнс“ се засили по пистата за седемчасовия си полет.

Ричард помогна на Флорентина да си закопчае колана. Тя му се усмихна.

— Знаеш ли колко те обичам, господин Каин?

— Мисля, че знам... госпожо Каин — отвърна той.

— Ще съжаляваш до края на живота си.

Той не отговори. Остана все така неподвижен, вперил поглед пред себе си. Накрая каза:

— Повече никога няма да чуеш за него.

Тя излезе от стаята, без да каже нито дума.

Остана сам в червеното кожено кресло. Времето сякаш бе спряло. Не чу как телефонът извъня седем пъти. Икономът почука и влезе.

— Сър, обажда се някой си господин Авел Розновски. Вкъщи ли сте?

Уилям Каин усети рязка болка в стомаха. Знаеше, че трябва да отговори. Стана от креслото, задържа се на крака само с безкрайно усилие на волята и отиде до телефона.

— Уилям Каин.

— Обажда се Авел Розновски.

— Нима? И кога ви хрумна да впримчите сина ми с дъщеря си? Несъмнено, след като опитите ви да съсипете банката ми се провалиха така зрелищно.

— Я не ми се... — Авел се овладя. — Искам да попреча на този брак точно толкова, колкото и вие. И през ум не ми е минавало да отнемам сина ви. Едва днес научих, че изобщо съществува. Обичам дъщеря си дори повече, отколкото мразя вас, и не искам да я загубя. Какво ще кажете да се срещнем и да измислим нещо?

— Не — отсече Уилям Каин.

— Каква полза да ровим в миналото точно сега, Каин? Ако знаете къде са, може би ще успеем да ги спрем. Аз искам същото. Или сте толкова шибано горд, че предпочитате да стоите и да гледате как синът ви се жени за момичето ми, вместо да помогнете?

Уилям Каин затвори и се върна в коженото си кресло.

Икономът се появи отново.

— Вечерята е сервирана, сър.

— Без мен. Не съм вкъщи.

— Да, сър — каза икономът и излезе.

Уилям Каин остана сам. Никой не го обезпокои до осем сутринта.

[1] Парафраза на Шекспир — „Туй, което зовем ний «роза», ще ухае сладко под всяко друго име“ („Ромео и Жулиета“, Второ действие, втора сцена. Превод Валери Петров). — Бел.пр. ↑

14.

Когато Полет 1049 кацна на международното летище на Сан Франциско, Флорентина се надяваше, че обаждането ѝ не е било прекалено неочаквано. В мига, в който кракът му докосна пистата, Ричард видя как някаква масивна жена се спусна към тях и сграбчи любимата му в обятията си. Флорентина не можеше да обхване с ръце туловището на Белла.

— Не ни даваш време да се подготвим, а? Обаждаш се по телефона и направо скачаш в самолета.

— Съжалявам, Белла. Не знаех до...

— Стига глупости. Двамата с Клод тъкмо се оплакахме, че не можем да измислим нищо за тази вечер.

Флорентина се разсмя и ги запозна с Ричард.

— Това ли е целият ви багаж? — поинтересува се Белла, загледана в трите куфара и челото.

— Трябваше да се изнесем доста набързо — обясни Флорентина.

— Е, тук сте винаги добре дошли — каза Белла и вдигна два от куфарите.

— Изобщо не си се променила.

— С едно изключение. Бременна съм в шестия месец. Ама нали съм като гигантска панда, никой не разбира.

Двете минаха през претъпканото летище към паркинга, следвани от Клод и Ричард, който носеше челото. По пътя към града Белла разкри, че Клод е станал младши съдружник в адвокатска кантора „Филсбъри, Медисън и Сутро“, и се засмя:

— Добре се справя, нали?

— А пък Белла е учителка по физическо в местната гимназия. Не са изгубили нито един хокееен мач, откакто е там — с не по-малка гордост се обади Клод.

— А ти с какво се занимаваш? — попита Белла и бодна палец в гърдите на Ричард. — Като гледам багажа ти, май си останал без работа музикант.

— Не точно — разсмя се Ричард. — Щях да ставам банкер, така че от утре започвам да си търся работа.

— Кога ще се жените?

— Не и в близките три седмици — каза Флорентина. — Искам да се омъжа в църква, а първо ще трябва да одобрят брака.

— Значи ще живееш в грях — обяви Клод, докато минаваха покрай голяма табела с надпис „Сан Франциско приветства внимателните шофьори“. — Типична модерна двойка. И аз винаги съм го желал, но Белла не искаше и да чуе за подобно нещо.

— И защо се наложи да напуснете Ню Йорк толкова ненадейно? — попита Белла, без да обръща внимание на коментара на мъжа си.

Флорентина разказа как са се запознали с Ричард и за кръвната вражда между бащите им. Белла и Клод слушаха втрещени.

— Това е домът ни — каза Клод, когато стигнаха, и наби спирачки, след което превключи на първа.

Флорентина слезе. Намираха се на стръмен склон на един хълм, който не гледаше точно към залива.

— Ще се преместим нагоре, когато Клод стане пълноправен съдружник — каза Белла. — Засега се налага да се задоволим с това.

— Фантастично е — каза Флорентина, след като влязоха в малката къща, и се усмихна, като видя хоккейните стикове на закачалката.

— Направо ще ви покажа стаята, за да се настаните. — Белла поведе гостите си по малката вита стълба към свободната стая на втория етаж. — Може и да не е като президентския апартамент в „Барон“, но все пак е по-добре от компанията на скитниците на улицата.

Едва след седмица Флорентина разбра, че същия следобед Белла и Клод бяха качили собственото си двойно легло в стаята и бяха смъкнали двете единични долу, за да могат двамата с Ричард да прекарат първата си нощ заедно.

Когато най-накрая си легнаха, в Ню Йорк беше четири сутринта.

— Е, щом Грейс Кели вече я няма, май съм прикрепен към теб. Макар че смятам, че Клод може и да е прав. Май ще живеем в грях.

— Ако двамата с Клод живеете в грях, никой в Сан Франциско няма да го забележи.

— Някакви оплаквания досега?

— Да. Винаги съм се надявала да попадна на мъж, който спи от лявата страна на леглото.

На сутринта, след типичната за Белла закуска, Флорентина и Ричард започнаха да преглеждат обявите за работа.

— Трябва да си намерим нещо колкото се може по-бързо. Не мисля, че парите ще ни стигнат за повече от месец — каза Флорентина.

— За теб може и да се окаже по-лесно. Не вярвам много банки да се съгласят да ме вземат на работа без диплома или най-малкото без препоръки от баща ми.

— Не се безпокой — отвърна му тя и разроши косата му. — Можем да бием и двамата си бащи.

Ричард се оказа прав. На Флорентина ѝ трябваха само три дни и след като бъдещите ѝ работодатели се обадиха на управата на „Блумингдейл“, ѝ предложиха място в магазин за младежка мода — казваше се „Нестандартният Колумб“ и бе пуснал в „Кроникъл“ обява за „жизнерадостна продавачка“. А седмица по-късно директорът си даде сметка, че с новото назначение е ударил джакпота.

На Ричард пък му се наложи да обикаля всички банки в Сан Франциско. Навсякъде му казваха да се обади по-късно и когато го правеше, най-неочаквано се оказваше, че в момента няма свободни работни места за човек с неговата квалификация. С приближаването на деня на сватбата Ричард започваше да става все по-неспокоен.

— Не можеш да ги виниш — каза той на Флорентина. — Всичките имат бизнес с баща ми и не искат да влизат на лъва в устата.

— Шайка страхливци. Не можеш ли да се сетиш за някой, който си е имал неприятности с „Лестър“ и не иска повече да работи с тях?

Ричард стисна главата си с ръце и известно време обмисляше въпроса.

— Само „Банк ъф Америка“. Баща ми веднъж се скара с тях заради една сделка, която забавиха доста, и това доведе до значителни загуби от лихвите. Закле се, че повече никога няма да прави сделка с тях. Струва си да опитам... утре ще им се обадя.

По време на интервюто на следващия ден директорът го попита дали причината да кандидатства при тях е в небезизвестните разногласия между баща му и „Банк ъф Америка“.

— Да, господине — отвърна Ричард.

— Добре, значи имаме нещо общо. Започвате в понеделник като помощник-касиер и ако наистина сте синът на Уилям Каин, не ми се вярва да се застоите на това място много дълго.

В съботата на третата седмица от пристигането им в Сан Франциско Ричард и Флорентина се ожениха с проста церемония в църквата „Св. Едуард“ на Калифорния стрийт. Отец О’Райли (заедно с майката на Флорентина) долетя от Чикаго, за да изпълни ритуала. Клод предаде булката на младоженеца. Белла изглеждаше като същински Гаргантюа в розовата си рокля за бременни. Шестимата отпразнуваха събитието с вечеря в „При Димаджо“ на Рибарския кей. Заплатите на Ричард и Флорентина не стигнаха да покрият сметката, така че се наложи Зофя да ги измъкне от положението.

— Ако четиримата решите отново да излезете някъде, просто звъннете и ще пристигна със следващия полет — добави тя.

Булката и младоженецът се добраха до леглото си в един през нощта.

— Никога не съм предполагала, че ще се омъжа за касиер в банка.

— Никога не съм си и представял, че ще ми се падне продавачка, но от социологична гледна точка би трябвало връзката ни да е идеална.

— Да се надяваме, че не само според социологията — каза Флорентина и изгаси лампата.

Авел направи всичко по силите си да разбере къде е изчезнала Флорентина. След дни, прекарани в телефонни обаждания, пращане на телеграми и дори опити за използване на полицията, разбра, че му е останала една-единствена възможност. Набра един номер в Чикаго.

— Ало — обади се глас, не по-малко студен от гласа на Уилям Каин.

— Знаеш защо ти се обаждам.

— Мога да се досетя.

— Откога знаеше за Флорентина и Ричард Каин?

— Отпреди три месеца. Флорентина дойде до Чикаго и ми разказа за него. После видях Ричард на сватбата. Изобщо не беше преувеличила. Такива като него са рядкост.

— Знаеш ли къде са сега? — настоятелно запитва Авел.

— Да.

— Къде?

— Сам си ги намери.

Връзката прекъсна. Поредният човек, който не искаше да помогне.

На бюрото го чакаше неотворената папка с подробности за предстоящото му пътуване в Европа. Той прелисти страниците. Два самолетни билета, по две резервации за Лондон, Единбург и Кан. Два билета за опера, два билета за театър, а заминаваше само един човек. Флорентина нямаше да открие хотелите „Барон“ в Единбург и Кан.

Потъна в неспокойна дрямка, от която не му се искаше да излиза. Джордж го откри заспал на бюрото в осем часа на следващата сутрин.

Джордж обеща, че докато Авел се върне от Европа, той ще е намерил Флорентина, но колкото повече препрочиташе писмото ѝ, Авел толкова повече разбираше, че дори и открита, дъщеря му няма да пожелае да го види.

15.

— Бих искала да изтегля заем от тридесет и пет хиляди долара — каза Флорентина.

— За какво са ви парите? — студено попита Ричард.

— Искam да наема една сграда на Ноб Хил и да отворя магазин за модни дрехи.

— Какви са условията за наем?

— Десет години, с възможност за подновяване.

— Какви гаранции можете да представите срещу заема?

— Притежавам три хиляди акции на хотелска верига „Барон“.

— Но това е частна компания — каза Ричард, — а акциите са фактически безполезни, тъй като не могат да се продават чрез посредник.

— Но хотелска верига „Барон“ струва петдесет милиона долара, а моите акции възлизат на един процент от компанията.

— Как сте придобили тези акции?

— Баща ми е неин директор и ми ги даде за двадесет и първия ми рожден ден.

— Тогава защо не заемете пари направо от него?

— О, по дяволите — каза Флорентина. — Така ли ще ме разпитват?

— Опасявам се, че да, Джеси.

— Всички ли банкери са толкова проклети като теб? Никога не са се отнасяли така към мен в Чикаго.

— Защото са били осигурени от сметките на баща ти. Никой, който не те познава, няма да е толкова сговорчив. Директорът по заемите трябва да мисли, че всяка нова трансакция е на загуба, така че работата му е да не дава заем, освен ако рискът не е най-малкото двойно подсигурен. Когато даваш заем, винаги трябва да можеш да гледаш и от положението на отсрещната страна. Всеки, който иска да вземе заем, е сигурен, че ще успее, но банкерът много добре си дава сметка, че при повече от половината от сключените сделки в крайна сметка ще изгуби, или в най-добрия случай ще излезе на нула. Затова

трябва да си прави внимателно сметката и винаги да вижда начин да си върне парите. Баща ми казваше, че повечето финансови сделки дават печалба от един процент за банката, така че не можеш да си позволиш стопроцентова загуба повече от един път на пет години.

— Всичко това е ясно, но как да отговоря на „Защо не заемете пари от баща си“?

— Кажете истината. Не забравяйте, че банковото дело се основава на доверието и че ако знаят, че си искрена, ще застанат зад теб и ще те подкрепят в трудни моменти.

— Все още не си отговорил на въпроса ми.

— Просто кажете: „С баща ми се скарахме по личен въпрос и сега искам да успея със собствените си сили“.

— Мислите ли, че ще проработи?

— Не зная, но ако проработи, най-малкото ще си започнала с открити карти. Добре, да го повторим отново.

— Нужно ли е?

— Да. Никой не ти дължи пари, Джеси.

— Бих искала да изтегля заем от тридесет и пет хиляди долара.

— За какво са ви парите?

— Искам да наема...

— Вечерята е готова — разнесе се мощният глас на Белла.

— Спасена съм — каза Флорентина.

— Само докато трае вечерята. Колко банки ще посетиш в понеделник?

— Три. Калифорнийската, „Уелс Фарго“ и „Крокър“. Защо просто не цъфна в „Банк ъф Америка“ и да ми сложиш тридесет и пет хиляди на гишето?

— Защото в Америка няма смесени затвори.

Клод надникна в стаята.

— Хей, побързайте, иначе рискувате да останете гладни.

Джордж посвещаваше толкова време на търсенето на Флорентина, колкото и на управлението на хотелската верига. Беше твърдо решен да получи конкретни резултати, докато Авел се прибере.

Поне в едно отношение изкара малко повече късмет. Зофя с удоволствие му съобщи, че редовно пътува до крайбрежието на гости

на щастливите младоженци. Нужно бе само едно обаждане до пътническата агенция в Чикаго, за да разбере, че пътуванията са били до Сан Франциско. Двадесет и четири часа по-късно разполагаше с адреса и телефонния номер на Флорентина. Дори успя да проведе един кратък разговор с кръщелницата си, но тя се държа подчертано резервирано.

Хенри Осбърн побърза да предложи помощта си, но скоро стана ясно, че просто му се иска да разбере какво става с живота на Авел. Дори се опита да притисне Джордж и да получи още пари.

— Ще трябва да изчакаш, докато Авел се върне — отрязва го Джордж.

— Не съм сигурен, че ще изкарам дотогава.

— Съжалявам, Хенри, но нямам право да отпускам лични заеми.

— Дори и на член на управителния съвет? Гледай да не съжаляваш за решението си, Джордж. В края на краищата, зная по-добре от теб как точно започна веригата и съм сигурен, че има хора, които биха платили доста добре за подобна информация.

Както винаги при завръщанията на Авел от Европа, Джордж пристигна на летище „Айڈълуайлд“ половин час по-рано. Знаеше, че баронът, подобно на новоназначен директор, ще иска да знае всичко ново около веригата. Този път обаче бе сигурен, че първият въпрос на Авел няма да е свързан с бизнеса.

Както винаги, Авел бе сред първите минали през митницата. Настаниха се във фирмения кадилак и той не тръгна да си губи времето в празни приказки, а мина направо на въпроса.

— Какви са новините? — Знаеше много добре, че Джордж разбира какво има предвид.

— И добри, и лоши — отвърна Джордж и натисна копчето до страничния прозорец. Авел гледаше как стъклената преграда между шофьора и пътническия салон се вдига и нетърпеливо започна да барабани с пръсти. — Флорентина продължава да поддържа връзки с майка си. Живее в малък апартамент в Сан Франциско със стари приятели от Радклиф.

— Омъжена?

— Да.

Известно време Авел не проговори, сякаш се опитваше да възприеме окончателността на чутото.

— А момчето на Каин?

— Намерил си е работа в банка. Явно на доста места са го отпратили, защото се е разчуло, че не е завършил образованието си в Харвард и баща му отказва да му даде препоръки. Малцина биха рискували да го наемат и да си развалят отношенията с Уилям Каин. Накрая е успял да постъпи в „Банк ъф Америка“ и заплащането му е много по-ниско от това, което би могло да се очаква според квалификацията му.

— А Флорентина?

— Работи като заместник-директорка в магазин за модни дрехи до парка Голдън Гейт. Опитвала се е да изтегли заем от няколко банки.

— Защо? — загрижено запита Авел. — Закъсала ли е?

— Не. Търси капитал да отвори свой магазин.

— Колко ѝ трябват?

— Тридесет и четири хиляди за наем на една малка сграда на Ноб Хил.

Авел се замисли, после каза:

— Уреди да получи парите. Направи го, сякаш е обикновен банков заем, и се погрижи да не е в състояние да разбере, че имам пръст в тази работа. — Започна да барабани по прозореца. — Но да си остане между нас, нали?

— Както кажеш, Авел.

— Дръж ме в течение на всеки неин ход, колкото и да е незначителен.

— А Ричард Каин?

— Той не ме интересува — отсече Авел. — Добре, давай сега с лошите новини.

— Пак неприятности с Хенри Осбърн. Явно дължи пари на всички и съм сигурен, че ти си единственият му източник. Продължава да заплашва. Щял да разкрие как си давал подкупи, когато веригата е прохождала. Казва, че пази всички документи от деня на първата ви среща, когато бил уредил да получиш по-висока застраховка след пожара на „Ричмънд“ в Чикаго. Разправя наляво и надясно, че папката станала доста дебела.

— Утре сутринта ще се разправам с него — каза Авел.

Когато Хенри дойде за срещата насаме, Авел бе напълно в течение с делата на веригата. Здравото пиене и дълговете бяха започнали да вземат своето. За пръв път на Авел му се стори, че Хенри изглежда по-възрастен от годините си.

— Трябват ми малко пари, за да се измъкна от положението — каза Хенри още преди да се здрависат. — Напоследък нещо късметът взе да ми изневерява.

— Пак ли, Хенри? Не ти подхожда на годините. Колко ти трябват този път?

— Десет хиляди ще свършат работа — каза Хенри.

— Десет хиляди! — повтори Авел. — Ти да не си мислиш, че съм златна мина? Миналия път бяха пет.

— Инфлация — опита се да се пошегува Хенри.

— Това е за последен път, ясно ли е? — каза Авел и извади чековата си книжка. — Ако дойдеш да просиш още веднъж, ще те разкарам от управителния съвет и ще те оставя без пукната пара.

— Ти си истински приятел, Авел. Кълна се, повече няма да идвам — честно. Никога. — Авел го гледаше как си взима пура от кутията за пури с овлажнител и я пали. За двадесет години Джордж не си бе позволявал подобно нещо нито веднъж. — Благодаря ти, Авел. Няма да съжаляваш.

Хенри бавно излезе, като пуфкаше с пурата. Авел изчака вратата да се затвори и звънна на Джордж. Той се появи няколко мига по-късно.

— Какво стана?

— Смилих се за последен път — каза Авел. — Не знаех защо... струваше ми десет хиляди.

— Десет хиляди? — повтори Джордж и въздъхна. — Бъди сигурен, пак ще цъфне. Готов съм да се обзаложа.

— По-добре да не го прави, защото ще му видя сметката — каза Авел. — Каквото и да е направил за мен в миналото, сега всичко е платено. Някакви новини за момичето ми?

— Уредих Флорентина да получи заем от „Крокър Нашънъл“ в Сан Франциско — каза Джордж. — Следващия понеделник има среща с директора по заемите. Всичко ще й се стори като обикновено

отпускане на заем, без никакви особени отстъпки. Всъщност лихвата ще е дори с половин процент по-висока от обичайната, така че няма да заподозре нищо. Единственото, което няма да разбере, е, че ти си поръчителят.

— Благодаря, Джордж, чудесно. Обзалагам се на десет долара, че ще върне заема за две години и никога няма да ѝ се наложи да тегли нов. Дръж ме в течение на всяка нейна стъпка. Всяка.

В понеделник Флорентина посети три банки. Калифорнийската прояви известен интерес, „Уелс Фарго“ — никакъв, а от „Крукър“ ѝ казаха да им се обади по-късно. Ричард бе изненадан и обнадежден.

— Какви условия споменаха?

— Калифорнийската банка иска осем процента и документите за заема. От „Крукър“ се съгласиха на осем и половина процента, документите и акциите ми в „Барон“.

— Приемливо, като се има предвид, че не си имала взаимоотношения с тях. Но това означава, че ще трябва да направиш печалба от двадесет и пет процента преди да платиш данъците, само за да излезеш на нула.

— Вече съм изчислила всичко, Ричард, и смятам, че първата година ще направя печалба от тридесет и два процента.

— Снощи проверих сметките, Джеси, и смятам, че са прекалено оптимистични. Няма начин да успееш. Всъщност предполагам, че първата година фирмата ще изгуби между седем и десет хиляди долара — така че ти остава да се надяваш на подобрения в дългосрочен план.

— Абсолютно същото го чух и от банкера.

— Кога ще те уведомят за решението си?

— До края на седмицата. По-лошо е от чакането на резултати от изпит.

— Справяте се добре, Каин — каза директорът. — Препоръчах на управата да ви повиши. Имам предвид...

Телефонът иззвъня, директорът го вдигна и заслуша.

— За вас е — изненадано каза той и подаде слушалката на Ричард.

— От Калифорнийската банка казаха, че събранието е отхвърлило молбата ми, но от „Крукър“ се съгласиха. О, Ричард, нали е прекрасно?

— Да, госпожо, наистина добри новини — каза Ричард, като се мъчеше да избегне погледа на шефа си.

— Е, много мило да го чуя от вас, господин Каин. Сега имам един социологичен проблем и се питах дали можете да ми помогнете по някакъв начин.

— Госпожо, може би ако наминете покрай банката, ще можем да го обсъдим по-подробно.

— Страхотна идея. Винаги съм си фантазирала как правя секс в трезор, заобиколена от пари. Хиляди и хиляди Бенджамин Франклиновци, вперили поглед в мен.

— Съгласен съм с вас, госпожо. Ще ви се обадя и ще потвърдя при първа възможност.

— Само не го протакайте, че току-виж съм решила да потърся другаде.

— Винаги се опитваме да отстояваме интересите на „Банк ъф Америка“, госпожо.

— Ако погледнете от моя гледна точка, ползата не е особено голяма.

Телефонът прекъсна.

— Къде ще е купонът? — попита Ричард.

— Казах ти по телефона — в трезора на банката.

— Скъпа, когато се обади, бях на среща на четири очи с директора и той ми предлагаше третия по важност пост в задграничния отдел.

— Фантастично. Значи купонът ще е двоен. Да отидем в Китайския квартал и да вземем пет порции за вкъщи и пет гигантски коли.

— Защо пет, Джеси?

— Защото и Белла ще се включи. Между другото, господин Каин, предпочитам да се обръщате към мен с „госпожо“.

— Не, мисля, че ще продължа с „Джеси“. Напомня ми колко време е минало, откакто се запознахме.

Вечерта Клод се появи с две бутилки шампанско.

— Да го отваряме веднага и да полеем случая — каза Белла.

— Съгласна — каза Флорентина. — А втората за какво е?

— Ще я запазим за някой непредвиден случай — твърдо каза Клод.

Ричард отвори първата бутилка и напълни чашите, докато Флорентина прибираще втората в хладилника.

На следващия ден Флорентина подписа договора за наем на сградата на Ноб Хил и семейство Каин се премести в малкия апартамент над магазина. През почивните дни Флорентина, Белла и Ричард боядисваха и чистиха, докато Клод, който бе най-добрият художник от четиримата, изписваше името „Флорентина“ с кралско синьо върху витрината. След месец вече бяха готови да отворят.

През първата си седмица като собственик, директор и продавач Флорентина се свърза с всички основни търговци на едро, които бяха имали бизнес с баща ѝ в Ню Йорк. За нула време магазинът ѝ бе пълен със стоки, предоставени с тримесечна отстъпка.

Малкият магазин отвори врати на 1 август 1958 година. Флорентина винаги щеше да помни тази дата — същия ден Белла роди бебе с тегло пет килограма и четиристотин грама.

Беше се погрижила да разгласи нашироко новината за отварянето на новия магазин, като избра деня преди правителството да увеличи цената на пощенските марки от три на четири цента. Освен това бе отмъкнала една продавачка, казваше се Нанси Чин (с чара на Мейзи, но за щастие не със същия коефициент на интелигентност), от бившите си работодатели в „Нестандартния Колумб“. В деня на откриването двете застанаха пред вратата изпълнени с очакване, но единственият човек, който спря при тях, ги попита как да стигне до „Марк Хопкинс“. На следващата сутрин влезе една млада жена и цял час разглежда блузите, които Флорентина бе поръчала от Ню Йорк. Пробва няколко, но накрая си тръгна, без да купи нищо. Следобед една дама на средна възраст дълго оглежда щандовете и накрая си избра ръкавици.

— Колко ви дължа? — попита тя.

— Нищо — каза Флорентина.

— Нищо ли? — озадачи се дамата.

— Да, нищо. Вие сте първият клиент, купил нещо от „Флорентина“, затова е безплатно.

— Колко мило от ваша страна — възхити се дамата. — Ще кажа на приятелките си.

— Никога не сте ми подарявали ръкавици, когато пазарувах в „Блумингдейл“, госпожице Ковач — каза вечерта Ричард. — Ако продължавате така, до края на месеца ще фалирате.

Но този път не се оказа прав. Дамата се оказа президент на Младежката лига на Сан Франциско и една добра дума от нея вършеше повече работа и от реклама на цяла страница в „Сан Франциско Кроникъл“.

През първите няколко седмици Флорентина като че ли работеше по осемнадесет часа на ден — веднага след затварянето се заемаше с инвентара, а Ричард — с книгите. Месеците минаваха и те започнаха да се питат възможно ли е изобщо малкото магазинче да донесе някаква печалба.

В края на първата година поканиха Белла и Клод да отпразнуват загубата от седем хиляди триста и осемдесет долара.

— Другата година ще трябва да постигнем по-добри резултати — твърдо каза Флорентина.

— Защо? — попита Ричард.

— Защото разходите за храна ще скочат.

— Да не би Белла да се мести у нас?

— Не. Бременна съм.

Ричард бе на седмото небе от радост и единствената му грижа беше, че не успя да накара Флорентина да спре да работи до момента, в който трябваше да постъпи в болницата. Посрещнаха края на втората година с малка печалба от две хиляди долара и син с тегло четири килограма и сто грама. Имаше само едно зърно на гърдата.

Отдавна бяха решили как да се казва, ако е момче.

Джордж Новак бе едновременно изненадан и зарадван, че е избран за кръстник на сина на Флорентина. Макар и да не бе склонен

да го признава, Авел също се чувстваше поласкан — за него всяка възможност да разбере какво става с дъщеря му беше добре дошла.

В деня преди кръщенето Джордж отлетя за Лос Анджелис да провери как върви строежът на новия „Барон“. Авел бе твърдо решен да завърши сградата до средата на септември, за да може да бъде открита от Джон Кенеди по време на предизборната му обиколка. След като се увери, че крайният срок ще бъде изпълнен, Джордж замина за Сан Франциско.

По природа си беше недоверчив и му трябваше много време, за да започне да харесва някого, и още повече — за да му има доверие. Но това не се отнасяше за Ричард Каин. Джордж го прие незабавно и още щом видя с очите си постигнатото от Флорентина за такъв кратък период, разбра, че това не би било възможно без здравия разум и предпазливостта на съпруга ѝ. Реши да не крие мнението си за момчето пред Авел, когато се върне в Ню Йорк.

След скромната вечеря двамата мъже седнаха да играят на табла (със залог един долар на точка) и да обсъдят кръщенето.

— В никакъв случай да не бъде като кръщенето на Флорентина — каза Джордж и Ричард се разсмя при мисълта за навъсения си тъст, прекарал нощта в ареста.

— Ама ти хвърляш само чифтове — отбеляза Джордж и отпи от чашата си — Ричард му бе налял „Реми Мартен“.

— Баща ми... — Ричард се поколеба за момент — винаги ме е обвинявал, че съм лош играч, ако се оправдавам, че противникът ми хвърля чифтове.

Джордж се разсмя.

— Как е баща ти?

— Нямам представа. Не съм го чувал и виждал, откакто с Джеси се оженихме.

Джордж все още не можеше да свикне с името, с което младият мъж се обръщаше към кръщелницата му. Когато научи причината, реши, че това здравата ще развесели Авел.

— Съжалявам, че и той реагира точно като Авел — каза Джордж.

— Поддържам контакт с майка си — продължи Ричард и отпи от чашата си, — но не виждам изгледи нагласата на баща ми да се промени. Особено при положение че Авел продължава да се опитва да увеличи дяла си в „Лестър“.

— Сигурен ли си в това? — попита Джордж. Изглеждаше изненадан.

— Преди две години всеки banker на Уолстрийт го знаеше.

— Сега Авел е толкова зает със своите работи, че не мога да го накарам да се вслуша в здравия разум — каза Джордж. — Но не вярвам, че за момента ще създава проблеми.

Ричард не попита защо — знаеше, че Джордж ще обясни, стига да иска.

— Разбираш ли, ако Кенеди спечели изборите — продължи Джордж, — Авел има шанс да бъде назначен на някаква по-маловажна длъжност в новата администрация. За повече не се обзалагам.

— Несъмнено иска да стане посланик в Полша — обади се Флорентина, която тъкмо внасяше табла с чаши за кафе. — Искан да е първият полски имигрант, получил подобна чест. Зная за амбицията му от пътуването ни до Европа.

Джордж не отговори.

— Хенри Осбърн ли е зад всичко това? — попита Флорентина.

— Не, той няма ни най-малка представа — каза Джордж и се облегна в стола си. — Баща ти вече не му се доверява. Откакто Хенри изгуби мястото си в Конгреса, на него вече най-малкото не може да се разчита. Баща ти дори обмисля дали да не го отстрани от управителния съвет.

— Най-накрая е започнал да разбира що за боклук е всъщност.

— Мисля, че винаги е знаел. Но не може да се отрече, че му беше полезен, докато беше във Вашингтон. Лично аз смятам, че е все още опасен, макар и да не е конгресмен.

— Защо? — попита Флорентина от стола си в ъгъла.

— Защото подозирам, че знае прекалено много за враждата между Авел и бащата на Ричард. Страхувам се, че ако отново затъне в дългове, ще се опита да продаде информацията на господин Каин.

— Изключено — каза Ричард.

— Защо си толкова сигурен? — попита Джордж.

— Да не би да искаш да кажеш, че след всичките тези години не си в течение?

Джордж объркано загледа ту него, ту Флорентина.

— В течение на какво?

— Очевидно не е — обади се Флорентина.

— Ще ти трябва чифт — каза Ричард и наля солидна доза бренди на Джордж, след което продължи: — Хенри Осбърн мрази баща ми повече и от Авел.

— Какво? Това пък защо? — слиса се Джордж и се наведе напред.

— Оженил се е за баба ми, след като дядо ми е починал — обясни Ричард и си наля кафе. — Преди много години, когато бил още млад, се опитал да отмъкне едно малко семейно състояние. Не успял заради моя баща. Бил едва на седемнадесет, когато открил, че военното минало на Осбърн и образованието в Харвард са чиста измислица, и го изхвърлил от собствения му дом.

— Господи! — възкликна Джордж. — Авел знае ли това?

Не беше забелязал, че е негов ред да хвърля.

— Разбира се, че знае — каза Флорентина. — Сигурна съм, че точно това го е накарало да наеме Хенри. Трябвал му е някой, за когото да е сигурен, че никога няма да се разприказва пред Каин.

— Как го разбрахте?

— Събрахме парчетата, когато Ричард разбра, че не съм Джеси Ковач. По-голямата част от материалите за Хенри са в една папка в най-долното чекмедже на бюрото на папа.

— Май съм прекалено стар, за да научавам за един ден толкова много — каза Джордж.

— Ученето ти още не е започнало — каза Ричард. — Хенри Осбърн никога не е стъпвал в Харвард, не е помирисвал фронта, а истинското му име е Виторио Тоня.

Джордж успя само да зяпне.

— Знаем също, че папа притежава шест процента от банката „Лестър“. Само си представи какви беди може да причини, ако сложи ръка върху още два процента — каза Флорентина.

— Мислим, че се опита да купи двата процента от Питър Парфит, сваления директор на „Лестър“. И крайната му цел е да изхвърли баща ми от собствения му борд — добави Ричард.

— Това може и да е било вярно, но в миналото.

— Защо само в миналото? — не разбра Флорентина.

— Авел няма да се въвлече в подобна глупост като опитите да премахне баща ти от банката, докато Кенеди го смята за потенциален посланик във Варшава. Така че няма от какво да се страхувате. Какво

ще кажеш да бъдеш моя гостенка и да видиш как кандидатът за президент открива новия „Барон“ в Лос Анджелис?

— Това означава ли, че и Ричард е поканен?

— Знаеш отговора, Флорентина.

— Още една игра, Джордж? — смени темата Ричард.

— Не, благодаря. Познавам победителя още щом го видя. — Джордж извади портфейла си и отброи единадесет долара. — И да знаеш, наистина хвърляш прекалено много чифтове.

16.

Нанси Чин въртеше магазина, докато Флорентина бе в болницата, но след като Каин младши бе настанен на сигурно място, младата майка с радост се върна на работа. Когато изпрати първите снимки на мис Тредголд, тя обясни, че е искала да стане съвестна майка, докато не е станало невъзможно да не наеме някого. „Не че имам шанс да намеря човек като теб извън Мъч Хедъм“ — писа ѝ.

През първите две години от брака си двамата с Ричард бяха заети с кариерите си. Когато Флорентина отвори втория си магазин, Ричард също направи крачка нагоре в банковата йерархия.

На Флорентина ѝ се искаше да посвещава повече време на модните тенденции, отколкото на ежедневните финансови сметки, но не можеше да моли Ричард да виси всяка вечер над цифрите, след като цял ден бе правил същото в банката. Обсъждаше дръзките си идеи за бъдещето с Нанси, която се отнасяше с известен скептицизъм към поръчването на големи количества дрехи с малки размери.

— На мен ми стават — ухили се дребната китайка, — но не и на повечето американки.

— Не си права. Малкото ще започне да се харесва и трябва да сме сред първите, които го приемат. Ако американките решат, че това е новата модна линия, ще сме свидетели на такава революция в отслабването, че дори такива като теб ще започнат да изглеждат тлъсти.

Нанси се разсмя.

— Като гледам поръчките, по-добре да си права.

Нито Ричард, нито Флорентина повдигнаха болния въпрос за семействата си след посещението на Джордж, тъй като и двамата се отчаяха, че може да се намери някакъв изход. Разговаряха от време на време по телефона с майките си и макар че Ричард получаваше писма от сестрите си, много го натъжи фактът, че не е поканен на сватбата на Вирджиния. Това безрадостно положение можеше да продължи неопределено дълго, ако не се случиха две неща. Първото трудно би

могло да се избегне, а второто бе причинено от това, че телефонът бе вдигнат от неподходящия човек.

Първото се случи, защото бе дошъл ред на откриването на хотел от веригата „Барон“ и в Лос Анджелис. Флорентина следеше развитието на нещата с голям интерес, като същевременно се готвеше да отвори вратите на третия си магазин. Новият хотел бе завършен през септември 1960 и Флорентина си взе свободен следобед, за да гледа как сенаторът Джон Кенеди изпълнява церемонията по откриването. Беше застанала в края на голямата тълпа, дошла да види кандидата за президент, и държеше под око баща си. Стори ѝ се много състарен и определено напълнял. По хората около него си личеше, че се е сдобил с добри позиции в кръговете на демократите. Флорентина се запита дали ако Кенеди спечели, на баща ѝ ще бъде предоставена „възможност да служи на родината под негово ръководство“. Беше силно впечатлена от встъпителните думи на Авел и направо омагьосана от компетентната реч на младия кандидат-президент, който ѝ се стори възплъщение на новата Америка. След като го чу, от все сърце пожела Джон Кенеди да стане следващия президент. Веднага след като речта в Сан Франциско приключи, тя напусна новооткрития „Барон“, решена да посвети време и средства на Девети избирателен район в Илинойс за кампанията на Кенеди, макар и да подозираше, че баща ѝ вече е допринесъл със сума, в сравнение с която нейният принос щеше да изглежда капка в морето. Ричард си остана заклет републиканец и поддръжник на Никсън.

— Нали си спомняш какво каза Айзенхауер, когато го попитаха за твоя фаворит? — подразни го Флорентина.

— Без съмнение, нещо нелицеприятно.

— Един журналист го попита: „Във вземането на кои по-важни решения е участвал вицепрезидентът?“.

— И какво отговори Айк?

— „Ако ми дадете една седмица, може и да се сетя.“

През оставащите седмици на кампанията Флорентина прекарваше свободното си време в пращане на писма и отговаряне на телефонни обаждания в партийния щаб в Сан Франциско. Беше убедена, че за разлика от предишните два избора, този път

демократите са намерили човек, на когото да могат да разчитат безрезервно. Финалният телевизионен дебат между кандидатите събуди политическите ѝ амбиции, отдавна погребани от Хенри Осбърн. Обаятелността и политическата интуиция на Кенеди бяха завладяващи и Флорентина се чудеше как е възможно човек, който е следил кампанията, да гласува за републиканците. Ричард възрази, че чарът и хубавата външност не бива да се бъркат с бъдещата политика.

През нощта след изборния ден двамата останаха да гледат резултатите. Измененията и неочакваните поврати се повториха и в Калифорния, където Кенеди спечели с най-малката преднина в американската история. Флорентина бе във възторг от крайния резултат, докато Ричард продължаваше да твърди, че Кенеди никога не би успял без избирателните урни — или липсата им — на кмета Дейли и окръг Кук.

— Би ли гласувал с бюлетината на демократите, ако се бях кандидатирила аз?

— Зависи от политическата ти програма. Аз съм банкер, а не сантиментален тип.

— Е, господин коравосърдечен банкер, смятам да отворя четвърти магазин.

— Какво?!

— В Сан Диего се върти един пазарлък за вземане на една сграда под наем. Договорът е само за две години, но може да се поднови.

— Колко?

— Тридесет хиляди долара.

— Ти си луда, Джеси. Това означава, че предвидените печалби за тази година ще отидат за разрастването.

— И като стана въпрос за разрастване, пак съм бременна.

Седнали в апартамента си над магазина, Флорентина и Ричард гледаха встъпителната реч на тридесет и петия президент по телевизията.

— Нека се знае от този момент и това място, от приятел и враг, че щафетата е подадена на новото поколение американци, родено през този век, калено във войната, научено на ред чрез трудно постигнатия мир... — Очите на Флорентина нито за миг не се откъсваха от човека,

на когото бяха гласували толкова много доверие. Когато президентът Кенеди завърши с думите: „Не питайте какво може да направи страната ви за вас. Питайте какво вие можете да направите за нея“, тълпата стана на крака и Флорентина откри, че също ръкопляска. Запита се колко ли други хора в цяла Америка правят същото. Обърна се към Ричард.

— Не е зле за демократ — каза той. Също ръкопляскаше.

Флорентина се усмихна.

— Мислиш ли, че и баща ми е там?

— Несъмнено.

— Значи остава да чакаме назначението.

На следващия ден Джордж ѝ писа и потвърди, че Авел е във Вашингтон за тържествата. Писмото завършваше с думите: „Баща ти е сигурен, че ще замине за Варшава. Аз съм също толкова сигурен, че ако получи предложението, ще ми е по-лесно да го убедя да се срещне с Ричард“.

— Джордж се оказа истински приятел — отбеляза Флорентина.

— За Авел, както и за нас — замислено каза Ричард.

Всеки ден Флорентина проверяваше новите назначения, обявявани от прессекретаря Пиер Селинджър. Нито в едно от тях обаче не ставаше дума за посланика в Полша.

17.

Когато името на баща ѝ се появи във вестника, нямаше начин да го пропусне — заглавието бе отпечатано с едри букви на първа страница:

АРЕСТУВАХА ЧИКАГСКИЯ БАРОН

Флорентина зачете съобщението. Не вярваше на очите си.

Ню Йорк. Собственикът на международната хотелска верига Авел Розновски, известен като Чикагския барон, бе арестуван от агенти на ФБР в осем и половина тази сутрин в апартамент на Петдесет и седма улица. Това стана непосредствено след връщането му от делово пътуване в Турция, където бе открил „Барон“ в Истанбул — най-новия хотел от веригата. Розновски е обвинен в даване на подкупи и корумпиране на държавни служители в четиринадесет щата. ФБР търси да разпита и бившия конгресмен Хенри Осбърн, който не е виждан в Чикаго през последните две седмици.

В специално изявление адвокатът на Розновски Х. Трафорд Джилкс отхвърли обвиненията и добави, че клиентът му разполага с обяснение, което ще го оневини напълно. Обвиняемият е пуснат под гаранция от десет хиляди долара.

По-нататък се съобщаваше, че от известно време се носели слухове за предстоящото назначаване на господин Розновски за посланик в Полша.

Флорентина прекара безсънна нощ в търсене на отговор как е възможно да се случи подобно нещо и как ли се е отразило на баща ѝ. Предполагаше, че Хенри има пръст в цялата работа, и реши да не пропуска нито една новина. Ричард се опита да я успокои с думите, че не са много живите бизнесмени, които в един или друг етап от кариерата си не са прибегвали до дребни подкупи.

Три дни преди съдебния процес Хенри Осбърн бе открит от служителите на Министерството на правосъдието в Ню Орлиънс. Бе арестуван, обвинен и незабавно изправен пред съда. От ФБР помолиха съдията Прескот за отлагане на обсъждането с бившия конгресмен на съдържанието на досието на Розновски, което наскоро бе стигнало до тях. Съдията даде четири седмици, през които ФБР да се подготви за случая.

Пресата скоро установи, че за да покрие многобройните си дългове, Осбърн е продал на частна детективска агенция в Чикаго папка с документи, събирани повече от десет години, докато е бил в управата на веригата „Барон“. Оставаше загадка как въпросната папка впоследствие е попаднала в ръцете на ФБР.

Флорентина се страхуваше, че ако Хенри Осбърн излезе в качеството си на главен свидетел по обвинението, баща ѝ може да получи дългогодишна присъда. След поредната безсънна нощ Ричард ѝ предложи да се свърже с Авел. Тя се съгласи и му написа дълго писмо, в което го уверяваше, че има нейната подкрепа и че тя вярва, че е невинен. Готвеше се да залепи плика, когато се сети да прибави към писмото и най-добрата снимка на внука му.

Четири часа преди процеса Хенри Осбърн бе открит обесен в килията си от пазача, който слязъл да му донесе закуската. Беше използвал вратовръзка с емблемата на Харвард.

— Но защо се е самоубил? — попита Флорентина майка си по телефона.

— А, това лесно може да се обясни — отвърна Зофя. — Мислел е, че единствената цел на частния детектив, който е купил папката, е била да изнудва баща ти.

— А каква е истинската причина?

— Папката е била купена анонимно от Уилям Каин, който след това я е предал на ФБР.

Флорентина изпитваше единствено омраза, когато си помислеше за Уилям Каин, и не можа да се сдържи да не го спомене на Ричард. Очевидно беше обаче, че самият той е не по-малко бесен от поведението на баща си. Флорентина откри това, когато неволно подслуша един телефонен разговор между него и майка му.

— Това беше доста грубо — каза тя, след като мъжът ѝ най-накрая остави слушалката.

— Така е. Горката ми майка получава удари и от двете страни.

— Още не сме стигнали до последното действие на трагедията — каза Флорентина. — Папа искаше да се върне във Варшава, откакто се помня. И сега никога няма да прости на баща ти.

Когато започна процесът, Флорентина не изпускаше нито едно заседание и се обаждаше на майка си всяка вечер, след като Зофя се връщаше от съда. От разказите ѝ невинаги оставаше с впечатлението, че и двете се надяват на един и същи изход.

— Процесът започва да се обръща в полза на баща ти — каза тя в средата на седмицата.

— Защо си толкова сигурна?

— Откакто ФБР изгубиха главния си свидетел, позицията им не издържа на кръстосаните разпити. Х. Трафорд Джилкс кара Хенри Осбърн да прилича на Пинокио — от лъжите носът му сигурно опира до пода.

— Това означава ли, че папа ще бъде обявен за невинен?

— Аз лично не бих казала, но според юристите ФБР накрая ще предложат сделка.

— Сделка ли? Че каква?

— Ами, ако баща ти се признае за виновен за някои по-малки нарушения, ще оттеглят основните си обвинения.

— Мислиш ли, че ще се отърве само с глоба? — развълнувано попита Флорентина.

— Ако има късмет. Но съдия Прескот е доста неотстъпчив, така че в края на краищата може и да свърши в затвора.

— Да се надяваме, че ще се размине само с глоба.

Зофя премълча.

— Шестмесечна условна присъда за Чикагския барон — оповести гласът на радиоводещия, докато Флорентина караше към банката да вземе Ричард. Едва избегна сблъсък с буика пред себе си и отби към забранената за паркиране зона, за да чуе новините на спокойствие. — ФБР оттегли всичките си основни обвинения в даване на подкуп срещу Авел Розновски, известен като Чикагския барон. Обвиняемият бе намерен за виновен по два по-маловажни случая на опит за влияние върху държавни служители. Делото бе прекратено. В заключителната си реч съдия Прескот каза: „Правото на свободна инициатива не означава право да се корумпират държавни служители. Даването на подкуп е престъпление, при това тежко, ако се извършва от интелигентен и компетентен човек, който не би трябвало да пада до подобно ниво. В други държави, добави съдия Прескот, корупцията може и да е нормална практика от ежедневието, но това не се отнася за Съединените щати“. Розновски бе осъден условно на шест месеца лишаване от свобода и глоба в размер на двадесет и пет хиляди долара. Ето и останалите новини. Президентът Кенеди се съгласи да посети Далас заедно с вицепрезидента тази есен...

Флорентина изключи радиото и видя, че някой чука на страничния прозорец.

— Знаете ли, че нямате право да паркирате тук, госпожо?

— Да — отвърна Флорентина.

— Трябва да ви глоба. Десет долара.

— Двадесет и пет хиляди и половин година условна присъда. Можеше да е и по-зле — каза Джордж, докато пътуваха към „Барон“.

— Не забравяй, че изгубих Полша — обади се Авел. — Но сега всичко е минало. Купи от Парфит двата процента от „Лестър“, ако ще да струват и един милион. Така ще разполагам с осемте процента, които ми трябва за прилагането на член седми, и ще разкарам Уилям Каин от собствения му борд.

Джордж тъжно кимна.

Няколко дни по-късно Държавният департамент обяви следващия посланик във Варшава — Джон Мурс Кабът.

18.

Второто събитие се случи на сутринта след като съдия Прескот произнесе присъдата си. Дериватът на телефона иззвъня в магазина и тъй като Нанси бе заета да сваля летните дрехи от витрината, вдигна Флорентина.

— О, търсех господин Каин — произнесе женски глас. Звучеше така, сякаш се обаждаше отдалеч.

— Съжалявам, вече отиде на работа. Желаете ли да му предадете нещо? На телефона е Флорентина Каин.

Последва кратко мълчание, след което гласът проговори отново:

— Обажда се Катрин Каин... моля ви, не затваряйте.

— Защо да затварям, госпожо Каин? — отвърна Флорентина, но краката ѝ омекнаха и се наложи да се отпусне на стола.

— Защото сигурно ме мразите, а аз не мога да ви обвинявам за това — бързо каза майката на Ричард.

— Разбира се, че не ви мразя. Искате ли Ричард да ви се обади, като се върне?

— Не, не. Съпругът ми не знае, че поддържам връзка с него. Страшно ще се ядоса, ако разбере. Не. В крайна сметка онова, на което се надявах, зависи от вас.

— От мен ли?

— Да. Отчаяно ми се иска да ви дойда на гости и да видя внука си... стига да ми позволите.

— С най-голямо удоволствие, госпожо Каин — каза Флорентина. Не знаеше как би могла да го каже по-гостоприемно.

— О, много мило от ваша страна. Съпругът ми заминава на конференция в Мексико след три седмици и мога да дойда в петък. Само че в понеделник сутринта трябва да съм се прибрала.

Когато чу новината, Ричард тръгна право към хладилника. Объркана, Флорентина го последва. Засмя се, когато той махна златния станиол от бутилката на Клод и разля шампанското.

След три седмици отидоха заедно на летището да посрещнат майка му.

— Но вие сте чудесна! — бяха първите думи на Флорентина, когато видя елегантната слаба дама, която с нищо не показваше, че току-що е прекарала шест часа в самолет. — Карате ме да се чувствам още по-бременна.

— Какво очакваше, скъпа? Великанка човекоядка с рога и дълга черна опашка ли?

Флорентина се разсмя, Катрин Каин я хвана под ръка и двете тръгнаха към колата, забравили временно за Ричард.

Ричард изпита облекчение, като видя колко бързо двете станаха приятелки. Когато стигнаха в жилището и Катрин видя детето, реагира по безкрайно стария и точен от традицията начин.

— Страшно ми се иска и баща ти да може да види внука си, но се боя, че вече е стигнал до етап, в който не позволява по този въпрос да се изрече и дума.

— Знаеш ли някакви допълнителни подробности за враждата между тях? — попита Ричард.

— Не. Баща ти отказа да подкрепи Дейвис Лерой, когато веригата му рухна, и затова бащата на Флорентина го обвинява, че е виновен за самоубийството му. С всичко това щеше да се приключи, ако на сцената не се бе появил Хенри Осбърн. — Тя въздъхна. — Моля се всичко да се уреди, докато съм жива.

— Страхувам се, че единият от двамата ще умре преди другият да разбере позицията му — каза Ричард. — И двамата са твърдоглави като магарета.

Четиримата прекараха чудесен следобед, въпреки че внукът на Кейт прекара повечето си време в хвърляне на играчките си на пода. На обратния път към летището Катрин с радост прие да ги посети и следващия път, когато мъжът ѝ замине по работа. Последните ѝ думи към Флорентина бяха:

— Ако можеше да се срещнеш със съпруга ми, той несъмнено би разбрал защо Ричард се е влюбил в теб.

Докато се обръщаше да им махне за последно, внукът ѝ произнесе първата си думичка: „Тата“. Катрин Каин се разсмя.

— Ама че шовинисти са мъжете. Това беше и първата думичка на Ричард. Някой казвал ли ти е каква е била твоята, Флорентина?

Анабел нададе първия си вик няколко седмици по-късно и Ричард и Флорентина имаха двойно празненство в края на годината, която приключи с печалба от деветдесет хиляди, сто седемдесет и четири долара. Ричард реши да похарчи една малка част от нея за членство в Олимпийския клуб по голф.

Самият той напоследък получаваше повече задачи във връзка с международните сделки на банката и започна да се прибира по-късно от работа. Флорентина реши, че е дошъл моментът да наеме целодневна детегледачка, за да може да се съсредоточи върху магазините. Разбра, че никога няма да намери друга като мис Тредголд, но Белла ѝ препоръча едно чернокожо момиче, Керъл — била завършила гимназия миналата година и не можела да си намери сигурна работа. Синът им се хвърли в обятията на Керъл още щом я видя. Това за пореден път убеди Флорентина, че предразсъдъците са нещо, което децата възприемат единствено от по-възрастните.

19.

— Не мога да повярвам — каза Флорентина. — Никога не съм си помисляла, че може да се случи. Чудесна новина. Но какво го е накарало да размисли?

— Не става по-млад — каза Катрин Каин. Гласът ѝ прашчеше в слушалката. — Страхува се, че ако двамата с Ричард не изгледят противоречията помежду си, ще се оттегли от „Лестър“, без да остави сина си в управителния съвет. Смята, че най-вероятният му наследник е Джак Томас, а тъй като той е само с две години по-голям от Ричард, със сигурност не би искал един по-млад Каин сред директорите.

— Жалко, че Ричард не е вкъщи да научи новината, но откакто го повишиха в шеф на задграничния отдел, рядко се прибира преди седем. Много ще се зарадва. Ще се опитам да не показвам колко се притеснявам от срещата със съпруга ви — каза Флорентина.

— Няма да си и наполовина по-притеснена от него. Не се страхувай, мила. В момента приготвя угоеното теле за блудния си син. Имаш ли новини от баща си, откакто говорихме?

— Не, никакви. Мисля, че той никога няма да заколи угоеното теле за блудната си дъщеря.

— Не се отказвай. Може и да изникне нещо, което да му помогне да си промени мнението. Ще се заемем всички заедно, когато дойдете в Ню Йорк.

— Искан ми се да вярвам, че папа все още може да постигне помиряване, но вече почти изгубих надежда.

— Е, да сме благодарни, че поне единият от бащите е послушал разума — каза Катрин. — Ще дойда да ви видя и ще уточним подробностите.

— Кога ще можеш?

— Мисля, че мога да се измъкна този уикенд.

Когато Ричард се върна, много се зарадва на новината и след като привърши с четенето на „Мечо Пух“ на сина им, побърза да чуе подробностите и накрая каза:

— Ще можем да отидем до Ню Йорк някъде към ноември.

— Не мога да чакам дотогава.

— Чакаш три години.

— Да, но сега е различно.

— Винаги искаш всичко да се е случило вчера, Джеси. Това ми напомня, че прочетох предложението ти за новия магазин в Сан Диего.

— И?

— В общи линии идеята ми се вижда доста разумна и одобрявам.

— И какво следва сега? Никога не съм чувала подобни думи от вас, господин Каин.

— Задръж малко, Джеси. Имам едно наум, защото не разбирам една част от програмата ти за разрастване — необходимостта да наемеш собствен дизайнер.

— Лесно е за обяснение — отвърна Флорентина. — Макар че в момента разполагаме с пет магазина, разходите за дрехи възлизат на около четиридесет процента от оборота. Ако шия собствени дрехи, ще имам две очевидни преимущества. Първо, ще съкратя непосредствените разходи, и второ, ще можем непрекъснато да рекламираме собствени стоки.

— Но има и един съществен недостатък — каза Ричард.

— Какъв по-точно?

— Няма да има отстъпки за върнатите в рамките на три месеца дрехи, при положение че са наша собственост.

— Така е — каза Флорентина, — но колкото повече се разрастваме, толкова по-маловажен ще става проблемът. А ако избира подходящия дизайнер, дрехи с нашата запазена марка ще се продават и от конкурентите ни.

— Това важи ли за известните дизайнери?

— В случая с Пиер Карден дизайнерът е по-известен и от магазините.

— Намирането на подобен човек няма да е лесна работа.

— Нима не намерих вас, господин Каин?

— Не, Джеси. Аз те намерих.

Флорентина се усмихна.

— Две деца, шести магазин, а ти ще получиш покана да влезеш в управителния съвет на „Лестър“. А най-важното от всичко е, че имам възможност да се запозная с баща ти. Какво повече бихме могли да искаме?

— Това все още не се е случило.

— Типичен банкер. Каквато и да е прогнозата, очакваш дъжд по пладне.

Анабел заплака.

— Видя ли? — каза Ричард. — Дъщеря ти пак се разрева.

— Защо винаги моята дъщеря е лошата, а синът ти е добрият?

Въпреки желанието на Флорентина незабавно да замине за Ню Йорк, след като Кейт отпътува към Източния бряг, тичането около отварянето на новия магазин в Сан Диего, търсенето на подходящ дизайнер, наглеждането на останалите пет магазина и опитите при всичко това да продължи да бъде майка, запълваха цялото ѝ време. С приближаването на деня на срещата тя започна да става все по-нервна. Внимателно подбра собствения си гардероб и купи нови дрехи за децата. Дори взе нова риза на тънки червени райета за Ричард, но той се съмняваше, че ще я носи в друго време освен през уикендите. Флорентина всяка нощ се събуждаше с тревожната мисъл, че бащата на Ричард няма да я одобри, но Ричард всеки път ѝ повтаряше думите на Катрин: „Няма да си и наполовина по-притеснена от него“.

За да отпразнуват отварянето на новия магазин и изглеждащото неизбежно помиряване с бащата на Ричард, отидоха на „Лешникотрошачката“ в изпълнение на Италианския балет. Ричард не обърна особено внимание на балета, но се изненада, че Флорентина също не я свърта на едно място. Щом лампите светнаха, я попита тормози ли я нещо.

— Да. Цял час чакам да разбера кой е дизайнерът на тези прочути костюми — отвърна Флорентина и започна да прелиства програмата.

— Аз лично бих ги описал като ексцентрични — отбеляза Ричард.

— Това е, защото си далтонист — каза му Флорентина и след като откри каквото търсеше, зачете: — Казва се Джани ди Феранти. Според биографията му е роден в Милано през трийсет и първа и това му е първото турне с балета, откакто е завършил Института по съвременно изкуство във Флоренция. Как мислиш, дали ще се съгласи да напусне и да започне работа при мен?

— Аз лично не бих, с оглед на вътрешната информация, с която разполагам — каза Ричард.

— Може и да е по-голям авантюрист от теб, скъпи.

— Или просто побъркан. В края на краищата става въпрос за италианец.

— Какво пък, има само един начин да разберем — каза Флорентина и стана.

— И как смяташ да го направиш?

— Като отида зад кулисите.

— Но така ще изпуснеш втората част от представлението.

— Втората част не може да промени целия ми живот — каза Флорентина и излезе на пътеката.

Ричард я последва. Заобиколиха сградата и спряха пред служебния вход. Младият охранител отвори прозорчето на кабинката си.

— Да? — Каза го с тона на абсолютно „не“.

— Имам среща с Джани ди Феранти — уверено каза Флорентина.

Ричард я погледна с укор.

— Името ви, ако обичате — каза пазачът и вдигна телефона.

— Флорентина Каин.

Пазачът повтори името в слушалката, изслуша отговора и затвори.

— Казва, че никога не е чувал за вас.

За миг Флорентина се разколеба, но Ричард извади портфейла си и постави на гишето двадесетдоларова банкнота.

— Може би е чувал за мен.

— Ами влезте и се разберете — каза пазачът и небрежно прибра парите. — По коридора вдясно, втората врата отляво. — И затвори прозорчето.

Ричард поведе Флорентина навътре.

— Повечето бизнесмени прибягват до подкупи в един или друг момент от кариерата си — подразни го тя.

— Не се вкисвай само защото лъжата ти не мина — ухили й се Ричард.

Когато стигнаха, Флорентина почука решително и пъкна глава през вратата.

В ъгъла седеше висок тъмнокос италианец и се справяше с порция спагети. Първата ѝ реакция бе да се възхити. Мъжът носеше ушити по поръчка джинси и син блейзър върху небрежно разкопчана риза. Но онова, което я порази най-много у младия мъж, бяха дългите му артистични пръсти. Щом я видя, той грациозно се изправи.

— Джани — започна тя. — Каква привилегия...

— Не — с италиански акцент каза мъжът. — Той е в умивалнята.

Ричард изсумтя и бе награден с ритник по глезена. Флорентина тъкмо понечи да заговори отново, когато вратата се отвори и в стаята влезе почти напълно оплешивял мъж, висок не повече от метър и петдесет. Според програмата не би трябвало да е навършил и тридесет. Дрехите му бяха скроени безупречно, но пастата явно се отразяваше повече на неговата линия, отколкото на тази на приятеля му.

— Кои са тези, Валерио?

— Госпожа Флорентина Каин — представи се Флорентина, преди младежът да успее да отговори. — А това е съпругът ми Ричард.

— Какво искате? — попита той, без да я поглежда, и седна срещу приятеля си.

— Да ви предложа да работите за мен като дизайнер.

— Пак ли! — възкликна мъжът и вдигна ръце.

Флорентина си пое дъх.

— Кой друг ви е предлагал?

— Ив Сен Лоран в Ню Йорк. Пиер Карден в Лос Анджелис. Балмен в Чикаго. Да продължавам ли?

— А предложиха ли ви процент от печалбата?

— Каква печалба? — понечи да се обади Ричард, но получи нов ритник по глезена.

— Имам шест магазина и планове за още толкова в най-близко бъдеще — настоятелно продължи Флорентина. Надяваше се, че Джани ди Феранти не е забелязал как при думите ѝ веждите на съпруга ѝ драматично се вдигнаха. — Оборотът може да възлиза на милиони след няколко години.

— Оборотът на Сен Лоран вече възлиза на милиони — каза Феранти, без да я поглежда.

— Да, но колко ви предложи той?

— Двадесет и пет хиляди долара годишно плюс един процент от печалбата.

— Аз ви предлагам двадесет хиляди годишно плюс пет процента.

Италианецът махна пренебрежително с ръка.

— Двадесет и пет хиляди плюс десет процента?

Италианецът се разсмя, стана, отвори им вратата и зачака да си тръгнат. Флорентина не помръдна.

— Вие сте от хората, които очакват Зефирели да проектира следващия ви магазин, а в същото време се надяват да задържат Луиджи Ферпоза като почетен съветник. Не че очаквам да разберете какво говоря — добави той.

— Луиджи е мой близък приятел — надменно отвърна Флорентина.

Италианецът сложи ръце на кръста си и избухна в смях.

— Вие американците сте едни и същи. След малко ще кажете, че сте дизайнер и на дрехите на папата.

Ричард изпита към него нещо като съчувствие.

— Блъфирате, сеньора. Ферпоза дойде да гледа представлението в Лос Анджелис и разговаряхме надълго и нашироко за работата ми. Сега поне имам начин да се отърва от вас.

Ди Феранти вдигна телефона и без да каже и дума повече, набра някакъв номер.

Зачакаха. Накрая Флорентина чу от слушалката глас, който ѝ се стори познат.

— Луиджи? — каза Феранти. — Джани се обажда. При мен е една американка, госпожа Каин. Твърди, че сте приятели.

Заслуша отговора и усмивката му стана още по-широка. После се обърна към Флорентина.

— Казва, че не познава никаква госпожа Каин и че може би в затвора Алкатраз ще се почувствате като у дома си.

— Не ми пука за Алкатраз — отвърна Флорентина. — Но му кажете, че може би го е построил баща ми.

Джани ди Феранти повтори думите ѝ в слушалката. Докато слушаше отговора, лицето му придоби объркано изражение. Накрая той отново погледна към нея.

— Луиджи казва да ви предложи чай. Но само при положение че си носите чайник.

Нужни бяха два обяда, една вечеря с Ричард, една с bankerите ѝ и достатъчно голям аванс, за да убеди Джани и приятеля му Валерио да се преместят от Милано в Сан Франциско. Накрая дребният италианец прие да стане дизайнер на новата модна къща. Флорентина бе сигурна, че това е ударът, който бе търсила. Беше толкова въодушевена от постижението си, че съвсем забрави, че до пътуването до Ню Йорк и срещата с бащата на Ричард остават само шест дни.

В понеделник сутринта, докато закусваха, Ричард изведнъж така преbledна, че Флорентина се уплаши да не припадне.

— Какво има, скъпи?

Той ѝ посочи първата страница на „Уолстрийт Джърнъл“, сякаш изгубил дар слово. Флорентина прочете краткото съобщение и мълчаливо му върна вестника. Той прочете бавно съобщението за втори път, за да се увери, че го е разбрал. Краткостта му беше зашеметяваща. „След заседанието на управителния съвет в петък Уилям Лоуел Каин подаде оставка като директор и председател на управителния съвет на банка «Лестър».“

Ричард знаеше, че деловите кръгове ще интерпретират по възможно най-лошия начин подобно внезапно оттегляне, направено без никакви обяснения. Особено при положение че той, синът на Уилям — също banker — не е бил поканен да получи място в съвета. Прегърна Флорентина и я притисна до себе си.

— Това означава ли, че пътуването ни до Ню Йорк се отменя?

— Не, освен ако баща ти не е причина за оставката му.

— Това не може да се случи... няма да допусна да се случи. Не и след като чакам толкова дълго...

Телефонът звънна и Ричард го вдигна, без да пуска Флорентина.

— Ало?

— Ричард, аз съм — каза майка му. — Научи ли?

— Да, току-що прочетох съобщението в „Уолстрийт Джърнъл“. Какво го е накарало да подаде оставка, за бога?

— И аз не зная подробностите, но доколкото разбирам, господин Розновски е притежавал шест процента от акциите през последните десет години, а по някаква причина се оказва, че му трябва само осем процента, за да може да премахне баща ти от мястото му.

— Въз основа на член седми — каза Ричард.

— Да, точно така. Но все още не зная точно какво означава това.

— Татко въведе тази клауза, за да е сигурен, че никой не може да го докосне. Смяташе я за безотказна, защото само някой притежаващ осем процента би могъл да оспори мястото му. Никога не си е представял, че толкова голям дял може да се окаже притежание на някой извън семейството. В никакъв случай не би се съгласил да се откаже от своите четиридесет и един процента в „Каин и Кабът“ и да стане директор на „Лестър“, ако е имало възможност да бъде премахнат от външен човек.

— Но това все още не обяснява защо си е подал оставката.

— Предполагам, че бащата на Флорентина по някакъв начин се е добрал до нужните му два процента. Това би му дало същата власт като на татко и той би направил невъзможен живота му в банката като директор.

— Но как е възможно това?

Едва сега Ричард започна да разбира, че баща му никога не е споделял с майка му какво става на работното му място.

— Доколкото си спомням, една от клаузите в член седми гласи, че всеки, който притежава осем процента от акциите, може да наложи вето върху всяка трансакция за три месеца. От одитора на банката зная, че господин Розновски има шест процента. Мисля, че се е сдобил с другите два от Питър Парфит.

— Не, не е получил акциите на Парфит — каза Кейт. — Баща ти успя да ги обезопаси, като даде възможност на един свой близък приятел да ги купи на значително по-висока цена от пазарната. Затова напоследък се чувстваше толкова сигурен за бъдещето.

— В такъв случай е наистина загадка как Розновски се е сдобил с двата процента. Не познавам никого от съвета, който би се разделил със собствените си акции, освен...

— Трите минути изтекоха, госпожо.

— Откъде се обаждаш, мамо?

— От уличен телефон. Баща ти ни забрани да ти се обаждаме и не иска и да чуе за среща с Флорентина.

— Но това няма нищо общо с нея, тя е...

— Съжалявам, госпожо, времето ви изтече.

— Оператор, аз ще платя разговора.

— Съжалявам, господине, връзката е прекъсната.

Ричард се намръщи и затвори телефона.

— Скъпи, можеш ли да ми простиш, че баща ми има пръст в такова отвратително нещо? — попита Флорентина. — И знай, че аз никога няма да му простя.

— Никога не издавай прибързани присъди, Джеси — каза Ричард и я погали по косата. — Подозирам, че ако някога открием цялата истина, вината ще се окаже разпределена поравно между двете страни. А сега, млада госпожо, имате да се грижите за две деца и шест магазина, а мен без съмнение ме чакат поредните раздразнени клиенти в банката. Хайде да не говорим за това — сигурен съм, че най-лошото вече е минало.

Флорентина го прегърна, благодарна за думите му — въпреки че не им вярваше.

Авел също прочете в „Уолстрийт Джърнъл“ обявата за оставката на Уилям Каин. Вдигна телефона, обади се в „Лестър“ и поиска да говори с директора. След няколко секунди се обади Джейк Томас.

— Добро утро, господин Розновски.

— Добро утро, господин Томас. Искам само да потвърдя, че тази сутрин ще ви продам — лично на вас — моите осем процента от „Лестър“ срещу два милиона долара.

— Благодаря, господин Розновски. Много щедро от ваша страна.

— Няма нужда да ми благодарите, господин председател. Това беше уговорката ни, когато ми продадохте вашите два процента.

Флорентина разбираше, че ще ѝ трябва доста време, докато се оправи от нанесения от баща ѝ удар. Питаше се дали все още е възможно да го обича и мрази едновременно. Опита се да съсредоточи вниманието си върху бързо растящата си империя и да изхвърли от главата си мисълта, че никога вече няма да види баща си.

Другият удар — не толкова личен, но не по-малко трагичен — ѝ бе нанесен на 22 ноември 1963 година. Ричард ѝ се обади от банката (нещо, което никога не бе правил) и ѝ каза, че президентът Кенеди е

прострелян в Далас и че според първите новини най-вероятно ще умре.

20.

Новоназначеният дизайнер Джани ди Феранти предложи на Флорентина да поставят малко двойно F на яките или подгъва на всички дрехи. Емблемата изглеждаше много ефектно и подобри фирмената репутация още повече. Макар че самият Джани бе готов пръв да признае, че това не е нищо освен копие на идеята на Ив Сен Лоран, то все пак вършеше работа.

Флорентина успя да намери време да отлети до Лос Анджелис, за да огледа един обявен за продажба имот на Родео Драйв в Бевърли Хилс. След като го видя, каза на Ричард, че има планове за седми магазин. Той заяви, че трябва внимателно да проучи сметките, преди да я посъветва дали да сключи сделката, но че самият той е затрупан с работа в банката и ще ѝ се наложи да изчака няколко дни.

За пореден път Флорентина изпита нуждата от съдружник или поне от финансов директор — особено сега, когато Ричард не можеше да вдигне глава от работа. Много ѝ искаше да работят заедно, но не се решаваше да му го предложи.

— Пусни обява в „Кроникъл“ и виж колко отговора ще получиш — каза Ричард. — Ще ти помогна да ги отсееш и ще интервюираме останалите заедно.

Флорентина го послуша и само след дни пощенската им кутия се препълни с писма от банкери, адвокати и счетоводители, всеки от които показваше силен интерес към обявата. Ричард се зае да ѝ помага да подберат най-благонадеждните. По едно време спря с писмо в ръка и каза:

— Аз съм луд!

— Зная, скъпи. Нали затова се омъжих за теб.

— Потрошихме четиристотин долара на вятъра.

— Защо? Нали беше сигурен, че обявата ще се окаже добра инвестиция?

Ричард ѝ подаде писмото.

— Изглежда доста добре квалифициран — каза Флорентина, след като го прочете. — Щом работи в „Банк ъф Америка“, със

сигурност имаш мнение дали е подходящ да ми бъде финансов директор.

— Напълно подходящ е. Но кой би заел мястото му, ако напусне банката и дойде на работа при теб?

— Нямам представа.

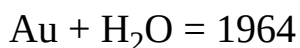
— Ами, тъй като това е шефът ми, може и да съм аз.

Флорентина избухна в смях.

— Само като си помисля, че не ми стигна кураж да ти предложа! Все пак смятам, че четиристотинте долара си струваха... съдружничко.

След четири седмици Ричард Каин напусна „Банк ъф Америка“ и стана съдружник на съпругата си с петдесет процента дялово участие, както и финансов директор на „Флорентина Инкорпорейтид“ за Сан Франциско, Лос Анджелис и Сан Диего.

Минаха поредните избори. Флорентина не участва в предизборната кампания, защото бе твърде заета с разширяването на империята си. Призна на Ричард, че няма доверие на Джонсън, но и че не може да понася Голдуотър. Ричард залепи на колата им стикер, който Флорентина незабавно скъса:

Разбраха се никога повече да не обсъждат този въпрос, макар че Флорентина тайничко злорадстваше при категоричната победа на демократите през ноември.

През следващата година децата им растяха по-бързо и от фирмата и за петия рожден ден на сина им те отвориха още два магазина „Флорентина“ — в Чикаго и в Бостън. Ричард си оставаше с едно наум за скоростта, с която се разрастваха, но нищо не можеше да спре бързия възход на фирмата. Толкова много клиенти искаха да носят дрехите на Джани ди Феранти, че Флорентина прекарваше по-голямата част от времето си в обикаляне на градовете и избиране на места за нови магазини.

През 1966 година само един от големите градове не можеше да се похвали с „Флорентина“. Флорентина разбираше, че могат да минат години преди да се освободи място на единственото авеню, подходящо за магазин в Ню Йорк.

21.

— Ти си упорит стар глупак, Авел.

— Така е, но не мога да върна времето назад.

— Както искаш. Да знаеш обаче, че нищо не може да ми попречи да приема поканата.

Авел вдигна глава от леглото си. Почти не излизаше от апартамента си, откакто се бе разболял от тежък грип преди половин година. След като се върна от дългото си пътуване до Полша, Джордж бе почти единственият му контакт с външния свят. Той знаеше, че старият му приятел е прав, и трябваше да си признае, че поканата го изкушава. Питаше се дали Каин ще отиде. Надяваше се да е така, но се съмняваше. Каин бе също толкова упорит като него...

Джордж сякаш прочете мислите му.

— Обзалагам се, че Уилям Каин ще е там.

Авел не каза нищо. После попита:

— Направи ли последен анализ за Варшава?

— Да — рязко отвърна Джордж. Ядоса се, че Авел сменя темата.

— Всички договори са подписани и Джон Гроновски свърши всичко по силите си.

„Джон Гроновски, първият посланик от полски произход във Варшава — помисли си Авел. — Никога нямаше да се възстанови от...“

— Миналогодишното ти пътуване до Полша постигна всичко, за което би могъл да се надяваш. Ще доживееш да видиш и откриването на варшавския „Барон“.

— Винаги съм искал да го открие Флорентина — тихо каза Авел.

— Тогава я покани, но недей да очакваш съчувствие от мен. Единственото, което се иска от теб, е да признаеш съществуването на Ричард. И дори ти трябва да разбереш най-после, че бракът им е щастлив, иначе това нямаше да е ей там. — Джордж погледна към полицата на камината в другия край на стаята. На нея, подпряна на една ваза, стоеше поканата.

Сякаш цял Ню Йорк се беше събрал на откриването на бутика на Флорентина Каин на Пето авеню. Облечена в ушита специално за нея зелена рокля с вече станалата знаменита емблема върху високата яка, домакинята стоеше на входа, поздравяваше гостите и им предлагаше шампанско. Катрин Каин и дъщеря ѝ Луси бяха сред първите пристигнали, а не след дълго помещението бе претъпкано с хора, които Флорентина или познаваше чудесно, или не бе виждала никога досега. Джордж Новак пристигна малко по-късно и още с първите си думи приятно изненада Флорентина — помоли да го запознаят със семейство Каин.

— Господин Розновски ще дойде ли? — невинно попита Луси.

— Боя се, че не — отвърна Джордж. — Казах му, че е упорит стар глупак, щом предпочита да изпусне такова хубаво празненство. А господин Каин тук ли е?

— Не. Напоследък не се чувства добре и рядко излиза — каза Кейт и после сподели с Джордж някои новини, които го зарадваха.

— Как е татко? — прошепна Флорентина в ухото му.

— Не е добре. Оставих го в леглото в апартамента. Може би като чуе, че довечера ще...

— Може би — каза Флорентина, хвана Кейт под ръка и я запозна със Зофя.

Известно време и двете възрастни дами не проговориха. Накрая Зофя наруши мълчанието.

— Чудесно е най-сетне да се запознаем. Съпругът ви дойде ли?

Беше толкова претъпкано, че бе почти невъзможно да помръднеш. Звънкият смях и оживеното бърборене недвусмислено показваха, че всичко върви по вода, но в главата на Флорентина се въртеше само едно — мисълта за предстоящата вечеря.

Тълпата се беше събрала на ъгъла на Петдесет и шеста улица и зяпаше. Движението по Пето авеню почти спря, тъй като мъже и жени, млади и стари, се мъчеха да надзърнат през големите стъклени витрини на магазина.

Пред входа на отсрещната страна на улицата стоеше някакъв мъж. Носеше черно палто, шал и ниско нахлупена шапка. Вечерта

беше студена и вятърът виеше по булеварда. „Неподходящо време за старци“, помисли си мъжът и се запита дали изобщо бе трябвало да става от леглото си. Но беше решил твърдо, че нищо не може да му попречи да наблюдава откриването на този магазин. Повъртя сребърната гривна на китката си и си спомни за новото завещание, което беше направил — бижутото нямаше да остане у дъщеря му, както бе обещал навремето.

Усмихна се, докато гледаше как младите хора влизат и излизат от блестящия магазин. Мярна през витрината бившата си жена, която разговаряше с Джордж, а когато зърна и Флорентина, по набръчканата му буза се стече сълза. Беше още по-красива, отколкото последния път, когато я бе видял. Прииска му се да пресече улицата и да каже „Джордж беше прав, прекалено дълго бях упорит стар глупак. Можеш ли да ми простиш?“, но вместо това остана неподвижно на мястото си и само гледаше. Видя до дъщеря му да стои някакъв млад мъж със самоуверена аристократична осанка. Можеше да е единствено синът на Уилям Каин. Чудесен човек, бе казал Джордж. Как точно го беше описал? Като силата на Флорентина. Авел се запита дали Ричард го мрази. Сигурно. Старецът вдигна яката си, хвърли последен поглед към любимата си дъщеря и се обърна, за да тръгне към „Барон“.

Докато се отдалечаваше от магазина, забеляза друг старец, който бавно крачеше по тротоара. Бе по-висок от него, но походката му бе също толкова нестабилна. Погледите им се срещнаха, но само за секунда. Докато се разминаваха, по-високият вдигна шапката си за поздрав. Авел отвърна със същото и двамата продължиха пътя си, без да произнесат нито дума.

— Слава богу, най-сетне всички си тръгнаха — каза Флорентина.
— Остава ни време точно колкото да вземем по един душ и да се преоблечем за вечеря.

Катрин Каин я целуна.

— Ще се видим след час.

Флорентина заключи вратата на магазина и хванала здраво децата си за ръце, тръгна към „Пиер“. За първи път от детството си щеше да отседне в друг нюйоркски хотел, а не в „Барон“.

— Поредният ти триумфален ден, скъпа — каза Ричард.

— Следван от триумфална нощ?

— Стига си се притеснявала, Джеси. Баща ми ще полудее по теб.

— Прекалено много време мина, Ричард.

Той ѝ направи път да влезе първа в хотела, после я прегърна.

— Но пък сега имаме възможност да поправим миналото — каза той и насочи семейството си към асансьора. — Ще измия и преоблека децата, докато си в банята.

Флорентина лежеше във ваната и се питаше как ли ще протече вечерта. От мига, в който Кейт Каин ѝ каза, че бащата на Ричард желае да ги види, се страхуваше да не би той отново да размисли. Но сега до срещата оставаше само час. Чудеше се дали Ричард изпитва същите терзания. Излезе от ваната, избърса се, сложи си капка от любимия си парфюм „Джой“ и облече дълга синя рокля, избрана специално за случая — Кейт ѝ бе казала, че любимият цвят на съпруга ѝ е синият. Затърси сред бижутата нещо по-просто и сложи старинния пръстен, подарен ѝ преди толкова години от благодетеля на баща ѝ. Когато се приготви, се огледа критично в огледалото — на тридесет и три, малко прехвърлила възрастта на миниполите, но и все още не достатъчно възрастна, че да изглежда елегантна.

— Изглеждаш зашеметяващо — каза Ричард от вратата. — Старецът ще се влюби в теб от пръв поглед.

Флорентина се усмихна и среса децата, докато Ричард се преобличаше. Синът им, вече на седем години, носеше първия си костюм и изглеждаше съвсем пораснал; Анабел бе облечена в червена рокличка с бяла лента по ръба — за нея нямаше проблем с най-новата мода.

— Мисля, че всички сме готови — каза Флорентина, когато Ричард се появи отново. Не можеше да повярва на очите си — беше облякъл ризата с червеното райе.

Шофьорът отвори вратата на взетия под наем линкълн и Флорентина и децата се настаниха на задната седалка; Ричард седна срещу тях. Докато си проправяха бавно път през натовареното движение на Ню Йорк, Флорентина мълчеше. Ричард се наведе и докосна ръката ѝ. Шофьорът спря автомобила пред малка елегантна къща от кафяв камък на Шестдесет и осма улица.

— Деца, не забравяйте, че трябва да се държите възпитано.

— Да, мамо — в хор отвърнаха те, без да се притесняват от мисълта, че най-сетне ще видят единия от дядовците си.

Още преди да излязат, вратата на къщата се отвори и на прага се появи възрастен мъж в полуофициален костюм, поклони се леко и каза:

— Добър вечер, госпожо. Радвам се да ви видя, господин Ричард.

Кейт ги чакаше в гостната. Погледът на Флорентина моментално бе привлечен от масления портрет на прекрасна жена, седнала в червено кожено кресло и сложила ръце в скута си.

— Бабата на Ричард — каза Кейт. — Не я познавах, но не е трудно да се види, че е била красавица.

Флорентина се взираше в картината.

— Какво има, скъпа? — попита Кейт.

— Пръстенът — едва чуто прошепна Флорентина.

— Да, нали е прекрасен? — каза Кейт и вдигна ръка, за да покаже пръстена с диаманти и сапфири. — Уилям ми го даде, когато ме попита дали искам да се омъжа за него.

— Не, пръстенът от портрета — каза Флорентина.

— О, да, чудесна изработка. Пазел се е в семейството от поколения, но от доста години никой не знае къде е. Споменах за това на Уилям, но той не може да каже нищо по въпроса.

Флорентина вдигна ръка и Кейт впери невярващ поглед в старинния пръстен. Погледите на всички отново се преместиха върху картината — не можеше да има абсолютно никакво съмнение, че пръстенът е същият.

— Това е подарък за кръщенето ми — каза Флорентина. — Само че така и не научих от кого.

— Боже мой! — слисано промълви Ричард. — Никога не ми е минавало през ума...

— А баща ми и до днес не знае — каза Флорентина.

В помещението дотърча една прислужница.

— Извинете, госпожо, казах на господин Каин, че всички са тук. Той помоли Ричард и съпругата му да бъдат така добри да се качат при него.

— Вървете — каза Кейт. — Ще дойда след малко с децата.

Флорентина хвана съпруга си за ръка и се заизкачва по стълбата, като нервно въртеше старинния пръстен. Влязоха в стаята и видяха Уилям Лоуел Каин, седнал в червеното кожено кресло до камината.

„Колко красив мъж“, помисли си Флорентина и си даде сметка, че съпругът ѝ ще изглежда по същия начин, когато остарее.

— Татко, запознай се със съпругата ми — каза Ричард.

Тя пристъпи напред, за да бъде посрещната от топлата и нежна усмивка на Уилям Каин.

Ричард чакаше отговора на баща си, но Флорентина знаеше, че възрастният човек никога няма да ѝ проговори.

22.

Авел вдигна телефона на нощното шкафче.

— Намерете ми Джордж. Трябва да се облека.

Прочете отново писмото. Не можеше да повярва, че Уилям Каин е бил тайнственият му покровител.

Когато Джордж дойде, Авел не каза нищо, а просто му подаде листа. Джордж бавно го прочете и пророни:

— Боже господи!

— Трябва да ида на погребението.

Пристигнаха в църквата „Св. Троица“ в Бостън няколко минути след началото на службата и застанаха зад последната редица опечалени. Ричард и Флорентина стояха от двете страни на Кейт. На опелото присъстваха трима сенатори, петима конгресмени, двама епископи, повечето управители на водещи банки и издателят на „Уолстрийт Джърнъл“. Председателят и всички директори от управителния съвет на „Лестър“ също бяха тук.

— Мислиш ли, че могат да ми простят? — попита Авел.

Джордж не отговори.

— Ще отидеш ли да ги видиш?

— Да, разбира се.

— Благодаря ти, Джордж. Надявам се Уилям Каин да е имал такъв добър приятел като теб.

Авел седеше в леглото и час по час поглеждаше към вратата. Когато тя най-сетне се отвори, той едва позна прекрасната млада дама, която някога бе наричал „мъничката ми“. Усмихна ѝ се предизвикателно, докато я гледаше над очилата си. Джордж остана на прага, докато Флорентина изтича до леглото и се хвърли в обятията на баща си — дълга прегръдка, която не можеше да компенсира изминалите десет години, както ѝ призна той.

— Имаме да говорим за толкова много неща — каза Авел. — Чикаго, Полша, политиката, магазините... Но първо за Ричард. Ще

повярва ли, че до вчера не знаех, че баща му е бил моят благодетел?

— Да, папа. Той самият го научи завчера и още не можем да разберем ти как си разбрал.

— Получих писмо от адвокатите на „Фърст Нешънъл“ в Чикаго, според което не трябвало да бъда уведомяван, докато е жив. Ама че глупак съм бил! — добави Авел. — Ричард ще иска ли да ме види? — Гласът му внезапно се разтрепери.

— Много иска да те види. Чака долу с децата.

— Да дойдат, да дойдат по-скоро. — Гласът на Авел отново се засили.

Джордж се усмихна и изчезна.

— Още ли искаш да станеш президент? — попита Авел.

— На верига „Барон“ ли?

— Не, на Съединените щати. Защото ако е така, още си спомням моята част от сделката. По целия път до върха, дори това да ми коства пълно разоряване.

Флорентина се усмихна, но не отговори.

След минута на вратата се почука. Авел се опита да се надигне, когато Ричард влезе, следван от децата. Главата на семейство Каин пристъпи напред и топло се здрависа с тъста си.

— Добро утро, господине — каза той. — За мен е чест да се запознаем.

Авел не можа да намери думи, така че Флорентина му представи Анабел и внука му.

— А ти как се казваш? — попита старецът момчето.

— Уилям Авел Каин.

Авел сграбчи ръката му.

— Горд съм, че моето име стои наред с името на другия ти дядо. Не мога да ти опиша как съжалявам за баща ти — обърна се той към Ричард. — Така и не разбрах. Толкова много грешки за толкова много години. Нито за миг не ми е минавало през ума, че баща ти би могъл да е моят благодетел. Бог ми е свидетел, иска ми се да можех да му благодаря лично.

— Той щеше да разбере — каза Ричард. — Но във фамилията тръст имаше една клауза, която не му позволяваше да разкрие самоличността си поради потенциална възможност за конфликт между професионални и лични интереси. Никога не би и помислил да

престъпи и най-малкото правило. Затова клиентите му му имаха толкова голямо доверие.

— Дори ако това доведе до смъртта му? — попита Флорентина.

— Аз съм същият инат — каза Авел.

— Това е умуване със задна дата — каза Ричард. — Никой не би могъл да предположи, че Хенри Осбърн ще пресече пътищата ни.

— Знаеш ли, двамата с баща ти се срещнахме в деня, когато почина — каза Авел.

Флорентина и Ричард го погледнаха слисани.

— Да, наистина — каза Авел. — Разминахме се на Пето авеню, беше дошъл да гледа откриването на магазина ти. Вдигна шапка, за да ме поздрави. Беше достатъчно. Повече от достатъчно.

Не след дълго разговаряха на по-весели теми; смяха се малко и много плакаха.

— Трябва да ни простиш, Ричард — каза Авел. — Ние поляците сме сантиментално племе.

— Знам — отвърна той. — Децата ми са наполовина поляци.

— Ще останете ли за вечеря?

— Разбира се — каза Ричард.

— Пробвал ли си някога истинска полска кухня, момчето ми?

— Всяка Коледа от десет години насам.

Авел се разсмя, след което заговори за бъдещето и за това как вижда развитието на компанията.

— Трябва да отворим по един твой магазин във всеки хотел — обърна се той към Флорентина.

Тя се съгласи.

Авел имаше само една молба към дъщеря си — двамата с Ричард да го придружат до Варшава след девет месеца за откриването на най-новия „Барон“. Ричард го увери, че и двамата ще отидат.

През следващите месеци Авел се събра с дъщеря си и бързо обикна зет си и започна да изпитва все по-голямо уважение към него. Джордж се бе оказал прав през цялото време — как бе могъл да е толкова упорит?

Сподели с Ричард, че иска завръщането им в Полша да бъде незабравимо за Флорентина. Беше помолил дъщеря си да открие

варшавския „Барон“. Тя обаче възрази, че единствено президентът на веригата има право да извършва подобна церемония, макар че в последно време се безпокоеше за здравето на баща си.

Флорентина и Авел непрекъснато следяха напредването на новия хотел. С приближаването на датата старецът дори започна да репетира речта си пред дъщеря си.

Пътуваха до Варшава заедно. Огледаха първия западен хотел, построен зад Желязната завеса, за да се уверят, че всичко е точно така, както бе обещал Авел.

Церемонията по откриването се състоя в обширната градина пред хотела. Полският министър на туризма произнесе встъпителна реч и приветства гостите с добре дошли. След това даде думите на президента на хотелска верига „Барон“.

Речта на Авел бе произнесена точно както бе написана и след края ѝ хилядата гости станаха на крака и започнаха да ръкопляскат.

След това министърът на туризма връчи на президента големите ножици. Флорентина преряза лентата пред входа с думите:

— Обявявам „Барон“ във Варшава за открит.

Флорентина отиде в Слоним, за да разпилее праха на баща си. Докато стоеше на земята, където се бе родил Авел, тя се закле никога да не забравя откъде тръгва родът ѝ.

Ричард се опита да я утеши, но бързо разбра, че тъст му е предал всичките си качества на дъщеря си.

Флорентина знаеше, че никога няма да може да се примири с мисълта, че се е сдобрила с баща си толкова малко преди смъртта му. Имаха много да си кажат — и още повече да научи от него. Многократно благодари на Джордж за времето, което бе прекарал с баща ѝ — знаеше, че загубата е не по-малка и за него. Последният барон Розновски остана да почива на родна земя, а единственото му дете и най-старият му приятел се завърнаха в Америка.

НАСТОЯЩЕТО

1968–1982

23.

Назначаването на Флорентина Каин за председател на хотелска верига „Барон“ бе потвърдено от заседанието на управителния съвет след завръщането ѝ от Варшава. Първият съвет на Ричард бе да преместят централния офис на бутиците „Флорентина“ от Сан Франциско в Ню Йорк. Няколко дни по-късно двамата отлетяха, за да поживеят за последен път в малкия си дом на Ноб Хил. Следващите четири седмици прекараха в Калифорния, докато уреждаха подробностите около преместването. Сред тях бе и оставянето на магазините по Източния бряг в ръцете на компетентен управител. Нанси Чин пое управлението на двата магазина в Сан Франциско. Когато дойде време да се сбогуват с Белла и Клод, Флорентина увери най-добрите си приятели, че ще се виждат често.

— Тръгваш толкова ненадейно, колкото и дойде — отбеляза Белла.

За втори път в живота си Флорентина видя приятелката си да плаче.

След като се установиха в Ню Йорк, Ричард препоръча на Флорентина да подчини магазините на хотелската верига, така че двете компании да плащат по-малко данъци. Тя се съгласи и за шейсет и петия рожден ден на Джордж Новак го направи пожизнен президент на веригата със заплата, която би изглеждала щедра дори по стандартите на Авел. Самата тя стана председател на групата, а Ричард зае поста на изпълнителен директор.

Ричард избра прекрасна нова къща на Шестдесет и четвърта улица. Продължиха да живеят на четиридесет и втория етаж на нюйоркския „Барон“, докато обзавеждаха новия им дом. Уилям бе записан в модното училище „Бъкли“ подобно на баща си, а Анабел — в „Спенс“. Керъл реши, че може би е дошло време да си потърси друга работа, но само повдигането на въпроса бе достатъчно Анабел да избухне в сълзи.

Флорентина използваше всеки миг, за да научи от Джордж как се управлява веригата. В края на първата ѝ година като председател

страховете на Джордж Новак, че кръщелницата му няма да има силите да управлява такава огромна империя, напълно изчезнаха, особено след като тя заяви, че всички служители във веригата ще получават еднакво заплащане независимо от цвета на кожата им.

— Наследила е гения на баща си — каза Джордж на Ричард. — Липсва й единствено опит.

— Времето ще се погрижи за това — предрече съпругът ѝ.

Ричард представи пълен доклад пред управителния съвет за състоянието на компанията в края на първата година, откакто Флорентина бе застанала начело. Печалбата възлизаше на повече от седемдесет и пет милиона долара, независимо от многобройните строежи по цял свят и падането на долара, причинено от ескалацията на войната във Виетнам. След това изложи подробно инвестиционната програма за седемдесетте. Докладът му завърши с препоръката, че подобни начинания е най-добре да се прехвърлят върху някоя банка.

— Съгласна съм, но аз все още гледам на теб като на banker — каза Флорентина.

— Не ми го напомняй — каза Ричард. — Само като се има предвид сегашният оборот в повече от петдесет различни валути и таксите, които плащаме на многобройните финансови институции, става ясно, че може би е дошло времето да си имаме собствена банка.

— Не е ли почти невъзможно да се купи банка в наши дни? — попита Флорентина. — И горе-долу също толкова трудно да се покрият изискванията на правителството за получаване на лиценз за откриването на нова?

— Така е, но ние вече притежаваме осем процента от „Лестър“ и знаем какви проблеми създаде това на баща ми. Нека този път ги използваме в наша полза. Бих искал да предложа на управителния съвет...

На следващия ден Ричард изпрати на председателя на „Лестър“ Джейк Томас молба за лична среща. Отговорът бе едва ли не враждебен. Секретарите уговориха подробностите около мястото и времето на срещата допълнително.

Когато Ричард влезе, Джейк Томас стана и го настани, след което пак седна в коженото кресло зад бюрото — кресло, заемано от бащата на Ричард повече от двадесет години. Лавиците с книги не бяха толкова препълнени, а цветята — не тъй свежи, както ги помнеше Ричард. Поздравът на председателя беше формален и кратък, но Ричард не се стресна — знаеше, че той е по-силната страна. Предстоеше сериозен разговор.

— Господин Томас, смятам, че след като притежавам осем процента от акциите на „Лестър“ и след като се преместих в Ню Йорк, е дошло време да заема полагащото ми се място в управителния съвет на банката.

Още от първите думи на Джейк Томас стана ясно, че е очаквал подобно нещо.

— Господин Каин, смятам, че при нормални обстоятелства това би било добра идея, но като се има предвид, че съставът на управителния съвет бе попълнен неотдавна, смятам, че по-добрата алтернатива за вас е да продадете акциите си на банката.

Точно този отговор очакваше и Ричард.

— Господин Томас, при никакви условия не бих се лишил от семейните акции. Баща ми създаде от тази банка една от най-уважаваните финансови институции в Америка и възнамерявам да бъда тясно свързан с нейното бъдеще.

— Жалко, господин Каин, защото съм сигурен, че знаете, че баща ви не остави банката при най-добрите възможни обстоятелства. Сигурен съм, че можем да предложим доста добра цена за вашите акции.

— По-добра от цената, предложена ви от тъста ми? — попита Ричард.

Лицето на Джейк Томас стана червено като тухла.

— Разбирам, че сте дошли тук само за да рушите — каза той.

— Миналото неведнъж ме е убеждавало, че градежът трябва да се предшества от малко разрушаване, господин Томас.

— Не мисля, че разполагате с достатъчно карти, за да разрушите това — не му остана дължен председателят.

— Вие най-добре знаете, че и два процента могат да са достатъчни — отвърна Ричард.

— Не виждам смисъл да продължаваме този разговор, господин Каин.

— Засега съм съгласен с вас. Но можете да сте сигурен, че разговорът ни ще бъде подновен в най-близко бъдеще — каза Ричард. Стана да си върви. Джейк Томас не пое протегнатата му ръка.

— Щом е решил така, да му обявим война — каза Флорентина.

— Храбри думи — каза Ричард. — Но искам преди да предприемем следващия си ход, да се консултирам с адвоката на баща ми, Тадиъс Кoen. Може би ако съчетаем знанията си, ще измислим нещо.

Флорентина се съгласи.

— Навремето Джордж ми каза какво смятал да направи баща ми, ако не успее да изхвърли твоя дори и ако притежава осемте процента.

Ричард слушаше внимателно, докато Флорентина излагаше плана.

— Мислиш ли, че в този случай ще проработи? — попита тя.

— Може да опитаме, но рискът ще е много голям.

— Единственото, от което трябва да се страхуваме, е самият страх — каза Флорентина.

— Джеси, кога ще разбереш, че ФДР беше политик, а не банкер?

По-голямата част от следващите четири дни Ричард прекара в консултации на четири очи с Тадиъс Кoen в градския офис на „Кoen, Кoen, Яблонс и Кoen“.

— В момента вие сте единственият, който притежава осем процента от акциите на „Лестър“ — увери го той. — Дори Джейк Томас държи само два. Ако баща ви знаеше, че Томас е можел да притежава акциите на Авел Розновски само за няколко дни, щеше да нарече цялата история блъф и да остане на мястото си.

Старият семеен адвокат се облегна назад и постави ръце върху плешивата си глава.

— Тази информация ще направи победата още по-сладка — каза Ричард. — Знаете ли имената на всички акционери?

— Все още разполагам със списъка на регистрираните акционери от времето, когато баща ви беше изпълнителен директор на банката. Но вече може и да е остарял или да е станал направо безполезен. Не е нужно да напомням на човек с вашата подготовка, че по закон имате пълното право да изискате списък на настоящите акционери.

— И си представям колко време ще отнеме на Томас съставянето на подобен списък.

— Предполагам, че към Коледа ще е готов — каза Тадиъс Коен и си позволи една тънка усмивка.

— Как мислите, какво ще стане, ако поискам извънредна среща и разкрия до най-малката подробност как Джейк Томас е продал собствените си акции, само за да изхвърли баща ми?

— Няма да имате голяма изгода, освен да объркате режима на няколко души. Джейк Томас ще види, че срещата се е състояла в необичаен ден и че на нея са присъствали малко хора. Няма съмнение, че ще успее да събере петдесет и един процента от гласовете срещу всяко внесено от вас предложение. Подозирам, че при сделката господин Томас ще използва някое ваше действие, за да изпере кирливите си ризи пред останалите и това само ще навреди на репутацията на баща ви. Не, мисля, че предложението на госпожа Каин засега е много по-добро и, ако ми позволите да отбележа, дързостта на подобна идея е абсолютно в стила на баща й.

— Ами ако се провалим?

— Не си падам по обзалаганията, но въпреки това винаги бих подкрепил Каин и Розновски срещу Джейк Томас.

— Ако се съглася, кога ще започнем търга? — попита Ричард.

— На първи април — без колебание отговори Тадиъс Коен.

— Защо точно на тази дата?

— Защото това е последният срок за плащане на данъци и така можем да сме сигурни, че доста хора не биха имали нищо против да разполагат с допълнителни средства.

Ричард премисли още веднъж целия план с Тадиъс Коен и вечерта го сподели с Флорентина.

— Колко ще изгубим, ако се провалим? — бе първият ѝ въпрос.

— Лошо ли имаш предвид?

— Да, лошо.

— Тридесет и седем милиона долара.

— Доста лошо — каза Флорентина.

— Всъщност няма да изгубим парите, но целият ни капитал ще бъде вложен в акции на „Лестър“ и това ще доведе до силно ограничаване на потока на средства в останалата част на веригата, ако не контролираме банката.

— Какви са според господин Коен шансовете ни за успех?

— Малко над петдесет процента. Баща ми не би си и помислил да действа при подобни изгледи — добави Ричард.

— Баща ми обаче не би се спрял — каза Флорентина. — Винаги е смятал, че чашата е наполовина пълна, а не наполовина празна.

— Тадиъс Коен беше прав.

— За какво?

— За теб. Предупреди ме, че ако си като баща си, ще трябва да се приготвям за бой.

През следващите три месеца Ричард прекарваше повечето си време със счетоводители, адвокати и данъчни съветници, които приготвиха всички необходими документи до 15 март. Следобед на този ден той запази място във всички по-големи финансови вестници на страната за 1 април и информира рекламните отдели, че ще получат обявата двадесет и четири часа преди излизането ѝ. Мисълта за датата бе непрекъснато в главата му и той се питаше дали от цялата работа глупакът ще се окаже Джейк Томас. През последните две седмици Ричард и Тадиъс Коен преглеждаха плана отново и отново, за да са сигурни, че не са пропуснали нещо и че подробностите около операция „Ритник в корема“ ще останат известни само на трима души.

Сутринта на 1 април Ричард седна в кабинета си и прочете заемащата цяла страница обява в „Уолстрийт Джърнъл“:

Хотелска верига „Барон“ съобщава, че предлага по четиринадесет долара за всяка акция на банка „Лестър“. Настоящата пазарна цена на акциите на банката е единадесет долара и 25 цента. Всеки, който желае да се възползва от предложението, може да се обърне към своя

брокер или да пише за повече подробности на господин Робин Оукли, „Чейс Манхатън Банк“, Чейс Манхатън Плаза 1, Ню Йорк, 10005. Офертата е валидна до 15 юли.

В статията си на първа страница Върмънт Ройстер посочваше, че този дързък опит за поглъщане на „Лестър“ несъмнено е подкрепен от „Чейс Манхатън“, която държи като залог акциите на верига „Барон“. По-нататък журналистът изказваше предположение, че ако сделката бъде успешна, Ричард Каин несъмнено ще бъде назначен за председател на управителния съвет — място, заемано от баща му в продължение на повече от двадесет години. Ако обаче опитът се провали, верига „Барон“ ще се окаже в сериозно финансово затруднение, тъй като активите ѝ ще бъдат вложени в голямо количество акции на „Лестър“, без тя да е в състояние да контролира банката. Самият Ричард не би могъл да обобщи ситуацията по подобър начин.

Флорентина се обади да поздрави съпруга си за начина, по който провежда операцията.

— Наполеон винаги е казвал, че първото правило на успешната война е изненадата.

— Е, да се надяваме, че Джейк Томас няма да бъде моето Ватерлоо.

— Ама че сте песимист, господин Каин. Просто не забравяйте, че господин Томас най-вероятно в момента се е скрил в най-близката мъжка тоалетна и не разполага с тайно оръжие. А вие разполагате.

— Разполагам ли?

— Да. С мен.

Телефонът прекъсна и веднага звънна отново.

— Господин Томас от банка „Лестър“ иска да разговаря с вас, господин Каин.

„Дали има телефон в мъжката тоалетна“ — запита се Ричард.

— Свържете ме — каза той. За първи път си даде сметка колко ли голямо трябва да е било противопоставянето между баща му и Авел Розновски.

— Господин Каин, мисля, че няма да е зле да се срещнем и да изгладим противоречията помежду ни. Може би бях прекалено

предпазлив, като не ви предложих незабавно място в управителния съвет.

— Вече не се интересувам от място в управителния съвет, господин Томас.

— Нима? Помислих, че...

— Не. Сега се интересувам единствено от председателското място.

— Давате ли си сметка, че ако не успеете да придобиете петдесет и един процента от акциите на „Лестър“, до 15 юли ще постановим незабавни промени в разпределението на акциите и ще обезценим активите, които вече притежавате? Освен това следва да добавя, че членовете на управителния съвет вече контролират четиридесет процента от активите на „Лестър“ и смятам да телеграфирам на всички собственици на акции още днес и да ги посъветвам да не приемат офертата ви. В момента, когато придобия още единадесет процента, ще сте изгубили цяло състояние.

— Склонен съм да поема подобен риск — каза Ричард.

— Е, господин Каин, щом така сте решили, на 23 юли ще свикам общо събрание на собствениците на акции. Ако дотогава не сте събрали вашите петдесет и един процента, лично ще се погрижа да не сключите нито една сделка с нас, докато съм председател. — Гласът на Томас изведнъж от заплашителен стана едва ли не ласкателен. — Сега може би ще промените решението си.

— Господин Томас, малко преди да напусна кабинета ви ясно дадох да се разбере каква е целта ми. Тя остава същата.

Ричард прекъсна връзката, отвори работния си бележник на 23 юли, записа по диагонал „Банка «Лестър», среща на акционерите“ и постави една голяма въпросителна. Получи изпратената до всички акционери телеграма на Джейк Томас следобед.

Всяка сутрин Ричард следеше отзивите на обявата с помощта на Тадиъс Коен и „Чейс Манхатън“. Към края на първата седмица притежаваха тридесет и един процента от акциите, което заедно с осемте процента на Ричард правеше общо тридесет и девет процента. Ако Томас наистина разполагаше с четиридесет, изходът щеше да се реши в последния момент.

Два дни по-късно Ричард получи подробно писмо от Джейк Томас до всички акционери, в което председателят настоятелно

съветваше собствениците да не приемат офертата на верига „Барон“. „Вашите акции ще попаднат в ръцете на компания, която до неотдавна бе собственост на човек, обвиняван в даване на подкупи и корупция“ — се казваше в последния абзац. Ричард бе отвратен от личните атаки на Джейк Томас срещу Авел и никога досега не бе виждал Флорентина така бясна.

— Ще го бием, нали? — попита тя, стиснала пръсти в юмрук.

— На косъм. Зная, че членовете на управителния съвет и техните приятели държат над четиридесет процента. До четири часа днес ние разполагаме с четиридесет и един процента, така че именно битката за последните деветнадесет ще реши кой ще бъде победител на 23 юли.

До края на месеца Ричард не получи нито вест от Джейк Томас, което го накара да се запита дали той вече не е придобил петдесет и един процента. Но до срещата на акционерите оставаха по-малко от два месеца и сега бе ред на Ричард да прочете по време на закуска обява на цяла страница, от която пулсът му скочи на сто и двадесет. На тридесет и седма страница в „Уолстрийт Джърнъл“ Джейк Томас беше направил изявление от името на „Лестър“. Предлагаха за продажба два милиона дяла от оторизирани, но необявени досега активи в полза на новооткрит пенсионен фонд за служителите на банката.

В интервю с главния редактор на вестника Томас обясняваше, че това е важна крачка към разпределянето на печалбата и че финансирането на пенсионните доходи ще се превърне в национален модел за подражание не само в банковите среди.

Ричард грубо изруга (нещо необичайно за него) и тръгна към телефона, като заряза кафето си.

— Какво каза? — не разбра Флорентина.

— Мамка му — повтори той и ѝ даде вестника.

Тя прочете новината, докато той набираще номера.

— Какво означава това?

— Това означава, че дори и да придобием петдесет и един процента, с пускането на нови два милиона оторизирани акции — които със сигурност ще бъдат продадени само на институциите — ще е невъзможно да победим този мръсник до двайсет и трети юли.

— Законно ли е? — попита Флорентина.

— Тъкмо това смятам да разбера — каза Ричард.

Тадиъс Коен му отговори незабавно.

— Законно е, освен ако не успеете да намерите съдия, който да го спре. В момента не разполагам с всички документи, но ви предупреждавам, че ако не осигурите предварително запрещение, никога няма да станете председател на управителния съвет на „Лестър“.

През следващите двадесет и четири часа Ричард тичаше по кабинети на юристи и съдебни зали. Подписа три клетвени декларации и един съдия изслуша доводите му за налагане на запрещение. Последва специално изпратен апел към тричленна съдийска комисия, която след цял ден разисквания реши с два срещу един глас в полза на задържането на продажбата на акциите до деня на извънредното общо събрание. Ричард бе спечелил битката, но не и войната; когато на следващата сутрин влезе в кабинета си, притежаваше едва четиридесет и шест процента от акциите, нужни му за сразяването на Джейк Томас.

— Сигурно държи останалите — съкрушено каза Флорентина.

— Не мисля — отвърна Ричард.

— Защо?

— Защото в такъв случай нямаше да се главоболи с обявата за пенсионния фонд.

— Добро мислене, господин Каин.

— Всъщност той вярва, че ние притежаваме петдесет и един процента — каза Ричард. — Къде ли са липсващите пет?

През последните дни на юни някой трябваше да го възпира да не звъни през час на „Чейс Манхатън“ и да пита дали са придобили още акции. На 15 юли притежаваше четиридесет и девет процента и ясно си даваше сметка, че точно след осем дни Томас ще пусне новите акции с право на глас, които ще направят невъзможно поемането на контрола над „Лестър“. Заради финансовите нужди на верига „Барон“ щеше да се наложи незабавно да продаде част от своите акции — без съмнение със значителна загуба, както бе предрекъл Джейк Томас. На няколко пъти се хващаше да си мърмори „два процента, само два процента“.

Оставаше само седмица и Ричард трудно можеше да се съсредоточи върху обсъждания в Конгреса нов правилник за противопожарно обезопасяване на хотели, когато го потърси някоя си Мери Престън.

— Не познавам никаква Мери Престън — каза Ричард на секретарката си.

— Казва, че я познавате като Мери Бигелоу.

Ричард се усмихна и се запита каква ли е причината за подобно обаждане. Не я беше виждал, откакто напусна Харвард. Вдигна слушалката.

— Мери, каква изненада. Да не ми се обаждаш с оплакване от обслужването в някой „Барон“?

— Не, нямам никакви оплаквания. Макар че веднъж прекарахме една нощ в „Барон“, ако си спомняш толкова назад в миналото.

— Как бих могъл да забравя? — каза той. Не помнеше.

— Обаждам ти се за един съвет. Преди няколко години един мой роднина, Алън Лойд, ми завеща три процента от „Лестър“. Миналата седмица получих писмо от господин Джейк Томас, в което ме умолява да прехвърля акциите на управителния съвет и да не сключвам сделка с теб.

Ричард затаи дъх и чу как сърцето му бясно бие.

— Чуваш ли ме, Ричард?

— Да, Мери. Просто си мислех. Е, нещата стоят така...

— Само не ми изнасяй дълги речи, Ричард. Защо двамата със съпругата си не дойдете за една нощ във Флорида с мен и с мъжа ми? Тогава ще поговорим.

— Флорентина ще се върне от Сан Франциско в неделя...

— Тогава ела сам. Сигурна съм, че Макс ще се радва да се запознаете.

— Само да видя дали мога да променя графика си и ще ти звънна след час.

Обади се на Флорентина и тя му заръча да зареже всичко и да тръгва.

— В понеделник сутринта ще можем да кажем сбогом на Джейк Томас веднъж завинаги.

След това Ричард съобщи новината на Тадиъс Коен, който много се зарадва.

— В моя списък срещу тези акции все още стои името на Алън Лойд.

— Е, ще трябва да го смениш с госпожа Макс Престън.

— Пет пари не давам за проклетото име, просто иди и ги взимай.

Ричард отлетя в събота следобед и бе посрещнат на летището „Уест Палм Бийч“ от шофьора на Мери, който го откара до дома на семейство Престън. Когато видя къщата, първата му мисъл бе как ли биха могли да я запълнят, без да си родят поне двадесет деца. Огромното имение се издигаше в края на игрище за голф покрай плавателния канал. Нужни бяха шест минути път с кола, за да се стигне от външната порта до внушителните четиридесет стъпала пред главния вход. Мери стоеше на най-горното и го очакваше. Бе облечена в добре скроен костюм за езда. Светлата ѝ коса стигаше до раменете ѝ. Когато я погледна, Ричард веднага си спомни какво го бе привлякло у нея преди почти петнадесет години.

Икономът взе лекия му багаж и го въведе в спалня, достатъчно голяма, за да може в нея да се проведе малък конгрес. На леглото бе сложен костюм за езда.

Мери и Ричард пояздиха преди вечеря. Макс не се виждаше никакъв и Мери му обясни, че го очаквали към седем. Ричард бе благодарен, че тя не пуска коня си да галопира. Бе минало доста време, откакто бе яздил за последен път с нея, и знаеше, че на сутринта ще се събуди схванат. Когато се върнаха в къщата, Ричард се изкъпа, облече тъмен костюм и слезе в гостната малко след седем. Икономът му наля чаша шери. Когато Мери се появи в елегантна рокля с голи рамене, прислужникът ѝ сипа солидна доза уиски, без да е необходимо да му се казва.

— Съжалявам, Ричард, но Макс току-що се обади и каза, че са го задържали в Далас и ще се върне чак утре привечер. Много е разочарован, че няма да се срещнете. — И преди Ричард да успее да каже нещо, добави: — А сега да вървим да вечеряме и да ми обясниш защо на верига „Барон“ са ѝ притрябвали моите три процента.

Ричард подробно ѝ разказа какво се е случило с банката, след като баща му е бил изместен от председателското място. Така се увлече, че едва обърна внимание на първите две ястия.

— Значи с моите три процента банката ще се върне отново в ръцете на семейство Каин? — попита Мери.

— Да — каза Ричард. — Пет процента все още липсват, но тъй като вече разполагаме с четиридесет и девет, с твоите три ще покрием изискванията.

— Проста работа — каза Мери, след като подносът със суфле бе вдигнат. — Още в понеделник ще се обадя на брокера си и ще уредя всичко. Да го отпразнуваме с бренди в библиотеката.

— Не знаеш какво облекчение е това за мен. — Ричард стана и последва домакинята по дългия коридор.

Библиотеката се оказа с размерите на баскетболно игрище и с почти толкова места за сядане. Мери му сипа кафе, докато икономът му наливаше „Хайн“. След това тя отпрати прислужника за остатъка от вечерта и седна до Ричард на канапето.

— Също като навремето — каза тя и се премести към него.

Ричард се отърси от мечтите си за председателското място в „Лестър“ и се съгласи с нея. Наслаждаваше се на брендите и почти не забеляза, че Мери е положила глава на рамото му. След като му наля второ бренди, не можеше да не усети, че е преместила ръката си върху крака му. Отпи още една глътка от коняка. Изведнъж без никакво предупреждение тя го прегърна и го целуна по устните. После се разсмя и повтори:

— Също като навремето.

Той стана и си наля голяма чаша кафе.

— Какво задържа Макс в Далас?

— Газопроводи — каза Мери без особен ентусиазъм.

Ричард остана прав до камината.

През следващия час научи всичко за добива и транспорта на газ и съвсем малко за Макс. Когато часовникът удари дванадесет, изказа предположение, че може би е време за лягане. Тя не каза нищо, а просто стана от мястото си и го изпрати по огромното стълбище до стаята му. Отдалечи се, преди той да успее да я целуне за лека нощ.

Ричард не можа да заспи. Бе главозамаян и радостното усещане от успешното придобиване на трите процента на Мери се смесваше с плановете му как да поеме властта в банката с възможно най-малки сътресения. Даваше си сметка, че дори и като бивш председател на управителния съвет Джейк Томас може да е сериозна пречка, и тъкмо се мъчеше да измисли начин да овладее гнева му от загубената битка, когато чу тихо изщракване откъм вратата на банята. Обърна глава натам и видя как дръжката се завърта, след което вратата бавно се отвори. Появи се Мери, облечена в прозрачно розово неглиже.

— Още ли си буден?

Ричард лежеше неподвижен и се чудеше дали ще успее да се отърве, преструвайки се на заспал. Знаеше обаче, че може и да го е видяла как я гледа.

— Да — сънено каза той. Стана му весело при мисълта, че точно сега не е времето да мисли за финансова независимост.

Мери пристъпи до леглото и седна.

— Искаш ли нещо?

— Здрав сън — отвърна Ричард.

— Сещам се за два начина да се постигне — каза тя, наведе се и го погали по тила. — Можеш да вземеш приспивателно или да правим секс.

— Добра идея, но вече взех приспивателното — сънено каза Ричард.

— Доколкото виждам, няма ефект, така че май е най-добре да опитаме второто средство. — Мери свали неглижето презглава и го остави да падне на пода. После, без да казва нито дума, се пхна под завивките и се притисна до Ричард. Той усети стегнатото ѝ тяло — тяло на жена, прекарваща времето си в тренировки, жена, която не е раждала деца.

— По дяволите, защо глътнах това хапче! — каза Ричард. — Поне да можех да остана още една нощ.

Мери започна да го целува по шията, ръката ѝ се плъзна надолу по тялото му, докато не стигна между краката му.

„Господи — помисли си Ричард, — аз съм само човек.“ И точно в този миг се затръшна врата. Мери скочи от леглото, грабна неглижето си и избяга по-бързо и от крадец, озовал се изведнъж пред собствениците на къщата. Ричард придърпа завивките върху себе си и се заслуша в приглушения разговор, но не можа да разбере нищо. Прекара останалата част от нощта в неспокойна дрямка.

Когато на сутринта слезе за закуска, Мери бърбеше с някакъв застаряващ мъж. Личеше, че навремето несъмнено е бил много красив.

Мъжът стана и се здрависа с Ричард.

— Приятно ми е. Аз съм Макс Престън. Не бях планирал да се засечем този уикенд, но успях да свърша работата си по-рано и да хвана последния полет от Далас. Не ми се искаше да си тръгнете от дома ми, без да сте изпитали истинското южняшко гостоприемство.

По време на закуската двамата разговаряха за проблемите, с които се бяха сблъскали на Уолстрийт. Бяха навлезли дълбоко в обсъждането на ефектите от новата данъчна политика на Никсън, когато се появи икономът и оповести, че шофьорът очаква да откара господин Каин до летището.

Семейство Престън го изпратиха по четиридесетте стъпала до колата. Ричард целуна Мери по бузата, благодари ѝ за всичко, което бе сторила за него, след което двамата със съпруга ѝ си стиснаха ръцете.

— Надявам се да се срещнем отново — каза Макс.

— Чудесна идея. Защо не ми се обадите, когато дойдете в Ню Йорк?

Мери му се усмихна нежно.

Двамата му махаха, докато ролс-ройсът се отдалечаваше по дългия път към портата. Щом самолетът се откъсна от пистата, Ричард бе злят от вълна от облекчение. Поръча си коктейл и започна да обмисля планове си за понеделник. За негова радост, Флорентина го очакваше на Шестдесет и четвърта улица.

— Акциите са наши — тържествуващо обяви той и продължи с подробностите, докато вечеряха. Заспаха на канапето пред камината малко преди полунощ. Ръката на Флорентина лежеше отпусната върху крака му.

На сутринта той се обади на Джейк Томас и го уведоми, че притежава петдесет и един процента.

Чу как Томас поема рязко въздух.

— Веднага щом адвокатите ми получат сертификатите, ще дойда в банката и ще ви уведомя как очаквам да стане приемането.

— Разбира се. — Томас не криеше поражението си. — Мога ли да ви попитам откъде се сдобихте с последните два процента?

— Да. От една моя стара приятелка. Мери Престън.

Последва мълчание.

— Да не би да говорите за госпожа Макс Престън от Флорида?
— попита Джейк Томас.

— Да — тържествуващо каза Ричард.

— В такъв случай нямаше нужда да ми досаждате, господин Каин. Госпожа Престън ни повери своите три процента преди четири седмици и разполагаме със съответните сертификати.

Телефонът изщрака. Сега бе ред на Ричард да ахне.

Разказа на Флорентина за промяната в положението и единствените ѝ думи бяха:

— Трябваше да преспиш с тая проклетница. Обзалагам се, че Джейк Томас би го направил.

— Би ли преспала със Скот Форбс при подобни обстоятелства?

— Боже мили, разбира се, че не, господин Каин.

— Точно така, Джеси.

Ричард прекара поредната безсънна нощ в търсене на начини да се сдобият с последните два процента. Ясно беше, че сега и двете страни разполагат с по четиридесет и девет процента от акциите. Тадиъс Коен го предупреди, че трябва да е готов да посрещне фактите каквито са, и да започне да мисли за начини да възстанови колкото се може повече свободни капитали за акциите, с които разполага. Може би най-добре би било да се възползва от примера на Авел и да започне да продава в деня преди събранието. Ричард се мятеше в леглото, през главата му минаваха всякакви безполезни идеи. Обърна се за пореден път и се помъчи да заспи, когато изведнъж Флорентина трепна и се събуди.

— Буден ли си? — тихо попита тя.

— Да. Гоня двата процента.

— И аз. Помниш ли, че майка ти спомена, че някой е купил два процента от някой си господин Питър Парфит от името на баща ти, за да попречи на моя баща да се добере до тях?

— Да, помня — каза Ричард.

— Може би собствениците им не са чули за офертата ни.

— Скъпа, новината се появи във всеки вестник в Щатите.

— Както и „Бийтълс“, но въпреки това никой не беше чувал за тях.

— Какво пък, струва си да се опита — каза Ричард и вдигна телефона на нощното шкафче.

— На кого се обаждаш? На „Бийтълс“?

— Не, на майка ми.

— В четири сутринта? Не можеш да я тормозиш по никое време.

— Мога и трябва.

— Нямаше да ти кажа, ако знаех.

— Скъпа, остава само ден и половина преди да съм ти пропилял тридесет и седем милиона долара, а собственикът на тези акции може

да живее и в Австралия.

— Добър довод, господин Каин.

Той набра номера и зачака. След малко се обади сънен глас.

— Майко?

— Да, Ричард. Колко е часът?

— Четири сутринта. Извинявай, че те безпокоя, но няма към кого друго да се обърна. Моля те, слушай внимателно. Веднъж спомена, че някакъв приятел на татко купил два процента от „Лестър“ от Питър Парфит, за да не позволи на бащата на Флорентина да придобие контролния пакет. Можеш ли да си спомниш кой е той?

Последва мълчание.

— Да, мисля, че мога. Ще се сетя, изчакай малко. Да, един стар приятел от Англия. Банкер, който е бил състудент на баща ти в Харвард. Сега ще се сетя и за името... — Ричард затаи дъх. Флорентина седна в леглото.

— Дъдли, Колин Дъдли, председател на... ох, скъпи, не се сещам...

— Не се безпокой, майко, това ми стига. Лягай да си доспиш.

— Какъв разумен и грижовен син си имам — каза Кейт Каин и затвори.

— И сега какво, Ричард?

— Направи закуска.

Флорентина го целуна по челото и изчезна.

Ричард вдигна телефона.

— Международен разговор, ако обичате. Колко часът е в Лондон?

— Девет и седем.

Ричард прелисти тефтерчето си.

— Моля, свържете ме с 01-735-7227.

Зачака нетърпеливо. Накрая от другата страна се разнесе глас.

— „Банк ъф Америка“.

— Свържете ме с Джонатан Колмън, ако обичате.

Ново чакане.

— Джонатан Колмън.

— Добро утро, Джонатан. Обажда се Ричард Каин.

— Радвам се да те чуя, Ричард. Как вървят нещата при теб?

— Спешно се нуждая от информация. На коя банка е председател Колин Дъдли?

— Секунда, Ричард, ще го потърся в „Годишен справочник на bankerите“. — Чу се прелистване на страници. — „Робърт Фрейзър и компания“. Само дето сега е сър Колин Дъдли.

— Какъв му е телефонният номер?

— 493–3211.

— Благодаря ти, Джонатан. Ще ти звънна, като минавам през Лондон.

Записа си номера на някакъв плик и тъкмо набираше отново международния оператор, когато влезе Флорентина.

— Стигна ли донякъде?

— Сега ще разбера. Оператор, свържете ме с Лондон, номер 493–3211.

Флорентина седна в края на леглото и зачака с него.

— „Робърт Фрейзър и компания“.

— Ако обичате, свържете ме със сър Колин Дъдли.

— За кого да предам, господине?

— Ричард Каин от хотелска верига „Барон“, Ню Йорк.

— Изчакайте, господине.

Ричард отново зачака.

— Добро утро. На телефона е Дъдли.

— Добро утро, сър Колин. Казвам се Ричард Каин. Мисля, че сте познавали баща ми.

— Разбира се. Бяхме заедно в Харвард. Добър момък беше вашият старец. Много се натъжих, когато научих за смъртта му. Писах на майка ви. Откъде се обаждате?

— От Ню Йорк.

— Ама че ранобудно племе сте това американците. Е, с какво мога да ви бъда полезен?

— Все още ли сте собственик на два процента от акциите на банка „Лестър“? — попита Ричард и затаи дъх.

— Да. Беше си жив пладнешки обир. Въпреки това не мога да се оплача. Баща ви навремето също ми е правил доста услуги.

— Обмисляли ли сте да ги продадете, сър Колин?

— Стига да ми предложите добра цена.

— Каква цена е разумна според вас?

Последва дълга пауза.

— Осемстотин хиляди долара.

— Приемам — без колебание каза Ричард. — Но трябва да ги получа още утре и не искам да рискувам да дойдат по куриер. Ако ви прехвърля парите по банков път, ще бъдете ли готови с документите, докато пристигна?

— Лесна работа, момчето ми — без колебание каза Дъдли. — Ще пратя кола да те посрещне на летището и всичко ще бъде уредено.

— Благодаря ви, сър Колин.

— По-полека с това „сър“, младежо. Доживях до възраст, в която предпочитам да ме наричат по име. Само ми кажи кога ще пристигнеш и всичко ще е готово.

— Благодаря... Колин.

Ричард затвори.

— Трябва да се обличаш, така ли?

— Определено. Не мога да спя повече. Какво стана със закуската?

В шест часа си беше запазил билет за полета за девет и петнадесет от летище „Кенеди“. Запази си и билет за обратния полет, тръгващ в единадесет на следващата сутрин и пристигащ в един и тридесет и пет на обед. Така щеше да разполага с двадесет и четири часа преди срещата на акционерите, която щеше да се проведе в два часа идната сряда.

— Наглеждаш нещата отблизо, а? — каза Флорентина. — Но няма страшно, вярвам ти. Между другото, Уилям очаква да му донесеш модел на лондонски автобус.

— Винаги вземаш важни решения на мой гръб. Не е леко да си главен изпълнител в компанията ти.

— Знам, скъпи. И като се замислиш, това е само защото спиш с шефа си.

В седем часа Ричард седеше в кабинета си и пишеше нареждане за превеждането на осемстотин хиляди долара по телекса на „Робърт Фрейзър и компания“, Албемърл стрийт, Лондон. Знаеше, че парите ще пристигнат в банката на сър Колин Дъдли много преди него. В седем и половина беше на летището и потвърди резервацията си. Боингът

излетя навреме и кацна на летище „Хийтроу“ в десет вечерта. Сър Колин Дъдли бе спазил обещанието си. Очакващата го кола го откара до хотел „Барон“. Директорът го настани в апартамента на Дейвис Лерой. Президентският апартамент, обясни той, бил вече зает от господин Джагър. Останалите от групата били в стаи на деветия етаж.

— Не съм чувал за такава група — каза Ричард. — С какво се занимават?

— Пейт — отвърна директорът.

На рецепцията го чакаше съобщение от сър Колин, който го канеше на среща в банката в девет сутринта.

Ричард вечеря сам в стаята и се обади на Флорентина, за да ѝ съобщи новините.

— Дръж се, господин Каин. Всички зависим от теб.

Сутринта стана в седем и събра багажа си, преди да слезе да закуси. Баща му винаги бе превъзнасял лондонската пушена съомга, затова си поръча с любопитство една порция. Когато приключи, бе толкова доволен, че несъмнено щеше да разказва същото и на собствения си син. Разходи се из Хайд Парк, за да убие оставащото време до отварянето на банката. Всичко бе потънало в зеленина, а лехите бяха отрупани с неподрязани рози. Неволно сравни красотата около себе си с нюйоркския Сентръл Парк и си припомни, че в Лондон има още пет кралски парка с подобни размери.

Точно в девет Ричард влезе през главния вход на „Робърт Фрейзър и компания“, която се намираше на стотина метра от „Барон“. Секретарката го въведе в кабинета на сър Колин Дъдли.

— Знаех, че ще дойдеш навреме, приятелю, затова съм приготвил всичко. Помня как веднъж заварих баща ти да чака на стълбите с бутилки за мляко. Е, всички пихме черно кафе.

Ричард се разсмя.

— Твоите осемстотин хиляди пристигнаха вчера преди да затворим, така че остава само да подпиша сертификатите пред свидетел. — Сър Колин включи интеркома. — Маргарет, елате, ако обичате.

Личната му секретарка гледаше как председателят на една банка подписва документите за трансфер, така че получателят да стане председател на друга банка.

Ричард провери сертификатите и също сложи подписа си на нужните места. Накрая му бе връчена разписка за осемстотин хиляди долара.

— Е, надявам се, че цялото това тичане дотук ще ти осигури директорското място в „Лестър“, приятелю.

Ричард зяпна възрастния мъж с побелели моржови мустаци, плешиво теме и осанка на военен.

— Нямах представа, че сте знаели...

— Вие американците все мислите, че всички останали спят. А сега изчезвай към „Хийтроу“ и хващай полета в единадесет. Ще се справиш без проблеми — сред клиентите ми малцина са такива изрядни платци като теб. Между другото, честито за лунната разходка.

— Какво? — не разбра Ричард.

— Качихте човек на Луната.

— Небеса!

— Е, не точно на небесата — каза сър Колин. — Но несъмнено следващите планове на НАСА са в тази посока.

Ричард се разсмя и отново благодари на банкера. Бързо се върна в „Барон“, като си тананикаше. Сякаш знаеше точно какво е да стъпиш на Луната. Беше оставил сака си при портиера, така че се отписа бързо и шофьорът на сър Колин го откара до летището. Влезе в терминала навреме да се регистрира за полета в единадесет. Щеше да се върне в Ню Йорк и да разполага с двадесет и четири часа. Ако баща му трябваше да извърши подобна трансакция преди да стане председател на банката, щяха да му трябват най-малко две седмици.

Седна в кафето, поръча си мартини и така се унесе в материала в „Таймс“ за четвъртия триумф на Род Лейвър в Уимбълдън, че не забеляза спусналата се отвън мъгла. Едва половин час по-късно пътниците бяха предупредени, че може да има известни закъснения в полетите. След още час обявиха полета на Ричард, но докато вървеше към самолета, той виждаше как мъглата става все по-гъста с всяка минута. Настани се на седалката, закопча колана и зачете някакъв брой на „Таймс“ от миналата седмица. Очакваше самолетът да излети всеки момент. Никсън бил обявил първите имена на жени, получили генералски чин — полковник Елизабет Хойзингтън и полковник Ан Мей Хейс; несъмнено това щеше да е първото действие на президента, посрещнато с одобрение от Флорентина.

— Със съжаление трябва да ви уведомим, че поради мъглата полетът се отлага до второ нареждане. — В първокласния салон се разнесоха стонове. — Пътниците следва да се върнат в терминала, където ще получат ваучери за обяд и ще бъдат своевременно уведомени да се качат отново на борда. „Пан Американ“ се извинява за забавянето. Надяваме се то да не ви причини неудобства.

Независимо от всичко, Ричард не се съдържа и се усмихна. В терминала обиколи всички гишета, за да разбере кой самолет излита пръв. Оказа се полет на „Еър Канада“ до Монреал. Резервира си място, след като разбра, че полетът на „Пан Американ“ е двадесет и седми в списъка. След това провери полетите от Монреал до Ню Йорк. Бяха на всеки два часа, а пътуването отнемаше малко повече от час. Досаждаше на служителите на всеки половин час, но любезният им отговор бе един и същ: „Съжалявам, сър, не можем да направим нищо, докато мъглата не се вдигне“.

В два следобед се обади на Флорентина, за да я предупреди за закъснението.

— Нищо особено, господин Каин. Между другото, успяхте ли да вземете червен автобус за Уилям?

— По дяволите! Съвсем забравих.

— Днес не се представяте особено добре, господин Каин. Какво ще кажете да отскочите до безмитния магазин?

Намери магазин, в който се предлагаха няколко вида лондонски автобуси. Избра един от по-големите и плати с последните си английски пари. После, пхнал пластмасовата играчка под мишница, реши да се възползва от ваучерите за обяд. Сервираха му най-лошата храна, на която бе попадал на летище — тънко парче телешко със страна не повече от два сантиметра, описвано в менюто като „тънък бифтек“, гарнирано с три увехнали листа маруля под гръмкото име „салата“.

В седем часа, след като няколко пъти бе обиколил терминала, Ричард започна да си мисли, че скоро ще стане прекалено късно за каквито и да било полети независимо от времето. По високоговорителя ги предупредиха, че предстои важно съобщение. Той остана неподвижен като статуя, докато слушаше.

— За съжаление, всички полети от „Хийтроу“ се отлагат до утре сутринта с изключение на Полет 006 на Иранските аеролинии и Полет

009 на „Еър Канада“ до Монреал.

Предвидливостта го беше спасила — знаеше, че билетите до Монреал ще се разграбят за по-малко от минута. Ричард отново се настани в чакалнята за първа класа. Полетът бе отложен още веднъж и накрая насрочен за няколко минути след осем. На Ричард му идеше да се разкреши от възторг, когато боингът се отдели от пистата малко след девет. Поглеждаше часовника си на всеки няколко минути. Полетът премина без никакви произшествия, като се изключеха новите порции отвратителна храна, и самолетът най-сетне се приземи на летището в Монреал малко преди единадесет.

Ричард спринтира към гишето на „Американ Еърлайнс“ само за да открие, че последният самолет до Ню Йорк е отлетял преди няколко минути. Изруга на глас.

— Не се безпокойте, сър, утре сутринта има полет в десет и двадесет и пет.

— Кога пристига в Ню Йорк?

— В единадесет и тридесет.

— Два часа и половина по-рано — каза той. — Доста натоварен график. Мога ли да наема частен самолет?

Служителят погледна часовника си.

— Не и по това време, сър.

Ричард удари ядно с длан по гишето, резервира си място и отиде до близкия „Барон“, откъдето звънна на Флорентина.

— Сега пък къде си? — попита тя.

— В „Барон“ на летището на Монреал.

— Става все по-интересно и по-интересно.

Ричард ѝ обясни какво се е случило.

— Горкичкият. Сети ли се за лондонския автобус?

— Да, с мен е. Но сакът ми остана в самолета на „Пан Американ“.

— А сертификатите?

— В куфарчето са, не бих се разделил с тях и за секунда.

— Браво на вас, господин Каин. Ще се погрижа на летището да ви чака кола, а ние с господин Коен ще отидем на срещата на акционерите с нашите четиридесет и девет процента. Така че ако притежавате вашите два процента, утре по това време Джейк Томас ще се реди на опашката за безработни.

— Как можеш да си толкова спокойна?

— Никога досега не си ме разочаровал. Приятни сънища.

Сънищата му никак не бяха приятни и той се върна в терминала на „Американ Еърлайнс“ часове преди полета. Имаше малко закъснение, но капитанът все още предполагаше, че ще кацнат на летище „Кенеди“ в единадесет и половина. Ричард нямаше багаж и бе сигурен, че ще успее да пристигне най-малкото половин час преди началото на събранието. За първи път през последните двадесет и четири часа си позволи да се отпусне и дори нахвърли някои моменти от първата си реч като председател на управителния съвет на „Лестър“.

Когато самолетът пристигна над „Кенеди“, започна да кръжи над летището. През малкия си прозорец Ричард ясно можеше да види сградата на Уолстрийт, в която трябваше да бъде след два часа. Не го свърташе на едно място. Самолетът се спусна до височина неколкостотин метра и закръжи отново.

— Говори капитан Джеймс Макивън. Съжалявам за забавянето, но ни наредиха да изчакаме заради натоварения въздушен трафик. Изглежда, в момента пристигат закъснели полети от Лондон.

Ричард се запита дали полетът на „Пан Американ“ от „Хийтроу“ няма да кацне преди тях.

Пет минути, десет минути, петнадесет минути. Прегледа дневния ред. Точка първа — отхвърляне на опита за поглъщане от страна на „Барон“. Точка втора — пускането на новите акции с право на глас. Ако Ричард и Флорентина не можеха да докажат, че държат петдесет и един процента, Джейк Томас щеше да закрие събранието няколко минути след започването му. Самолетът започна да се спуска и колелата му докоснаха пистата в дванадесет и двадесет и седем. Ричард спринтира през терминала. Мина покрай шофьора си, който тичешком го последва до паркинга. Отново погледна часовника си. Оставаха час и двадесет минути. Щеше да стигне навреме.

— Дай газ.

— Да, сър — каза шофьорът и мина в най-лявото платно на магистралата.

Разнесе се вой на сирена и след минута един моторен полицаи ги настигна и им направи знак да отбият. Полицаят също спря и бавно тръгна към Ричард, който вече бе изскочил навън. Опита се да му обясни, че въпросът е на живот и смърт.

— Да бе, винаги е така — каза полицаят. — Или това или „Жена ми ражда“.

Ричард остави шофьора да се разправя с полицая и се опита да спре някое минаващо такси, но всички бяха заети. Шестнадесет минути по-късно полицаят ги пусна. В един и двадесет и една пресякоха Бруклинския мост и завиха по „Франклин Д. Рузвелт“. Ричард вече виждаше в далечината огромните небостъргачи на Уолстрийт, но улиците ставаха все по-задръстени и по-задръстени. Стигнаха Уолстрийт в два без шест. Ричард не издържа, изхвъркна от колата и хванал куфарчето с документите в едната ръка и пластмасовия червен автобус в другата, спринтира през оставащите три пресечки, като заобикаляше бавните пешеходци и бързите и шумни шофьори на таксито. Чу как часовникът на „Св. Троица“ отмерва два, когато стигна до „Боулинг Грийн“, и се молеше да е избързал, докато се носеше нагоре по стълбите на „Лестър“. Изведнъж се сети, че не знае къде точно се провежда събранието.

— Петдесет и първи етаж, сър — информира го портиерът.

Асансьорът бе пълен с връщащи се от обедна почивка служители и спираше едва ли не на всеки етаж. 31-33-34-42-44-47-50-51. Ричард изхвърча навън и се затича по коридора. Червена стрелка показваше залата, в която се провеждаше събранието. Когато влезе в претъпканото помещение, един-двама се обърнаха да го погледнат. Най-малко петстотин души слушаха председателя, но той бе единственият собственик на акции, който бе плувнал в пот. Невъзмутимо изглеждащият Джейк Томас го забеляза и му се усмихна многозначително. Ричард разбра, че е закъснял. Флорентина седеше на първия ред, навела глава. Ричард намери едно празно място отзад и заслуша председателя.

— Всички ние вярваме, че взетото днес решение е в интерес на банката. Предвид обстоятелствата, с които се сблъска управителният съвет, никой не би трябвало да бъде изненадан от искането ми, и така „Лестър“ ще запази традиционната си роля на една от най-добрите финансови институции на Америка. А сега да преминем към втора точка — каза Джейк Томас. Сърцето на Ричард се сви. — Последната ми задача в качеството ми на председател на управителния съвет на „Лестър“ е да предложи за свой заместник господин Ричард Каин.

Не можеше да повярва на ушите си. Една дребна дама на първия ред стана и заяви, че иска да подкрепи предложението, тъй като по нейно мнение бащата на господин Каин е бил най-добрият управител в историята на банката. Думите ѝ бяха посрещнати с аплодисменти.

— Благодаря — каза Джейк Томас. — Кой е за направеното предложение?

Вдигна се гора от ръце.

— Против? — Джейк Томас огледа присъстващите. — Добре, предложението се приема единодушно. А сега, за мен е удоволствие да дам думата на новия председател. Дами и господа, господин Ричард Каин.

Ричард тръгна напред и всички станаха да го аплодират. Той подаде червения автобус на Флорентина.

— Радвам се, че успя да свършиш поне нещо в Лондон — прошепна му тя.

Ричард вървеше към катедрата като замаян. Джейк Томас се здрависа топло с него и зае мястото на последния ред.

— Нямам много за казване в този случай, освен да ви уверя, че желанието ми е „Лестър“ да продължи следваната от баща ми традиция и че ще се посветя изцяло на нея. — Не можа да измисли какво още да добави, така че се усмихна и каза: — Благодаря ви, че се отзовахте на тази среща. С нетърпение очаквам да се срещнем отново на годишното отчетно събрание.

Последваха нови аплодисменти и акционерите започнаха да се разотиват.

Веднага щом успя да се освободи от всички, които искаха да споделят с него планове си за управлението на банката или просто да го поздравят, Флорентина го отведе в кабинета на председателя. Ричард стоеше и се взираше в портрета на баща си, който висеше над камината.

— Как успя, Джеси?

— Ами, спомних си един съвет на гувернантката ми, когато бях малка. Винаги имай резервен план, ако случайно завали, така казваше мис Тредголд. Когато ми се обади от Монреал, се уплаших, че току-виж те навалял дъждът и закъснееш за събранието. Така че звъннах на Тадиъс Коен, обясних му резервния си план и той цяла сутрин се занимаваше с писане на документи.

— Какви документи?

— Търпение, господин Каин. Смятам, че след триумфа си имам правото да разкажа историята малко по-пространно.

Ричард заслуша с нетърпение.

— Когато се сдобих с жизненоважния документ, звъннах на Джейк Томас и го помолих за среща двадесет минути преди откриването на събранието. Ако беше пристигнал навреме, щях да отменя сблъсъка, но ти така и не идваше.

— Но планът ти...

— Баща ми — а той не беше глупак — веднъж ми каза: „Миризливец веднъж, миризливец завинаги“. И се оказа прав. На срещата с Томас му заявих, че разполагаме с петдесет и един процента от акциите на „Лестър“. Не ми повярва, докато между другото не споменах името на сър Колин Дъдли, при което той пребледня като платно. Стоварих му всички сертификати на бюрото и още преди да успее да ги провери му казах, че ако ми продаде своите два процента преди два часа, ще получи по четиринадесет долара на акция. Добавих също, че ще трябва да подпише документ, че ще си подаде оставката като председател и няма да прави никакви опити да влияе върху работите на банката в бъдеще. И за всеки случай, макар че го нямаше в договора, поисках да те предложи за свой заместник.

— Господи, Джеси, имаш нерви колкото десет мъже.

— Не. Колкото една жена.

Ричард се разсмя.

— И как реагира Томас?

— Попита какво ще направя, ако откаже. Обясних му, че в такъв случай ще го изритаме пред очите на всички, без да получи никакви компенсации. Освен това отбелязах, че ще му се наложи да продава акциите си според цените на борсата, защото докато ние разполагаме с петдесет и един процента, няма да допуснем да играе никаква роля в бъдещето на банката.

— И?

— Подписа начаса, без дори да се посъветва с останалите директори.

— Страхотно, Джеси. И като концепция, и като изпълнение.

— Благодаря, господин Каин. Надявам се, че като председател на банка няма да обикаляте целия свят със закъснение, да пропускате

срещи и да нямате какво да дадете за обяснение на несполуките си, освен модели на червени лондонски автобуси. Между другото, сетихте ли се да вземете подарък за Анабел?

Ричард я погледна гузно. Флорентина се наведе и измъкна плик на супермаркетите „Шварц“. После извади от него кутия с нарисувана детска пишеща машина и огромен надпис „Произведено в Англия“.

— Май днес не е най-добрият ви ден, господин Каин? Между другото, Нийл Армстронг успя да се завърне по-бързо от вас. Какво ще кажете да го поканим в управителния съвет?

На следващата сутрин Ричард прочете статията на Върмънт Ройстер в „Уолстрийт Джърнъл“:

Както личи, безкръвният преврат на господин Ричард Каин му спечели битката за председателското място в управителния съвет на „Лестър“. По време на вчерашното извънредно събрание на акционерите нямаше гласове против и предложението на Джейк Томас да бъде заместен от господин Каин се прие единодушно.

Мнозина от участващите в събранието акционери споменаха за традициите и високите стандарти, заложили от покойния Уилям Лоуел Каин, баща на новия председател. Цените на акциите на „Лестър“ скочиха с два пункта на нюйоркската фондова борса.

— Това е последното, което чуваме за Джейк Томас — отбеляза Флорентина.

24.

До тази сутрин Ричард никога не бе чувал за майор Абаньо. Нито пък някой друг американец — с изключение на онези, които проявяваха ревностен интерес към вътрешните работи на Намбаве, най-малката държава в Централна Африка. Въпреки всичко именно майор Абаньо стана причина Ричард да закъснее за най-важния си ангажимент за деня — единадесетия рожден ден на единствения си син.

В апартамента на Шестдесет и четвърта улица обаче майор Абаньо бе напълно изместен от главата му от Анабел, която само преди минути бе изляла върху рожденика чаша чай в знак на протест, че не ѝ се обръща достатъчно внимание. Не беше обърнала внимание, че чаят е врял, и сега получаваше още по-малко внимание, защото Уилям ревеше, та се късаше, и всички деца трябваше да бъдат пратени по домовете си. След минутка Анабел също ревеше, след като Ричард я нагласи на коляното си и я нашлапа, преди и двете деца да бъдат пратени в стаята — Уилям с два аспирина и торбичка лед, а Анабел — за допълнително наказание. Единадесетте свещи — и една, за да порасне още повече — изгоряха до глазурата на огромната торта, останала недокосната на масата в дневната.

— Боя се, че Уилям ще си остане с белег на дясната ръка до края на живота си — каза Флорентина, след като се увери, че синът им най-сетне е заспал.

— Но въпреки това го понесе мъжки.

— Не съм съгласна — каза Флорентина. — Никога не е бил от ревливите.

— Сигурно нямаше да се случи, ако се бях върнал навреме — въздъхна Ричард, без да обръща внимание на думите ѝ. — Този проклет майор Абаньо!

— Кой е майор Абаньо? — попита Флорентина.

— Някакъв млад офицер, спретнал преврат в Намбаве днес.

— Как може някаква малка африканска държава да ти попречи да дойдеш навреме за рождения ден на Уилям?

— Въпросната малка африканска държава има неизпълнен договор за петгодишен заем в размер на триста милиона долара, подписан с „Лестър“ през 1966 година. Срокът му изтича след три месеца.

— Значи сме вътре с триста милиона долара? — втрещи се Флорентина.

— Не, не — каза Ричард. — Петнадесет процента от заема са изплатени, а останалите осемдесет и пет са разпределени между други тридесет и седем финансови институции.

— Можем ли да преживеем загуба на четиридесет и пет милиона долара?

— Можем, докато верига „Барон“ остава наш приятел — отвърна Ричард и се усмихна на жена си. — Това означава загуба на три годишни печалби, без да споменавам силното накърняване на репутацията ни заедно с репутацията на другите банки, както и неминуемия спад на цените на акциите ни утре.

На другия ден акциите на „Лестър“ паднаха повече от очакванията на Ричард поради две причини. Генерал Абаньо, новият самоназначил се президент на Намбаве, обяви, че няма намерение да спазва договорите на предишното правителство, сключени с „фашистки режими“ като тези в Америка, Великобритания, Франция, Германия и Япония. Ричард се запита колко ли руски банкери в същия момент се качват в самолетите за Централна Африка.

Втората причина се разбра, когато един репортер от „Уолстрийт Джърнъл“ му се обади с въпроса дали ще направи изявление във връзка с преврата.

— Наистина нямам какво да кажа — обясни Ричард, като се мъчеше да говори така, сякаш цялата тази история му досажда не повече от муха пред лицето. — Сигурен съм, че проблемът ще се уреди в рамките на следващите няколко дни. В края на краищата това е само един от многото заеми, отпуснати понастоящем от „Лестър“.

— Господин Джейк Томас едва ли ще се съгласи с подобна позиция — каза журналистът.

— Нима сте разговаряли с господин Томас? — слиса се Ричард.

— Да, той се обади в редакцията днес сутринта и проведе неофициален разговор с редактора, като даде ясно да се разбере, че ще бъде изненадан, ако „Лестър“ успее да се оправи от удара.

— Не коментирам — рязко отговори Ричард и затвори телефона.

По негова молба Флорентина свика заседание на управителния съвет на верига „Барон“, за да се увери, че „Лестър“ ще получи необходимата финансова подкрепа. За тяхна най-голяма изненада Джордж изобщо не бе убеден, че веригата следва да се замесва с проблемите на банката, и заяви, че поначало не подкрепял използването на акциите на „Барон“ като гаранция за поглъщането на банката.

— Тогава си замълчах, но не смятам да мълча и сега — каза той и постави ръцете си върху широката заседателна маса. — Авел никога не хвърляше добри пари след лоши, независимо от личните си намерения. Често повтаряше, че всеки може да говори за бъдещи печалби и да започне да харчи пари, преди да ги е спечелил. Да сте се замисляли, че подобно действие може да ни доведе до банкрут?

— Въпросната сума не е чак толкова голяма за веригата — каза Ричард.

— Авел винаги смяташе, че всяка загуба причинява десетократно повече проблеми за всяка печалба — каза Джордж. — А колко още заеми сте отпуснали на други страни по целия свят, където може да стане преврат, докато спим спокойно в леглата си?

— Само един извън Общия пазар — двеста милиона за шаха на Иран. И там сме основен заемодател с тридесет милиона, но Иран никога не е закъснявал с изплащането на вноските и лихвите с повече от час.

— Кога предстои да направят последната си вноска? — попита Джордж.

Ричард разтвори обемистата папка пред себе си и прокара пръст по колоната числа. Поведението на Джордж го беше подразнило, но въпреки това се чувстваше горд, че може да покаже колко добре се е подготвил за всеки възможен въпрос.

— На деветнайсети юни седемдесет и осма година.

— Искam гаранции, че няма да отпускат нов заем, когато срокът на този изтече — твърдо заяви Джордж.

— Какво? — изненада се Ричард. — Шахът е толкова стабилен, колкото и Националната банка на Англия...

— Която напоследък се оказа не толкова стабилна.

Ричард започна да се ядосва и се канеше да отговори, но Флорентина взе думата.

— Чакай малко, Ричард. Джордж, ако „Лестър“ се съгласи да не отпуска нов заем на шаха през седемдесет и осма и да не сключва сделки със страни от Третия свят, ще се съгласиш ли „Барон“ да поръчителства за загубата от четиридесет и пет милиона по африканския договор?

— Не, трябва ми нещо по-убедително.

— Като? — сопна се Ричард.

— Ричард, не е нужно да повишаваш тон. Все още съм президент на верига „Барон“ и съм посветил тридесет години от живота си на издигането на компанията до сегашното ѝ състояние. Нямам намерение накрая да бъда свидетел как всичко това се сгромолясва за половин час.

— Извинявай — каза Ричард. — Почти не съм спал последните четири дни. Какво искаш да знаеш, Джордж?

— Като се изключи сделката с шаха, „Лестър“ отпускала ли е други заеми на стойност повече от десет милиона?

— Не — отвърна Ричард. — Повечето от големите държавни заеми се обслужват от големи банки като „Чейс“ или „Кемикъл“, а за нас остава само малък процент от общата сума. Очевидно Джейк Томас е решил, че заемът за Намбаве, където има богати залежи на мед и манган, е абсолютно сигурна инвестиция.

— Вече знаем на свой гръб, че господин Томас не е безгрешен — каза Джордж. — Добре, а колко са заемите на стойност над пет милиона?

— Два — отвърна Джордж. — Единият е за седем милиона с Националната електрическа компания на Австралия, който е гарантиран от правителството, и един с Ай Си Ай в Лондон. И двата са отпуснати за пет години с фиксирани крайни дати и засега всички вноски по тях се правят по график.

— Ако веригата отпусне четиридесет и пет милиона, колко време ще е нужно на „Лестър“, за да възстанови загубите?

— Зависи от това каква лихва ще иска заемотоделателят и за какъв период е заемът.

— Петнадесет процента за пет години.

— Петнадесет процента? — шокиран повтори Ричард.

— Ричард, верига „Барон“ не е благотворителна организация и докато аз съм неин президент, в предмета ѝ на дейност няма да влиза подкрепяне на изпаднали в затруднение банки. По професия ние сме хотелиери и за последните три десетилетия имаме възвръщаемост от седемнадесет процента годишно. Ако ви отпуснем заем от четиридесет и пет милиона, ще можете ли да ни го върнете след пет години с лихва от петнадесет процента?

Ричард се поколеба, направи няколко изчисления в тефтерчето си и се зарови в папката си, преди да отговори.

— Да, сигурен съм, че ще бъдем в състояние да ви се изплатим до последния цент за пет години, дори и да приемем, че африканската сделка се провали напълно.

— Считам, че трябва да я смятаме за точно такава — каза Джордж. — От собствени източници зная, че крал Еробо, досегашният управник на страната, е избягал в Лондон, настанил се е в „Кларидж“ и в момента си търси къща на площад „Челси“. Очевидно парите му в швейцарските банки са повече от тези на иранския шах, така че не очаквам да се забърза обратно към Африка — и не го обвинявам за това. — Ричард се опита да се усмихне, а Джордж продължи: — Ако одиторите потвърдят казаното от теб, ще се съглася да покрия африканския заем при уговорените условия. Желая ти късмет, Ричард. Искам да ти издам и една малка тайна — Авел си падаше по Джейк Томас точно колкото и ти самият, и именно това наклони везните. — Джордж затвори папката си. — Надявам се да ме извините, имам обяд с Конрад Хилтън, а той за тридесет години не е закъснявал нито веднъж.

След като Джордж излезе, Ричард се обърна към Флорентина.

— Господи, на коя страна си мисли, че застава?

— На наша — отговори Флорентина. — Сега разбирам защо баща ми му повери фирмата, без да се замисля, когато отиде да се бие с немците.

Публикуваното в следващия брой на „Уолстрийт Джърнъл“ съобщение, че хотелска верига „Барон“ става гарант на заема на „Лестър“, доведе до покачване на цените на акциите и Ричард се върна към онова, което наричаше „моята петгодишна робия“.

— Какво смяташ да правиш с Джейк Томас?

— Смятам да го игнорирам — каза Ричард. — Времето е на моя страна. Нито една банка в Ню Йорк не би го наела на работа, след като знае, че е готов да тича при журналистите всеки път, когато има противоречия с бившите си работодатели.

— Но как ще разберат?

— Скъпа, щом „Уолстрийт Джърнъл“ знае нещо, значи всички го знаят.

Ричард се оказа прав. Цялата история му беше преразказана по време на един работен обяд с директора на банковия тръст само седмица по-късно.

— Този човек наруши златното правило на банкера — отбеляза директорът. — Отсега нататък ще му е трудно да си отвори и банкова сметка.

Уилям се оправи от изгарянето по-бързо, отколкото очакваше Флорентина, и след няколко дни се върна в училище с белег, който беше толкова малък, че не можеше дори да впечатли приятелите му. През първите дни след инцидента Анабел извърещаше очи всеки път, когато видеше ръката на брат си, и изглеждаше наистина разкаяна.

— Мислиш ли, че ще ми прости някога? — попита тя майка си.

— Разбира се, скъпа. Уилям е също като баща си — още на сутринта е забравил всяка кавга.

Флорентина сметна, че е време да направи обиколка на хотелите „Барон“ в Европа. Екипът ѝ изработи подробен маршрут, включващ Рим, Париж, Мадрид, Лисабон, Берлин, Амстердам, Стокхолм, Лондон и дори Варшава. Докато пътуваха към летището, тя сподели с Ричард, че се чувства още по-сигурна да остави управлението на веригата на Джордж. Той се съгласи и ѝ напомни, че никога не са били разделени за повече от три седмици, откакто се познават.

— Ще го преживееш, скъпи.

— Ще ми липсваш, Джеси.

— Хайде, не ставай толкова сантиментален. Знаеш, че трябва да работя цял живот, за да осигуря мястото на съпруга си начело на управителния съвет на една нюйоркска банка.

— Обичам те — каза Ричард.

— И аз те обичам — отвърна Флорентина. — Но въпреки това ми дължиш петнадесет милиона и петдесет и шест долара.

— Тези петдесет и шест пък откъде изникнаха?

— От времето в Сан Франциско. Така и не ми върна онези петдесет и шест долара, които ти заех, преди да се оженим.

— Нали каза, че били зестра!

— Не, ти го каза. Аз казах, че е заем. Мисля, че ще послушам съвета на Джордж за това как да си прибера парите веднага щом се върна. Предполагам, че петнадесет процента за петгодишен период е разумно условие, господин Каин, което означава, че към днешна дата ми дължите около четиристотин долара. — Тя се наведе и го целуна за довиждане.

Шофьорът откара Ричард обратно в Ню Йорк. Веднага щом влезе в кабинета си, той звънна на „Картие“ в Лондон, даде ясни указания за онова, което му трябва, и добави, че му е нужно след осемнадесет дни.

Беше дошло време да приготви годишния доклад за състоянието на банката. Африканската история го подлудяваше. Без нея „Лестър“ щеше да излезе на много добра печалба — дотук бяха мечтите му да подобри постиженията на Джейк Томас още първата година. Сега акционерите щяха да помнят единствено голямата загуба в сравнение с миналата година.

Следеше с интерес подробната програма на Флорентина и се грижеше да се засичат по телефона най-малкото по веднъж във всяка столица. Тя изглеждаше доволна от повечето, което бе видяла, и макар и да имаше някоя и друга идея за промени, трябваше да признае, че европейските директори движат доста добре хотелите на Стария континент. Всички допълнителни разходи бяха причинени от собствените ѝ изисквания за по-високи стандарти в архитектурата. Когато се обади от Париж, Ричард ѝ предаде новината, че Уилям е спечелил наградата на класа по математика и че вече е сигурен, че ще го приемат в „Сейнт Пол“. А след инцидента с вrelия чай Анабел бе станала по-съвестна ученичка и дори бе успяла да се измъкне от последното място в класа. За Флорентина това бяха най-добрите новини, които би могла да чуе.

— Къде е следващата ти спирка? — попита Ричард.

— В Лондон — отвърна тя.

— Страхотно. Имам чувството, че един познат ще поиска да ти се обади, като пристигнеш — засмя се той. Вечерта си легна, чувствайки се значително по-добре в сравнение с последните дни.

Флорентина се обади много по-рано, отколкото бе очаквал. Към шест сутринта Ричард спеше блажено и сънуваше как двамата с генерал Абаньо са застанали на дуел един срещу друг. Ричард натисна спусъка и куршумът излетя от цевта. В същия миг телефонът звънна, той се събуди и вдигна слушалката, очаквайки да чуе последните думи на генерала.

— Обичам те.

— Какво?

— Обичам те.

— Джеси, знаеш ли кое време е?

— Дванайсет без нещо.

— В Ню Йорк е шест без осем.

— Само исках да ти кажа колко ми харесва диамантената брошка.

Ричард се усмихна.

— Ще я сложа за обяда със сър Колин и лейди Дъдли. Всеки момент ще дойдат да ме откарат до „Мирабел“, така че трябва да ти кажа дочуване. Ще говорим утре, не днес.

— Ти си луда.

— Между другото, не зная дали за теб представлява интерес, но тук в обедните новини някакъв журналист съобщи, че някой си генерал Абаньо бил убит при контрапреврат в някаква централноафриканска държавица и утре сваленият крал щял да се върне в родината си.

— Какво?!

— Тъкмо в момента тече интервю с краля, така че повтарям дословно: „Моето правителство смята да изплати всички дългове, които сме натрупали към западните си приятели“.

— Какво?! — отново повтори Ричард.

— Изглежда доста свестен тип, а короната определено му отива. Лягайте си, господин Каин. Приятни сънища.

Докато Ричард подскачаше в леглото си като малко дете, на вратата на Флорентина се почука и сър Колин и лейди Дъдли влязоха в апартамента ѝ.

— Готова ли сте, млада лейди? — попита сър Колин.

— Разбира се — отвърна Флорентина.

— Изглеждате много доволна. Несъмнено реставрацията на крал Еробо е причина да разцъфнете като роза.

— Сър Колин, добре информиран човек като вас знае, че причината не е в това — каза Флорентина и хвърли поглед към картичката на масата пред себе си. На нея пишеше:

Надявам се да приемете това като гаранция, докато успея да си върна заема от петдесет и шест долара плюс лихвите.

Господин Каин

— Каква красива брошка имате — отбеляза лейди Дъдли.

— Изобразява магаренце, нали? Има ли някакво скрито значение?

— Определено, лейди Дъдли. Означава, че подаряващият смята отново да гласува за Никсън.

— В такъв случай ще трябва да му отговорите с копчета за риза във формата на слончета — каза сър Колин.

— Знаете ли, Ричард се оказа прав — в никакъв случай не подценявай британците — каза Флорентина.

След обяда Флорентина се обади в училището на мис Тредголд и секретарката я свърза с учителската стая. Оказа се, че мис Тредголд няма нужда да бъде информирана за починалия генерал Абаньо — тя проявяваше голям интерес към всичко свързано с Уилям и Анабел. След това Флорентина посети „Сотби“ и помоли да разговаря с някой от шефовете на отдела.

— Могат да минат много години преди подобна вещ да се появи на търг, госпожо Каин — обясни ѝ експертът.

— Разбирам — отговори Флорентина. — Но въпреки това ви моля да ме уведомите, когато настъпи подобен момент.

— Разбира се, госпожо — каза експертът и си записа името и адреса ѝ.

Когато след три седмици се завърна в Ню Йорк, Флорентина се зае да осъществи промените, които бе намислила по време на европейската обиколка. Към края на 1972 година с помощта на нейната енергия, мъдростта на Джордж и гения на Джани ди Феранти успя да излезе на значителна печалба. А тъй като крал Еробо удържа на думата си, Ричард също декларира значителни приходи.

Вечерта след годишното събрание на акционерите Ричард, Флорентина и Джордж се събраха на празнична вечеря. Макар че официално се бе оттеглил от поста си на шестдесет и четвъртия си рожден ден, Джордж продължаваше да се появява в кабинета си всяка сутрин в осем часа. Бяха нужни само двадесет и четири часа, за да могат всички служители на верига „Барон“ да разберат, че наименованието „прощално празненство“ е неточно. Флорентина започна да разбира колко самотен се чувства Джордж, след като бе изгубил повечето от връстниците си, сред които и най-близкия си приятел — баща ѝ. Нито веднъж не му предложи да намали темпото — знаеше, че е безсмислено — и особено много се радваше, когато Джордж взимаше Уилям и Анабел и ги извеждаше някъде на разходка. И двете деца му викаха „дядо“, с което неизменно го просълзяваха и си гарантираха по един голям сладолед.

Флорентина си мислеше, че знае колко много е сторил Джордж за фирмата, но истината пролича едва след като пенсионирането му вече не можеше да се отложи. Джордж почина в мир, докато спеше, през октомври 1972 година. В завещанието си пишеше, че оставя цялото си имущество на Полския Червен кръст, и молеше в една кратка бележка Ричард да се погрижи за изпълнението на последната му воля.

Ричард изпълни всичките му заръки и двамата с Флорентина отидоха до Варшава, за да се срещнат с президента на Полския Червен кръст и да обсъдят най-добрия начин за използване на дарението. Когато се върнаха в Ню Йорк, Флорентина разпрати директива до

управителите на всички хотели, според която Президентският апартамент се прекръстваше на „Апартамент «Джордж Новак»“.

Когато Ричард се събуди на сутринта след връщането им от Варшава, Флорентина вече бе будна и с нетърпение го очакваше да отвори очи. Каза му, че макар и да я е научил на безброй неща приживе, Джордж продължава да я учи и след смъртта си.

— Какво имаш предвид?

— Джордж завеща всичко свое за благотворителни цели, но никога не спомена нито думичка за факта, че баща ми рядко е правил подобни жестове — с изключение на отделни дарения за полски или политически каузи. Аз съм нехайна точно като него и ако не беше добавил към отчета на веригата бележката за данъчните облекчения заради благотворителност, сигурно тази мисъл никога нямаше да ми мине през главата.

— Знам, че не планираш да пишеш завещание, така че какво си намислила?

— Какво ще кажеш да основем фондация в памет на бащите си? Да съберем двете семейства. Да направим това, което те не успяха приживе.

Ричард седна в леглото и загледа жена си, която тръгна към банята, без да престава да говори.

— „Барон“ може да дарява на фондацията по един милион долара годишно.

— Но единствено от приходите, не от капитала — вмъкна той.

Флорентина затвори вратата на банята, което му даде възможност да обмисли предложението ѝ. Все така се изненадваше на дързостта и замаха, с които тя подхождаше към всяко ново начинание, дори и (както подозираше) да не бе премислила подробностите — като например, кой ще се занимава с ежедневните грижи около подобно начинание. Усмихна се под мустак, когато вратата на банята се отвори.

— Можем да използваме парите за подпомагане на първо поколение имигранти, които нямат възможност да си позволят прилично образование.

— И да учредим стипендии за особено надарени деца независимо от произхода им — добави Ричард, докато се измъкваше от

леглото.

— Блестящо, господин Каин.

— Баща ти би го направил — каза Ричард и влезе в банята.

Тадиъс Коен настоя лично да се заеме със съставянето на устава на фондация, която да отговаря на изискванията и на двамата. Отне му повече от месец. Когато фондът започна дейността си, пресата приветства новото финансово начинание като поредния пример от страна на Ричард и Флорентина Каин за съчетаване на дръзката оригиналност и здравия разум.

Един журналист от чикагския „Сън-Таймс“ се обади на Тадиъс с въпроса защо фондацията е била кръстена по този начин. Коен обясни, че са се спрели на името „Ремажен“, тъй като именно на това бойно поле полковник Розновски, без да знае, е спасил живота на капитан Каин.

— Нямах представа, че са се срещали на бойното поле — каза младият глас.

— Те също — отвърна Тадиъс Коен. — Това се установи едва след смъртта им.

— Изумително. Кажете, господин Коен, кой ще бъде главен попечител на фондацията?

— Професор Луиджи Ферпоз.

През следващата година банка „Лестър“ и хотелска верига „Барон“ поставиха нови рекорди — Ричард се утвърди като една от главните сили на Уолстрийт, а Флорентина направи обиколка на новите си хотели в Средния изток и Африка. Крал Еробо даде банкет в нейна чест, когато пристигна в Намбаве, и макар да обеща да построи хотел в столицата, Флорентина не се впусна в обяснения защо „Лестър“ не е сред банките, отпуснали поредния заем на кралството.

Уилям се представи много добре през първата си година в „Сейнт Пол“ и показа същия математически талант, какъвто имаше и баща му. Тъй като учителят им бе един и същ, баща и син гледаха да не питат за сравнения. Анабел не напредваше толкова бързо, макар че

учителят ѝ призна, че има подобрения — въпреки че се бе влюбила в Боб Дилан.

— Кой е Боб Дилан? — попита Флорентина.

— Не зная — каза Ричард. — Каза ми, че за нея той бил това, което е бил Синатра за теб преди двадесет и пет години.

На шестата си година като председател на управителния съвет на веригата Флорентина откри, че започва да се повтаря. Ричард сякаш винаги успяваше да намери нови предизвикателства, а Джани ди Феранти контролираше доста добре веригата магазини и не си правеше труда да я пита нещо различно от това къде да праща чековете. Групировката „Барон“ бе толкова ефективна, а управителният ѝ тръст — толкова компетентен, че никой не се разтревожи, когато една сутрин Флорентина не се появи в кабинета си.

Вечерта, докато Ричард седеше в червеното кожено кресло до камината и четеше „Убийство за един милиард долара“, тя изрази гласно чувствата си.

— Омръзна ми.

Ричард не коментира.

— Време е да направя с живота си нещо друго от това да градя върху основите на баща си — добави тя.

Ричард се усмихна, без да вдига глава от книгата.

25.

— Познай от три пъти кой се обажда.

— Имам ли право на джокери? — попита Флорентина, раздразнена, че познава гласа, но не може да го свърже с конкретен човек.

— Добре изглеждащ, интелигентен и национален идол.

— Пол Нюман.

— Студено. Пробвай пак.

— Робърт Редфорд.

— Още по-студено. Последен опит.

— Трябва ми втори джокер.

— С ужасен френски, много по-добър английски и все така влюбен в теб.

— Едуард. Едуард Уинчестър. Глас от миналото... само дето не се е променил ни най-малко.

— Ще ти се. Вече съм над четиридесет, а между другото, догодина и ти ставаш на толкова.

— Как е възможно? Та нали тази година навърших двадесет и четири?

— Какво, пак ли?

— Не, замразиха ме за петнадесет години.

— Не и според това, което чета за теб. Справяш се все по-успешно и по-успешно.

— А ти?

— Съдружник съм в една адвокатска кантора в Чикаго — „Уинстън и Строун“.

— Женен?

— Не, реших да те чакам.

Флорентина се разсмя.

— Ако ти е трябвало толкова време да се обадиш и да ми предложиш ръката си, знай, че съм семейна от повече от петнадесет години и имам син на четиринадесет и дъщеря на дванадесет.

— Добре де, тогава няма да ти правя предложение, но въпреки това искам да те видя. По личен въпрос.

— Личен въпрос? Звучи интригуващо.

— Ако другата седмица дойда до Ню Йорк, ще се съгласиш ли да обядваме заедно?

— С удоволствие. — Флорентина прелисти работния си календар. — Какво ще кажеш за следващия вторник?

— Става. Какво ще кажеш за един часа в „Четири сезона“?

— Там съм.

Флорентина затвори и се облегна в креслото си. С изключение на коледните картички и някои нередовни писма, не поддържаше почти никакви връзки с Едуард през последните шестнадесет години. Отиде до огледалото. Около очите и устата ѝ бяха започнали да се появяват първите малки бръчки. Застана настрани, за да се увери, че фигурата ѝ е все така стройна. Не се чувстваше остаряла. Наистина, имаше дъщеря, която караше младежите по улицата да спират и да се обръщат, и син на тийнейджърска възраст, когото трябваше да държи под око. Не беше честно. Ричард не изглеждаше на четиридесет — по слепоочията му се бяха появили няколко бели косъма и косата му може би изглеждаше малко оредяла, но иначе бе точно толкова жилав и пъргав, колкото в деня на първата им среща. Възхищаваше му се, че все още намира време да играе скуош два пъти седмично в харвардския клуб и да свири на чело през повечето уикенди. Обаждането на Едуард я накара за първи път да се замисли за средната възраст. Ама че ужас. А след нея трябваше да мисли за смъртта. Тадиъс Коен бе починал миналата година; от неговото поколение бяха останали само майка ѝ и Кейт Каин.

Опита се да докосне пръстите на краката си и не успя, затова потърси утеха и подкрепа в месечните отчети на „Барон“. Лондон все още не носеше достатъчно печалба, макар че хотелът заемаше едно от най-добрите места на „Мейфеър“. Англичаните успяваха да комбинират някак си исканията за баснословни заплати с високата безработица и липсата на достатъчно персонал. Наложиха се да изхвърлят почти цялата управа на хотела в Рияд заради кражба, а полското правителство все още не позволяваше износа на конвертируема валута извън страната. Но независимо от тези дребни

проблеми, всеки от които можеше да се разреши от екипа ѝ, компанията беше в добра форма.

Флорентина бе заявила на Ричард, че печалбите на „Барон“ ще надхвърлят четиридесет и един милиона за 1974 година, докато в „Лестър“ щяха да се радват, ако направят и осемнадесет. Ричард обаче предрече, че печалбите на „Лестър“ ще надминат тези на веригата. Тя се престори, че гледа презрително на финансовите му прогнози, но знаеше, че те рядко се оказват погрешни.

Телефонът звънна пак. Джани ди Ферпозе се интересуваха дали не иска да види новата колекция за ревюто в Париж, така че старият ѝ съученик излезе от главата ѝ до един часа на следващия вторник.

Пристигна в „Четири сезона“ няколко минути след уречения час, облечена в една от новите рокли на Джани — средно дълга бутилковозелена коприна с жилетка без ръкави. Чудеше се дали ще познае Едуард. Заизкачва се по широкото стълбище и видя, че я чака на горния край. Дълбоко в себе си се надяваше да е остарял като нея.

— Едуард! — извика тя. — Изобщо не си се променил!

Той се разсмя.

— Сериозно — подразни го Флорентина. — Винаги съм си падала по побелелите, а и килограмите ти отиват. Не съм очаквала по-малко от един изтъкнат адвокат от родния ми град.

Той я целуна по двете бузи, хвана я под ръка и тръгнаха след оберкелнера към масата си. Там вече ги очакваше бутилка шампанско.

— Шампанско! Колко мило. Какво празнуваме?

— Просто това, че сме отново заедно, скъпа. — Едуард забеляза, че Флорентина сякаш потъна в размисъл. — Всичко наред ли е?

— Да. Просто се сетих как седях на пода в училището и плачех, когато откъсна лапата на Франклин Д. Рузвелт и изля мастилницата си върху главата му.

— Заслужаваше си го — беше ужасна малка фукла. Виж, ФДР не го заслужаваше. Горкото мече. Още ли го пазиш?

— Разбира се. Настанил се е в спалнята на дъщеря ми. И тъй като тя успя да запази останалите му лапи невредими, следва да призная, че Анабел се справя с младите мъже далеч по-добре от мен.

Едуард се разсмя.

— Ще поръчваме ли? Имам да ти казвам много неща. Забавно беше да следя кариерата ти по телевизията и вестниците, но искам да разбера дали си се променила.

Флорентина си поръча съомга и салата, а Едуард се спря на ребърца с аспержи.

— Заинтригува ме.

— С какво? — не разбра Едуард.

— Защо един чикагски адвокат е прелетял чак до Ню Йорк, за да се срещне с някаква хотелиерка?

— Не съм тук като чикагски адвокат и нямам никакъв интерес да разговарям с хотелиери. Идвам като касиер на Демократическата партия за окръг Кук.

— Миналата година дарих сто хиляди долара на демократите в Чикаго — каза Флорентина. — А, между другото, Ричард дари също толкова на нюйоркските републиканци.

— Не искам парите ти, Флорентина, макар и да знам, че подкрепяш окръга при всеки избори. Искам теб.

— Я, това е нещо ново — ухили се тя. — Напоследък мъжете престанаха да ми казват подобни неща. Знаеш ли, Едуард — вече сериозно продължи Флорентина, — през последните години съм толкова затрупана с работа, че едва имам време да гласувам, да не говорим за личното ми участие в кампаниите. А освен това след „Уотъргейт“ Никсън ми стана съвсем отвратителен, Егню — по-зле и от него, а тъй като Мъски не се кандидатира, ми остава единствено Джордж Макгъвърн, който изобщо не ми е любимец.

— Но несъмнено...

— Освен това имам съпруг, две деца и се грижа за компания с капитал двеста милиона долара.

— И какво смяташ да правиш през следващите двадесет години?

Тя се усмихна.

— Да увеличи капитала на милиарди.

— Или с други думи, да се повтаряш. Съгласен съм с теб за Макгъвърн и Никсън — единият е прекалено добър, а другият — прекалено лош, а не виждам на хоризонта никой, който да ме грабне.

— Да не би да искаш да се кандидатирам за президентските избори през седемдесет и шеста?

— Не. Искам да се кандидатираш за Конгреса като представител на Девети избирателен окръг.

Флорентина изпусна вилицата си.

— Доколкото си спомням длъжностната характеристика, става въпрос за осемнадесетчасов работен ден, четиридесет и две хиляди долара годишна заплата, отказ от семейния живот, а избирателите ти имат право да се отнасят с теб толкова грубо, колкото си поискат. И най-лошото — задължително трябва да живееш в избирателния си район.

— Не е чак толкова зле. „Барон“ се намира в Девети окръг, а освен това става въпрос само за първа крачка.

— Към какво?

— Към Сената.

— Където целият щат може да се отнася грубо с теб.

— А след това към президентския пост.

— Където ще се присъедини и останалият свят. Едуард, не сме в началното училище и не разполагам с два живота, с единия от които да се занимавам с хотелите, а с втория...

— А с втория да върнеш част от онова, което си взела от другите.

— Това беше грубо, Едуард.

— Да, зная. Извинявам се. Но винаги съм вярвал, че можеш да играеш роля в националната политика, както го направи веднъж, и имам чувството, че моментът е настъпил — особено след като се убедих, че не си се променила.

— Но не съм се занимавала от години с политика дори на квартално ниво, да не говорим за национално.

— Флорентина, и двамата прекрасно знаем, че повечето хора в Конгреса нямат нито твоя опит, нито интелекта ти. Като се замислиш, същото се отнася и за повечето президенти.

— Поласкана съм, Едуард, но не и убедена.

— Е, ще ти кажа, че групата в Чикаго е убедена, че трябва да се върнеш у дома и да се кандидатираш за Девети район.

— Старото място на Хенри Осбърн?

— Да. Демократът, който спечели мястото на Осбърн през петдесет и четвърта, след тази сесия се оттегля. Кметът Дейли търси силен кандидат, способен да бие всеки републиканец.

— Жена? При това полякия?

— Която според „Тайм“ се нарежда на трето място по състояние след Джаки Кенеди и Маргарет Мийд.

— Ти си се побъркал, Едуард. На кого му е нужно това?

— Подозирам, че на теб самата. Отдели ми само един ден, ела в Чикаго и се срещни с хората, които те искат. Изрази със свои думи мнението си за бъдещето на страната. Можеш ли да направиш поне това за мен?

— Добре, ще помисля и ще ти се обадя след няколко дни. Но те предупреждавам — Ричард ще си помисли, че съм се смахнала.

Оказа се, че греши с последното си твърдение. Ричард се прибра късно вечерта след пътуване до Бостън и на закуска ѝ каза, че е говорила насън.

— Какво казах?

Ричард я погледна.

— Нещо, което винаги съм подозирал.

— И какво е то?

— „Мога ли да си позволя да се състезавам“?

Флорентина не отговори.

— Защо Едуард толкова много настояваше да се срещнете на обяд?

— Иска да се върна в Чикаго и да се кандидатирам за Конгреса.

— Значи това е причината. Е, Джеси, на твоє място бих си помислил сериозно върху подобна оферта. Откакто те познавам, все мърмориш, че компетентните жени не се допускат в политиката. И винаги говориш без заобикалки за качествата на онези, които стават публични личности. Сега можеш да спреш да се оплакваш и да направиш нещо по въпроса.

— А „Барон“?

— Фамилията Рокфелер успя да оцелее, когато Нелсън стана губернатор. Няма съмнение, че и фамилията Каин ще се оправи някак си. Във всеки случай, във веригата в момента работят двадесет и седем хиляди души, така че предполагам, че ще успеем да ти намерим десетина заместници.

— Благодаря, господин Каин. Но как да живея в Илинойс, когато вие сте в Ню Йорк?

— Лесна работа. Ще летя до Чикаго всеки уикенд. Всяка сряда вечер ще се връщам в Ню Йорк и тъй като Керъл се съгласи да остане, това няма да създаде неудобства на децата. А когато те изберат, ще сменя курсовете до Вашингтон.

— Говорите така, сякаш сте го обмислили предварително, господин Каин.

Флорентина отлетя за Чикаго седмица по-късно и Едуард я посрещна на летището. Валеше, а вятърът духаше толкова силно, че дори Едуард, стиснал големия чадър с двете си ръце, едва успя да я защити.

— Сега знам защо искам да се върна в Чикаго — каза тя, като се пъхна в колата, цялата измръзнала и мокра до кости.

На път за града Едуард набързо ѝ разказа за хората, с които ѝ предстоеше да се срещне.

— Всички до един са заклетни партийни активисти и само са чели за теб или са те виждали по телевизията. Ще се изненадат, като видят, че имаш две ръце, два крака и глава също като тях.

— Колко души се очакват за срещата?

— Шейсетина. Най-много седемдесет.

— И искаш от мен само да застана пред тях и да им кажа с няколко думи мнението си за политическия живот?

— Да.

— След което съм свободна да си вървя вкъщи?

— Щом така искаш.

Колата спря пред щабквартирата на Демократическата партия в окръг Кук на Рандълф стрийт и Флорентина бе посрещната от някоя си госпожа Каламич — пълна непретенциозно изглеждаща жена, която я въведе в главната зала. Флорентина се стъписа, когато видя, че е пълна с хора — имаше дори правостоящи. Докато влизаше, започнаха да ѝ ръкопляскаат.

— Каза ми, че има само петдесетина души, Едуард — прошепна му тя.

— И аз съм не по-малко изненадан. Очаквах най-много седемдесет, а не над триста.

Флорентина се изнерви, докато я запознаваха с членовете на изборния комитет и я водеха към сцената. Седна до Едуард, като много добре си даваше сметка колко студена е залата и колко много хора има в нея. Хора с много надежда в очите, радващи се на капка от привилегиите, които тя смяташе за дадености. Колко много се различаваше това помещение от заседателната зала на собствения ѝ управителен съвет, в която се събираха хора със скъпи костюми, хора, за които бе съвсем обичайно да си поръчват мартини преди вечеря. За първи път в живота си се почувства едва ли не засрамена от богатството си. Надяваше се, че не ѝ личи.

Едуард стана от стола си и заяви:

— Дами и господа, за мен е чест тази вечер да ви представя една жена, която си спечели уважението и възхищението на целия американски народ. Тя изгради една от най-големите финансови империи на света и вярвам, че би могла да направи и политическа кариера с не по-малки мащаби. Искрено се надявам политическата ѝ кариера да започне тази вечер и от тази зала. Дами и господа — госпожа Флорентина Каин.

Флорентина нервно се изправи. Искаше ѝ се да бе отделила повече време за подготовката на речта си.

— Благодаря, господин Уинчестър, за любезните ви думи. Чудесно е да се върна отново в родния Чикаго и съм благодарна, че толкова много хора са излезли в студа и дъжда заради мен.

— Подобно на вас, аз също се чувствам предадена от сегашните политически лидери — продължи тя. — Вярвам в една силна Америка и ако изляза на политическата сцена, ще се посветя изцяло на онова, което Франклин Д. Рузвелт изрече в този град преди повече от тридесет години: „Не може да има по-голямо призвание от службата на обществото“.

Осмели се да огледа залата.

— Баща ми пристигнал в Чикаго като имигрант от Полша и едва в Америка успя да постигне успеха, към който се стремеше. Всеки от нас трябва да изиграе своята роля за съдбата на обичаната ни родина и никога няма да забравя вашия жест да ме поканите за свой кандидат. Бъдете сигурни, че никак не ми бе лесно да взема окончателното си решение. Не съм подготвила специална реч и затова предпочитам да отговарям на въпросите, които смятате за най-важни.

Седна под ентусиазираните аплодисменти на всички присъстващи. Когато залата утихна, Флорентина започна да отговаря на въпроси от всякакво естество, вариращи от мнението ѝ за американските бомбардировки в Камбоджа до легализирането на аборта и от аферата „Уотъргейт“ до енергийната криза. За първи път ѝ се случваше да присъства на събрание, без да разполага с всички факти и цифри, и се изненада колко сигурна се чувства по толкова много теми. След като час по-късно отговори и на последния въпрос, тълпата стана — скандираше: „Каин в Конгреса“ и не млъкна, докато тя не слезе от подиума. Това бе един от редките моменти в живота ѝ, когато не знаеше какво да направи. За щастие, на помощ ѝ се притече Едуард.

— Знаех, че ще те харесат — каза той, очевидно зарадван.

— Но аз бях ужасна — опита се да надвика шума тя.

— В такъв случай с нетърпение чакам да те видя в по-добра форма.

Едуард ѝ помогна да слезе от подиума и хората тръгнаха към нея. Един блед мъж в инвалидна количка успя да се приближи и я докосна по ръката. Тя се обърна.

— Това е Сам — каза Едуард. — Сам Хендрик. Изгуби двата си крака във Виетнам.

— Госпожо Каин — каза инвалидът, — сигурно не ме помните. Навремето двамата лепяхме пликове в тази зала за Стивънсън. Ако решите да се кандидатирате за Конгреса, двамата с жена ми ще работим денонощно, за да успеете. Мнозина от нас винаги са вярвали, че някой ден ще се върнете и ще станете наш представител.

Съпругата му, която стоеше зад количката, кимна и се усмихна.

— Благодаря — отвърна Флорентина. Обърна се и се опита да тръгне към изхода, но пътят ѝ бе блокиран от протегнатите ръце на многобройните ѝ доброжелатели. На изхода отново бе спряна, този път от момиче на около двадесет и пет години.

— Живях във вашата стая в Радклиф и също като вас един ден стоях и слушах президента — Кенеди. Америка се нуждае от нов Кенеди. Защо той да не бъде жена?

Флорентина зяпна пламенното, напрегнато младо лице.

— Завърших и сега работя в Чикаго — продължи момичето, — но в деня на изборите хиляди студенти от Илинойс ще излязат на

улицата да разберат дали сте избрана.

Флорентина се опита да научи името ѝ, но тълпата я избута. Накрая Едуард успя да я измъкне до очакващата кола, която ги откара до летището. По време на пътуването не каза нито дума. Когато стигнаха на летището, чернокожият шофьор изскочи и ѝ отвори вратата. Тя му благодари.

— За мен е удоволствие, госпожо Каин. Искам да ви благодаря за позицията ви към моите събратя от Юга. Няма да забравим, че вие поведохте нашата борба за равностойно заплащане и че всички хотели в страната трябваше да ви последват. Надявам се да имам шанса да гласувам за вас.

— Благодаря — пак каза Флорентина и се усмихна.

Едуард я отведе до терминала и я изпрати до вратата за заминаващи.

— Благодаря, че дойде, Флорентина. Моля те да ме уведомиш какво си решила. — Той замълча за момент. — Ако решиш, че не можеш да продължиш, ще те разбере.

Целуна я леко по бузата и си тръгна.

По време на обратния полет Флорентина седеше и си мислеше за случилото се и за това колко неподготвена се бе появила на срещата. Искаше ѝ се баща ѝ да можеше да присъства в залата и да я види с очите си.

Стюардесата я попита дали желае нещо за пиене.

— Не, благодаря ви.

— Мога ли да направя нещо друго за вас, госпожо Каин?

Флорентина я погледна, изненадана, че младото момиче знае името ѝ.

— Работих в един от вашите хотели.

— Къде?

— В Детройт. Винаги са били предпочитаният избор за стюардесите. Ако Америка се управляваше, както се управляват хотелите ви, нямаше да сме в сегашното положение — каза момичето и продължи по пътеката.

Флорентина прелисти броя на „Нюзуик“. Под голямото заглавие „Докъде се простира «Уотъргейт»?“ се мъдреха снимките на Ерлихман, Халдеман и Дийн. Тя ги погледа известно време, след което

затвори списанието. На корицата имаше снимка на Ричард Никсън. Текстът под нея гласеше: „Кога президентът е научил?“.

Пристигна на Шестдесет и четвърта улица малко след полунощ. Ричард седеше в червеното кресло до камината. Стана да я посрещне.

— Е, помолиха ли те да се кандидатираш за президент на Съединените щати?

— Не. Но как ти се струва конгресдама Каин?

На следващия ден звънна на Едуард и му каза:

— Съгласна съм да запишете името ми като кандидат на Демократическата партия за Конгреса.

— Благодаря ти. Трябва да се опитам да изразя мислите си попълно, но засега — благодаря ти.

— Едуард, мога ли да знам кого щяхте да издигнете, ако бях отказала?

— Натискаха мен. Но им казах, че имам предвид по-добър кандидат. И съм сигурен, че този път ще се вслушваш в съвети, дори ако станеш президент.

— Така и не успях в училище.

— Аз успях, но сега отново ти служа.

— Откъде да започна, треньоре?

— Предварителните избори са през март, така че по-добре си запази всички уикенди отсега до есента.

— Вече съм го направила, започвайки от този. Коя беше младата жена от Радклиф, която ме спря на изхода и говореше за Кенеди?

— Джанет Браун. Въпреки възрастта си е сред най-уважаваните дейци в градския отдел по хуманитарните въпроси.

— Имаш ли телефонния ѝ номер?

През седмицата Флорентина уведоми управителния съвет за решението си. Ричард бе назначен за съпредседател на компанията и избраха двама нови директори.

Флорентина се обади на Джанет Браун и ѝ предложи работа като своя помощничка. За нейна радост, Джанет веднага прие. След това тя добави две нови секретарки към екипа си, които да отговарят само за

политическата работа. Накрая се обади в „Барон“ в Чикаго и се разпореди да оставят тридесет и осмия етаж свободен с предупреждението, че ще ѝ е нужен на разположение най-малко една година.

— Приемаме нещата сериозно, а? — подхвърли Ричард вечерта.

— Да. Ще трябва здравата да се потрудя, за да станеш Пръв джентълмен.

26.

— Очакваш ли силна опозиция?

— Нищо особено — каза Едуард. — Може да има един-двама кандидати, но тъй като комитетът е изцяло зад теб, единствените сериозни противници ще са републиканците.

— Знаем ли кой е най-вероятният им кандидат?

— Още не. Според шпионите ми основните кандидати са двама — Рей Бък, който явно е изборът на предишния лидер, и Стюарт Лайъл, който беше в градския съвет през последните осем години. Дватамата провеждат добри кампании, но това не е непосредственият ни проблем. Остава ни съвсем малко време и трябва да се съсредоточим върху Демократическата партия.

— Колко хора според теб ще гласуват на предварителните избори?

— Не знам със сигурност. Мога само да кажа, че има приблизително сто и петдесет хиляди регистрирани демократи и че гласуват обикновено между четиридесет и пет и петдесет процента. Така че можем да говорим за около седемдесет-осемдесет хиляди души.

Едуард разгъна голяма карта на Чикаго.

— Границите на избирателните райони са отбелязани с червено и минават от Чикаго авеню на юг до Евансътън на север и от Рейвънсуд на юг и Западната магистрала на запад до езерото на изток.

— Няма голяма промяна от времето на Хенри Осбърн, така че бързо ще си припомним нещата — каза Флорентина.

— Дано, защото главната ни задача е да накараме колкото се може повече демократи в района да те познават от пресата, рекламите, телевизията и публичните изяви. Всеки път, когато отворят вестниците си, включат радиото или гледат телевизия, Флорентина Каин да се оказва до тях. Избирателите трябва да имат чувството, че си навсякъде, и да вярват, че се интересуваш единствено от тях. Всъщност не може да има никакво по-важно мероприятие в Чикаго отсега до

деветнайсети март, на което да си позволиш да не присъстваш по един или друг начин.

— Става — каза Флорентина. — Вече установих щабквартирата си в „Барон“. За щастие, баща ми е бил така предвидлив да го построи в сърцето на района. Смятам да прекарвам уикендите там, а всеки друг свободен ден — у дома със семейството си. Е, откъде да започна?

— Свикал съм пресконференция за следващия понеделник в щаба на Демократическата партия. Кратка реч, въпроси и отговори, след което ще ги почерпим с кафе, така че да можеш да се срещнеш лично с ключовите фигури. И тъй като ти харесва да мислиш в движение, това ще ти се понрави.

— Някакъв конкретен съвет?

— Не, бъди просто себе си.

— Гледай да не съжаляваш после.

Преценката на Едуард се оказа вярна. След кратката встъпителна реч на Флорентина въпросите не закъсняха — бързи и многобройни. Едуард полугласно ѝ съобщаваше имената на журналистите.

Първият бе Майк Ройко от чикагския „Дейли Нюз“.

— Мислите ли, че е уместно една милионерка от Ню Йорк да се кандидатира в Девети избиращия район?

— Във връзка с това — каза Флорентина и се изправи, за да отговаря на въпросите, — трябва да заявя, че не съм нюйоркска милионерка. Родена съм в болница „Сейнт Люк“ и съм израснала на Риг стрийт. Баща ми, който е пристигнал в тази страна само с дрехите на гърба си, основа веригата „Барон“ точно тук, в Девети избиращия район. Вярвам, че трябва да правим всичко възможно, та всеки пристигнал тук имигрант — независимо дали от Полша, или от Виетнам — да има възможността да постигне същите резултати като баща ми.

Едуард посочи друг журналист.

— Смятате ли, че стремящите се към обществена служба жени са в неизгодно положение?

— Може би би трябвало да отговоря утвърдително на ограничен или зле информиран човек, но не и на интелигентния избиращия, за когото належащите проблеми са по-важни от предразсъдъците. Ако на

върщане към дома ви попаднете в автомобилна катастрофа, ще се замислите ли, ако докторът ви е жена? Надявам се в близко бъдеще въпросът за пола да стане точно толкова безпредметен, колкото въпросът за вероизповеданието. Днес ни се струва, че преди цял век хората питаха Джон Кенеди дали според него президентската институция трябва да се промени, защото е католик. Днес ми прави впечатление, че подобен въпрос никога не е повдиган във връзка с Теди Кенеди. Жените вече играят водещи роли в други страни. Голда Меир в Израел и Индира Ганди в Индия са само два примера. Смятам, че е тъжно, че в страна с население двеста и тридесет милиона души сред стотте сенатори няма нито една жена, а в Конгреса те са само шестнадесет от общо четиристотин тридесет и четиримата представители.

— Как се чувства съпругът ви от факта, че вие сте мъжът в семейството? — обади се без покана един от журналистите.

Разнесе се смях и Флорентина изчака отново да настъпи пълна тишина.

— Той е достатъчно интелигентен и преуспял, за да си задава подобни жалки въпроси.

— Каква е позицията ви по аферата „Уотъргейт“?

— Тъжен епизод от американския политически живот, който се надявам да остане завинаги в миналото, но никога да не се забравя.

— Смятате ли, че президентът Никсън трябва да подаде оставка?

— Това е въпрос на морално решение, което следва да бъде взето единствено от самия него.

— Щяхте ли да подадете оставка, ако бяхте на мястото му?

— Не би ми се наложило да влизам с взлом в ничии хотели. Вече притежавам сто четиридесет и три.

Избухналият смях и последвалите аплодисменти я накараха да се почувства малко по-уверена.

— Мислите ли, че президентът следва да бъде подложен на импийчмънт?

— По този въпрос трябва да се произнесе Конгресът въз основа на доказателствата на Следствената комисия, както и на записите от Белия дом — ако и когато президентът Никсън ги предаде. Но оставката на министъра на правосъдието Елиот Ричардсън, чиято

репутация никога не е била поставяна под въпрос, би трябвало да бъде предупредителен сигнал за общественото мнение.

— Какво е мнението ви за абортите?

— Няма да попадна в капана като сенатор Мейсън, който на същия въпрос миналата седмица отговори „Господа, това е удар под кръста“. — Флорентина изчака смехът да стихне, след което продължи с по-сериозен тон: — Аз съм католичка по рождение и възпитание, затова смятам, че нероденото дете следва да бъде под закрила. В същото време обаче смятам, че има ситуации, в които е и необходимо, и правилно от морална гледна точка квалифицираните доктори да могат да правят аборт.

— Бихте ли дали примери?

— Като очевиден пример може да послужи изнасилването, както и случаите, когато здравето на майката е застрашено.

— Това не е ли против учението на вашата църква?

— Така е, но винаги съм смятала, че църквата следва да бъде отделена от държавата. Всеки, който смята да се посвети на обществена работа, трябва да е готов по някои въпроси да застане на позиция, която не би се харесала на всички. Мисля, че Едмънд Бърк го е казал много по-добре, отколкото бих могла да го направя аз: „Вашият представител ви е длъжник не само с усърдието си, но и с решенията си. И ако ги взема според вашите изисквания, той не ви служи, а ви предава“.

Едуард усети ефекта от последните й думи и стана.

— Е, дами и господа журналисти, мисля, че е време да ви поканим на кафе. Така ще имате възможността да се срещнете лично с Флорентина Каин — макар да съм сигурен, че вече знаете защо смятаме, че тя е подходящият човек за представител на Девети избирателен район в Конгреса.

През следващия час Флорентина се изправи срещу още многобройни лични и политически въпроси. Някои от тях, ако й бяха зададени на четири очи или вкъщи, сигурно би определила като непристойни, но бързо се учеше, че не можеш да бъдеш публична личност и да се надяваш да запазиш личното си мнение по какъвто и да било въпрос. Когато си тръгна и последният журналист, тя се тръшна изнемоощяла в стола си. Не бе имала време да пийне дори глътка кафе.

— Бяхте страхотна — каза Джанет Браун. — Нали, господин Уинчестър?

Едуард се усмихна.

— Добра, не страхотна. Но вината е моя — не те предупредих, че има разлика между това да стоиш начело на частна компания и да се състезаваш за обществена длъжност.

— Какво намекваш? — изненада се Флорентина.

— Някои от тези журналисти са много влиятелни и разговарят със стотици хиляди души на ден чрез дописките си. Ще поискат да кажат на читателите си, че са се срещали лично с теб, а един-два пъти беше малко по-надменна от необходимото. А с човека от „Трибюн“ се отнесе направо грубо.

— Имаш предвид онзи, който попита за мъжа в семейството ли?

— Да.

— И какво трябваше да кажа?

— Просто трябваше да го обърнеш на шега.

— Не беше смешно, Едуард. И той беше онзи, който се държа грубо.

— Може би, но не той се кандидатира, а ти. Затова може да каже каквото му хрумне. И никога не забравяй, че повече от половин милион души в Чикаго ежедневно четат дописките му, а сред тях са и повечето от твоите гласоподаватели.

— Значи искаш да правя компромиси със себе си?

— Не, искам да бъдеш избрана. Попаднеш ли в Конгреса, ще можеш да докажеш на всички, че не са сбъркали, като са гласували за теб. Но точно в момента си непозната стока с много въпросителни. Ти си жена, при това полякиня и милионерка. Подобна комбинация като едното нищо ще избути на преден план всички видове предразсъдъци и завист у обикновените хора. Начинът да им се противопоставиш, е винаги да бъдеш остроумна, приятна и интересуваша се от онези, които не могат да се похвалят с придобивки като твоите.

— Едуард, ти би трябвало да се кандидатираш, не аз.

Едуард поклати глава.

— Флорентина, знам, че ти си точният човек, но сега разбирам, че ще ти е нужно малко време да свикнеш с новата обстановка. Слава богу, винаги си се учела бързо. Между другото, нямам нищо против мненията, които изказа толкова гръмогласно. Но тъй като виждам, че

си падаш по цитирането на държавни люде от миналото, не забравяй коментара на Джеферсън по отношение на Адамс: „Не можеш да изгубиш гласове с реч, която не си произнесъл“.

Едуард отново се оказа прав — на следващия ден отзивите за Флорентина в пресата бяха смесени, а репортерът от „Трибюн“ я нарече най-долнопробния и опортюнистично настроен политически авантюрист, имал нещастieto да се пробва в политиката — нима Чикаго не можел да намери по-достоеен кандидат сред гражданите си? В случая той лично би предложил за първи път в живота си всички да гласуват за републиканците. Флорентина бе ужасена и бързо свикна с факта, че журналистическото самолюбие понякога е по-чувствително дори от това на политиците. По пет дни седмично работеше в Чикаго, срещаше се с хора, даваше интервюта, появяваше се по телевизията и по благотворителни мероприятия и повтаряше всичко отново и отново, когато срещаше Ричард. Дори Едуард започна да се чувства уверен, че нещата тръгват в желаната посока. И тогава дойде първият удар.

— Ралф Брукс? Кой по дяволите е Ралф Брукс? — попита Флорентина.

— Местен адвокат, много умен и много амбициозен. Винаги съм си мислил, че целта му е била Министерството на правосъдието, но изглежда, греша. Чудя се кой ли го е уговорил да се кандидатира?

— Сериозен кандидат ли е?

— Определено. Местно момче, завършило Чикагския университет, след което специализирало в Йейл.

— Възраст?

— Трийсет и нещо.

— И естествено изглежда добре, нали?

— При това много — отвърна Едуард. — Когато се изправи в съда, всяка жена от съдебните заседатели иска той да е победител. Винаги гледам да избягвам пряк сблъсък с него, стига да мога.

— Няма ли този олимпиец никакви недостатъци?

— Естествено, че има. Всеки адвокат в този град неминуемо има врагове. Зная със сигурност, че кметът няма да се зарадва особено на кандидатурата му, тъй като Ралф Брукс е пряк конкурент на сина му.

— И какво би следвало да правя с него?

— Нищо — каза Едуард. — Ако те питат, просто давай стандартния отговор — това е демокрация в действие и нека най-

добрият — или добрата — да победи.

— Но той издига кандидатурата си само пет седмици преди предварителните избори.

— Понякога това може да бъде и хитра тактика. Надява се, че си на края на силите си. Хубавото от цялата работа е, че така господин Брукс ще избие всякакво самодоволство у нашите хора. Сега всички ще знаят, че битката зависи от тях — а това е добра тренировка, когато дойде време да се изправим срещу републиканците.

Флорентина се почувства по-добре от уверения тон на Едуард, макар че по-късно той призна на Джанет Браун, че битката щяла да бъде страховита. През следващите пет седмици Флорентина чудесно разбра колко точно страховита е. Където и да отидеше, оставаше с впечатлението, че Ралф Брукс е бил тук само преди минути. Всеки път, когато даваше изявление за пресата, се оказваше, че Ралф Брукс се е изказал по същия въпрос още снощи. Но с приближаването на предварителните избори тя се научи да играе по собствените му правила — и да го побеждава. Стана обаче така, че точно когато социологическите проучвания показваха, че отново си е възвърнала водещата позиция, Брукс изигра коз, който Флорентина не бе предвидила. Тя прочете подробностите на първа страница на „Чикаго Трибюн“.

„Брукс предизвиква Каин на дебат“ — гласеше заглавието. Тя знаеше, че с целия си опит в съда и кръстосаните разпити той ще е много силен опонент. Само минути след като вестникът излезе в продажба, телефоните в предизборния й щаб се подпалиха от въпроси на журналисти. Ще приеме ли предизвикателството? Или ще предпочете да го избегне? Нима жителите на Чикаго нямат право да видят как двамата кандидати обсъждат наболените въпроси? Джордж отбиваше атаките, докато Флорентина провеждаше спешно съвещание с Едуард. То продължи само три минути, след което написаха изявление и Джанет го прочете на всички интересуващи се.

„Флорентина Каин е поласкана от предложението на Ралф Брукс за публичен дебат и го очаква с нетърпение.“

Едуард избра представител, който да уговори с директора на щаба на Брукс подробностите около мястото и времето на дебата.

Двете страни се съгласиха да се срещнат във вторник преди предварителните избори; дебатът щеше да се проведе в еврейския

център „Бърнард Хоровиц“ на улица „Тухай“. Когато от местния филиал на Си Би Ес се съгласиха да отразят дебата, и двамата кандидати разбраха, че изходът от изборите по всяка вероятност ще зависи от представянето им. Флорентина отдели няколко дни в подготвяне на речта си и отговаряне на въпросите, с които я засипваха Едуард, Джанет и Ричард. Неволно си спомни за мис Тредголд и подготовката за стипендията „Улсън“.

Във вечерта на дебата залата на центъра беше претъпкана. Имаше много правостоящи и седнали по первазите на прозорците. Ричард долетя от Ню Йорк специално за случая и двамата с Флорентина пристигнаха половин час преди уреченото време. Тя мина през станалия вече обичаен ритуал на гримьорната, докато Ричард успее да си намери място на първия ред.

Когато излезе на подиума и зае мястото си, бе посрещната с гръмко ръкопляскане. Ралф Брукс пристигна секунди по-късно и присъстващите го поздравиха по абсолютно същия начин. Той отметна перчема си с добре заучен жест и тръгна към мястото си. Очите на всички жени бяха приковани в него — включително и очите на Флорентина. Председателят на конгресния комитет на Демократическата партия в Девети избирателен район ги поздрави с добре дошли, след което ги дръпна настрана и им обясни процедурата — встъпителна реч, отговори на задавани въпроси и заключителни изказвания. Двамата кимнаха; председателят просто повтаряше онова, което представителите им бяха уговорили преди дни. След това той извади от джоба си половиндоларова монета и Флорентина видя главата на Джон Кенеди. Председателят подхвърли монетата и тя избра тура. Кенеди я погледна отново.

— Ще говоря втора — без никакво колебание каза тя.

Без нито дума повече двамата се върнаха на подиума. Флорентина седна отдясно на Едуард, а Ралф Брукс зае мястото от лявата му страна. Точно в осем председателят удари звънеца и обяви началото на срещата.

— Господин Брукс ще говори пръв, след което думата има госпожа Каин. След това можете да задавате въпроси.

Ралф Брукс се изправи и Флорентина го погледна. Беше висок и красив. Трябваше да признае — ако някой режисьор си търсеше подходящ кандидат за ролята на президента, Ралф Брукс неминуемо би

я спечелил. Още щом произнесе първите си думи, тя разбра, че няма да ѝ се налага да пътува извън Чикаго, за да търси по-силен опонент. Брукс бе спокоен и самоуверен, а речта му — произнесена професионално, без ни най-малкото запъване.

— Дами и господа, другари демократи — започна той. — Днес заставам пред вас като ваш съгражданин, направил кариерата си тук, в Чикаго. Прадядо ми е роден в този град и в продължение на четири поколения фамилията Брукс се е занимавала със защита на закона в офисите на улица „Ласал“, винаги готова да служи с всичките си сили и възможности на съгражданите си. Днес издигам кандидатурата си за ваш кандидат за Конгреса с вярата, че народните представители винаги трябва да са от мястото, където са корените им. Не разполагам с огромните финансови средства на своя опонент, но затова пък съм посветил на този окръг сили и способности, които вярвам, че са по-важни от богатството.

Последва буря от аплодисменти, но Флорентина забеляза, че не всички го приветстват.

— От няколко години се опитвам да защитавам в съда вашите интереси по въпросите за ограничаването на престъпността, жилищните проблеми, обществения транспорт и здравеопазването. Сега търся възможност да изразя вашите интереси в Камарата на представителите на Съединените щати.

Флорентина слушаше с внимание всяка перфектно произнесена фраза и не се изненада, че когато Брукс седна на мястото си, аплодисментите бяха дълги и оглушителни. Едуард стана и направи кратко представяне на Флорентина. Когато приключи, тя се изправи — и изпита непреодолимото желание да избяга. Ричард ѝ се усмихна от първия ред и това върна увереността ѝ.

— Баща ми пристигнал в Америка преди повече от петдесет години — започна тя, — като беглец първо от германците, а след това и от руснаците. Изучил се в Ню Йорк и дошъл в Чикаго, където основал хотелската верига, начело на която имам честта да бъда — и това станало точно тук, в Девети избирателен район. Хотелска верига, която днес дава работа на двадесет и седем хиляди души във всеки американски щат. Когато баща ми бе в разцвета на кариерата си, той я загърби и отиде да се сражава отново с германците и се върна в Америка с медал за храброст. Аз съм родена в този град и училището

ми се намира само на километър от тази зала. И благодарение на полученото в Чикаго образование успях да постъпя в колеж. Сега се връщам с желанието да представлявам хората, които правят американската мечта нещо възможно.

Думите ѝ бяха посрещнати с гръмки аплодисменти, но Флорентина отново забеляза, че има и такива, които не се присъединяват.

— Надявам се, че кандидатурата ми няма да бъде спъната само заради това, че съм се родила в богато семейство. Ако това бе повод за дисквалификация, хора като Джеферсън, Рузвелт и Кенеди никога нямаше да заемат обществени постове. Надявам се, че кандидатурата ми няма да бъде спъната, защото баща ми бе имигрант. Защото ако беше така, тогава един от най-добрите кметове на този град, Антон Кермарк, никога не би могъл да стъпи в градския съвет. А ако причината е в това, че съм жена, тогава половината от американския народ би трябвало да бъде дисквалифициран наравно с мен.

Последва нов взрив от аплодисменти. Флорентина пое дълбоко дъх.

— Не се извинявам, че съм дъщеря на имигрант. Не се извинявам, че съм богата. Не се извинявам, че съм жена, и никога не бих тръгнала да се извинявам, че искам да представлявам жителите на Чикаго в Конгреса на Съединените щати.

Аплодисментите станаха оглушителни.

— Ако моето призвание не е да ви представлявам, ще подкрепя господин Брукс. Ако обаче ми се падне честта да бъда избрана за ваш кандидат, можете да сте сигурни, че ще се справя с проблемите на Чикаго със същата енергия и всеотдайност, с която направих от „Барон“ една от най-проспериращите хотелски вериги на света.

Флорентина седна под звука на нестихващите аплодисменти и погледна към съпруга си — той ѝ се усмихваше. Отпусна се за първи път и се загледа в залата. Някои хора дори бяха станали от местата си — е, тя си даваше сметка, че повечето от тях са членове на екипа ѝ. Погледна часовника — осем и двадесет и осем. Всичко бе изчислено перфектно. Всеки момент щеше да започне „За смях“, а по девети канал щяха да дават мач на „Чикаго Блек Хоукс“. През следващите няколко минути много хора щяха да натискат копчетата на

дистанционните. Ако се съдеше по намръщената му физиономия, Ралф Брукс идеално си даваше сметка за същото.

След въпросите (в които нямаше нищо изненадващо) и заключителните изказвания Флорентина и Ричард напуснаха залата, заобиколени от тълпа доброжелатели, и се върнаха в „Барон“. Там с трепет зачакаха пиколото да донесе първото издание на вестниците. Крайната присъда бе в полза на Флорентина. Дори „Чикаго Трибюн“ призна, че състезанието е било крайно оспорвано.

През оставащите три дни до изборите Флорентина обикаляше нагоре-надолу, ръкуваше се и извървя целия маршрут на парада в деня на св. Патрик, като буквално се плъосваше всяка вечер във ваната. Сутрин Ричард я будеше с чаша горещо кафе, след което цялата лудница започваше отново.

— Най-накрая дойде решаващият ден — каза Ричард.

— Точно навреме — отвърна Флорентина. — Не вярвам, че краката ми биха издържали всичко това отново.

— Не се страхувай. Всичко ще се реши довечера — каза Ричард иззад броя на „Форчън“.

Флорентина стана и облече обикновен син костюм от немачкаема материя — макар че в края на всеки ден се чувстваше напълно смачкана. Обу нещо, което мис Тредголд би нарекла „прилични обувки“ — беше износила два чифта само за времето на кампанията. След закуската двамата с Ричард отидоха до близкото училище и тя пусна бюлетина за Флорентина Каин. Това я накара да се почувства странно. Като регистриран в Ню Йорк републиканец, Ричард остана да чака отвън.

Избирателите бяха повече, отколкото бе предвидил Едуард. През този ден за Флорентина гласуваха 49312 души, а Ралф Брукс спечели 42972 гласа.

Флорентина Каин спечели изборите.

Кандидатът на Великата стара партия бе Стюарт Лайъл, който се оказа много по-лесен опонент от Ралф Брукс. Беше републиканец от старата школа — омаен и любезен, мразещ личната конфронтация.

Флорентина го хареса още в деня, когато се срещнаха, и не се съмняваше, че ако бъде избран, ще се посвети на района си с цялата си страст, но след оставката на Никсън на 9 август и извиненията на Форд за делата на бившия президент, демократите просто нямаше как да не победят.

Сред намиращите се на печелившата страна бе и Флорентина. Тя си осигури Девети избирателен район с повече от 27000 гласа пред републиканците. Ричард бе първият, който я поздрави.

— Скъпа, толкова се гордея с теб! — Той се усмихна дяволито. — Между другото, Марк Твен също би се гордял.

— Защо пък точно Марк Твен? — объркана го попита Флорентина.

— Защото именно той е казал: „Представете си, че сте идиот. Представете си също, че сте член на Конгреса. Всъщност повтарям се“.

Уилям и Анабел прекараха Коледа с родителите си във фамилната къща на Каин в Кейп Код. Флорентина се радваше, че може да прекара празниците с децата си, и срещата ѝ с тях бързо я зареди с нови сили.

Уилям, който бе почти на петнадесет, вече говореше за влизане в Харвард и по цял ден висеше над разни дебели учебници по математика, от които дори Ричард не разбираше нищо. Анабел прекара по-голямата част от празниците на телефона и говореше с приятелките си за момчета, докато на Ричард не му се наложи да ѝ обясни как точно телефонната компания „Бел“ печели парите си. Флорентина се опитваше да чете и покрай Анабел се налагаше да слуша отново и отново пуснатия на пълна мощност хит на Роберта Флак „Убивай ме бавно с тази песен“. На Ричард парчето му писна до такава степен, че започна да умолява дъщеря си да превключи проклетата станция. Тя се подчини и Ричард за пръв път чу една популярна песен, която със сигурност щеше да му харесва до края на живота му. Анабел с изненада видя майка си да се усмихва на стиховете, припявани от сякаш омагьосания ѝ баща:

*Ела си вкъщи, Джеси, на леглото има дупка,
там където спеше, Джеси, студено е сега,
Джеси, блусът...*

Когато коледната ваканция свърши, Флорентина отлетя за Ню Йорк заедно с Ричард. Отне ѝ една седмица, за да се запознае с отчетите на веригата и да се срещне с директорите на всички отдели, но накрая изпита задоволство, че се е запознала с всичко ставащо в нейно отсъствие.

През тази година бяха завършили хотелите в Брисбейн и Йоханесбург и бяха направили основни ремонти и преустройства на старите „Барони“ в Нашвил и Кливланд. В нейно отсъствие Ричард бе

забавил малко планираната програма, но въпреки това успя да завърши 1974 година с рекордната печалба от четиридесет и пет милиона долара. Флорентина нямаше никакви основания да се оплаква, особено като се имаше предвид, че „Лестър“ също показваше бавен, но сигурен ръст през годината.

Единственото ѝ безпокойство бе, че на Ричард започна да му личи възрастта. На челото и около очите му се появиха бръчки, причинени несъмнено от непрекъснатия стрес, на който бе подложен. Когато го гълчеше, че работи неприлично много (в последно време бе започнал да посяга по-рядко дори към челото), той шеговито ѝ отговаряше, че му се налага да извърви дълъг път, ако иска да стане Пръв джентълмен.

Конгресдамата Каин отлетя за Вашингтон в началото на януари. Беше изпратила там Джанет Браун още през декември, за да оглави съвещателния ѝ щаб и да се погрижи за предаването на поста от предшественика ѝ. Когато Флорентина дойде, всичко изглеждаше готово, чак до апартамента „Джордж Новак“ в местния „Барон“. През изминалата половин година Джанет се бе утвърдила като незаменима помощничка и Флорентина бе напълно готова за откриването на първата сесия на 94-тия Конгрес. Джанет разпредели годишната сума от 227270 долара, полагаща се на всеки конгресмен за издържане на екипа му. Бе изпълнила съвестно задачата си, като поставяше компетентността на сътрудниците пред възрастта им. Беше избрала лична секретарка на Флорентина — Луиз Дръмънд, юридически съветник, секретар за връзки с пресата, четирима юридически кореспонденти, натоварени със задачата да се проучват подробностите около отделните въпроси и да обработват пощата, две допълнителни секретарки и администратор. Освен тях Флорентина бе оставила трима помощници в изборителния си район начело с един опитен полски представител.

Флорентина получи стаи на седмия етаж на сградата „Лонгуърт“ — средната и най-старата от трите сгради на Долната камара. Джанет ѝ каза, че по-рано същите помещения били заемани от Линдън Джонсън, Джон Линдзи и Пит Маккლოსки. „Не чувай нищо лошо, не виждай нищо лошо, не казвай нищо лошо“ — коментира тя. Новите кабинети на Флорентина бяха само на двеста метра от Капитолия и винаги можеше да стигне до там през късия подземен проход, ако

времето бе лошо или ѝ се искаше да избегне вездесъщите организирани групи туристи.

Личният ѝ кабинет представляваше скромно помещение с масивна кафява конгресна мебелировка — дървено бюро, голямо кафяво кожено канапе, няколко тъмни неудобни стола и два шкафа със стъклени витрини. От вида, в който беше оставен, беше повече от ясно, че предишният обитател е бил мъж.

Флорентина бързо запълни лавиците с издания на различните щатски кодекси, Правилника на Конгреса, Ревизирияния статут на Илинойс с анотации от Хърд и шесттомната „Биография на Линкълн“ от Карл Сандбърг — едно от любимите ѝ четива въпреки партийната принадлежност на автора. След това окачи избрани лично от нея акварели върху еднообразните кремави стени, като се опита да прикрие дупките от пирони, останали от предишния обитател. На бюрото разположи снимка на семейството си, направена пред първия ѝ магазин в Сан Франциско, а когато откри, че всеки член на Конгреса има право да се грижи за растения от ботаническата градина, нареди на Джанет да получи максималния възможен парцел и да се погрижи всеки понеделник на бюрото ѝ да има свежи цветя.

Освен това поръча на помощницата си да украси главната канцелария по начин, който да бъде едновременно гостоприемен и достоен. Забрани окачването на свои портрети по какъвто и да било повод. Не ѝ харесваше как повечето от колегите ѝ изпълват приемните си с образите си и с гръмки напомняния на собственото си величие.

Не беше особено съгласна, но най-накрая склони да постави флага на Илинойс и държавния флаг зад бюрото си.

Следобеда преди началото на работата на Конгреса направи парти за семейството си и за помощниците в кампанията ѝ. Ричард и Кейт долетяха с децата, а Едуард дойде от Чикаго с майката на Флорентина и отец О'Райли. Флорентина бе изпратила стотина покани до приятели и поддръжници от цялата страна. И за нейна приятна изненада, на партито дойдоха над седемдесет души.

По време на празненството издърпа Едуард настрана и го покани да влезе в управителния съвет на „Барон“. Малко прекалил с шампанското, той прие и след това забрави за предложението, докато не получи писмо от Ричард, в което той потвърждаваше назначаването му и добавяше, че и за Флорентина би било ценно да има предвид две

мнения в управителния съвет и да се съсредоточи върху политическата си кариера.

Когато Флорентина и Ричард се озоваха в поредното огромно легло в „Барон“, той отново ѝ каза колко се гордее с постигнатото от нея.

— Не бих се справила без вашата подкрепа, господин Каин.

— Няма признаци да съм те подкрепял, Джеси, макар че с нежелание трябва да призная, че съм крайно доволен от победата ти. А сега трябва да наваксам с тези европейски прогнози, преди да изгася нощната лампа.

— Искане ми се да поукротиш малко темпото, Ричард.

— Не мога, скъпа. И двамата не можем. Тъкмо затова сме толкова добри един за друг.

— Аз добра ли съм за теб? — попита Флорентина.

— Накратко — не. Ако можех да се върна в миналото, щях да се ожения за Мейзи и да спестя пари от няколко чифта ръкавици.

— Боже мили, какво ли прави Мейзи сега?

— Още е в „Блумингдейл“. Оставила всякаква надежда за мен и се омъжила за някакъв пътуващ търговец, така че явно си оставам при теб. А сега мога ли да дочета този доклад?

Тя взе папката от ръцете му и я пусна на пода.

— Не, скъпи.

При откриването на първата сесия на 94-тия Конгрес спикерът Карл Албърт, облечен в мрачен тъмен костюм, зае мястото си на подиума, удари с чукчето и погледна към представителите, насядали в полукръг в зелените си кожени кресла. Флорентина се обърна и се усмихна на Ричард и децата си, които се бяха разположили в галерията. Когато огледа останалите си колеги в залата, веднага реши, че са най-зле облечените хора, които е виждала. Яркочервеният ѝ вълнен костюм по последната средно дълга мода се набиваше в очи и я караше едва ли не да изглежда подозрителна.

Спикерът помоли парламентарния капелан, преподобния Едуард Лач, да произнесе благословията. След нея последваха встъпителните речи на лидерите на двете партии и на спикера. Господин Албърт напомни на конгресмените, че речите им трябва да са кратки и да се

въздържат да вдигат шум в залата, когато техен колега говори. След това разпусна събранието и всички излязоха, за да се присъединят към някой от десетките приеми по случай първия работен ден.

— Това ли е цялата ти работа, мамо? — попита Анабел.

Флорентина се разсмя.

— Не, скъпа, това беше само откриване. Истинската работа започва от утре.

На следващата сутрин дори Флорентина бе изненадана. В пощата ѝ имаше сто шестдесет и една пратки, сред които четирите основни чикагски вестника, шест любезни писма от конгресмени, с които все още не се бе срещала, четиринадесет покани за сбирки на професионални асоциации, седем писма от групи по интереси, няколко покани да говори на събрания (някои в Чикаго, други — във Вашингтон), трийсетина от избиратели, две молби за включване в списъка с адреси, петнадесет резюмета от търсещи работа и бележка от Карл Албърт, в която се съобщаваше, че е записана в бюджетната комисия и комисията за дребния бизнес.

Пощата се оказа нищо в сравнение с безкрайните телефонни обаждания за какво ли не — от искания на нейна официална фотография до покани за интервюта за пресата. Вашингтонските репортери на чикагските вестници се обаждаха най-редовно, но Флорентина поддържаше тесен контакт и с вашингтонската преса, която винаги живо се интересуваше от всяка нова жена в Конгреса — особено такава, която не прилича на професионален борец. Бързо научи имената, които задължително трябваше да знае, включително тези на Максин Чешайър и Бети Бийл, както и на Дейвид Бродер и Джо Олсоп. Преди края на март беше дала интервю за „Поуст“, поместено на първата страница в модната притурка, а материал за нея се появи и във вашингтонското списание „Ню Старс он дъ Хил“. Отказваше безкрайните покани за участие в „Панорама“ и започна да се пита възможно ли е да намери подходящ баланс между придобиването на популярност, която би могла да използва в работата си, и посвещаването на цялото си работно време на медиите.

През следващите няколко седмици сякаш не правеше нищо друго освен да тича с всички сили, за да огрее навсякъде. Смяташе, че е изкарала късмет да бъде избрана от делегацията от Илинойс за член за могъщата бюджетна комисия — първият новобранец от много години,

на когото се падаше подобна чест, — но откри, че нищо не се оставя на шанса — получи една набързо написана бележка от кмета Дейли, на която пишеше само: „Длъжница сте ми“.

Намираше новия си свят за вълнуващ и интересен, но въпреки това всичко доста ѝ напомняше училищните години, когато търсеше из коридорите стаите на различни комисии, спринтираше по подземния проход към Капитолия за поредното гласуване, срещаше се с лобисти, четеше комюникета и подписваше хиляди писма. Идеята да се сдобие с машинка за подписи ѝ се струваше все по-примамлива.

Един възрастен колега от Чикаго я посъветва да праща веднъж на два месеца бюлетини до всичките сто и осемдесет хиляди домакинства, гласували за нея.

— Запомни, мила моя — добави той, — може да ти се стори просто като засипване на Девети район с купища хартия, но има само три начина да си осигуриш преизбирането — честност, писма и подписи.

Освен това посъветва Флорентина да отдели двама души от екипа си в Чикаго, за да събират всички статии от местните вестници, които по един или друг начин са свързани с избирателите. Така те започнаха да получават поздравителни писма по случай сватби, раждания, по-важни местни постижения, а откакто осемнадесетгодишните получиха право на глас — дори поздравления за победи на баскетболни мачове. Когато беше уместно, Флорентина винаги добавяше по два-три реда на полски и тихичко благодареше на майка си, че не се бе подчинила на заповедта на Авел да не ѝ говори на родния им език.

С помощта на Джанет, която винаги пристигаше в офиса преди нея и оставаше там, след като всички си тръгваха, Флорентина постепенно започна да се оправя с цялата бумащина и към 4 юли вече успяваше да контролира почти всичко. Все още не бе говорила пред Конгреса, а изявите ѝ на заседанията на комисиите се брояха на пръсти. Сандра Рийд, нейна колежка от Ню Йорк, я посъветва през първата половин година предимно да слуша, през втората — да мисли, а през третата — да се обаждат от време на време.

— А последната половин година? — попита Флорентина.

— Тогава ще водиш кампанията за преизбирането си — гласеше отговорът.

През уикендите Флорентина разказваше на Ричард как бюрократията разхищава парите на данъкоплатците и за безумната система, по която работи американската демокрация.

— Не беше ли избрана да се изправиш тъкмо срещу това? — поинтересува се той и погледна надолу към жена си, която седеше с кръстосани крака на пода пред него.

— Ще са нужни двадесет години, та нещо изобщо да се промени. Само си помисли — комисиите взимат решения, касаещи милиони долари, при положение че половината от членовете им гласуват без ни най-малка представа за какво точно, а другата половина дори не присъстват, а гласуват чрез свои представители.

— В такъв случай ще трябва да станеш председател на някоя комисия и да накараш членовете ѝ да си пишат домашните и да присъстват на заседанията.

— Не мога.

— Как така не можеш? — попита Ричард и най-сетне вдигна поглед от сутрешния си вестник.

— Председател на комисия се избира по старшинство, така че няма никакво значение кога достигаш върха на умствените си възможности. Щом някой е по-възрастен от теб, автоматично заема мястото. В момента има двадесет и две комисии и трима от председателите им са прехвърлили седемдесетте, а тринадесет са на повече от шейсет, което означава, че само шестима са по-млади. Изчислих, че мога да стана председател на бюджетната комисия на шейсет и осмия си рожден ден, стига да се задържа двадесет и осем години в Конгреса. Тоест, ако спечеля тринадесет поредни избора — изгубиш ли един-единствен, започваш отначало. Ето защо толкова много от южните щати избират в Конгреса новаци под трийсетте. Ако управлявахме „Барон“ по начина, по който се управлява Конгресът, отдавна да сме фалирали.

Флорентина бавно започваше да приема, че ще са ѝ необходими години, докато стигне върха на политическата стълбица, както и да разбира истината, че това катерене изисква продължителна тежка работа, известна като „жертване на личното време“. Съдействаш и получаваш, както бе подхвърлил председателят на комисията. Реши, че ако иска нещата да бъдат по-различни за нея, ще трябва да преодолее недостатъка, че е новак, с преимуществото си, че е жена.

Всичко стана по начин, който изобщо не бе планирала. През първата половин година не бе излизала да говори по време на сесия, макар че оставаше в залата с часове, гледаше как се водят дебатите и се учеше от опитните конгресмени, които умело използваха ограниченото си време. Когато видният републиканец Робърт К. Л. Бюканан обяви, че ще предложи добавка против аборта към новия финансов законопроект за отбраната, Флорентина реши, че е време да произнесе първата си реч.

Написа бележка до председателя с молба да ѝ бъде позволено да говори против предложението. Той ѝ отговори с любезна бележка, че ѝ желае късмет и че ще разполага само с пет минути.

Бюканан произнесе прочувствена реч пред смълчаната зала и използва петте си минути с опита на професионален депутат. Флорентина го определи като най-лошия пример за изкопаемо и добави няколко допълнителни бележки към изказването си. Когато Бюканан си седна, дадоха думата на Сандра Рийд, която направи силно и аргументирано изказване против добавката, макар че непрекъснато бе прекъсвана от шумни забележки от залата. Третият изказал се не допринесе с нищо към дебата, а просто повтори думите на Бюканан, колкото да си осигури вписването в протокола и появяването във вестникарските колонки. След това спикерът Албърт даде думата на „уважаемата дама от Илинойс“. Цялата разтреперана, Флорентина стана и отиде до мястото за изказване в центъра, като се мъчеше да скрие силното си вълнение.

— Господин спикер, трябва да се извиня на събранието, че първото ми изказване е изказване против направено предложение, но не мога да го подкрепя поради няколко причини.

И Флорентина заговори за ролята на майката, която иска да продължи професионалната си кариера. След това очерта причините, поради които Конгресът не би трябвало да приеме поправката. Ясно усещаше, че е нервна и често се запъва, а след минута забеляза, че Бюканан и изказалият се преди нея републиканец водят оживена дискусия. Това само окуражи някои от присъстващите да започнат да си приказват, а някои дори станаха, за да побъбрят с други колеги. Скоро шумът стана толкова силен, че Флорентина едва чуваше собствения си глас. Изведнъж, както бе по средата на поредното изречение, тя млъкна.

Спикерът удари с чукчето си и я попита дали преотстъпва времето си на някой друг.

Тя се обърна към Карл Албърт.

— Не, господин спикер, не желая да продължа.

— Но уважаемата представителка спря насред изречението...

— Така е, господин спикер, но виждам, че в тази височайша зала има хора, които се вълнуват повече от звука на собствените си гласове, отколкото от чуждата гледна точка. — Бюканан стана да протестира, но му бе направен знак да си седне. Надигна се ропот и представители, които никога досега не я бяха забелязвали, впериха поглед в нея.

Тя остана на трибуната, докато спикерът продължаваше да удря с чукчето. Когато залата най-сетне утихна, Флорентина продължи:

— Господин спикер, давам си сметка, че е необходимо да прекараш тук няколко години, преди да можеш да се надяваш да постигнеш нещо. Но не съм предполагала, че са нужни не по-малко години, за да могат някои да се научат на достатъчно добри маниери, че да изслушват останалите.

Отново се надигна буря от протести. Флорентина остана мълчалива на трибуната. Вече трепереше от главата до петите. Накрая спикерът въдвори ред.

— Приемам забележката на почитаемата представителка — каза той и изгледа свирепо двамата главни виновници, които се чувстваха доста неловко. — На няколко пъти в миналото съм споменава за този вреден навик. Нужен беше нов член на парламента да ни напомни колко безочливи и неучтиви сме станали. Може би уважаемата дама от Илинойс ще пожелае да продължи изказването си.

Флорентина провери докъде е стигнала. Камарата чакаше в пълно мълчание.

Канеше се да продължи, когато усети нечия уверена ръка върху рамото си. Обърна се и видя усмихнатата Сандра Рийд.

— Седни си. Направо им разгони фамилиите. Ако говориш сега, само ще развалиш ефекта, който създаде. Щом стане следващият изказващ се, незабавно напусни залата.

Флорентина кимна, преотстъпи оставащото си време и се върна на мястото си.

Спикерът Албърт даде думата на следващия представител и Флорентина тръгна към изхода заедно със Сандра Рийд. Когато

стигнаха вратата, Сандра я остави с думите:

— Браво. Оттук нататък се оправяй сама.

Флорентина не разбра какво искаше да ѝ каже, докато не излезе в кулоарите, където незабавно бе заобиколена от тълпа репортери.

— Бихте ли излезли навън? — попита я представителят на Си Би Ес.

Флорентина го последва и застана пред гората от телевизионни камери, репортери, прожектори и светкавици.

— Смятате ли, че Конгресът е непочтително място?

— Ще подкрепите ли защитниците на правото на аборт?

— Как бихте променили процедурата?

— Планирахте ли всичко това?

Към Флорентина заваляха въпрос след въпрос, а вечерта ѝ се обади Майк Мансфийлд, лидерът на Демократическата партия в Сената, за да я поздрави. Освен това получи покана от Барбара Уолтърс да участва в шоуто „Днес“.

На следващата сутрин от публикуваната във „Вашингтон Поуст“ версия на случилото се човек можеше да остане с впечатлението, че Флорентина едва ли не е обявила война. Ричард ѝ се обади, за да ѝ прочете текста под снимката ѝ в „Ню Йорк Таймс“: „В конгреса се появява храбра жена“. С напредването на деня стана очевидно, че конгресдамата Каин е станала прочута с това, че не е произнесла речта си. На следващия ден представителят от Пенсилвания Филис Милс я предупреди да избира внимателно темата на следващото си изказване, защото републиканците я дебнат и са решили да се реваншират на всяка цена.

— Май е по-добре да се откажа, докато имам преднина — каза Флорентина.

Когато фурорът постепенно утихна и в пощата ѝ вместо хиляда отново започнаха да се получават по обичайните триста плика на ден, Флорентина се зае да си изгради сериозна репутация. В Чикаго тя вече растеше благодарение на редовните ѝ посещения веднъж на всеки два месеца. Избирателите ѝ започнаха да вярват, че тя действително е в състояние да повлияе на събитията. Това я разтревожи, тъй като бързо бе научила с колко малко възможности за маневриране разполагат политиците извън установените правила. Знаеше обаче, че на местно ниво може да помага на хората, които просто бяха притиснати от

огромната бюрократична система. Реши да назначи още един човек в екипа си в Чикаго.

Ричард се радваше на успешната нова кариера на Флорентина и се стараеше да ѝ спестява колкото се може повече от рутинната работа, свързана с хотелската верига. Едуард Уинчестър също помогна доста, като пое върху себе си част от задълженията както в Ню Йорк, така и в Чикаго. В Чикаго той получи значително влияние в опушените помещения на кметството, когато кметът Дейли се сети, че се нуждае от ново поколение политически работници след президентските избори от 1972 година. Изглежда, старите поддръжници на Дейли започваха да се примиряват с бъдещето на Флорентина. Ричард бе повече от доволен от работата на Едуард като член на управителния съвет на „Барон“ и вече обмисляше дали да не го включи и сред директорите на „Лестър“.

Малко след края на първата си година в Конгреса Флорентина се оплака на Ричард, че скоро ѝ предстои нова предизборна кампания.

— Що за безумна система е да влизаш в Камарата на представителите само за две години! Тъкмо си свикнал с мястото, и трябва отново да изравяш и рециклираш предизборните плакати.

— А как би я сменила? — попита Ричард.

— Сенаторите например са в по-добра позиция — избират ги веднъж на шест години. Така че мисля, че мандатът за Камарата на представителите би следвало да се увеличи най-малкото на четири години.

Когато повтори оплакванията си на Едуард в Чикаго, той изрази съчувствието си, но отбеляза, че в нейния случай това няма особено значение, тъй като нито републиканците, нито демократите са в състояние да излъчат сериозен противник.

— Ами Ралф Брукс?

— Явно здравата се е насочил към Министерството на правосъдието, откакто наскоро се ожени. Може би заради общественото си положение жена му не иска да го вижда сред политиците във Вашингтон.

— Не вярвам — каза Флорентина. — Пак ще се появи.

През септември Флорентина отлетя до Ню Йорк и двамата с Ричард откараха Уилям до Конкорд в Ню Хампшир, за да започне петгодишното си обучение в „Сейнт Пол“. Колата бе пълна с повече стереоуредби, записи на „Роулинг Стоунс“ и уреди за гимнастика, отколкото с книги. Анабел учеше за първа година в „Мадейра“, за да може да е по-близо до майка си, но все още не показваше признаци, че иска да последва пътя на Флорентина и да продължи в Радклиф.

Флорентина бе разочарована, че единствените интереси на дъщеря ѝ сякаш са единствено към момчетата и купоните. През цялата ваканция тя нито веднъж не отвори дума за успеха си в училище и не прочете и една книга. Избягваше компанията на брат си, а понякога дори сменяше темата, когато в разговора се споменаваха името му. От ден на ден ставаше все по-очевидно, че завижда на постиженията на Уилям.

Керъл правеше всичко по силите си да я държи заета, но на два пъти Анабел не се подчини на баща си, а веднъж се върна от среща часове по-късно от уговореното.

За облекчение на Флорентина, дойде време Анабел да тръгне отново на училище — тя беше решила да не реагира остро на летните простъпки на дъщеря си. Надяваше се, че се дължат единствено на растежа и че скоро всичко ще отmine.

Борбата за оцеляване в мъжкия свят не бе нещо ново за Флорентина и тя започна втората си година в Конгреса с доста повече увереност в себе си. Животът около веригата „Барон“ бе малко по-спокоен в сравнение с политиката. В края на краищата тя бе председател на съвета, а Ричард винаги бе на нейна страна. Едуард побърза да отбележи, че малко повече борба няма да ѝ се отрази зле, когато дойде време да се изправи срещу нови опоненти. Когато я попита колко от колегите си смята за достатъчно способни, за да заемат място в управителния съвет на „Барон“, тя трябваше да признае, че са наистина малцина.

Втората година ѝ хареса много повече от първата, а и през нея имаше много повече важни събития. През февруари тя успешно подкрепи една поправка, според която излизащите в тираж под десет

хиляди бройки научни издания се освобождават от данъци. През април се противопостави на няколко постановления от проектобюджета на Рейгън. През май двамата с Ричард получиха покана за прием в Белия дом в чест на кралица Елизабет II. Но най-приятното от цялата година бе усещането, че за първи път наистина оказва влияние върху въпроси, засягащи всекидневния живот на избирателите ѝ.

Поканата, която ѝ достави най-голямо удоволствие, бе от министъра на транспорта Уилям Колмън да гледа как платноходите влизат в нюйоркското пристанище в чест на двестагодишнината от основаването на Съединените щати. Това ѝ напомни, че Америка също има история, с която може да се гордее.

Като цяло за Флорентина това бе ярка и запомняща се година. Единственото тъжно събитие бе смъртта на майка ѝ, която от месеци страдаше от дихателни проблеми. Вече повече от година Зофя се бе оттеглила от светския живот на Чикаго — точно когато името ѝ се срещаше във всяка светска хроника. Още през 1968 година, на революционното шоу на Ив Сен Лоран във Ветровития град, тя бе споделила с дъщеря си, че „Тази нова мода просто не става за жени на моята възраст“. След това започна рядко да се появява на по-важните благотворителни мероприятия и не след дълго името ѝ започна да изчезва от поканите с воден знак, използвани при подобни случаи. Тя часове наред с удоволствие слушаше истории за внуците си и често даваше по някой и друг майчински съвет, с който печелеше все по-голямото уважение на дъщеря си.

Флорентина настоя за скромно погребение. Докато стоеше до гроба с двете си деца и слушаше отец О'Райли, разбра, че вече никога няма да може да разчита на уединение, дори при смърт — светкавиците на фотоапаратите не преставаха да проблясват. А после пръстта покри дървения капак и последният представител на фамилията Розновски напусна този свят.

През последните седмици преди президентските избори Флорентина прекарваше по-голямата част от времето в Чикаго, като остави офиса във Вашингтон в ръцете на Джанет. След като представителят Уайън Хейс призна, че член от неговия екип получава по четиринадесет хиляди годишно, въпреки че не може да напише

нито дума на пищеца машина или да се оправя с телефоните, Джанет и Луиз повдигнаха въпроса за повишаване на заплатите.

— Да, но госпожица Рей осигурява на господин Хейс услуги, които все още не намирам за необходими в моя офис — отвърна Флорентина.

— Но проблемът е, че този офис е друг начин за постигане на същото — каза Луиз.

— Какво искаш да кажеш?

— Че непрекъснато ни се отправят предложения от представители, които ни мислят за поредните capitoлийски флърци.

— Колко представители са ти правили предложения, Луиз? — разсмя се Флорентина.

— Над двайсет.

— И колко от тях прие?

— Три — ухили се Луиз.

— А на теб колко пъти ти предложиха — обърна се Флорентина към Джанет.

— Три пъти.

— И колко пъти прие?

— Пак толкова.

Когато най-сетне престанаха да се смеят, Флорентина отсъди:

— Е, май Джоан Мондейл е права. Демократите правят със секретарките си онова, което републиканците правят с държавата. Добре, и двете ще получат повишаване на заплатите.

Едуард се оказа абсолютно точен в предвижданията си. Демократите не издигнаха друг кандидат и предварителните избори си бяха като триумфална обиколка. Стюарт Лайъл, който отново се кандидатира като представител на Републиканската партия, сами призна на четири очи, че няма особен шанс. Стикерите с надписи „Преизбери Каин“ сякаш бяха навсякъде.

Флорентина с нетърпение очакваше новата сесия на Конгреса с президент демократ в Белия дом. Републиканците бяха избрали Джери Форд след усилена битка с губернатора Рейгън, докато демократите се бяха спрели на Джими Картър — човек, за когото почти не бе чувала до предварителните избори в Ню Хампшир.

Битката между Форд и Рейгън не беше от особена полза за президента, тъй като хората още не му бяха простили за оправдаването на Никсън. В личен план Форд като че ли не можеше да избегне разните дребни и наивни грешки — като това да си удари главата във вратата на хеликоптера или да падне по стълбите на самолета. А по време на телевизионния дебат с Картър Флорентина направо се втрещи, когато Форд заяви, че в Източна Европа нямамо доминиране на Съветите.

— Кажи го на поляците — изсумтя тя на малкия екран.

Кандидатът на демократите също допусна доста грешки, но накрая на Ричард му се струваше, че ако образът на Картър като антивашингтонски настроен християнин евангелист се съпостави с проблемите, наследени от Форд поради връзките му с Никсън, това ще е достатъчно Картър да спечели изборите с минимална преднина.

— Защо тогава бях преизбрана с още повече гласове от първия път? — възрази Флорентина.

— Защото много републиканци гласуваха за теб, но не и за Картър.

— И ти ли беше сред тях?

— Позовавам се на Петата поправка^[1].

[1] Петата поправка към конституцията на САЩ дава право на обвиняемия да мълчи. — Бел.пр. ↑

28.

В деня на встъпване в длъжност семейство Каин гледаше как Картър произнася реч, в която не се усещаше харизмата на Кенеди и мъдростта на Рузвелт, но простото послание за християнската добродетел над всичко останало много точно отговори на моментното настроение. Америка се нуждаеше от обикновен, домашно скроен човек в Белия дом и всички му желяха да успее. Президентът Форд седеше от лявата му страна; президентът Никсън отсъстваше по неизвестни причини. Флорентина усети, че тонът на администрацията на Картър е заложен в думите:

— Днес няма да споделям или очертавам нови мечти, а по-скоро предпочитам да влея нова вяра в старата мечта. Научихме, че „повече“ не означава задължително „по-добре“; че дори нашата велика нация има граници на своите възможности и че не сме в състояние да отговорим на всички въпроси и да решим всички проблеми.

Вашингтонските тълпи бяха радостно изненадани и поласкани, когато новият президент, Първата дама и дъщеря им Ейми се хванаха за ръце и тръгнаха пеш по Пенсилвания авеню към Белия дом. Личеше си, че дори телохранителите от тайните служби не бяха подготвени за подобен разрыв с традицията.

— Танцъора тръгна — каза един от тях в микрофона си. — Бог да ни е на помощ, ако ни предстоят четири години спонтанни жестове.

Вечерта семейство Каин участва в едно от седемте „народни партита“ (както ги бе нарекъл Картър) по случай встъпването в длъжност. Флорентина бе облечена в нова рокля на Джани ди Феранти — бяла, със съвсем тънка златна нишка, която караше репортерските светкавици да не спират да проблясват. По време на празненството и двамата бяха представени на президента. На Флорентина ѝ се стори, че и насаме той е също толкова стеснителен, колкото и пред публика.

Откриването на работата на 95-ия Конгрес приличаше на първи учебен ден с всичките потупвания по гърба, ръкостискания, прегръдки и шумни разговори за това какво са правили представителите по време на почивката.

— Радвам се, че пак си спечелил.

— Трудна ли беше кампанията?

— Не си и представяйте, че ще успеете да си изберете собствен комитет, особено след смъртта на Дейли.

— Какво ще кажеш за речта на Джими?

Новият спикер Тип О'Нийл зае мястото си в центъра на подиума, удари с чукчето, призова за ред и всичко започна отначало.

Флорентина се бе придвижила две места напред в бюджетната комисия, след като един от представителите се бе оттеглил от политическия живот, а друг бе изгубил изборите. Сега разбираше каква е системата на работа на комисиите, но все още се страхуваше, че ще са нужни много години и няколко преизбирания, преди да е в състояние да даде някакви съществени приноси за каузите, които бе прегърнала. Ричард я бе посъветвал да се съсредоточи в област, в която ще може да получи повече публичност, и тя се колебаеше между темата за аборта и данъчната реформа. Съпругът ѝ не беше на мнение, че е много добре името ѝ да се свързва прекалено тясно с аборта. Флорентина принципно се съгласи, но това не ѝ помогна да определи конкретната си област. Изборът дойде сам.

В Камарата течеше обсъждане на финансовия законопроект за отбраната и Флорентина слушаше как представителите спокойно дискутират отпускането на милиарди долари за военни цели. Тя не участваше в подкомисията по отбрана, където най-издигнатият сред републиканците бе Робърт К. Л. Бюканан, но въпреки това слушаше с дълбок интерес. Бюканан напомняше на Камарата, че министърът на отбраната Браун наскоро оповести, че руснаците са в състояние да унищожават американските спътници в космоса. Ето защо, настояваше той, новият президент следва да отдели повече средства за отбраната и по-малко — за другите области. Флорентина продължаваше да смята Бюканан за консервативен глупак — при това от най-лошия тип — и в пристъп на гняв стана да му се противопостави. Всички в залата помнеха сблъсъка им от миналата година и знаеха, че на Бюканан ще му се наложи да ѝ позволи да си каже мнението.

— Мога ли да задам въпрос на конгресмена?

— Заповядайте, уважаема госпожо от Илинойс.

— Благодаря на почитаемия господин и бих искала да го запитам — откъде ще дойдат парите за тези грандиозни военни схеми?

Бюканан бавно се изправи. Носеше двуреден костюм от туид, а побелялата му коса бе грижливо зализана надясно. Пристъпваше от крак на крак като кавалерийски офицер на замръзнал плац за строева подготовка.

— Въпросните „грандиозни схеми“ не са по-големи или по-малки от поисканите от комисията, в която служа. А ако не ме лъже паметта, в нея все още мнозинство има партията, на която е член и многоуважаваната дама от Илинойс.

Думите му се посрещнаха с бурен смях. Флорентина стана за втори път и Бюканан незабавно ѝ даде думата.

— Все още държа да запитам уважаемия господин от Тенеси откъде възнамерява да намери парите. От образованието, от здравеопазването или може би от социалното осигуряване?

Залата потъна в тишина.

— Не бих ги взел от никого, госпожо, но все пак желая да припомня на уважаемата дама от Илинойс, че ако нямаме достатъчно средства за отбрана, може изобщо да не ни потрябват средства за образование, здравеопазване и социално осигуряване.

Бюканан взе някакъв документ от банката си и прочете на Камарата точните суми, изразходвани според бюджета от миналата година в споменатите от Флорентина области. Според тях ясно личеше, че разходите за отбраната са намалели най-много от всички.

— Именно представители като уважаемата дама, които идват на заседанията без факти, въоръжени само с неясните предчувствия, че разходите за отбрана са прекалено високи, дават повод на лидерите в Кремъл да потриват със задоволство ръце, а в същото време репутацията на Камарата да намалява все повече. Именно слабата информираност и нежеланието тя да бъде преодоляна върза ръцете на президента Рузвелт и ни даде толкова малко време да отговорим на заплахите на Хитлер.

И от двете страни се чуха одобрителни възгласи. На Флорентина ѝ се прииска изобщо да не бе влизала в залата. Веднага щом Бюканан приключи с изложението си, тя напусна заседанието и бързо се върна в канцеларията си.

— Джанет, искам всички доклади от подкомисията по отбраната за последните десет години. Искам двамата юридически съветници

незабавно да се включат — нареди тя още преди да стигне до бюрото си.

— Да, госпожо. — Джанет бе изненадана. През трите години, откакто се познаваха, Флорентина никога не бе споменавала за отбрана.

Сътрудниците се събраха и се настаниха на старото канапе в кабинета.

— През следващите няколко месеца ще се занимавам с въпросите на отбраната. Искам да изчетете всички доклади на подкомисията за последните десет години и да отделите всички посъществени моменти. Опитвам се да получа реалистична представа за военната мощ на Америка, ако се наложи да се защитаваме от евентуално нападение от страна на Съветите. — Четиримата трескаво пишеха. — Искам всички по-важни трудове по въпроса, в това число разработките на Екип А и Екип Б на ЦРУ, както и резюмета от проведените във Вашингтон лекции и семинари по темата. Съберете всички коментари от „Вашингтон Поуст“, „Ню Йорк Таймс“, „Нюзуик“ и „Тайм“ и ми ги предавайте в папка всеки петък вечер. Не искам никой да може да цитира нещо, което не съм взела предвид.

Всички бяха изненадани не по-малко от Джанет — всичките им усилия за последните две години бяха насочени към дребния бизнес и данъчната реформа. Явно през идващите месеци не им се очертаваха много свободни уикенди. Веднага щом всеки тръгна да изпълнява задачите си, Флорентина вдигна телефона и набра петцифрен номер. Секретарката вдигна и тя поиска среща с лидера на мнозинството.

— Разбира се, госпожо Каин. Ще помоля господин Чадуик да ви се обади следобед.

В десет на следващата сутрин Флорентина бе въведена в кабинета на лидера на мнозинството.

— Марк, искам да бъда преместена в подкомисията по отбраната към бюджетната комисия.

— Де да беше така лесно, Флорентина.

— Зная, Марк. Но за три години това е първата услуга, за която те моля.

— Има само едно свободно място и толкова много хора ми извиват ръцете, че е направо чудо, че съм все още цял. Както и да е, ще обмисля сериозно молбата ти — каза той и си записа нещо в

бележника. — Между другото, Лигата на жените гласоподавателки провежда годишна конференция в моя район и ме канят да произнесе реч в деня на откриването. Знам, че си много популярна сред тях, и се питах дали няма да ти се намери свободно време да кажеш няколко думи.

— Ще обмисля сериозно молбата ти — усмихна се Флорентина.

Два дни по-късно получи бележка от спикера, че е назначена като младши член в подкомисията по отбраната към бюджетната комисия. Три седмици по-късно отлетя за Тексас и заяви пред събранието на Лигата на жените гласоподавателки, че докато в Конгреса има хора като Марк Чадуик, не е необходимо да се страхуват за добруването на Америка. Жените бурно заръкопляскаха, а Флорентина се обърна към Марк и го видя да се усмихва — с една ръка зад гърба.

През лятната ваканция заминаха за Калифорния. Прекараха първите десет дни в Сан Франциско при Белла и семейството ѝ в новия им дом — този път високо на хълма, с чудесен изглед към залива.

Клод бе станал съдружник в адвокатската кантора, а Белла — заместник-директор на училището. За Ричард те изобщо не се бяха променили от времето на последната им среща — е, може би Клод бе станал малко по-слаб, а Белла — малко по-едра.

Щяха да прекарат чудесно, ако Анабел не изчезваше така често, без да ги предупреждава. По начина, по който Белла стискаше хоккейния си стик, Флорентина ясно разбираше как би се справила приятелката ѝ с момичето.

Опитваше се всячески да запази хармонията между двете семейства, но сблъсъкът бе неизбежен. Един ден Белла свари Анабел в таванската стая да пуши трева и я попита какви си ги въобразява.

— Гледай си работата — отвърна Анабел и си дръпна още веднъж.

Когато Флорентина не се сдържа и ѝ вдигна скандал, дъщеря ѝ заяви, че ако обръщала повече внимание на *нейното* благополучие, отколкото на благополучието на избирателите си, можела да се надява на повече и от нейна страна.

Щом разбра всичко това, Ричард незабавно нареди на Анабел да си събира багажа и я отведе на Източния бряг, а Флорентина и Уилям заминаха за Лос Анджелис за остатъка от ваканцията.

Обаждаше се на Ричард по два пъти на ден да го пита как е Анабел. Наложи се да съкратят ваканцията си с една седмица.

През септември Уилям влезе в Харвард и се настани в Ярд, на най-горния етаж на Грейс Хол. Вече пето поколение от фамилията Каин попадаше в Кеймбридж. Анабел се върна в училище „Мадейра“, но не напредваше особено с ученето, въпреки че прекарваше повечето уикенди под зорко родителско наблюдение във Вашингтон.

По време на следващата сесия на Конгреса Флорентина посвети цялото си свободно време на четенето на свързаните с отбраната материали, които ѝ осигуряваха помощниците ѝ. Изцяло се потопи в проблемите, пред които се изправяше страната, за да запази стратегическата си безопасност. Четеше доклади от експерти, разговаряше с помощници на министъра на отбраната и изучаваше основните договори между САЩ и съюзниците от НАТО. Посети щаба на Стратегическото военновъздушно командване, обиколи американските бази в Европа и Далечния изток, наблюдава ученията в Северна Каролина и Калифорния и дори прекара един уикенд под водата на борда на атомна подводница. Срещаше се с адмирали и генерали, провеждаше разговори с обикновени войници и сержанти, но нито веднъж не се изказа в залата, а само задаваше въпроси на заседанията на комисията. Често се поразяваше от факта, че невинаги най-скъпите оръжия са най-ефективните. Започна да разбира, че на военната машина ѝ е нужно много време да поднови въоръжението си, което не бе напълно тествано от времето на Кубинската криза. След цяла година слушане и учене стигна до заключението, че Бюканан е бил прав, а глупачката се е оказала самата тя. Америка нямаше друг избор, освен да увеличава военните си разходи — Съветският съюз си оставаше открито враждебен. С изненада откри, че новата тематика ѝ харесва, и си даде сметка колко много са се променили възгледите ѝ, когато някакъв колега открито я нарече ястреб.

Запозна се с цялата документация за ракетната система М-Х, когато тя премина под юрисдикцията на парламентарната комисия по

отбраната. Когато в дневния ред на заседанията се появи обсъждането на така наречената поправка „Саймън“ за задържане на одобряването на системата, Флорентина помоли председателя Галоуей да ѝ бъде дадена думата по време на дебата.

Слушаше с внимание, докато другите представители се изказваха за или против поправката. Робърт Бюканан се обяви категорично против нея. Когато завърши речта си, спикерът най-изненадващо ѝ даде думата. Докато вървеше към трибуната, Бюканан произнесе достатъчно високо, за да го чуят:

— А сега ще чуем мнението на един истински експерт.

Един-двама републиканци се разсмяха, докато Флорентина заемаше мястото на подиума и подреждаше бележките си на катедрата.

— Господин спикер, обръщам се към Камарата като убеден защитник на ракетите М-Х. Америка не може да си позволи да забави отбранителната си програма само защото на някои конгресмени им е нужно повече време да се запознаят с необходимите материали. Те са на разположение на всеки член на Камарата на представителите вече повече от година. Съмнявам се, че уважаемите представители се нуждаят от курс по бързо четене, за да могат да си свършат работата. Истината е, че тази поправка не е нищо друго освен тактика на забавяне от страна на онези, които са против ракетната система. Осъждам тези представители като хора, които си крият главите в пясъка и ще продължат да си ги крият, докато руснаците не нанесат изпреварващ удар. Нима те не разбират, че Америка също трябва да е в състояние да удари първа?

Тя направи пауза и продължи:

— Одобрявам подводниците „Поларис“, но не можем да изнесем всичките си ядрени проблеми на море — особено след като по данни на разузнаването руснаците разполагат с подводница, способна да развива скорост от четиридесет възела и да остане под вода четири години — четири години, господин спикер — без да се връща в базата си. Аргументът, че гражданите на Юта и Невада се намират в най-голяма опасност заради ракетите М-Х, е неверен. Районите, в които ще бъдат разположени ракетите, вече са собственост на правителството и понастоящем се обитават само от хиляда деветстотин и осемдесет овце и триста и седемдесет крави. Не вярвам, че американският народ трябва да бъде залъгван по въпросите за националната сигурност.

Избрани сме тук, за да вземаме дългосрочни решения, а не просто да приказваме и с всяка година да ставаме все по-слаби и по-слаби. Някои от членовете на Конгреса биха накарали и Нерон да изглежда в очите на американците като актьор, изнасящ концерт за противопожарната бригада на Рим.

Когато смехът затихна, гласът на Флорентина стана съвсем сериозен.

— Нима сме забравили, че през 1935 година в заводите на Форд са работели повече хора, отколкото е имало във Въръжените сили на Съединените щати? Нима сме забравили, че през същата година армията ни е била по-малка и от армията на Чехословакия — страна, прегазена първо от германците, а след това и от руснаците? Флотът ни е бил наполовина на флота на Франция, която бе победена от германците, докато стояхме и гледахме. А военновъздушните ни сили бяха толкова малобройни, че дори Холивуд не си правеше труда да снима филми за тях! Когато се надигна хитлеристката заплаха, не можехме дори да мислим да се сравняваме с Германия. В никакъв случай не бива да допускаме отново да се оказваме в подобна ситуация.

— Американският народ никога не е виждал врага по плажовете на Калифорния или по пристанищата на Ню Йорк — почти викна тя. — Но това не означава, че врагът не съществува. През 1950 година Съветският съюз разполагаше с толкова изстребители, колкото имаше и Америка, четири пъти по-многобройна сухопътна армия и тридесет танкови дивизии срещу една наша. Никога не бива да си позволяваме отново да изпаднем в такова неизгодно положение. В същото това време се моля никога повече великата ни държава да не бъде въвличана в провали като Виетнам и никога да не се налага да гледаме как съгражданите ни умират на бойното поле. Но нашите врагове винаги трябва да знаят, че ще се изправим срещу всякакъв опит за агресия. Подобно на орела на знамето ни, ние винаги ще кръжим, готови всеки момент да защитим нашите приятели и собствените си граждани.

В залата се чуха отделни ръкопляскания.

— На всеки американец, който твърди, че военните разходи са твърде високи, предлагам да погледне страните отатък Желязната завеса и да разбере, че никоя цена не е прекалено висока за

демократичните свободи, които ние смятаме за даденост. Желязната завеса днес минава през Източна Германия, Чехословакия, Унгария и Полша, а Афганистан и Югославия пазят границите си и всеки ден я очакват да се придвижи още по-напред и да стигне чак до Близкия изток. А след това Съветите няма да се спрат, докато не обхванат цялата планета.

Залата бе потънала в такова мълчание, че Флорентина заговори по-тихо:

— В миналото много страни са изигравали ролята на пазители на свободния свят. Днес тази отговорност се пада на водачите на нашата държава. Нека не позволяваме внуците ни да казват, че сме изклинчили от нея, само за да се сдобием с евтина популярност. Нека запазим свободата на Америка с готовността си да се жертваме. Нека бъдем способни да кажем на всеки американец, че не сме избягали пред лицето на опасността. Нека в тази зала няма нито един Нерон, нито един измамник, нито един пожар и никаква победа за враговете ни.

Всички започнаха да аплодират. Тя остана на мястото си, докато спикерът се опитваше да въдвори ред. Когато отново настъпи тишина, Флорентина продължи почти шепнешком:

— Нека тази жертва никога вече да не бъде животът на американските младежи или да се подменя с опасната илюзия, че сме в състояние да запазим мира на планетата, без да можем да го защитим от агресора. Защитена по подходящия начин, Америка може да упражни влиянието си без страх, да управлява без терор и все пак да остане бастион на свободния свят. Господин спикер, обявявам се против поправката „Саймън“, като я смятам за неуместна и дори нещо повече — за безотговорна.

Флорентина се върна на мястото си и веднага бе заобиколена от колеги и от двете партии, желаещи да я поздравят за речта. На следващия ден пресата я засипа с похвали и във всички новини се появиха откъси от речта ѝ. Флорентина с изумление научи, че всички я смятат за един от най-големите експерти по национална сигурност. Два вестника дори я споменаваха като бъдещ вицепрезидент.

Отново пликовете в пощенската кутия станаха повече от хиляда на седмица. Особено силно я развълнуваха три писма. Първото беше покана за вечеря от болния Хюбърт Хъмфри. Тя я прие, но не отиде. Второто бе от Робърт Бюканан — просто бележка, написана на ръка:

Моите поздравления, госпожо.

Третото бе от някакъв анонимен подател от Охайо:

Ти си една комунистическа подлога, стремяща се да унищожи Америка, като я вкарва в невъзможна военна програма. Газовата камера е прекалено милостива присъда за такива като теб. Трябва да те обесят заедно с идиота Форд и с курвата Картър. Защо не идеш в кухнята, където ти е мястото, кучко?

— Как да отговориш на подобно нещо? — Джанет бе направо потресена от писмото.

— Не можеш, Джанет. Оборването на подобни безумни предразсъдъци е непосилно дори за твоята умела ръка. Да сме благодарни, че деветдесет и девет процента от писмата са от хора, които честно изразяват мненията си. Макар да си признавам, че ако му имах адреса, сигурно щях да се изкуша за първи път през живота си да отговоря с едно „Да ти го начукам“.

След трескавата седмица, през която сякаш непрекъснато я преследваха, Флорентина прекара един тих уикенд с Ричард. Уилям се бе върнал от Харвард и не закъсня да покаже на майка си карикатура от „Бостън Глоуб“, в която бе изобразена като героиня с орлова глава, риташа мечка по носа. Анабел се обади от училище да ѝ каже, че няма да се връща за уикенда.

Флорентина игра на тенис със сина си в събота и само след няколко минути разбра колко добър е станал и в каква ужасна форма е тя. Вече не можеше да се преструва, че разходките из голф игрищата са достатъчни. С всеки удар ставаше все по-ясно, че Уилям дори не си дава зор. За нейно щастие той ѝ каза, че не можел да изиграе втори сет, защото вечерта имал среща. Флорентина си записа Джанет да поръча велосипед-тренажор от „Хамахер Шлемер“.

На вечеря Ричард ѝ каза, че иска да построи „Барон“ в Мадрид и че възнамерява да изпрати Едуард да намери подходящо място за строежа.

— Защо тъкмо него?

— Той сам поиска. Сега работи почти непрекъснато за веригата и дори си нае апартамент в Ню Йорк.

— Какво стана с адвокатската му практика?

— Станал е съветник на кантората и казва, че щом ти си в състояние да си смениш кариерата на четиридесет, нищо не пречи да опита и той. След смъртта на Дейли не може да си намери постоянна работа като агитатор, че ставаш за Конгреса. Прилича на ученик, озовал се в заключена сладкарница. Свали огромен товар от плещите ми. Той е единственият, когото познавам, способен да работи колкото теб.

— Оказа се страхотен приятел.

— Да, така е. Не си ли даваш сметка, че е влюбен в теб?

— Какво? — слиса се Флорентина.

— Е, не искам да кажа, че иска да скочи в леглото ти, не че бих го обвинявал, ако поиска. Той просто те обожаваше, но никога не би го признал, макар че и слепец ще го види.

— Но аз никога...

— Не, скъпа, разбира се, че не си. Мислиш ли, че бих го сложил в управителния съвет на „Лестър“, ако се страхувах, че ще ми отмъкне съпругата?

— Дано да си намери съпруга.

— Никога няма да се ожени, докато ти си му пред очите, Джеси. Така че просто бъди благодарна, че имаш цели двама мъже, които те обожават.

Когато се върна във Вашингтон, я чакаше нова купчина покани. Напоследък започваха да пристигат във все по-големи и по-големи количества. Не знаеше какво да прави и се обърна за помощ към Едуард.

— Избери пет-шест от най-важните, където смяташ, че посланията ти ще стигнат до възможно най-много хора, и обясни на останалите, че натовареният ти работен график в момента те

възпрепятства. Но в никакъв случай не забравяй във всеки отказ да напишеш по нещо лично. Един ден ще ти се наложи да търсиш подкрепата на много повече хора, отколкото е Девети избирателен район. Сред тях ще има такива, за които единствената им връзка с теб ще е това писмо. И само въз основа на него те ще решат дали да застанат до теб, или срещу теб.

— Ти наистина си един мъдър стар приятел, Едуард.

— Ах, скъпа! Не забравяй, че разликата ни е само една година.

Флорентина прие съвета на Едуард и отделяше по два часа на вечер на писмата, свързани с речта ѝ. В края на петата седмица бе отговорила на всички, а междувременно лавината пликове в пощата намаля и отново се върна в нормалните рамки. Прие поканата да говори в Принстън и в Калифорнийския университет в Бъркли. Застана и пред кадетите в Уестпойнт и флотските курсанти в Анаполис, бе сред гостите на Макс Кливланд на един обяд във Вашингтон в чест на ветераните от Виетнам. Където и да отидеше, я представяха като един от най-големите авторитети по въпросите на отбраната. Тази тема я завладя до такава степен, че тя често се ужасяваше от мисълта колко малко всъщност знае по нея. Това обаче само я караше да задълбава още повече в проблематиката. Успяваше някак си да продължи да работи и в Чикаго, но колкото по публична фигура ставаше, толкова повече задачи се налагаше да прехвърля върху подчинените си. Назначи на свои разноски още двама помощници в канцеларията във Вашингтон и един в Чикаго. В момента харчеше от собствения си джоб повече от сто хиляди долара годишно. Ричард ѝ го обясни като реинвестиране в Америка.

29.

— Нещо спешно? — попита Флорентина, като хвърли поглед към засипаното с поща бюро. Срокът на 95-ия Конгрес изтичаше и основната грижа на повечето представители отново бе повече преизбирането им, отколкото стоенето във Вашингтон и гласуването на закони. В подобно време помощниците се занимаваха предимно с проблемите на избирателите и обръщаха по-малко внимание на държавническите въпроси. Флорентина не харесваше системата — смяташе, че тя прави от иначе честни и почтени хора двуличници.

— Има три въпроса, на които трябва да се обърне повече внимание — с обичайния си делови тон каза Джанет. — Първият е, че броят на гласуванията ви едва ли може да се даде за пример. От осемдесет и девет процента през миналата сесия е паднал на седемдесет и един за тази. Противниците ви веднага ще се хванат за това и ще започнат да твърдят, че сте изгубили интерес към работата си и трябва да ви се намери заместник.

— Но аз пропуснах гласуванията заради обиколките на военните бази и многобройните ангажменти из щатите. Какво да правя, като половината от колегите ми ме молят да държа речи в избирателните им райони?

— На мен това ми е известно — каза Джанет, — но не можете да очаквате, че гласоподавателите от Чикаго ще заскачат от радост, като научат, че сте в Принстън или в Калифорния, когато трябва да сте във Вашингтон. Най-добре би било да не приемате повече покани от другите представители или доброжелатели до следващата сесия. Ако гласувате повече през последните няколко седмици, ще можем отново да излезем над осемдесетте процента.

— Напомняй ми го непрекъснато, Джанет. Какво друго?

— Ралф Брукс е избран за главен прокурор на щата, така че известно време няма да досажда.

— Странно — промърмори Флорентина и си отбележи да му прати поздравително писмо.

Джанет постави пред нея брой на „Чикаго Трибюн“. От страницата ѝ се усмихваха господин и госпожа Брукс. Под снимката пишеше: „Новият щатски прокурор се появи на благотворителен концерт за Чикагския симфоничен оркестър“.

— Няма празно, а? — отбеляза Флорентина. — Бас държа, че броят на гласуванията му винаги ще е над осемдесет процента. Какво е третото?

— В десет сутринта имате среща с Дон Шорт.

— Дон Шорт ли?

— Директор на „Еърспейс План, Рисърч енд Дивелъпмънт“ — ЕПРД — каза Джанет. — Съгласихте се да се срещнете, защото компанията му има сключен договор с правителството за изграждането на радарни станции за проследяване на вражеските ракети. Сега участват в търга за нов договор с флота за поставяне на тяхно оборудване на бойните кораби.

— Да, спомням си — каза Флорентина. — Някой беше написал чудесна статия по въпроса. Ще успееш ли да я изкопаеш?

Джанет ѝ подаде кафява хартиена папка.

— Мисля, че всичко е събрано тук.

Флорентина се усмихна и бързо прелисти страниците.

— Да, сетих се. Имах един-два въпроса към господин Шорт.

През следващия един час диктуваше писма и четеше бележките си. Намери време и да нахвърли въпросите си, преди в кабинета ѝ да се появи господин Шорт.

— Госпожо, за мен е голяма чест — каза Дон Шорт и тръгна с протегната ръка към Флорентина. В същия миг часовникът удари десет. — В „Еърспейс“ гледаме на вас като на един от последните бастиони на надеждата за свободния свят.

Рядко се случваше да не хареса някого от пръв поглед, но Дон Шорт моментално попадна в тази категория. Висок не повече от метър и седемдесет и с десетина кила отгоре, той бе в началото на петдесетте. Главата му бе почти напълно плешива с изключение на няколко кичура черна коса, грижливо сресани над голото му теме. Носеше костюм на карета и кафяво кожено куфарче „Гучи“. Преди да получи настоящата си ястребова репутация, Флорентина никога не бе посещавана от подобни Дон Шортовци, тъй като никой не смяташе, че си струва да я използва за лоби. Откакто обаче попадна в

подкомисията по отбраната, Флорентина получаваше безкрайни покани за вечери, безплатни екскурзии и дори подаръци, вариращи от бронзови модели на изстребител F-15 до манганени зърна, вградени в пластмаса.

Беше приемала само покани, свързани с въпросите, по които работеше в момента и (с изключение на един модел на „Конкорд“) бе върнала всички подаръци, без да забравя да добавя към тях по един учтив отговор. Държеше конкорда на бюрото си, за да напомня на всички, че вярва в добродетелите, независимо за коя страна става въпрос. Беше чувала, че Маргарет Тачър имала копие на „Аполо 11“ на бюрото си в Камарата на общините, и приемаше, че причината за това е същата.

Джанет ги остави и Флорентина настави госта си в удобното кресло. Той праметна крак върху крак — видя се лишената от косми кожа над чорапа му.

— Хубав кабинет. Това вашите деца ли са? — поинтересува се той и тикна пръст към снимката на бюрото.

— Да — отвърна Флорентина.

— Прекрасни деца — също като майка си — каза Шорт и се разсмя нервно.

— Искате да говорим за XR-108, нали, господин Шорт?

— Точно така. Наричайте ме Дон. Смятаме, че нито един кораб на Военноморските сили не трябва да остава без него. XR-108 е в състояние да засече и проследи вражеска ракета на разстояние над шестнайсет хиляди километра. Инсталираме ли системата на всеки американски самолетоносач, руснаците няма да посмеят да ни атакуват, защото американският флот винаги ще кръстосва моретата и ще бди над съня на народа си. — Шорт млъкна, сякаш очакваше аплодисменти. — Нещо повече, оборудването на моята компания е в състояние да фотографира всяка ракетна установка в Русия — продължи той — и да препрати образа право на екраните в Командната зала в Белия дом. Руснаците няма да могат дори да идат до кенефа, без да ги снимаме. — Господин Шорт се разсмя отново. — Госпожо Каин, нашето оборудване е много по-съвършено от всички останали. Разполагаме с полеви данни, предоставени ни от направените от военните тестове.

— Вашата компания не завърши радарните станции за армията в определените от договора срокове, а представената на правителството сметка бе със седемнадесет процента по-висока от предварително уговорената — или, за да бъдем по-точни, двадесет и три милиона долара повече — каза Флорентина, без изобщо да поглежда бележките си.

Дон Шорт започна да ближе устните си.

— Инфлацията засегна всички ни, не само нашата индустрия. Може би ако отделите част от времето си за среща с членовете на нашия управителен съвет, проблемът ще ви се изясни. Можем дори да уредим вечеря.

— Рядко ходя по вечери, господин Шорт. Винаги съм вярвала, че единственият човек, който би намерил изгода от вечерята, е оберкелнерът.

Шорт отново се разсмя.

— Не, не, имам предвид тържествена вечеря във ваша чест. Можем да поканим, да кажем, петстотин души срещу петдесет долара на глава, които да бъдат вложени в предизборната ви кампания, или за каквото ви е необходимо — добави той почти шепнешком.

Флорентина тъкмо се канеше да го изхвърли, когато секретарката донесе кафе. Докато Луиз излезе, Флорентина вече бе овладяла гнева си и бе взела решение.

— Как действа тази система, господин Шорт?

— Ами, компанията с радост протяга ръка на приятелите си. Разбираме, че някои от разходите ви по предизборната ви кампания могат да се окажат доста солени, и затова организираме вечеря. А ако не дойдат всички гости, но въпреки това изпратят парите... какво пък, кой ще разбере?

— Наистина, господин Шорт, кой ще разбере?

— В такъв случай да я уредя ли?

— Защо не, господин Шорт?

— Знаех си, че ще можем да работим заедно.

Флорентина едва успя да се насили да се усмихне, когато Дон Шорт ѝ подаде влажната си ръка, след което Джанет дойде да го изпрати.

— Ще поддържаме връзка, Флорентина — каза той на път към изхода.

— Благодаря.

Веднага щом вратата се затвори, прозвучаха звънците за предстоящото гласуване. Флорентина хвърли поглед към часовника на стената. Малките бели лампички примигваха — до гласуването оставаха пет минути.

— Е, поне ще стигна за това — каза тя и забърза към предназначения само за конгресмени асансьор. Когато стигна до подземие, скочи в минаващото между „Лонгуърт“ и Капитолия влакче и седна до Боб Бюканан.

— Как ще гласуваш? — попита той.

— Боже мили — отвърна му тя, — дори не зная какво точно ще приемаме или отхвърляме.

Мислите ѝ още се въртяха около Дон Шорт и това как да постъпи с неговата вечеря.

— Този път няма проблеми. Става въпрос за увеличаването на възрастовата граница за пенсиониране от шейсет и пет на седемдесет години. И този път съм сигурен, че можем да гласуваме по един и същи начин.

— Това си е чист заговор — в Конгреса да остават дъртаци като теб, за да не мога никога да стана председател на комисия.

— Изчакай да станеш на шейсет и пет, Флорентина. Тогава ще мислиш по друг начин.

Влакчето стигна до подземие на Капитолия и двамата взеха асансьора до залата. Флорентина се чувстваше поласкана, че този корав републиканец я възприема вече като пълноправен член на клуба. Когато стигнаха залата, двамата се облегнаха на месинговите перила отзад и зачакаха да чуят имената си.

— Никога не ми е харесвало да стоя от твоята страна в залата — сподели той. — След всичките тези години ми се струва странно.

— Някои от нас също са хора, знаеш ли? И ще ти издам една малка тайна — съпругът ми гласува за Джери Форд.

— Мъдър съпруг имаш — засмя се Бюканан.

— Може би жена ти е гласувала за Джими Картър?

Възрастният мъж изведнъж посърна и каза:

— Тя умря миналата година.

— О, съжалявам — каза Флорентина. — Нямах представа.

— Няма нищо, мила. Разбирам, че не си знаела. Радвам се на семейството ти, защото невината са съгласни с теб. А едно от нещата, които научих, е, че това място може да бъде само лош заместител на истинското семейство, каквото и да си представяш, че постигаш. Стигнаха до буквата Б, затова те оставям с мислите ти... Отсега нататък стоенето от тази страна май ще ми се вижда по-приятно.

Флорентина се усмихна и си спомни как взаимното им уважение се бе зародило от взаимната им вражда. Беше благодарна, че грубо демонстрираните по време на изборите партийни различия изчезват във всекидневната работа. Скоро стигнаха до буквата К. Тя пхна картата си в урната и се върна в кабинета си. Обади се на организатора на мнозинството Бил Пиърсън и поиска незабавна среща.

— Точно на минутата ли?

— Точно на минутата, Бил.

— Предполагам, че искаш да те включа в комисията по външна политика.

— Не, става въпрос за нещо много по-сериозно.

— Тогава по-добре идвай веднага.

Бил Пиърсън пуфкаше с лулата си и слушаше разказа на Флорентина за случилото се сутринта.

— Знаем, че такива неща стават непрекъснато, но рядко можем да ги докажем. Твоят господин Шорт ни дава идеален шанс да спипаме някого със собствения му радар. Изиграй си цялата роля и ме дръж в течение. В момента когато ти предложат парите, ще се стоварим върху „Еърспейс“ с пълна сила. И ако накрая не можем да докажем нищо, най-малкото ще накараме останалите конгресмени да помислят сериозно, преди да се забъркват в подобни далавери.

През уикенда Флорентина разказа на Ричард за Дон Шорт, но той изобщо не се изненада.

— Проблемът е съвсем прост. Някои конгресмени живеят само от заплатите си, така че изкушението да се доберат до малко пари понякога е непреодолимо. Особено ако се борят за място, което могат да изгубят, и нямат друга осигурена работа.

— Но в такъв случай защо му е на господин Шорт да се занимава с мен?

— Това също е лесно за обяснение. Годишно в банката получавам по пет-шест лични обръщения. Разни хора ти предлагат

подкупи и си въобразяват, че никой няма да устои на шанса да прибере няколко пачки, без да го усети Чичо Сам — просто защото те самите биха реагирали по този начин. Ще се изненадаш, ако разбереш колко много милионери са готови да продадат майките си за десет хиляди в брой.

Дон Шорт се обади и потвърди, че вечерята в чест на Флорентина ще се състои в хотел „Мейфлауър“. Очакваше около петстотин гости. Флорентина му благодари, веднага звънна на Луиз и я помоли да запише датата в работния дневник.

През следващите няколко седмици Флорентина бе така заета с работата в Конгреса и обикалянето из страната, че съвсем забрави за вечерята на Дон Шорт. Беше в залата и подкрепяше една поправка на свой колега към проектобюджета за дребния бизнес, когато се появи Джанет.

— Да не си забравила за вечерята на „Еърспейс“?

— Не съм, но тя е другата седмица.

— Ако погледнеш календара си, че видиш, че е днес и че трябва да си там след двадесет минути — каза Джанет. — И не забравяй, че те очакват петстотин души.

Флорентина се извини на колегата си, бързо излезе от залата и изтича към гаража. Караше по улиците на Вашингтон със скорост далеч над допустимата. Остави колата на паркинга и влезе през страничния вход на „Мейфлауър“. Беше закъсняла с няколко минути и мислите ѝ бяха съвсем разпилени, когато видя очакващия я във фойето Дон Шорт, облечен в тясно вечерно сако. Изведнъж се сети, че не бе имала време да се преоблече. Надяваше се, че роклята ѝ не изглежда прекалено небрежна.

— Наели сме отделна зала — каза той и я поведе към асансьора.

— Не предполагах, че в „Мейфлауър“ има банкетна зала за петстотин души — каза тя, когато вратата на асансьора се затвори.

— Хубава шега — разсмя се Дон Шорт и въведе гостенката си в помещение, което, ако беше претъпкано, щеше да побере не повече от двадесет души. Запозна я с всички присъстващи, което отне само секунди — гостите бяха едва четиринадесет.

По време на вечерята Флорентина слушаше помпозните приказки на Шорт за триумфалните постижения на „Еърспейс“. По едно време ѝ се струваше, че няма да издържи и ще избухне. В края на вечерята Дон стана от мястото си, почука с лъжица по една празна чаша и произнесе надута и абсолютно измислена реч за близката си приятелка Флорентина Каин. Аплодисментите бяха толкова силни, колкото можеше да се очаква от четиринадесет души. Флорентина кратко благодари и успя да се измъкне малко преди единадесет. Поне бе благодарна, че в „Мейфлауър“ кухнята се оказа на ниво.

Дон Шорт я изпрати до паркинга и докато Флорентина се качваше в колата си, ѝ подаде плик.

— Съжалявам, че дойдоха толкова малко хора, но поне всички изпратиха своите петдесет долара — ухили се той и затвори вратата.

След като се върна в „Барон“, Флорентина скъса плика и видя съдържанието му — чек за двадесет и четири хиляди и триста долара, платими на приносителя.

На следващата сутрин разказа на Бил Пиърсън цялата история и му подаде плика.

— Това — каза той и размаха чека — ще извади сума ти кирливи ризи на показ. — След което се усмихна и заключи чека в бюрото си.

Флорентина се прибра за уикенда с чувството, че е изиграла своята част от спектакъла доста добре. Дори Ричард я поздрави.

— Макар че и на нас нямаше да ни се отразят зле — добави той.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че печалбите на „Барон“ тази година ще паднат.

— Господи, това пък защо?

— Серия от финансови решения на президента Картър, които засягат хотелите, но пък за сметка на това, колкото и да е иронично, подкрепят банката. Инфлацията е петнадесет процента, а основният лихвен процент — шестнадесет. Страхувам се, че повечето компании ще открият, че телефонните разговори са по-евтини, и ще отрежат разходите за командировки. Затова броят на празните стаи расте и се налага да вдигаме цените — а това дава още един повод на фирмите да ограничат деловите пътувания. Цените на храната скочиха направо до небето, а заплатите растат заедно с инфлацията.

— Всички останали хотели би трябвало да са изправени пред същия проблем.

— Да, но миналогодишното решение да се преместят офисите на компанията от нюйоркския „Барон“ се оказа доста по-скъпо, отколкото очаквах. Парк авеню 405 може и да е добър адрес, но с парите за него можехме да построим два хотела на юг.

— Но това решение освободи три етажа в хотела, което пък ни позволи да отворим нови банкетни зали.

— И въпреки това хотелът излезе с печалба едва два милиона, а се намира на земя на стойност четиридесет милиона.

— Но в центъра на Ню Йорк трябва да има „Барон“. Не можеш да решиш да продадеш най-престижния от хотелите ни.

— Стига да не носи загуби.

— Но нашата репутация...

— Баща ти никога не е бил сантиментален към репутацията, когато на другата страна на везните е печалбата.

— И какво ще правим?

— Ще натоваря „Маккинси и компания“ да направят пълна оценка на цялата верига. Ще ни предоставят предварителен отчет след три месеца, а цялото оценяване ще завърши за една година. Вече говорих с господин Майкъл Хоган от „Маккинси“ — той се нае с работата.

— Не мислиш ли, че наемането на най-добрите консултанти в Ню Йорк не струва още повече?

— Да, скъпо е, но не бих се изненадал, ако се окаже, че сме спестили значителна сума в дългосрочен план. Не бива да забравяме, че съвременните хотели по света обслужват съвсем различен тип клиенти от онези, за които са строени хотелите на баща ти. Искам да съм сигурен, че не пропускаме нещо съвсем очебийно.

— Старшите изпълнителни директори не могат ли да помогнат с нещо?

— Когато „Маккинси“ се заели с „Блумингдейл“, препоръчали на магазина да смени местата на седемнадесет щанда — каза Ричард. — Може и да ти се стори нищо работа, но на следващата година печалбата скочила с двадесет и един процента, а никой от управата на магазина не предполагал, че са необходими промени. Може би и ние гледаме проблема, без да можем да го видим.

— По дяволите, чувствам се като в безтегловност.

— Не се безпокой, Джеси, няма да се предприеме нито стъпка без пълното ти одобрение.

— А как се оправя банката?

— Смешното е, че „Лестър“ печели от кредити и потребителски заеми повече от всякога от времето на Депресията. Решението ми да инвестирам в злато, след като Картър спечели изборите, се оказа идеално. Ако Картър спечели отново, ще купя още злато. А ако в Белия дом се настани Рейгън, ще започна да продавам още същия ден. Но не се безпокой. Докато печелиш своите петдесет и седем хиляди и петстотин годишно в Конгреса, ще спя спокойно — все ще имаме по нещо за черни дни. Между другото, каза ли на Едуард за Дон Шорт и онези двадесет и четири хиляди?

— Двадесет и четири хиляди и триста. Не, не съм разговаряла с него от няколко дни, а и когато се чуем, той се интересува само от управлението на хотелски вериги.

— На годишното събрание ще го покана да стане член на управителния съвет на „Лестър“. Така че следващата му тема ще са банките.

— Явно скоро ще дирижира целия оркестър — каза Флорентина.

— Точно това смятам да прави, когато стана Пръв джентълмен.

Когато се върна във Вашингтон, Флорентина с изненада откри, че от Бил Пиърсън няма никакви новини. Секретарката му каза, че провеждал кампанията си в Калифорния, и това ѝ напомни, че до изборите остава съвсем малко време. Джанет не пропусна да отбележи, че по-голямата част от законодателната власт дреме, и я посъветва да прекарва повече време в Чикаго.

В четвъртък Бил Пиърсън ѝ звънна от Калифорния и я уведоми, че е разговарял с лидера на републиканците и с председателя на подкомисията по отбраната и двамата били единодушни, че раздухването на въпроса точно преди изборите може да причини повече неприятности от желаното. Помоли я да не декларира дарението, защото това ще попречи на разследването.

Флорентина категорично възрази и дори започна да обмисля дали сама да не повдигне въпроса пред комисията, но когато звънна на Едуард, той се обяви против подобно решение с довода, че в

канцеларията на организатора със сигурност има повече информация за корупция от тази, която му е дала тя, и че може да излезе, сякаш се опитва да работи зад гърба му. Флорентина се съгласи с неохота да изчака да минат изборите.

По някакъв начин (не без постоянните напомняния на Джанет) успя да увеличи броя на гласуванията си над осемдесет процента до края на сесията, но това стана с цената на отхвърляне на всички покани извън Вашингтон. Подозираше, че това е много повече от съветите на Джанет да остава по-дълго зад бюрото си. Когато Конгресът бе закрит, Флорентина се върна в Чикаго, за да се подготви за следващите избори.

По време на кампанията с изненада откри, че прекарва все повече време в щабквартирата на Демократическата партия на Рандълф стрийт. Макар че първата година на Картър не оправда очакванията на гласоподавателите, всички знаеха, че местните републиканци трудно биха убедили когото и да било да се изправи срещу конкурент като Флорентина. За да ѝ намира работа, екипът при всяка възможност я пращаше да говори в подкрепа на други кандидати от Демократическата партия в щата.

Накрая Стюарт Лайъл отново се съгласи да издигне кандидатурата си, но преди това даде ясно да се разбере, че няма намерение да обикаля денонощно района и да харчи собствените си пари. Партията му не бе особено във възторг, когато в един частен разговор (напълно забравил, че преди изборите няма нищо частно) Лайъл заяви: „Между Каин и кмета Дейли има една-единствена разлика — Каин е честна“.

Девети избирателен район на Илинойс се съгласи с думите му и върна Флорентина в Конгреса с малко повече гласове от миналия път. Тя обаче забеляза, че колегите ѝ в Камарата на представителите са намалели с петнадесет, а в Сената — с трима. Сред жертвите бе и Бил Пиърсън.

Флорентина звъня на няколко пъти в дома му в Калифорния, за да изкаже съчувствията си, но все не го намираше. Всеки път оставяше съобщение на телефонния секретар, но той така и не ѝ се обади. Тя

обсъди проблема с Ричард и Едуард и двамата я посъветваха незабавно да каже на водача на групата.

Когато Марк Чадуик чу историята, изпадна в ужас, обеща незабавно да се свърже с Бил Пиърсън и каза, че ще ѝ се обади по-късно. Удържа на думата си, но когато ѝ звънна, сърцето на Флорентина се смрази — Бил Пиърсън не знаел за никакви двадесет и четири хиляди и триста долара и твърдял, че никога не бил разговарял с нея за подкупи. Освен това напомнил на Чадуик, че ако Флорентина е получила двадесет и четири хиляди и триста долара от какъвто и да било източник, законът я задължава да ги декларира или като дарение за кампанията си, или като приход. Да не говорим, че парите били отпуснати за кампанията ѝ, а според правилата на Камарата тя не можела да получава от едно място повече от седемстотин и петдесет долара. Флорентина обясни на лидера на мнозинството, че Бил Пиърсън я е помолил да не декларира парите. Марк я увери, че ѝ вярва, но каза, че не му било ясно как тя ще успее да докаже, че Пиърсън лъже. Обществена тайна било, добави той, че след втория си развод Пиърсън имал финансови затруднения.

— Две издръжки, когато нямаш работа, могат да разкажат играта и на най-добрите — посочи той.

Флорентина се съгласи да позволи на Марк да направи пълно разследване и през това време да запази мълчание по въпроса. Дон Шорт ѝ звънна по телефона да я поздрави за изборната ѝ победа и да ѝ напомни, че договорът с Военноморските сили за ракетната програма ще се разглежда в подкомисията в четвъртък. Флорентина прехапа устни, когато Дон Шорт добави:

— Радостен съм, че сте осребрили чека — сигурен съм, че парите са ви били от полза за изборите.

Флорентина незабавно помоли лидера на мнозинството да отложи гласуването на ракетната програма, докато не завърши разследването на Бил Пиърсън. Марк Чадуик обясни, че не е в състояние да изпълни молбата ѝ, защото забавянето на разглеждането щяло да доведе до пренасочване на отделените средства другаде. Макар че не му пукало коя точно фирма ще спечели договора, министърът на отбраната Браун ги предупредил, че всяко забавяне на решението ще отприщи истински ад. Накрая Чадуик ѝ напомни

собствената ѝ реч за представителите, които задържат свързаните с отбраната решения. Флорентина реши да не губи време в спорове.

— Имаш ли някакви резултати от разследването, Марк?

— Да. Знаем, че чекът е бил осребрен в „Ригс Нешънъл Банк“ на Пенсилвания авеню.

— Моята банка и моят клон — невярващо произнесе Флорентина.

— От дама на около четиридесет и пет, с тъмни очила.

— А някакви добри новини?

— Да — отвърна Марк. — Служителят решил, че сумата е достатъчно голяма, за да си запише номера на банкнотите, в случай че започне издирване. Иронично, нали? — Тя се опита да се усмихне. — Флорентина, по мое мнение имаш две възможности. Или стоварваш всичко на заседанието в четвъртък, или си мълчиш, докато не разровя цялата бъркотия. Онова, което не можеш, е да говориш публично за замесването на Бил Пиърсън, а в същото време да работя и аз по въпроса.

— Как искаш да постъпя?

— Най-вероятно партията би предпочела да си затраеш, но аз знам как бих постъпил, ако бях на твое място.

— Благодаря ти, Марк.

— Никой няма да започне да те обича заради това. Но пък подобни неща никога не са те спирали досега.

Когато председателят на подкомисията по отбраната Томас Лий удари с чукчето, за да въздвори ред, Флорентина вече от няколко минути седеше на мястото си и си правеше бележки. Договорът за радарните сателити беше шеста точка от дневния ред и тя не взе участие в разискването на първите пет. Когато вдигна поглед към масата за журналистите и местата за наблюдатели, видя усмихнатата физиономия на Дон Шорт.

— Точка шеста — каза председателят и потисна леката си прозявка — разискванията по всяка от останалите точки бяха отнели много време. — Днес трябва да обсъдим предложенията на трите компании, участвали в търга за ракетния проект на флота. Крайното

решение е на Отдела по внедряване към Министерството на отбраната, но оттам чакат нашето мнение. Кой желае да открие обсъждането?

Флорентина вдигна ръка.

— Госпожа Каин.

— Господин председател, нямам специални предпочитания между „Боинг“ и „Гръмън“, но в никакъв случай не бих подкрепила офертата на „Еърспейс“.

Дон Шорт пребледня.

— Можете ли да обясните на комисията причините за подобна позиция срещу „Еърспейс“, госпожо Каин?

— Разбира се, господин председател. Позицията ми е базирана на личен опит. Преди няколко седмици служител на „Еърспейс“ дойде при мен в канцеларията ми, за да ми обясни защо точно неговата компания трябва да получи договора. След това се опита да ме подкупи с чек за двадесет и четири хиляди и триста долара в замяна на моя глас на това обсъждане. Този човек в момента се намира в помещението и несъмнено ще трябва да отговаря за действията си пред съда.

Когато председателят най-сетне успя да въдвори ред, Флорентина обясни системата на тържествените вечери и посочи Дон Шорт като човека, дал ѝ парите. Потърси го с поглед, но той вече бе изчезнал. След това тя продължи разказа си, но не спомена името на Бил Пиърсън. Все още смяташе, че въпросът е вътрешнопартиен, но когато завърши, не можеше да не забележи, че други двама членове на комисията са пребледнели също като Дон Шорт преди малко.

— Предвид сериозното изявление на колегата възнамерявам да отложа вземането на решение по въпроса, докато не се проведе пълно разследване — обяви председателят Лий.

Флорентина благодари и незабавно тръгна към кабинета си. Репортерите се нахвърлиха върху нея с въпроси, но тя не отговори на нито един.

Вечерта разговаря по телефона с Ричард и той я предупреди, че следващите няколко дни може и да не са от най-приятните.

— Но защо, Ричард? Просто казах истината.

— Зная. Но сега в комисията има хора, които се борят за живота си, и в техните очи ти си враг. Така че можеш да забравиш за правилата на честната игра.

Когато на следващата сутрин отвори вестниците, тя разбра какво точно е имал предвид Ричард.

„Конгресдама Каин обвинява «Еърспейс» в даване на подкуп“ — крещеше едно заглавие. „Лобист на компания твърди, че член на Конгреса е взел пари като дарение за предизборната си кампания“ — гласеше друго. След като видя, че повечето вестници предават приблизително една и съща история, Флорентина скочи от леглото, бързо се облече и без да закуси, тръгна направо към Капитолия. В кабинета си изчете подробно статиите — всички без изключение искаха да знаят къде са изчезнали въпросните двадесет и четири хиляди и триста долара.

— Аз също — каза на глас Флорентина. Заглавието в чикагския „Сън-Таймс“ беше убийствено: „Представителката Каин обвинява космическа компания в даване на подкуп след осребряването на чека“. Вярно, но подвеждащо.

Ричард ѝ се обади да ѝ каже, че вече е тръгнал от Ню Йорк, и я посъветва да не дава никакви изявления пред пресата, докато не разговаря с него. Така и така нямаше да има възможност да се сблъска с репортери — ФБР изпрати двама старши агенти, които да я разпитат в десет сутринта.

Флорентина даде пълни показания в присъствието на Едуард и лидера на мнозинството. Хората от ФБР я помолиха да не споменава пред пресата Бил Пиърсън, докато не приключат собственото си разследване. Тя отново се съгласи с неохота.

През деня някои от членовете на Камарата се обадиха, за да я поздравят. Други гледаха да стоят настрана.

В уводната си статия „Чикаго Трибюн“ искаше да знае къде са изчезнали въпросните двадесет и четири хиляди и триста долара. Авторите на статията заявяваха, че тяхно неприятно задължение е да напомнят на читателите, че през 1962 година бащата на конгресдама Каин е бил разследван и осъден от чикагския съд за подкуп на държавен служител. Флорентина почти чуваше как Ралф Брукс се обажда от офиса си и нарежда да го запознаят с всички подробности по случая.

Едуард ѝ помогна да запази спокойствие, а Ричард долиташе всяка вечер от Ню Йорк, за да прекарва нощта с нея. Минаха три дни и три нощи, вестниците продължаваха да раздухват историята, а накрая

изявление направи и самият Ралф Брукс от канцеларията на щатския прокурор: „Колкото и да се възхищавам на госпожа Каин и да вярвам в нейната невинност, с оглед на обстоятелствата бих я посъветвал да се оттегли от Конгреса, докато разследването на ФБР не завърши“. Думите му само укрепили решимостта на Флорентина да не отстъпва нито крачка, особено след като Марк Чадуик ѝ се обади и ѝ каза да не се предава. Беше само въпрос на време виновникът да си получи заслуженото.

На четвъртия ден отново нямаше никакви новини от ФБР и Флорентина се чувстваше на дъното, когато се обади репортер от „Вашингтон Поуст“.

— Госпожо Каин, мога ли да ви попитам какво е мнението ви за изявлението на конгресмена Бюканан във връзка с „Еъроейт“?

— И той ли се е обърнал срещу мен? — тихо попита тя.

— Не бих казал — отвърна гласът. — Ще ви прочета думите му. Цитирам: „Познавам представителката Каин от почти пет години като труден противник. В много отношения може да ме докара до истинско отчаяние, но, както казваме ние в Тенеси, трябва да преплуваш цялата река, за да намериш по-честен човек. Ако не може да се има доверие на госпожа Каин, тогава не познавам нито един честен човек и в двете камари на Конгреса“.

След минута Флорентина звънна на Боб Бюканан.

— Сега ще си помислиш, че старостта ме е размекнала — изръмжа той. — Ти повлече крак в камарата, обаче аз ще го отрежа.

За първи път от дни Флорентина се разсмя.

Студеният декемврийски вятър виеше покрай източната част на фасадата на Капитолия. Флорентина се връщаше сама към „Лонгуърт“ след последното гласуване за деня. Вестникарчето на ъгъла крещеше заглавията на вечерните вестници. Тя не можеше да схване думите — нещо, някой, арестуван. Изтича към момчето, затърси монета в джобовете си, но намери само двадесетдоларова банкнота.

— Не мога да ви върна — каза вестникарчето.

— Няма значение — отвърна му Флорентина, грабна вестника и бързо прочете водещата новина.

После я препрочете, но по-бавно.

— „Бившият конгресмен Бил Пиърсън — зачете на глас Флорентина, сякаш искаше да се увери, че вестникарчето ще я чуе, — бе арестуван от ФБР във Фресно, Калифорния, във връзка със скандала «Еърогейт». В багажника на новия му форд бяха открити над седемнадесет хиляди долара в брой. Пиърсън бил отведен в най-близкото полицейско управление, разпитан и по-късно обвинен в кражба в особено големи размери, както и в три по-дребни престъпления. Намиращата се с него млада жена е обвинена в съучастничество.“

Флорентина заподскача в снега, а момчето побърза да прибере двайсетте долара на сигурно място и изтича да продава вестниците си на другия ъгъл. Бяха го предупредили за ненормалниците от Капитолия.

— Моите поздравления, госпожо Каин. — Оберкелнерът на „Жокей Клуб“ бе първият, коментирал събитието тази вечер. Ричард бе долетял от Ню Йорк, за да я заведе на празнична вечеря по случая. Докато вървяха към облицования с дъбова ламперия салон, няколко политици и хора от висшето общество на Вашингтон се приближиха да изразят радостта си, че истината е излязла наяве. Флорентина им отвръщаше с типичната вашингтонска усмивка, която вече бе започнала да усвоява след петте години в политиката.

На следващия ден чикагските „Трибюн“ и „Сън-Таймс“ излязоха с гръмки хвалби за своята представителка, успяла да запази спокойствие и здрав разум в момент на криза. Флорентина се усмихна иронично, решена да запази собственото си мнение за в бъдеще. Подозрително липсваха каквито и да било коментари от канцеларията на Ралф Брукс. Едуард ѝ изпрати огромен букет, а Уилям пусна телеграма от Харвард: „Ще се видим довечера, освен ако не си жената от Фресно и не си задържана за разпит“. Анабел се прибра очевидно без да подозира за проблемите на майка си, и обяви, че е приета в Радклиф. По-късно директорката на „Мадейра“ сподели с Флорентина, че приемането ѝ е било на косъм, въпреки че госпожа Каин също е учила в Харвард и по-точно — именно в Радклиф. Флорентина се изненада, че репутацията ѝ е стигнала дотам, че е в състояние да повлияе на бъдещето на дъщеря ѝ, без дори да си мръдне пръста, и

сподели със съпруга си облекчението, че дъщеря им най-сетне е улегнала.

Ричард я попита кой предмет си е избрала за основен.

— Психология и социални отношения — отвърна Анабел без колебание.

— Психологията и социалните отношения не са истински предмети, а просто повод да говориш за себе си в продължение на три години — заяви Ричард.

Уилям, който вече бе второкурсник в Харвард, кимна мъдро в знак на съгласие, а по-късно попита стареца си дали ще е склонен да му отпуска по петстотин долара на семестър.

Два месеца по-късно се разглеждаше поправката в закона за здравеопазването, забраняваща абортите, Флорентина взе думата за първи път след скандала „Еъроейт“. Когато стана от мястото си, бе посрещната с аплодисменти и от двете страни. Флорентина изнесе убедителна реч в защита на живота на майката пред този на нероденото дете и напомни на Конгреса, че в него има само осемнадесет други представители, способни да забременеят. Боб Бюканан моментално скочи от мястото си и нарече уважаемата дама от Чикаго типичен пример на скудоумие. Следващата й стъпка, заяви той, щяла да е призив да не се обсъжда и космическата програма от хора, които не са обиколили Луната поне веднъж — а в двете камари, посочи Бюканан, има само един човек, който е успял да го направи.

След няколко дни Дон Шорт и неговите двадесет и четири хиляди и триста долара изглеждаха далечно минало и Флорентина се върна към нормалния трескав работен график. Придвижи се още две крачки напред в Бюджетната комисия и когато оглеждаше хората около масата, вече се чувстваше като ветеран.

30.

Когато Флорентина се върна в Чикаго, демократите открито изразяваха страховете си, че присъствието на Джими Картър в Белия дом съвсем не помага на каузата им. Отдавна бяха отминали дните, когато титулярят можеше да е сигурен, че ще се върне за втори път в Овалния кабинет и ще вземе със себе си онези свои съпартийци, които се стремят към по-маловажни постове. Ричард не пропусна да отбележи, че Айзенхауер е последният президент, изкарал два пълни мандата.

Републиканците също започнаха да надуват мускули и след обявяването, че Джери Форд няма да се кандидатира отново, като техни главни претенденти на сцената се появиха Джордж Буш и Роналд Рейгън. В кулоарите на Конгреса открито се предлагаше срещу кандидатурата на Картър да се изправи Едуард Кенеди.

Флорентина продължи ежедневната си работа в Камарата на представителите и избягваше да се свързва с който и да било лагер, макар че беше ухажвана от двамата организатори на кампаниите и получаваше по-често от обичайното покани за Белия дом. Въпреки това не зае ясно становище, тъй като не бе убедена, че който и да е от кандидатите е готов да поведе партията към изборната победа през 1980 година.

Докато останалите представители се грижеха за предизборните си кампании, Флорентина упражни натиск върху президента да предприеме по-твърда линия в отношенията със страните от Варшавския договор и да настоява за по-твърд курс на НАТО; опитите ѝ обаче сякаш оставаха напразни. Когато Джими Картър заяви пред сащисаната публика, че е изненадан, че руснаците могат да отстъпят от думите си, Флорентина в пристъп на отчаяние сподели с Джанет, че всеки поляк в Чикаго би могъл да го убеди в това.

Окончателният ѝ разрыв с президента настъпи, когато така наречените студенти нахлуха в американското посолство в Техеран на 4 ноември 1979 г. и задържаха петдесет и трима американски граждани като заложници. Президентът не направи нищо освен да произнася

речи тип „родени отново“ и да казва, че ръцете му са вързани. Флорентина бомбардираше Белия дом с всички възможни средства и настояваше президентът да защити Америка. Когато той най-накрая разреши спасителната операция, тя се провали и доведе до още по-голям срыв на репутацията на Съединените щати пред останалия свят.

По време на обсъждането на отбраната в Камарата малко след тази позорна случка, Флорентина се отклони от записките си и импровизира:

— Как е възможно страна, притежаваща енергичността, гения и дръзновението да прати човек на Луната, да не е в състояние да приземи успешно три хеликоптера в пустинята? — За миг бе забравила, че дебатите вече се записват от телевизията, и трите канала излъчиха думите ѝ във вечерните новини.

Нямаше нужда да напомня на Ричард мъдростта на Джордж Новак, когато бе настоял да не подновява заема за иранския шах. А когато руснаците нахлуха в Афганистан, Ричард отмени ваканцията, която бяха планирали да прекарат в Москва по време на Олимпийските игри.

През юли републиканците избраха в Детройт Роналд Рейгън и Джордж Буш като кандидати за поста президент и вицепрезидент. Няколко седмици по-късно демократите се събраха в Ню Йорк и отново потвърдиха кандидатурата на Джими Картър, но с по-малко ентузиазъм дори в сравнение с посрещането на кандидатурата на Алдай Стивънсън. Когато победителят Картър влезе в „Медисън Скуеър Гардън“, дори балоните отказаха да се откачат от покрива.

Флорентина се опита да продължи работата си в един Конгрес, който не бе сигурен дори какво ще е следващото мнозинство. Все така се занимаваше с поправките към законопроекта за отбраната и за ограничаването на бюрокрацията. С приближаването на изборите започна да се страхува, че дори борбата за собственото ѝ място ще бъде доста тежка — на мястото на Стюарт Лайъл републиканците издигнаха кандидатурата на младия и ентузиазирани рекламен директор Тед Симънс.

Джанет не преставаше да я натиска и Флорентина успя отново да вдигне броя на гласуванията си на около осемдесет процента, като през последните шест месеца преди изборите приемаше покани за изяви единствено от Вашингтон или Илинойс.

Картър и Рейгън сякаш се бяха заселили в Чикаго — непрекъснато се появяваха в Илинойс, като две кукувици в един часовник. Социологическите проучвания твърдяха, че все още не може да се каже кой ще е победителят. Флорентина не бе убедена в това чак докато не гледа телевизионния дебат, състоял се пред публика от поне сто милиона американци. На следващия ден Боб Бюканан ѝ каза, че макар и да не е спечелил дебата, Рейгън не го е и загубил. И че за човек, който се опитва да измести настоящия обитател на Белия дом, това е повече от достатъчно.

С приближаването на изборния ден въпросът със заложниците стана основен. Повечето американци започнаха да се съмняват, че Картър е в състояние да реши проблема. Поддръжници спираха Флорентина по улиците на Чикаго и ѝ казваха, че ще гласуват отново за нея, но за нищо на света не биха подкрепили Картър за втори мандат. Ричард сподели, че идеално разбира чувствата им, и предрече, че Рейгън ще спечели с лекота. Флорентина прие сериозно мнението му и през последните седмици от кампанията си работеше така, сякаш е никому неизвестен кандидат, опитващ се да пробие за първи път. Усилията ѝ бяха възпрепятствани дори от ужасните дъждовни бури в Чикаго, които заливаха улиците на града чак до деня на изборите.

Когато бе преброена и последната бюлетина, дори тя се изненада от огромната изборна победа на Рейгън, която доведе до мнозинство на републиканците в Сената и за малко не промени съотношението на силите в Камарата на представителите.

Флорентина бе върната в Конгреса, но мнозинството ѝ се бе стопило до двадесет и пет хиляди гласа. Тя отлетя за Вашингтон притеснена, но не и победена, няколко часа преди заложниците да бъдат освободени.

Новият президент повдигна духа на нацията с встъпителната си реч. Облеченият в полуофициален костюм Ричард не престана да се усмихва през цялото време и гръмко изръкопляска на едно място, което повтори на жена си няколко години по-късно.

„Непрекъснато чуваме за разни заинтересовани групи, но нашата истинска грижа трябва да е онази от тях, която бе пренебрегвана твърде дълго. Тя не познава административни граници и пресича

етнически и расови различия и партийни пристрастия. Тя е съставена от мъжете и жените, които произвеждат нашата храна, патрулират по улиците, работят в мините и заводите, учат децата ни, грижат се за домовете ни и ни лекуват, когато се разболеем. Професионалисти, индустриалци, собственици на магазинчета, чиновници, таксиметрови шофьори и тираджии. С две думи, това сме ние, народът, онази порода, наречена американци.“

След като речта му бе приета с бурен ентусиазъм, президентът махна с ръка на хората пред подиума и се обърна, за да слезе.

Двама агенти от Тайните служби го съпроводиха през шпалира от почетни стражи.

Щом стигнаха до края на стълбите, господин Рейгън и Първата дама се качиха в голяма лимузина, като очевидно не показваха намерение да повтарят примера на семейство Картър и да тръгнат пеш по Конститушън авеню към новия си дом. Щом колата потегли, един от агентите включи микрофона си.

— Камшика се връща при Короната — бяха единствените му думи. След това той вдигна бинокъла си и проследи лимузината по целия ѝ път до портите на Белия дом.

Когато през януари 1981 година се върна в Конгреса, Флорентина попадна в един различен Вашингтон. Републиканците вече нямаха нужда да просят за подкрепа за всяко свое действие, тъй като избраните представители много добре знаеха, че цялата страна настоява за промени. Флорентина с готовност се зае с предизвикателството да изучи програмата на Рейгън, която бе предложил на парламента, и с радост подкрепи редица части от нея.

Беше толкова затрупана с работа около поправките към бюджета на Рейгън и отбранителната програма, че Джанет трябваше да ѝ посочи една дописка в „Чикаго Трибюн“, която можеше да я изкара от Камарата на представителите.

„Днес сутринта сенаторът Никълс от Илинойс обяви, че няма да се кандидатира за изборите на Сенат през 1982 г.“

Флорентина седеше зад бюрото си и попиваше значението на съобщението, когато се обади главният редактор на „Чикаго Сън-Таймс“ и я попита дали смята да участва в надпреварата за Сената през

1982 година. Тя си даде сметка, че за пресата е съвсем естествено да спекулира относно кандидатурата ѝ след три и половина мандата в Камарата на представителите.

— Май не беше много отдавна, когато уважаемото ви списание предлагаше да си подам оставката — подразни го тя.

— Един английски премиер веднъж каза, че една седмица е ужасно много време в политиката. Каква е позицията ти, Флорентина?

— Изобщо не съм се замисляла — разсмя се тя.

— Това е единственото твърдение, на което никой няма да повярва, така че със сигурност няма да го отпечатам. Пробвай отново.

— Защо ме натискаш толкова, щом имам половин година за размисъл?

— Не си ли чула?

— Какво да съм чула?

— Тази сутрин имаше пресконференция в Градския съвет и щатският прокурор издигна кандидатурата си.

„Ралф Брукс се кандидатира за Сената“ — съобщаваха заглавията от следобедните издания на щатските вестници. Много журналисти споменаваха в колонките си, че Флорентина все още не е взела решение дали да се изправи срещу щатския прокурор. Снимките на господин и госпожа Брукс отново я погледнаха от страниците. „Този проклетник изглежда все по-добре и по-добре“, изръмжа Флорентина наум.

Едуард се обади от Ню Йорк дай каже, че според него би трябвало да участва в изборите, но я посъветва да изчака, докато пропагандната машина на Брукс се изчерпи.

— Можеш дори да нагласиш нещата така, сякаш приемаш предизвикателството под натиска на общественото мнение.

— Кого ще подкрепят твърдите демократи?

— Моята преценка е шейсет към четирийсет в твоя полза, но вече ми е трудно да давам прогнози, тъй като не съм в комитета. Не забравяй, че до предварителните избори има повече от година. Не е нужно да се втурваш с рогата напред, особено сега, след като Брукс предприе първия ход. Можеш да изчакаш удобен момент.

— Защо мислиш, че подрани толкова много с кандидатурата си?

— Сигурно се опитва да те изплаши. Може би смята, че ще те задържи до 1984 година.

— Идеята не е лоша.

— Не, не съм съгласен. Не забравяй какво стана с Джон Кълвър в Айова. Реши да изчака по-удобен момент, когато опозицията е отслабнала, и първият му помощник се кандидатира вместо него и спечели мястото.

— Ще си помисля и ще ти кажа.

Всъщност през следващите няколко седмици Флорентина почти не мислеше за друго — знаеше, че ако успее да победи Брукс, с него ще е свършено веднъж завинаги. Не се съмняваше, че амбициите му все още насочени към едно място, намиращо се на около шестнадесет пресечки от Сената. По съвет на Джанет тя започна да приема всяка по-важна покана да държи реч в щата и загърби почти всички други работи.

— Така ще имаш възможност да разбереш каква е хавата — каза Джанет.

— Продължавай да се заяждаш, Джанет.

— Няма проблем. Нали затова ми плащаш.

Почти половин година Флорентина летеше до Чикаго по два пъти седмично и броят на гласуванията ѝ в Конгреса се срина и сега едва надвишаваха шестдесет процента. Ралф Брукс имаше предимството да не живее във Вашингтон по четири дни седмично, нито пък работата му в съда се измерваше с проценти. На всичкото отгоре кметът на Чикаго Джейн Бърн едва бе преполовила мандата си. Имаше хора, които смятаха, че една жена от Илинойс в политиката е повече от достатъчна. Все пак, след като обиколи по-голямата част от щата, Флорентина се увери, че Едуард е прав — шансът ѝ да победи Ралф Брукс наистина възлизаше на 60 към 40. Всъщност тя вярваше, че победата над Брукс ще е по-трудна от избирането ѝ в Сената, тъй като по традиция междинните избори бяха винаги против обитателя на Белия дом.

Един ден от работния си календар посвети изцяло на срещата на ветераните от Виетнам. Те бяха избрали да проведат празненството си в Чикаго и бяха поканили сенатора от Тексас Джон Тауър и Флорентина да произнесат главните речи. Щатската преса побърза да посочи уважението, с което външните хора се отнасяха към любимката

на Илинойс. По-нататък вестниците съобщаваха, че фактът, че ветераните са я събрали с председателя на сенатската комисия по отбраната, е сам по себе си изключително високо признание.

В Камарата Флорентина работеше на пълна пара. Успя успешно да прокара поправката „Добрия самарянин“ към Закона за опазване на околната среда, която правеше по-гъвкаво отпускането на средства за компаниите, които наистина правеха опити да намалят замърсяванията. Дори Боб Бюканан подкрепи „Добрия самарянин“.

Докато стояха облежани на перилата и чакаха да чуят имената си за гласуването на последната точка от поправката, той сподели, че очаквал от нея да се кандидатира за Сената.

— Казваш го само защото искаш да се разкарам оттук.

Той се засмя.

— Признавам, това е сериозен довод. Но не мисля, че е редно да оставаш повече тук, щом ти е писано да живееш в Белия дом.

Флорентина го изглежда поразена. Той дори не се обърна към нея — погледът му продължи да се рее из претъпканата зала.

— Не се съмнявам, че ще стигнеш дотам. Но благодаря на Бог, че няма да съм жив да видя с очите си встъпването ти в длъжност — продължи той, преди да пусне гласа си за поправката на Флорентина.

Всеки път, когато отиваше в Чикаго, Флорентина избягваше въпроса за кандидатурата си за Сената, макар че очевидно всички си го задаваха. Едуард посочи, че сегашната ѝ кандидатура може да се окаже последната ѝ възможност за следващите двадесет години — Ралф Брукс бе само на четиридесет и четири и влезеше ли в Сената, изместването му оттам ставаше на практика невъзможно.

Флорентина и Ричард прекараха уикенда в Кейп Код. В събота вечерта към тях се присъедини и Едуард.

До късно през нощта тримата обсъждаха всяка алтернатива за Флорентина, както и последиците за хотелската верига, ако Едуард се

заемеше с предизборната ѝ кампания. Когато най-накрая си легнаха, не бяха стигнали до никакво решение.

Международната зала на хотел „Конрад Хилтън“ бе препълнена от две хиляди души. Единствените жени наоколо бяха сервитьорките. Ричард дойде заедно с Флорентина в Чикаго и сега седеше до сенатора Тауър. Когато стана да произнесе речта си, Флорентина трепереше. Започна, като увери ветераните, че винаги ще бъде за една силна Америка, продължи с гордостта, която бе изпитала от награждаването на баща ѝ с Бронзова звезда от президента Труман, както и за още по-голямата гордост от тях, че са служили на Америка в нейната първа непопулярна война. Ветераните започнаха да подсвирват и да тропат по масите в знак на одобрение. Тя им напомни за причастността си към ракетната система М-Х и твърдата си позиция, че американците трябва да живеят, без да се страхуват от никого, в това число и от Съветите.

— Искам Москва да разбере — каза тя, — че в Конгреса може и да има мъже, които са готови да направят компромиси с позицията на Америка, но жената пред вас не е сред тях. — Последваха нови овации. — Сегашната изолационистка политика, към която се придържа президентът Рейгън, няма да помогне за преодоляването на кризата в Полша, нито в следващата страна, която ще бъде нападната от Русия. Ще дойде момент, в който ще трябва да заемем твърда позиция. Не можем да си позволим да чакаме, докато руснаците се настанят на канадската граница.

Дори сенаторът Тауър показва одобрението си на тези думи. След като изчака залата да утихне, Флорентина продължи:

— Избрах тази вечер, когато съм заобиколена от хора, на които се възхищава всеки американец, да заявя, че докато има мъже и жени, готови да служат на родината си подобно на вас, се надявам да продължа да служа на обществения живот на нашата велика страна. Ето защо възнамерявам да издигна името си като кандидат за Сената.

Малцина чуха думата „Сенат“, защото в залата се отрици истински пандемониум. Всички, които можеха да станат, станаха, а останалите тропяха силно по масите. Флорентина завърши обръщението си с думите:

— Радея за Америка, която не се страхува от ничие нападение. И същевременно се моля вие да сте последните ветерани, от която е имала нужда страната ни.

Когато си седна, овациите продължиха още няколко минути, а сенаторът Тауър започна с думите, че току-що е чул една от най-добрите речи в живота си.

Едуард долетя от Ню Йорк, за да ръководи кампанията, а Джанет непрекъснато я държеше в течение на събитията във Вашингтон. Отвсякъде потекоха пари — работата, която Флорентина бе свършила за гласоподавателите си, вече започваше да дава своите плодове. До предварителните избори оставаха три месеца, а данните от допитванията в целия щат единодушно сочеха 58 срещу 42 процента в полза на кандидата Каин.

През цялото време на кампанията помощниците ѝ с желание оставаха да работят до късно през нощта, но дори те не можеха да направят така, че тя да бъде едновременно на две места. Ралф Брукс критикуваше броя ѝ на гласувания наред с липсата на реални резултати от работата ѝ в Конгреса. Някои от атаките му започнаха да улучват целта си, а междувременно Брукс продължаваше кампанията си с енергията на десетгодишен хлапак. Въпреки това като че ли не успяваше да постигне особени резултати — прогнозите се закрепиха на 55:45 в нейна полза. До Флорентина достигнаха новини, че в лагера на Ралф Брукс духът е започнал да пада, а средствата — да се изчерпват.

Ричард летеше до Чикаго всеки уикенд и двамата живееха постоянно на път, като често дори преспиваха в домовете на привърженици от южната част на Илинойс. Един от по-младите помощници в кампанията ѝ неуморно ги разкарваше из щата с малкия си син шевролет. Флорентина се ръкуваше пред заводски врати в покрайнините на градовете преди закуска и участваше в събрания на земеделци в селските области на Илинойс преди обяд, но въпреки това успяваше да намери време следобед да се появи в някоя банка или редакция в Чикаго преди неизбежната вечерна реч и прием в „Барон“. В същото време така и не пропусна ежемесечните срещи на „Ремажен“.

Когато успяваше да хапне, това бяха безкрайни холандски закуски^[1] и импровизирани вечери. Вечер, преди да се строполи в леглото си записваше поредните факти и цифри (изнамерени от помощниците ѝ) в черния тефтер с подгънати страници, който винаги бе някъде около нея. Заспиваше, като се мъчеше да запомни имена, безброй имена на хора, които биха се обидили, ако някога забрави ролята, която са изиграли в кампанията ѝ. Ричард се връщаше в неделя вечер в Ню Йорк, уморен не по-малко от Флорентина. Нито веднъж не се оплака и не разтревожи жена си с проблемите на банката или хотелската верига. Тя му се усмихна за довиждане на поредното студено февруарско летище — забеляза, че носи един чифт от сините кожени ръкавици, които бе купил за баща си в „Блумингдейл“ преди повече от двадесет години.

— Имам за износване още един чифт, Джеси. Тогава ще му мисля дали да тръгна след друга жена — каза той и я остави да се усмихва.

Всяка сутрин Флорентина се събуждаше все по-твърдо решена. Ако тъгуваше за нещо, то бе за редките срещи с Уилям и Анабел. Уилям, който си пусна брада в стил Фидел Кастро, бе на път да завърши с пълно отличие, докато Анабел всяка ваканция се появяваше вкъщи с различен младеж.

От миналия си опит Флорентина очакваше в някой момент от кампанията да удари гръмотевица, но не си бе представяла, че след нея ще се стовари и същински метеорит. През последната година Чикаго бе разтърсен от серия брутални убийства, извършени от човек, когото пресата нарече „Чикагския главорез“. След като прерязваше гърлото на жертвата си, убиецът оставяше подписа си — изрязано сърце върху челото — за да няма съмнение кой е извършителят. На все повече и повече срещи на двамата кандидати се повдигаше въпросът за реда и спокойствието. Улиците почти опустяха през нощта — хората се страхуваха от убиеца, с когото полицията бе безсилна да се справи. За облекчение на Флорентина, той бе хванат една вечер в кампуса на Северозападния университет точно в момента, когато нападна една от студентките.

На следващата сутрин Флорентина направи изявление, в което похвали чикагската полиция и отправи лично послание до служителя, който бе извършил ареста. Смяташе, че с това въпросът е приключен,

докато не прочете новините във вестника. Ралф Брукс бе обявил, че лично ще води делото срещу Чикагския главорез, дори това да му струва сенаторското място. Ходът му бе блестящ, дори Флорентина изпита възхищение. Вестниците в цялата страна публикуваха снимки на красивия щатски прокурор наред с образа на ужасния убиец.

Процесът започна пет седмици преди предварителните избори и делото бе очевидно ускорено заради влиянието на щатския прокурор. Това означаваше, че Ралф Брукс се появяваше всяка сутрин на първа страница и настояваше за смъртна присъда, за да могат жителите на Чикаго отново да ходят спокойно по улиците. Флорентина правеше изявление след изявление във връзка с енергийната криза, регулирането на шума от летището, субсидирането на зърнопроизводителите и дори за придвижването на руски войски към полската граница след обявяването на военно положение и затварянето на лидерите на „Солидарност“. Но нито едно от усилията ѝ не бе в състояние да измести щатския прокурор от центъра на вниманието. На една среща с редакторския съвет на „Чикаго Трибюн“ тя полушеговито се оплака на главния редактор, който се извини, но посочи, че все пак именно Ралф Брукс продава вестника. Флорентина се оттегли в канцеларията си във Вашингтон. Чувстваше се безсилна и знаеше, че няма ефективен начин да се опълчи срещу опонента си.

С надеждата, че откритият сблъсък може да ѝ даде възможност да промени наклона на везните, Флорентина предизвика Ралф Брукс на публичен дебат. Но щатският прокурор информира медиите, че не може да приеме подобно предизвикателство в момент, когато на плещите са му легнали толкова сериозни обществени отговорности. „Ако това мое решение доведе до загубата на шанса да представлявам порядъчните хора на Илинойс в Сената, така да бъде“ — повтаряше отново и отново той. На Флорентина ѝ оставаше само да гледа как ѝ се изплъзват поредните проценти.

Планираше да прекара последните две седмици в обиколка на щата, когато удари метеоритът.

Ричард звънна във вторник след края на процеса. Съквартирантката на Анабел се обадила и съобщила, че дъщеря им не се е върнала в Радклиф в неделя вечерта и че не била чувала нищо за

нея. Флорентина незабавно отлетя за Ню Йорк. Ричард уведоми полицията и нае частен детектив да намери дъщеря му. Полицията ги увери, че ще направи всичко възможно, и той върна съпругата си в Чикаго.

Флорентина ходеше като замаяна и се обаждаше на Ричард на всеки час, но новини нямаше. До изборите оставаше само седмица, а проучванията показваха, че води пред Брукс едва с 51 срещу 49 процента. Едуард се опита да я накара да се съсредоточи върху кампанията, но в ушите ѝ непрекъснато звучаха думите на Боб Бюканан: „Това място може да бъде само лош заместител на истинското семейство“. Започна да се пита дали... След един отворителен уикенд, през който чувстваше, че е изгубила повече гласове, отколкото е спечелила, Ричард се обади развълнуван и ѝ каза, че са намерили Анабел. През цялото време била в Ню Йорк.

— Слава богу — облекчено въздъхна Флорентина и от очите ѝ бликнаха сълзи на радост. — Добре ли е?

— Добре е. В момента е в болница „Синай“.

— Какво е станало?!

— Направила е аборт.

Още същата сутрин Флорентина отлетя за Ню Йорк, за да бъде с дъщеря си. По време на полета позна един съпартиец — седеше няколко реда зад нея. В усмивката му имаше нещо особено. Когато пристигна в болницата, откри, че Анабел дори не е разбрала, че е била обявена за издирване. Едуард я умоляваше да се върне в Чикаго, тъй като медиите непрекъснато се интересуваха къде е. Макар че успяха да предпазят личния живот на Анабел от вестникарското любопитство, журналистите станаха подозрителни и започнаха да се интересуват защо Флорентина е ходила до Ню Йорк, вместо да остане в Илинойс. За първи път тя игнорира съвета на Едуард.

Ралф Брукс не закъсня да се възползва от положението. Предположи, че веригата „Барон“ е изпаднала в криза и че компанията винаги е била неин основен приоритет. С обединените усилия на Едуард и Анабел Флорентина се върна в Чикаго в понеделник вечерта. Всички щатски вестници твърдяха, че разликата между двамата претенденти е прекалено малка, за да могат да се правят предположения.

Във вторник сутринта Флорентина прочете заглавието, от което се страхуваше най-много — „Дъщерята на кандидат прави аборт“. Статията разкриваше всички подробности, чак до номера на леглото на Анабел.

— Смири се и се моли — бяха единствените думи на Едуард.

В деня на изборите Флорентина стана в шест сутринта и с помощта на Едуард обиколи колкото се може повече избирателни секции за четиринадесет часа. При всяко спиране сътрудниците ѝ опъваха синьо-белите плакати с надпис „Каин в Сената“ и раздаваха брошури, изясняващи позицията ѝ по най-важните въпроси. При едно от спиранията я попитаха за мнението ѝ за аборта. Флорентина погледна жената с достойнство и отговори „Бъдете сигурна, че позицията ми е останала непроменена“, преди да си даде сметка, че въпросът е напълно невинен.

Сътрудниците ѝ работеха неуморно, за да накарат всеки неин поддръжник да отиде да гласува, а самата Флорентина не спря да обикаля, докато избирателните секции не затвориха. Молеше се да е успяла да спечели поне с толкова, с колкото Картър бе спечелил пред Форд през 1976 година. Вечерта долетя Ричард с новината, че Анабел се е върнала в Радклиф и се чувства чудесно.

Двамата се прибраха в „Барон“ и се усамотиха в апартамента си. Включиха и трите телевизора, когато започнаха да съобщават резултатите от гласуването кой да се противопостави на републиканците през ноември. В единадесет часа Флорентина водеше с два процента. В полунощ Брукс имаше преднина от един процент. В два през нощта Флорентина отново водеше, макар и с по-малко от процент. В три часа тя заспа в прегръдките на Ричард. Той не я събуди, когато разбра какъв ще е крайният резултат. Жена му имаше нужда от сън.

Малко по-късно задряма, но по едно време се стресна и се събуди. Флорентина гледаше през прозореца, стиснала юмрук. Телевизията продължаваше да излъчва крайния резултат — Ралф Брукс е избран за кандидат на демократите за Сената с преднина от седем хиляди сто и осемнадесет гласа, или с по-малко от половин процент пред Флорентина.

Флорентина се обърна и отново погледна екрана. Погледът ѝ не се спря върху ликуващия щатски прокурор, който махаше на

поддръжниците си. Вниманието ѝ бе привлечено от физиономията на човека, седнал точно зад него. Сега се сети къде бе виждала тази усмивка.

Политическата кариера на Флорентина спря. Вече бе извън Конгреса и трябваше да чака още две години, преди да може дори да мечтае да се завърне в политиката. След проблемите около Анабел започна да се пита дали не е настъпил моментът отново да насочи вниманието си към хотелската верига и по-спокойния живот.

Ричард не се съгласи.

— Много ще съжалявам, ако се откажеш от политиката, след като ѝ посвети толкова време.

— Може би точно в това е въпросът. Ако не се занимавах толкова много със собствения си живот и бях обръщала малко повече внимание на Анабел, тя нямаше да се сблъска с тази криза на идентичността.

— Ха, криза на идентичността! Подобен боклук бих очаквал да чуя от някой от преподавателите ѝ по социология, но не и от теб. Не съм забелязал Уилям да се пречупва пред някаква „криза на идентичността“. Скъпа, Анабел просто е имала връзка и не е взела предпазни мерки — просто е да се разбере. Ако всеки човек с любовник трябва да се смята за ненормален, малцината останали ще бъдем изключение. Онова, което ѝ е нужно най-много в този момент, е да се отнасяш с нея като с приятелка.

Флорентина заряза всичко и през лятото заведе Анабел до Барбадос. По време на дългите им разходки по брега научи за връзката на дъщеря си с някакъв мъж във Васар. Флорентина все още не можеше да свикне с идеята, че колежите са смесени. Анабел не ѝ каза името му и се опита да ѝ обясни, че все още го харесва, но няма намерение да живее с него цял живот.

— Ти да не би да си се омъжила за човека, с когото си легнала първо?

Флорентина не ѝ отговори веднага, но след това ѝ разказа за Скот Форбс.

— Ама че боклук — каза Анабел, след като чу всичко. — Какъв късмет си извадила, че си намерила татко в „Блумингдейл“.

— Не, Анабел, тъкмо баща ти не спира да повтаря, че откритието било негово.

За тези няколко дни майка и дъщеря се сближиха повече, отколкото за години. Ричард и Уилям се присъединиха към тях на втората седмица и цялото семейство прекара заедно четиринадесет дни в мързелуване и печене на слънце.

Ричард много се зарадва, като видя, че Анабел и Флорентина се разбират прекрасно, и дълбоко се развълнува, когато дъщеря му започна да говори за Уилям като „големият ми брат“. Дватамата с Анабел редовно биеха Уилям и Флорентина на голф следобед, след което прекарваха дълги вечери в бърбене на масата.

Когато ваканцията свърши, всички страдаха. Флорентина си призна, че никак не ѝ се иска отново да се хвърля във водовъртежа на политиката, но Анабел категорично се възпротиви и заяви, че последното нещо, което иска, е да има майка, която по цял ден си стои вкъщи и готви.

На Флорентина ѝ бе странно, че тази година няма да участва в предизборната кампания. По време на борбата ѝ с Брукс за Сената демократите бяха избрали способния чикагски адвокат Ноел Силвърман за кандидат за мястото ѝ в Конгреса.

Мнозина гласоподаватели молеха Флорентина да се яви като независим кандидат, но тя знаеше, че партията не би одобрила подобна стъпка, особено при положение че след две години ѝ предстоеше да търси нов кандидат за Сената — Дейвид Роджърс, вторият представител на Илинойс, непрекъснато повтаряше, че няма да участва в изборите през 1984 година.

Флорентина на няколко пъти ходи до Чикаго да говори в подкрепа на Ноел Силвърман и се зарадва, когато той спечели мястото, макар и едва с три хиляди двеста двадесет и три гласа.

Наложи ѝ се да се изправи пред факта, че ще прекара две години в политическата пустош, и не ѝ стана по-леко, когато прочете заглавието в „Чикаго Трибюн“ в деня след изборите:

БРУКС ПЕЧЕЛИ С ЛЕКОТА НАДПРЕВАРАТА ЗА СЕНАТА

[1] Официална закуска, на която всеки плаща консумираната от него храна. — Бел.пр. ↑

БЪДЕЩЕТО

1982–1995

31.

Уилям доведе за първи път Джоана Кабът за Коледа. Флорентина инстинктивно усети, че двамата трябва да се оженият, и то не само защото се оказа, че баща ѝ е далечен роднина на Ричард. Джоана бе тъмнокоса, слаба и грациозна... и срамежливо изразяваше очевидните си чувства към Уилям. Той пък, от своя страна, бе грижовен и подозрително горд от младата дама, която стоеше мълчаливо до него.

— Можех да очаквам да си създадеш син, получил образованието си в Ню Йорк, живял във Вашингтон и Чикаго, но в крайна сметка отишъл до Бостън, за да си избере жена — подразни Флорентина съпруга си.

— Уилям е и твой син — напомни ѝ Ричард. — Пък и какво те кара да мислиш, че ще се ожени за Джоана?

Флорентина се разсмя.

— Предричам, че напролет ще е в Бостън.

Но се оказа, че греши — наложи се да чакат до лятото.

Уилям караше последната си година, бе изкарал бизнес практиката си и с нетърпение очакваше да го приемат бизнесадминистрация в Харвард.

— По мое време трябваше да изчакаш да завършиш и да събереш малко пари, преди да мислиш за женене — каза Ричард.

— Изобщо не е вярно, Ричард. Ти напусна рано-рано Харвард, само за да се ожениш за мен, а после те издържах няколко седмици.

— Никога не си го споменавал, татко — обади се Уилям.

— Баща ти има едно нещо, на което в политиката му се казва избирателна памет.

Уилям излезе, като се смееше.

— Все пак мисля...

— Те са влюбени, Ричард. Нима си одъртял дотолкова, че не виждаш очевидното?

— Не, но...

— Още нямаш петдесет, а вече се държиш като стар глупак. Уилям е почти на същата възраст като теб, когато се ожени за мен. Е,

имаш ли нещо да кажеш?

— Не. Ти си типичен политик — винаги прекъсваш другите.

Семейство Каин посети семейство Кабът в началото на новата година и Ричард веднага хареса бащата на Джоана Джон Кабът. Изненада се, че имат толкова много общи познати, а не са се срещали досега. Джоана имаше две по-малки сестри, които през целия уикенд тичаха около Ричард.

— Промених мнението си — каза той същата събота, след като си легнаха. — Мисля, че Уилям се нуждае точно от момиче като Джоана.

Флорентина се опита да засили до максимум средноевропейския си акцент и попита:

— Ами ако Джоана бе малка полска имигрантка и продаваше ръкавици в „Блумингдейл“?

Ричард я прегърна.

— Бих му казал да не купува три чифта ръкавици, защото ще му излезе по-евтино просто да се ожени.

Подготовката за сватбата се стори сложна и объркана за Флорентина, която живо си спомняше колко просто се бяха оженили двамата с Ричард. За щастие, госпожа Кабът пожела да поеме всичко в свои ръце, а когато имаха някаква нужда от Каин, Анабел с радост приемаше да играе ролята на представител на фамилията.

В началото на януари Флорентина се върна във Вашингтон, за да освободи канцеларията си. Колеги я спираха и приказваха с нея, сякаш никога не бе напускала Камарата. Джанет я очакваше с цял куп писма, повечето от които изразяваха съжалението на хората, че няма да се върне в Конгреса, но се надяваха да я видят в Сената след две години.

Флорентина отговори на всяко писмо, но въпреки това се питаше какво ли ще се случи през 1984 година и дали с политическата ѝ кариера не е свършено.

Напусна Капитолия и се върна в Ню Йорк, но непрекъснато имаше чувството, че се пречка на някого. Хотелска верига „Барон“ и банка „Лестър“ се управляваха изцяло от Ричард и Едуард. Веригата се

бе променила доста, след като Ричард бе направил нововъведенията, препоръчани от „Маккинси и компания“. Непрекъснато се изненадваше от новите ресторанти „Баронът на телешкото“ на първия етаж на всеки хотел и така и не свикна с компютърните банки до фризьорския салон във фоайето. А когато отиде да види Джани и да провери как вървят магазините, той просто реши, че е дошла за нова рокля.

През тези първи месеци извън Вашингтон изобщо не я свърташе на едно място. Пътува два пъти до Полша и изпита отчаяние и безнадеждност, докато гледаше сънародниците си и царящата навсякъде разруха. Питаше се коя ли ще е следващата жертва на руснаците. Използва пътуванията, за да се срещне с европейски лидери, които споделяха с нея страха си, че Америка се изолира все повече и повече с всеки следващ президент.

Когато се завърна, пред нея отново се изправи въпросът дали да се кандидатира за Сената. Джанет, която бе останала в екипа ѝ, започна да обсъжда с Едуард Уинчестър предизборната тактика. Тя предвиждаше чести пътувания до Чикаго и Флорентина приемаше всички възможни покани да държи речи. Изпита облекчение, когато сенаторът Роджърс ѝ се обади по време на великденската ваканция. Каза ѝ, че се надява догодина тя да се кандидатира за мястото му, и добави, че може да разчита на подкрепата му.

Чикагските вестници следяха отблизо Ралф Брукс, който очевидно вече си създаваше име в Сената. По някакъв начин бе успял да се добере до място в престижната Комисия по външните работи, както и до Комисията по земеделието, която бе много важна за фермерите на Илинойс. Освен това бе единственият сенатор новак, участващ в работната група на Демократическата партия за регулаторната реформа.

Сватбата на Уилям и Джоана бе един от най-щастливите дни в живота на Флорентина. Двадесет и две годишният ѝ син, облечен във фрак и застанал до младоженката, събуди спомените ѝ за баща му в Сан Франциско. Сребърната гривна висеше свободно на лявата му

китка и Флорентина се усмихна, като видя малкия белег на дясната му ръка. Макар че изглеждаше срамежлива и стеснителна, Джоана вече бе успяла да отърве бъдещия си съпруг от някои от най-ексцентричните му навици, сред които крещящите вратовръзки и брадата тип Фидел Кастро, която бе носил с такава гордост, преди да се запознаят. Баба Каин, както всички се обръщаха към Кейт, приличаше все повече и повече на бледосин боен кораб на пълна пара — сновеше сред гостите, целуваше някои или оставяше други (малцината, останали по-възрастни от нея) да я целунат. На седемдесет и пет години тя бе все още елегантна, без ни най-малък признак за старческо грохване. Тя бе и единствената от цялата фамилия, която можеше да увещае Анабел за нещо и на всичкото отгоре да го получи.

След забележителното празненство, уредено от родителите на Джоана в дома им на Бийкън Хил (включващо и цели четири часа танци), двамата младоженци заминаха за медения си месец в Европа, а Ричард и Флорентина се върнаха в Ню Йорк. Времето, когато трябваше да обяви кандидатурата си за Сената, приближаваше и Флорентина реши да потърси съвет от готвещия се да се оттегли колега.

Обади се на Дейвид Роджърс в канцеларията му. Сенаторът отсъстваше, затова Флорентина остави съобщение. Той не отговори на обаждането й няколко дни и най-накрая секретарката му звънна да обясни, че графикът му е изключително натоварен. На Флорентина това й се видя странно, тъй като определено не бе в стила на Дейвид Роджърс. Надяваше се, че само си въобразява това ненадейно отбягване, но накрая реши да сподели опасенията си с Едуард.

— Носи се слух, че иска да постави на своето място жена си — каза той.

— Бети Роджърс? Но тя винаги е твърдяла, че не би могла да понесе публичния живот. Просто не вярвам, че иска да продължи след оттеглянето на Дейвид.

— Все пак не забравяй, че откакто децата им тръгнаха по своите пътища преди три години, тя е член на Градския съвет на Чикаго. Може би това е разбудило апетита й за нещо по-голямо.

— Мислиш ли, че го е решила достатъчно сериозно?

— Не зная. Но след няколко обаждания ще изясня всичко.

Флорентина го изясни преди Едуард. Обади й се един неин бивш сътрудник от Чикаго и й каза, че партийната машина на окръг Кук

говори за госпожа Роджърс така, сякаш тя вече се е кандидатирила.

Малко по-късно същия ден се обади Едуард. Щатският комитет провеждал събрание, на което обсъждал издигането на кандидатурата на Бети Роджърс, макар че според допитванията над осемдесет процента от регистрираните демократи поддържали Флорентина като наследник на Дейвид Роджърс.

— Не ѝ помага дори това, че сенаторът Брукс я подкрепя открито — добави Едуард.

— Хм — каза Флорентина. — Какъв ли ще е следващият им ход?

— Не мисля, че за момента могат да направят нещо. Зная, че имаш много поддръжници в комитета, и всичко до голяма степен зависи от баланса, така че може би е най-добре да не се намесваш пряко. Просто продължавай да работиш в Чикаго и изглеждай така, сякаш стоиш над всичко това.

— Но ако я номинират?

— Тогава ще трябва да се явиш като независим кандидат и да я победиш.

— Едуард, както ми каза самият ти преди няколко месеца, почти невъзможно е да победиш партийната машина.

— Но Труман го направи.

Няколко минути след края на събранието Флорентина чу, че комитетът е гласувал с 6 срещу 5 гласа Бети Роджърс да бъде обявена за официален кандидат на партията на предизборното партийно съвещание, което щеше да се проведе същия месец. Дейвид Роджърс и Ралф Брукс бяха гласували срещу Флорентина.

Тя не можеше да повярва, че шестима души са в състояние да вземат толкова важно решение. През следващата седмица проведе два неприятни разговора — единия с Роджърс, а другия — с Брукс. И двамата я призоваваха да постави партийното единство над личните амбиции.

— Точно лицемерието, което можеш да очакваш от демократ — коментира Ричард.

Много от поддръжниците ѝ я умоляваха да не се предава, но тя не бе убедена — особено след като председателят ѝ се обади и я помоли в името на партийното единство да обяви официално, че няма

да се кандидатира. В края на краищата, посочи той, Бети по всяка вероятност щяла да се задържи в Сената само един шестгодишен мандат.

„Което ще е повече от достатъчно за Ралф Брукс“, помисли си Флорентина.

През следващите няколко дни чу много съвети, а по време на едно пътуване до Вашингтон Боб Бюканан я посъветва да прочете внимателно „Юлий Цезар“.

— Цялата пиеса ли? — попита Флорентина.

— Не, скъпа, на твоето място бих се съсредоточил най-вече върху Марк Антоний.

Флорентина се обади на председателя на Демократическата партия и му каза, че иска да присъства на събранието и да заяви, че няма да се кандидатира, но че не желае да подкрепи Бети Роджърс.

Председателят прие с готовност предложението компромис.

Срещата се проведе след десет дни в Щатския централен комитет на Демократическата партия в хотел „Бисмарк“ на Рандълф стрийт. Когато Флорентина влезе, залата вече бе пълна. Посрещнаха я със силни аплодисменти, от които се усещаше, че събранието може и да не протече така гладко, както се надяваха организаторите.

Флорентина зае определеното ѝ място в края на втория ред от местата на подиума. Председателят се настани в средата на първия ред зад дългата маса. От двете му страни бяха седнали сенаторите Роджърс и Брукс. Освен тях на предната редица седяха секретарят и касиерът. При появяването на Флорентина председателят ѝ кимна любезно. Останалите членове на комисията заеха местата на втория ред.

— Ще е лудост да се откажете от борбата — прошепна ѝ един от тях.

В осем часа председателят покани Дейвид Роджърс да направи обръщение. Сенаторът открай време бе уважаван като всеотдаен служител на избирателите си, но дори и най-близките му помощници не биха го определили като особено добър оратор. Той започна с благодарности към всички, които го бяха подкрепяли досега, и изрази надеждата, че за в бъдеще ще прехвърлят своята лоялност към съпругата му. Заговори несвързано за работата си като сенатор през последните двадесет и четири години. Когато си седна, последвалите

аплодисменти можеха да се определят в най-добрия случай като учтиви.

След това думата взе председателят, който очерта причините, които са го накарали да предложи Бети Роджърс за кандидат.

— Най-малкото избирателите лесно ще запомнят името — опита се да се пошегува той, но за негова изненада смехът му се поде само от един-двама души на подиума и от съвсем малко в залата. След това в продължение на десет минути той възхваляваше достойнствата на Бети Роджърс и работата ѝ като градски съветник.

Залата запази мълчание. Председателят си седна, изпратен от вяли аплодисменти. Изчака за момент, след което даде думата на Флорентина.

Тя не си беше нахвърляла бележки, тъй като искаше речта ѝ да прозвучи импровизирано, макар да бе репетирала всяка дума през последните десет дни. Ричард бе изявил желание да дойде с нея, но тя му бе казала, че не си заслужава да си губи времето — всичко беше на практика решено много преди събранието. В действителност не искаше да е в залата, защото подкрепата му можеше да хвърли сянка на съмнение върху искреността ѝ.

Когато председателят седна, Флорентина застана в центъра на подиума, точно пред Ралф Брукс, и започна:

— Господин председател, днес дойдох в Чикаго, за да обявя, че няма да се кандидатирам за Сената.

Направи пауза и в залата се чуха викове: „Защо?“ и „Кой ви спира?“. Тя продължи речта си, сякаш не ги бе чула.

— Имах привилегията да служа на моя избирателен район в Чикаго в продължение на шест години в Камарата на представителите и с нетърпение очаквам отново да работя за доброто на народа и в бъдеще. Винаги съм вярвала в партийното единство...

— Но не и в партийното закостеняване — извика някой от залата. Флорентина отново игнорира прекъсването.

— Затова с радост ще подкрепя кандидата, когото изберете — продължи тя, като се мъчеше да говори възможно най-убедително.

В залата се надигна рев, ясно се чуваха викове: „Сенатор Каин, сенатор Каин“.

Дейвид Роджърс я изглежда многозначително.

— На моите поддръжници ще кажа, че може би това ще стане друг път и другаде, но не и тази вечер, така че да не забравяме, че в този ключов щат трябва да победим републиканците, а не себе си. Уверена съм, че ако стане сенатор, Бети Роджърс ще служи на партията със същото умение, с каквото го правеше и съпругът ѝ. Ако обаче мястото се заеме от републиканците, можете да сте сигурни, че ще дам всичко от себе си, за да си го отвоюваме отново след шест години. Какъвто и да е изходът, комитетът може да разчита на моята подкрепа в този така важен щат по време на изборната година.

Флорентина бързо се върна на мястото си на втория ред. Овациите не преставаха.

След като въведе ред (което се помъчи да направи колкото се може по-бързо), председателят даде думата на следващия сенатор от Илинойс, госпожа Бети Роджърс. До този момент Флорентина седеше с наведена глава, но сега не се сдържа и погледна противничката си. Бети Роджърс очевидно не бе подготвена за такава опозиция и явно силно се вълнуваше, докато прелистваше бележките си. Прочете предварително подготвена реч, като на места почти шепнеше; и макар че в крайна сметка изигра ролята си, в сравнение с нея ораторските способности на съпруга ѝ бяха като на Цицерон. На Флорентина ѝ стана жал за нея и почти изпита вина заради избраната тактика, но това не ѝ попречи да презира комитета, че бе изправил Бети Роджърс пред такова изпитание. Запита се докъде ли е готов да стигне Ралф Брукс в опитите си да я държи настрана от Сената. Когато най-сетне си седна, Бети Роджърс се тресеше като желе. За да не ги кара да се чувстват неудобно, Флорентина тихомълком слезе от подиума и излезе през страничната врата. Спря едно такси и каза на шофьора да я откара до летището.

— Няма проблем, госпожо Каин — каза ѝ той. — Надявам се отново да се кандидатира за Сената. Този път лесно ще спечелите мястото.

— Не, няма да се кандидатирам — спокойно каза Флорентина. — Кандидатът на демократите ще бъде Бети Роджърс.

— Тя пък коя е? — попита шофьорът.

— Съпругата на сенатора Роджърс.

— Че какво ѝ разбира главата от тази работа? И мъжът ѝ не беше голяма стока — раздразнено каза шофьорът и изминаха останалата

част от пътя в мълчание. Това ѝ даде възможност да помисли. Трябваше да се яви като независим кандидат, ако имаше шанс да спечели мястото. Най-голямата ѝ грижа обаче бе да не разцепи гласовете между себе си и Бети Роджърс и така да помогне на републиканците. Партията никога не би ѝ простила това. То щеше да означава край на политическата ѝ кариера. А и в двата случая победителят щеше да е Брукс. Прокле се, че не го бе победила, когато имаше тази възможност.

Таксито спря пред терминала.

— Още не мога да разбера — каза шофьорът, докато прибираше парите. — Да ви кажа, госпожо, жена ми смята, че някой ден ще станете президент. Аз самият не го разбирам, защото никога не бих гласувал за жена.

Флорентина се разсмя.

— Не исках да ви обидя, госпожо.

— Не се обидих — отвърна тя и му даде двоен бакшиш.

Погледна часовника си и тръгна към вратата за заминаващи — до полета оставаше половин час. Купи си от будката последните броеве на „Тайм“ и „Нюзуик“. И на двете корици се мъдреше Буш — първите изстрели от президентската кампания вече бяха дадени. Провери на екрана изхода към самолета за Ню Йорк — 12С. Усилията на служителите на летището да избегнат фаталния номер я развесели. Седна в един въртящ се стол от червена пластмаса и се зачете в биографията на Джордж Буш. Статията така я погълна, че не чу високоговорителя. Повториха съобщението.

— Госпожа Флорентина Каин, моля явете се при най-близкия бял телефон.

Флорентина продължаваше да чете за изпълнителния директор на нефтената компания „Запата Ойл“, който бе минал през Камарата на представителите, Националния комитет на Републиканската партия, ЦРУ и Китай, преди да стане вицепрезидент. Един служител на „Транс Уърлд Еърлайнс“ се доближи до нея и я докосна по рамото.

— Госпожо Каин, вас викат — каза младият мъж и посочи високоговорителя.

— Да. Благодаря ви.

Забърза през фоайето към най-близкия телефон. В подобни моменти винаги си представяше, че е станало нещо с децата. Напомни

си, че Уилям е женен, а Анабел е вече пълнолетна. Вдигна слушалката.

— Флорентина, ти ли си? — силно и ясно се разнесе гласът на сенатор Роджърс.

— Да, на телефона — отвърна тя.

— Слава богу, че те хванах. Бети реши, че в крайна сметка не иска да се кандидатира. Смята, че кампанията ще е прекалено голямо предизвикателство за нея. Можеш ли да се върнеш, преди съвсем да са срутили залата?

— Защо? — попита Флорентина. Умът ѝ работеше трескаво.

— Не чуваш ли какво става тук? — каза Роджърс. Флорентина се заслуша във виковете: „Каин, Каин, Каин“ — също толкова ясни, колкото и гласът на самия сенатор. — Искат да те обявят за официален кандидат и няма да мръднат, докато не се върнеш.

Флорентина сви юмрук.

— Не съм заинтересована, Дейвид.

— Но, Флорентина, мислех, че...

— Не, освен ако не получа подкрепата на комитета и ти лично не ме предложиш за номиниране.

— Всичко, каквото кажеш. Бети винаги е смятала, че ти си човекът за тази работа. Всичко беше заради натиска на Ралф Брукс.

— Ралф Брукс ли?

— Да. Но сега Бети разбира, че това не е нищо освен опит от негова страна да получи лична изгода. Така че, за бога, идвай веднага.

— Тръгвам.

Флорентина почти затича към стоянката за таксите. Една от колите рязко спря до нея.

— Къде да бъде този път, госпожо Каин?

Тя се усмихна.

— Там, откъдето започнахме.

— Сигурно знаете накъде сте тръгнали, но не разбирам как обикновен човек като мен трябва да вярва на политици, които дори не познава.

Флорентина се молеше шофьорът да си мълчи, за да може да се съсредоточи, но този път устата му не спря — дрънкаше за жена си, която трябвало да напусне; за тъща си, която не искала да го остави на мира; за сина си, който се друсал и нямал работа, и за дъщеря си, която живеела в някаква религиозна комуна в Калифорния.

— Ама че шибана държава — да ме прощавате, госпожо Каин — завърши той, когато наближиха залата.

Господи, как ѝ се искаше да му кресне да си затваря устата. Даде му двоен бакшиш за втори път тази вечер.

— Може би в крайна сметка ще гласувам за вас, когато се кандидатира за президент — каза шофьорът. Тя му се усмихна. — И ще обработвам хората, които се возят в таксито — към триста на седмица са.

Флорентина потрепери — поредният научен урок.

Всички в залата бяха прави и скандираха името ѝ. Някои бяха вдигнали ръце над главите си и пляскаха, други се бяха качили на столовете. Сенатор Роджърс първи я поздрави на трибуната, последван от съпругата си, която ѝ се усмихна с облекчение. Председателят сърдечно се ръкува с нея. Сенатор Брукс не се виждаше никакъв — Флорентина понякога наистина не можеше да понася политиката. Тя се обърна към поддръжниците си в залата и ревовете станаха още по-гръмки. Понякога политиката наистина ѝ харесваше.

Флорентина застана в центъра на подиума, но бяха нужни пет минути, за да може председателят да въдвори ред. Когато отново се възцари тишина, тя просто каза:

— Навремето Томас Джеферсън отбелязал: „Върнах се по-рано, отколкото очаквах“. С радост приемам вашата номинация за Сената на Съединените щати.

Не ѝ позволиха да каже нищо повече — всички се скупчиха около нея. Малко след дванадесет и половина успя да допълзи до стаята си в чикагския „Барон“. Незабавно набра 212, съвсем забравила, че в Ню Йорк е един и половина.

— Кой е? — чу се сънен глас.

— Марк Антоний.

— Кой?

— Идвам да погребя Бети, не да я величая.

— Джеси, да не си полудяла?

— Не, но съм избрана за кандидат на демократите за сенатските избори — каза Флорентина и му обясни как е станало всичко.

— Джордж Оруел е предрекъл, че горе-долу по наше време ще се случат хиляди ужасни неща, но никъде не е споменавал, че ще ме събудиш посред нощ само за да ми кажеш, че ще ставаш сенатор.

— Помислих, че би искал да научиш първи.

— По-добре се обади на Едуард.

— Мислиш ли, че е разумно? Вече ми напомни, че в Ню Йорк е един и половина.

— Зная колко е часът, но защо да съм единственият, когото събуждаш само за да му кажеш сгрешен цитат от „Юлий Цезар“?

Сенаторът Роджърс удържа на думата си и през цялата кампания подкрепяше Флорентина. За първи път от години тя бе свободна от ангажиментите във Вашингтон и можеше да посвети цялата си енергия на изборите. Този път нямаше неочаквани гръмотевици и метеорити, макар че хладната подкрепа на Ралф Брукс в едни случаи и завоалираната похвала към опонента ѝ републиканец в други не допринесоха особено за каузата ѝ.

Основният интерес на всички през годината бе към президентската кампания. Най-голямата изненада бе изборът на кандидата за президент от страна на демократите — човек, който се появи буквално от нищото и победи на предварителните избори Уолтър Мондейл и Едуард Кенеди благодарение на програмата си, кръстена „Свеж подход“. Кандидатът посети Илинойс шест пъти, като неизменно се срещаше с Флорентина.

В деня на изборите вестниците в Чикаго продължаваха да твърдят, че разликата между кандидатите е прекалено малка, за да може да се предвиди кой ще е бъдещият сенатор. Социолозите сгрешиха, а приказливият шофьор на такси се оказа прав — в осем и половина централно време кандидатът на републиканците призна категоричната победа на Флорентина. По-късно социолозите се опитаха да обяснят грешките си с предположението, че много мъже не биха си признали, че са гласували за жена. Но в края на краищата това нямаше значение. Телеграмата на новия кандидат-президент казваше всичко:

ДОБРЕ ДОШЛА ОТНОВО ВЪВ ВАШИНГТОН,
СЕНАТОР КАИН

32.

1985 бе година на погребения, от което Флорентина почувства всичките си петдесет и една години до мозъка на костите си.

Когато се върна във Вашингтон, откри, че са ѝ определили канцелария в сградата „Ръсел“, само на шестстотин метра от стария ѝ кабинет в „Лонгуърт“. За няколко дни докато се нанасяше, най-редовно вкарваше колата си в гаража на „Лонгуърт“ вместо на паркинга в двора на „Ръсел“. Не можеше да свикне и с обръщението „сенаторе“, особено когато го правеше Ричард — а той успяваше да изрече титлата по такъв начин, че звучеше направо като оскърбление.

— Можеш да си мислиш, че статусът ти се е вдигнал, но въпреки това не ти дават повишение на заплатата. С нетърпение чакам да станеш президент — добави той. — Така поне ще получаващ колкото вицепрезидентите на банката.

Наистина, заплатата на Флорентина не се вдигна, но за сметка на това разходите ѝ станаха по-големи, тъй като отново се заобиколи с екип, на който можеха да завидят мнозина сенатори. Тя бе първата, която осъзнаваше предимствата на солидната финансова база извън света на политиката. Повечето хора от стария ѝ екип се върнаха и бяха допълнени с нови, които не се съмняваха в бъдещето на Флорентина. Канцеларията ѝ се помещаваше в апартамент 440. Останалите помещения се заемаха от четиринадесет помощници начело с безстрашната Джанет Браун — Флорентина отдавна бе решила, че тази жена буквално се е омъжила за работата си. Освен това имаше и четири канцеларии из Илинойс, във всяка от които работеха по трима души.

Новият ѝ кабинет гледаше към двора — към фонтана и застлания с плочи район за паркиране. Зелените площи бяха предпочитано място за обяд за служителите през топлите сезони и за много катерички през зимата.

Флорентина каза на Ричард, че очаква да харчи от собствения си джоб над двеста хиляди долара годишно повече от отпусканата сума, която варираше от сенатор на сенатор в зависимост от големината на

щата и броя на населението му. Ричард се усмихна и мислено си отбеляза да дари същата сума и на Републиканската партия.

Малко след като гербът на Илинойс бе поставен върху вратата на канцеларията, Флорентина получи телеграмата. Беше проста и кратка: „Уинифред Тредголд почина в четвъртък, в единадесет часа“.

Флорентина научи малкото име на мис Тредголд чак сега. Погледна часовника си, направи два презокеански разговора и след това звънна на Джанет да ѝ обясни къде ще бъде през следващите четиридесет и осем часа. В един вече бе на борда на „Конкорд“. Пристигна в Лондон три часа и двадесет и пет минути по-късно, в девет и двадесет и пет. Поръчаната кола я чакаше пред митницата и я откара по магистрала М4 до Уилтшир. Отседна в хотел „Лендсдоун Армс“ и до три през нощта чете, за да преодолее умората от пътуването. Преди да изгаси лампата, звънна на Ричард.

— Къде си? — бяха първите му думи.

— В един малък хотел в Калн, Уилтшир, Англия.

— Защо, за бога? Да не би сенатът да е тръгнал да събира факти из английските пъбове?

— Не, скъпи. Мис Тредголд е починала и утре ще бъде на погребението ѝ.

— Съжалявам. Ако ми се беше обадила, щях да дойда с теб. И двамата имаме да ѝ благодарим за много неща. — Флорентина се усмихна. — Кога се връщаш?

— Утре вечер с полета на „Конкорд“.

— Да се напиш добре, Джеси. Ще си мисля за теб... и за мис Тредголд.

В девет и половина прислужницата донесе масичка със закуска — пушена херинга, мармалад, кафе и броя на лондонския „Таймс“. Флорентина седна в леглото — наслаждаваше се на всеки миг от угаждането, което никога не би могла да си позволи във Вашингтон. До десет и половина изчете „Таймс“ и не остана изненадана, че англичаните имат същите проблеми с инфлацията и безработицата, от които страдаха и хората в Америка. Стана и облече прост черен плетен костюм. Единственото украшение, което сложи, бе малкият часовник, подарен ѝ от мис Тредголд за тринадесетия ѝ рожден ден.

Портиерът на хотела ѝ обясни, че църквата е на километър и половина. Сутринта бе толкова ясна, че тя реши да повърви пеша.

Човекът обаче бе пропуснал да каже, че пътят се изкачва нагоре по склона, а вместо „на“ би било по-подходящо „доста над“. Докато вървеше, Флорентина си помисли колко малко се движи напоследък — бяха оставили стария велосипед-тренажор в Кейп Код. Манията на джогинга също бе успяла да мине някак си покрай нея.

Малката черква бе кацнала на върха на хълма, оградена с дъбове и брястове. На таблото за обяви имаше апел за събиране на двадесет и пет хиляди паунда, необходими за ремонт на покрива; според малкия червен индикатор до обявата засега бяха събрани малко над хиляда. За изненада на Флорентина, клисарят я чакаше и я настани на предния ред до една властно изглеждаща дама, която можеше да бъде единствено директорката на училището.

Черквата бе много по-пълна, отколкото бе очаквала, а хорът бе от ученици. Службата бе проста и от обръщението на енорийския свещеник на Флорентина ѝ стана ясно, че мис Тредголд бе продължила да учи възпитаниците си със същата всеотдайност и здрав разум, с които бе въздействала и върху нейния живот. Опитва се да не плаче, защото знаеше, че мис Тредголд не би го одобрила, но едва не се разрида на глас, когато хорът запя любимия ѝ химн.

Когато службата свърши, Флорентина излезе заедно с останалите в малкия църковен двор и загледа как спускат в земята тленните останки на Уинифред Тредголд. Директорката, която бе същинско копие на мис Тредголд — на Флорентина ѝ бе трудно да повярва, че подобни жени все още съществуват — каза, че иска да ѝ покаже училището. По пътя Флорентина научи, че мис Тредголд никога не е говорила за нея освен един или два пъти пред най-близките си приятелки, но когато директорката отвори вратата на малката стаичка в общежитието, Флорентина вече не бе в състояние да сдържа сълзите си. На шкафчето до леглото имаше стара библия, снимка на викарий, който несъмнено бе бащата на мис Тредголд, а до нея в проста викторианска рамка — снимка на Флорентина от завършването на Девическото училище. В чекмеджето на шкафчето откриха всички писма, които Флорентина ѝ бе писала през изминалите тридесет години. Последното лежеше неразпечатано върху леглото.

— Тя разбра ли, че съм избрана в Сената? — с треперещ глас попита Флорентина.

— О, разбира се, цялото училище се молеше за вас. Тогава мис Тредголд проведе последния си урок в параклиса, а преди да почне, ме помоли да ви пиша, че вече знаела, че баща ѝ е прав и че наистина е обучавала жена с велико бъдеще. Скъпа, не плачете — вярата ѝ в Бог бе тъй непоклатима, че тя си отиде от този свят напълно спокойна. Помоли ме да ви дам нейната библия и този плик, но ще трябва да го отворите чак когато се приберете у дома. Това е завещанието ѝ за вас.

Флорентина благодари на директорката за цялата ѝ добрина и гостоприемство и спомена, че се е изненадала от очакващия я клисар — никой не знаел, че ще дойде за погребението.

— О, не би трябвало да се изненадваш, дете — каза директорката. — И за миг не съм се съмнявала, че няма да дойдеш.

Тя потегли обратно към Лондон, стиснала здраво плика. Започна да го разлепва като дете, намерило подаръка си, но знаещо, че е за рождения му ден утре. Хвана полета на „Конкорд“ в шест и половина и пристигна във Вашингтон в пет и тридесет. В шест и половина вечерта вече седеше зад бюрото си в сградата „Ръсел“. Дълго гледа плика, върху който бе написано „Флорентина Каин“, и най-сетне се реши да го отвори. Извади съдържанието му — четири хиляди акции на хотелска верига „Барон“. Очевидно мис Тредголд бе починала, без да знае, че разполага с повече от половин милион долара. Извади писалката си и написа чек за двадесет и пет хиляди паунда за нов покрив на черквата в памет на мис Уинифред Тредголд, а акциите прати на професор Ферпоза да бъдат предадени на фондация „Ремажен“. Когато Ричард научи, ѝ каза, че баща му веднъж постъпил по абсолютно същия начин, но тогава исканата сума била петстотин паунда.

— Явно дори Бог е засегнат от инфлацията — добави той.

Вашингтон се готвеше за ново встъпване в длъжност. Този път сенатор Каин получи място на VIP сцената, от която новият титуляр щеше да произнесе речта си. Слушаше внимателно програмата за американската политика през следващите четири години, сега наричана от всички „Свеж подход“.

— С всеки път се приближаваш все повече и повече до подиума — й каза Ричард на закуска.

Флорентина хвърли поглед към колегите и приятелите си — във Вашингтон вече се чувстваше като у дома си. Сенатор Ралф Брукс бе на предния ред — още по-близо до президента. Очите му не се откъсваха от подиума.

Тя влезе в подкомисията по отбраната към Бюджетната комисия и в Комисията по околната среда и обществените сгради. Освен това ѝ предложиха да председателства Комисията по дребния бизнес. Дните ѝ отново се превърнаха в непрекъсната надпревара с времето. Джанет и помощниците ѝ я запознаваха с резюмета в асансьори, коли, самолети, на път към залата за гласуване и дори по коридора, докато тичаше от една комисия към друга. Флорентина бе неуморна в усилията си да изпълни дневния си график и четиринадесетте ѝ сътрудници се чудеха колко ли товар може да понесе, преди да се огъне и да се пречупи под напрежението. В Сената тя бързо утвърди вече изградената си в Камарата на представителите репутация, като вземаше думата само по въпроси, по които разполагаше с информация. Винаги пазеше мълчание по темите, за които не се чувстваше достатъчно осведомена. На няколко пъти гласува против собствената си партия по въпроси на отбраната и на два пъти — срещу новата енергийна политика, провокирана от избухналата война в Близкия изток.

Като единствената жена сенатор от Демократическата партия Флорентина получаваше покани от цялата страна да изнася речи. Колегите ѝ бързо научиха, че Флорентина Каин не е просто фигурант в Сената, а човек, който в никакъв случай не бива да бъде подценяван.

Бе поласкана, че често я канят в тесния кръг на лидера на мнозинството да участва в обсъждането не само на политически, но и на вътрешнопартийни проблеми.

По време на първата си сесия като сенатор Флорентина подкрепи една поправка към Закона за дребния бизнес, която предвиждаше щедри данъчни облекчения за фирмите, изнасящи повече от тридесет и пет процента от продукцията си. Винаги бе смятала, че онези, които не се опитват да продават стоките си в чужбина, страдат от същата грандоманска самоизмама, на която се бе поддадала Англия в средата на века, и че ако не внимават, американците ще влязат в двадесет и първи

век със същите проблеми, с които англичаните не бяха успели да се справят през 80-те.

През първите три месеца отговори на пет хиляди четиристотин и шестнадесет писма, гласува седемдесет и девет пъти, говори осем пъти в заседателната зала и четиринадесет — извън нея, и за деветдесет дни пропусна четиридесет и три обяда.

— Не ми трябва диета — сподели тя с Джанет. — Сега тежа по-малко, отколкото на двадесет и четири, когато отворих първия си магазин в Сан Франциско.

Втората смърт бе не по-малък удар, защото цялото семейство бе прекарало предишния уикенд заедно в Кейп Код.

Прислужницата съобщила на иконома, че госпожа Кейт Каин не слязла на закуска, когато стенният часовник ударил осем.

— В такъв случай трябва да е умряла — казал икономът.

Кейт Каин бе на седемдесет и девет, когато не успя да слезе на закуска, и семейството се събра да я изпрати в последния ѝ път. Службата бе в църквата „Св. Троица“ на Копли скуеър и не се различаваше много от погребението на мис Тредголд. Присъстваха всички от фамилиите Каин и Кабът, както и двама други сенатори и един конгресмен. Почти всички, познавали Баба Каин, както и мнозина, които никога не я бяха срещали, заемаха местата зад Ричард и Флорентина.

Флорентина погледна към Уилям и Джоана. Джоана изглеждаше така, сякаш щеше да роди най-много след месец. На Флорентина ѝ стана мъчно, че Кейт не бе доживяла да стане Прабаба Каин.

След погребението прекараха печален семеен уикенд в Червената къща на Бийкън Хил. Флорентина никога нямаше да забрави неуморните усилия на Кейт да сдобри съпруга си и сина си. Сега Ричард бе станал глава на фамилията Каин и Флорентина си даде сметка, че това само ще добави още повече отговорности към вече и без това непоносимия му товар от задължения. Знаеше също, че той няма да се оплаче никога, и се почувства виновна, че не може да направи нищо, за да облекчи живота му.

Като типичен представител на фамилията Каин, Кейт бе благоразумна и разсъдлива: по-голямата част от имуществото ѝ бе

оставена на Ричард и сестрите му Луси и Вирджиния, но и Уилям и Анабел в никакъв случай не бяха забравени. Уилям щеше да получи два милиона долара на тридесетия си рожден ден. Анабел пък щеше да получава лихвите от други два милиона, докато не навърши четиридесет и пет или не роди две законни деца. Почти нищо не можеше да убегне на Баба Каин.

Във Вашингтон битката за междинните избори вече бе започнала и Флорентина бе доволна, че има на разположение цели шест години преди отново да застане пред избирателите. Това ѝ даваше възможност да свърши малко истинска работа, без да прекъсва през година, за да участва в партийните боричкания. Въпреки това толкова много колеги я канеха да говори в тяхна подкрепа в щатите им, че сякаш изкара цяла предизборна кампания. Възможно най-учтиво отклони единствено поканата в Тенеси — обясни, че не би могла да говори срещу Боб Бюканан, който се опитваше да бъде преизбран за последен път.

Малката бяла картичка, която Луиз ѝ връчваше всяка вечер, бе винаги пълна с ангажименти от изгрев до залез-слънце:

7:45 — закуска с гостуващия в САЩ еди-кой си министър на отбраната;

9:00 — среща на екипа;

9:30 — заседание на подкомисията по отбраната;

11:30 — интервю за „Чикаго Трибюн“;

12:30 — обяд с шестима сенатори, обсъждане на бюджета за отбраната;

2:30 — снимка на стълбите пред Капитолия със земеделци от Илинойс;

3:15 — среща с екипа по Законопроекта за дребния бизнес;

5:30 — прием на Асоциацията на предприемачите;

7:00 — коктейл във френското посолство;

8:00 — вечеря с Доналд Грѐм от „Вашингтон Поуст“;

11 — обади се на Ричард в денвърския „Барон“.

Като сенатор Флорентина успя да намали пътуванията си до Илинойс до едно през седмица. Всеки втори петък вземаше полета до Провидънс, където се срещаше с Ричард.

Свободните уикенди прекарваха в Кейп Код, който стана техен дом — след смъртта на Кейт Ричард даде Червената къща на Уилям и Джоана.

В събота сутрин обикновено безделничеха над вестници и списания. Понякога Ричард свиреше на чело, а Флорентина довършваше работата, която си бе взела от Вашингтон. Следобед, ако времето беше хубаво, играеха голф, а вечерта — табла. Флорентина винаги влизаше с неколкостотин долара. Ричард отбеляза, че ще ги дари на Републиканската партия, стига тя да реши някога да си изплати дълговете. Флорентина винаги поставяше под въпрос уместността от даване на пари на републиканците от Масачузетс, но Ричард посочваше, че освен тях подкрепя и републиканския губернатор и сенатора на Ню Йорк.

Като истински патриот, Джоана роди син на рождения ден на Вашингтон. Кръстиха го Ричард. Изведнъж Флорентина се оказа баба.

Списание „Пийпъл“ престана да я описва като най-елегантната дама във Вашингтон и започна да я нарича най-добре изглеждащата баба в Америка. Това предизвика буря от протести и редакцията бе залята със стотици писма с фотографии на други прекрасни баби. Което обаче направи Флорентина само още по-популярна.

Слуховете, че ще бъде силен претендент за вицепрезидентския пост през 1988 година, тръгнаха през юли, когато Асоциацията на дребния бизнес в Илинойс я провъзгласи за жена на годината. Всеки път, когато я питаха във връзка с това, тя напомняше, че е в Сената от по-малко от година и че основният ѝ приоритет е да представлява своя щат в Конгреса. Въпреки това не можеше да не забележи, че често я канят в Белия дом и още по-често — на заседания с президента. Това бе първият път, когато да си единствената жена в спечелилата мнозинство партия се окаже преимущество.

Флорентина научи за смъртта на Боб Бюканан, когато запита защо знамето на сградата „Ръсел“ е наполовина спуснато. Погребението бе в сряда, когато трябваше да внесе една поправка към

Законопроекта за общественото здравеопазване в Сената и да говори на един семинар по отбраната в Международния научен център „Удроу Уилсън“. Отмени единия ангажимент, отложи другия и отлетя за Нашвил, Тенеси.

Присъстваха и двамата щатски сенатори, както и седмината останали конгресмени. Флорентина стоеше мълчаливо до колегите си от Камарата. Докато чакаха да влязат в лютеранската черква, един от тях сподели, че Боб имал петима синове и една дъщеря. Най-младият — Джералд — бил убит във Виетнам. Флорентина благодари на Бога, че Ричард бе прекалено стар, а Уилям — прекалено малък, за да участват в тази безсмислена война.

Стивън, най-големият син, поведе семейство Бюканан в черквата. Висок и слаб, с честно лице, той буквално бе одрал кожата на Боб и когато Флорентина разговаря с него след службата, прояви същия южняшки чар и непосредственост, които я бяха привързали към баща му. Тя се зарадва, когато научи, че Стивън ще се кандидатира за мястото на баща си в предстоящите извънредни избори.

— Така поне ще има с кого да се карам.

— Той много ви се възхищаваше — каза Стивън.

Флорентина не очакваше да открие снимката си в сутрешните издания на всички по-големи вестници, които я описваха като галантна дама. Джанет постави върху изрезките и новия брой на „Ню Йорк Таймс“:

Конгресменът Бюканан не е добре известен на гражданите на Ню Йорк, но именно в знак на уважение към работата му в Конгреса сенатор Каин отлетя до Тенеси, за да присъства на погребението му. Подобен жест рядко може да се види у днешните политици и е още една причина сенатор Каин да бъде сред най-уважаваните представители и в двете камари.

Флорентина бързо се превръщаше в най-търсения политик във Вашингтон. Дори президентът призна, че програмата ѝ не е много по-

малко натоварена от неговата. Но сред купищата покани през тази година имаше една, която тя прие с особена гордост. От Харвард я канеха да участва в изборите за Съвета на настоятелите през пролетта и да говори на церемонията по връчването на дипломите през юни. Дори Ричард си отбеляза в бележника си да остави този ден свободен от ангажименти.

Тя погледна списъка на онези, които се бяха ползвали със същата чест преди нея — от Джордж Маршал, автора на плана за възстановяване на следвоенна Европа, до Александър Солженицин, описващ Запада като декадентски и лишен от духовни ценности.

Флорентина посвети много часове на подготовката на обръщението си, тъй като знаеше, че медиите традиционно я предават почти изцяло. Всеки ден репетираше отделни части от речта пред огледалото, в банята, дори по време на игрите на голф с Ричард. Написа целия текст сама, на ръка, но все пак прие многобройните поправки на Джанет, Ричард и Едуард.

В деня преди събитието ѝ се обадиха от „Сотби“. Флорентина изслуша завеждащия отдела и се съгласи с предложението му. Когато се уговориха за максимално възможната цена, той ѝ каза, че ще я уведоми за резултата веднага след търга. Моментът не можеше да бъде по-добре избран. Същата вечер тя отлетя за Бостън. На летище „Логан“ я чакаше ентусиазиран студент, който я откара до Кеймбридж и я остави пред факултетния клуб. Председателят Бок я посрещна във фоайето и я поздрави с избирането ѝ в Съвета, след което я представи на останалите настоятели. Бяха тридесетина, сред тях двама Нобелови лауреати — един за литература и един за наука; двама министри от предишни кабинети, генерал от армията, съдия, петролен магнат и двама ректори. Флорентина се изуми, като видя колко любезни са всички — коренно противоположно на отношенията, царящи в Конгреса.

Стаята за гости, в която я настаниха, събуди спомените за студентските ѝ години и тя излезе в коридора, за да се обади на Ричард. Той беше в Олбъни и се занимаваше с някакви данъчни проблеми, причинени от Джак Кемп, новия губернатор републиканец на щата Ню Йорк.

— Ще дойда за обяд — обеща Ричард. — Между другото, дори Дан Радър сметна за нужно да съобщи за предстоящата ти реч по

новините на Си Би Ес. Гледай да се представиш добре, иначе ще предпочета да гледам „Янките“ на единадесети канал.

— Гледайте да дойдете навреме, господин Каин.

— Гледайте речта ви да бъде поне толкова добра, колкото на събранието на ветераните от Виетнам, сенаторе. Ще измина маса път, само за да ви чуя на живо.

— Как така съм успяла да се влюбя във вас, господин Каин?

— Ако не ме лъже паметта, тогава имаше почин „Приемете имигрант за една година“ и жителите на Бостън просто проявяваха обичайната си обществена съвест.

— Но защо това продължи и след края на годината?

— Реших, че е мой дълг да прекарам остатъка от живота си с вас.

— Добро решение, господин Каин.

— Искан ми се сега да съм с теб, Джеси.

— Не бихте си и помислили, ако можехте да видите стаята ми. Има само едно единично легло, така че щеше да се наложи да прекарате нощта на пода. Елате утре навреме, защото искам да чуете речта.

— Добре. Но трябва да отбележа, че ще ви е нужно доста време, за да ме направите демократ.

— Ще се пробвам утре. Лека нощ, господин Каин.

На сутринта го събуди телефонът. Той предположи, че е Флорентина с поредния си сенаторски коментар, но се оказа, че се обаждат от „Ню Йорк Еър“. Този ден от Олбъни нямало да има полети, тъй като едnodневната стачка на работниците по поддръжката блокирала всички въздушни линии.

— По дяволите! — изруга Ричард и скочи под студения душ, което доведе до ново попълнение в речника му.

Докато се бършеше и обличаше, се опитваше да звънне на рецепцията. Телефонът падна и трябваше да започне всичко отначало.

— Искан долу да ме чака кола — каза той, отново изпусна телефона и най-накрая успя да се облече.

Звънна в Харвард, но там нямаша представа къде се намира сенатор Каин в момента. Той остави съобщение за случилото се, затича надолу, отказа се от закуската и грабна ключовете на очакващия го

„Форд Екзекютив“. Попадна в задръстването в пиковия час и му трябваше половин час, за да излезе на шосе 90. Погледна часовника си — трябваше да кара с постоянна скорост сто километра в час, за да стигне в Кеймбридж навреме за речта. Знаеше колко много означава тя за Флорентина и бе твърдо решен да пристигне преди два часа.

Последните няколко дни бяха същински кошмар, така че беше спестил на Флорентина историята с кражбата в Кливланд, превземането на хотела в Кейптаун, данъчните проблеми с имуществото на майка си — и всичко това в момент, когато цената на златото се свиваше заради гражданската война в Южна Африка. Опитва се да изхвърли всички тези проблеми от ума си. Флорентина винаги познаваше кога е уморен или нервен и Ричард не искаше да я кара да се безпокои за неща, които рано или късно щяха да се оправят. Отвори прозореца, за да пусне малко свеж въздух.

През остатъка от уикенда нямаше да прави нищо друго освен да спи и да свири на чело. Това щеше да е първата му почивка от повече от месец. Децата ги нямаше — Уилям бе със семейството си в Бостън, а Анабел — в Мексико, така че нищо не пречеше да си помисли и малко по-сериозно за игра на голф и през двата дни. Само да не беше така уморен...

— По дяволите — изруга на глас. Беше забравил розите — смяташе да ѝ ги прати от летището, както обикновено.

Флорентина получи две съобщения малко преди обяд. Човекът от „Сотби“ се обади да ѝ каже, че е спечелила търга, а портиерът ѝ предаде новините от Ричард. Първото съобщение я зарадва, а второто я разочарова, но въпреки това тя се усмихна при мисълта, че Ричард ще се разтревожи за розите. Благодарение на „Сотби“, тя имаше за него нещо, което бе желал през целия си живот.

Цялата сутрин бе присъствала на официалната част по дипломирането. Трите основни телевизионни мрежи разполагаха камерите си на поляната за следобедната церемония и това я караше да се чувства още по-напрегната. Надяваше се никой да не е забелязал, че по време на обяда не хапна почти нищо.

В два без четвърт настоятелите тръгнаха към двора, където вече се събираха възпитаниците на университета. Тя си помисли за

собствения си курс... Белла... Уенди... Скот... Едуард... А сега се връщаше тук като сенатор Каин — точно както бе предсказал Едуард. Зае мястото си на подиума до ректора Хорнър и погледна към картичката на стола до себе си. „Господин Ричард Каин, съпруг на сенатор Каин“. Усмихна се при мисълта колко ще се ядоса Ричард и надраска на гърба ѝ: „Къде се бавиш?“. Трябваше да запомни да остави картичката над камината. Знаеше, че ако пристигне след началото на церемонията, Ричард ще си намери място на поляната. Обявяването на резултатите от изборите, на почетните степени и на получените от университета дарения бе последвано от обръщение на ректора Бок. Флорентина седеше и слушаше как я представя. Погледът ѝ пробяга през редовете пред нея, но Ричард не се виждаше никакъв.

— Ректор Хорнър, уважаеми гости, дами и господа! Днес ми се падна високата чест да ви представя една от най-изтъкнатите възпитанички на Радклиф — жената, която грабна въображението на американския народ. Дами и господа — сенатор Флорентина Каин.

Флорентина стана от мястото си. Трепереше цялата. Провери бележките си, докато мощните телевизионни прожектори се насочваха към нея и за миг я заслепиха така, че не виждаше нищо друго освен размазани лица. Молеше се Ричард да е сред тях.

— Ректор Бок, ректор Хорнър. В момента заставам пред вас по-притеснена, отколкото преди тридесет и три години, когато за първи път прекрачих прага на Радклиф и два дни не можех да намеря столовата, защото се страхувах да попитам някого. — Смехът донякъде я накара да се отпусне. — Сега виждам пред мен да седят мъже и жени, а доколкото си спомням от тогавашния правилник, мъжете можеха да влизат в спалните „само между три и пет часа следобед“ и „през цялото време и двата им крака следва да допират пода“. Ако това правило съществува и днес, съм длъжна да попитам как горките мъже успяват да спят.

Всички отново се разсмяха и Флорентина изчака, преди да продължи:

— Преди повече от тридесет години учих в този велик университет и той ми постави стандартите за всичко, което се опитвах да постигна в живота си. Стремехът към съвършенство винаги е бил от първостепенна важност за Харвард и с радост виждам, че в нашия променящ се свят стандартите, постигнати днес, са дори по-високи от

времето на моето поколение. Възрастните често казват, че днешната младеж не може да се сравнява с предците си. Спомням си надписа в гробницата на един фараон, който гласи: „Младите са мързеливи и гледат само себе си и затова светът, какъвто го познаваме, ще пропадне“.

Абсолвентите нададоха радостни викове, а родителите се разсмяха.

— Уинстън Чърчил навремето каза: „Когато бях на шестнайсет, бях сигурен, че родителите ми не знаят нищо. Като станах на двайсет и една, направо се изумих колко много са научили за пет години“. — Родителите заръкопляскаха, а студентите се усмихнаха. — Често Америка се възприема като огромна монолитна земя с могъща централизирана икономика. Тя не е нито едно от тези неща. Тя е всички двеста двадесет и пет милиона души, които правят нещо по-различно, по-сложно и по-вълнуващо от всеки друг народ на Земята, и аз завиждам на всички вас, които искате да играете роля в бъдещето на нашата страна, и съжалявам онези, които нямат подобни стремежи. Харвардският университет е прочут с традицията си в медицината, педагогиката, правото, религията и хуманитарните науки. Трябва да се смята за трагедия на съвременното фактът, че все повече млади хора не смятат политиката за почтено и достойно занимание. Ние сме длъжни да променим атмосферата в коридорите на властта, така че най-блестящите представители на нашата младеж да не пренебрегват мисълта за политическа кариера буквално без да се замислят.

— Никой от нас не се е съмнявал нито за миг в почтеността на Вашингтон, Адамс, Джеферсън или Линкълн — продължи тя. — Защо и днес да не можем да създадем едно ново поколение държавници, които отново да върнат в речника ни думи като дълг, гордост и чест, без те да предизвикват сарказъм и презрение? Този велик университет е изучил и Джон Кенеди, който при получаването на почетната грамота от Йейл каза: „Сега имам най-доброто и от двата свята — образование от Харвард и диплома от Йейл“.

Когато смехът утихна, Флорентина продължи:

— Аз, господин ректор, имам най-доброто на всички светове — образование от Радклиф и диплома от Радклиф.

Всички седемнадесет хиляди присъстващи станаха на крака и мина доста време, преди Флорентина да успее да продължи. Усмихна

се при мисълта колко ли горд е Ричард — именно той бе предложил тези думи, докато тя репетираше в банята, а на нея не ѝ се вярваше, че ще постигнат желания ефект.

— Като млади американци, гордейте се с миналите постижения на родината си, но и се стремете те да не остават само история. Отричайте старите митове, преодолявайте нови бариери, предизвиквайте бъдещето, за да могат в края на века всички да кажат, че постиженията ни се нареждат до тези на гърците, римляните и англичаните в стремежа да постигнем свобода и справедливост за всички хора на планетата. Нека няма непреодолими прегради и нека никоя цел не ви се струва недостижима, и когато шеметните водовъртежи на времето утихнат, да можете да кажете, подобно на Франклин Д. Рузвелт: „В човешката история има един загадъчен цикъл. Някои поколения получават много, от други се очаква много, но това поколение американци има среща със славата“.

За пореден път над поляната избухнаха спонтанни аплодисменти. Когато утихнаха, Флорентина снижи глас и почти прошепна:

— Скъпи мои абсолвенти, трябва да ви призная, че ми е дошло до гуша от циници, че презирам онези, които ни подценяват, и се отвращавам от хората, които си мислят, че в унизяването на страната ни има нещо хитроумно и ерудитско. Защото съм убедена, че вашето поколение, което ще въведе Америка в двадесет и първи век, също има среща със славата. Моля се мнозина от вас да са съществена част от него.

Флорентина седна — единствена от всички присъстващи. Всички други бяха скочили на крака. Журналистите по-късно отбелязаха, че дори операторите зад камерите викаха ентусиазирано. Флорентина знаеше, че речта ѝ е направила незабравимо впечатление на присъстващите, но въпреки това изпитваше нужда да разбере и мнението на Ричард. Сети се за думите на Марк Твен: „Мъката може и сама да се погрижи за себе си, но за да се наслади изцяло на радостта, човек трябва да я сподели“. Докато я изпращаха от подиума, студентите викаха и ръкомахаха, но очите ѝ търсеха единствено Ричард. Докато минаваше през двора, я спряха десетки хора, но мислите ѝ бяха другаде.

Чу думите: „Кой ще ѝ каже?“, докато се опитваше да слуша някакъв студент, който щеше да замине да преподава английски в

Зимбабве. Обърна се рязко и видя разтревоженото лице на Матина Хорнър, ректора на Радклиф.

— Нещо е станало с Ричард, нали? — бързо каза Флорентина.

— Да. Попаднал е в автомобилна катастрофа.

— Къде е?

— В болницата „Нютън-Уелзли“, на петнадесет километра оттук.

Трябва незабавно да тръгвате.

— Зле ли е?

— Опасявам се, че много.

Полицейската кола летеше пред нея, а тя се молеше: „Господи, нека оживее. Нека оживее“.

Щом полицейската кола спря пред главния вход на болницата, Флорентина се втурна нагоре по стълбите. Някакъв доктор вече я очакваше.

— Сенатор Каин, аз съм Николас Еър, шеф на хирургията. Трябва ни разрешението ви да оперираме.

— Защо? Защо ще го оперирате?

— Съпругът ви има сериозни наранявания по главата. Това е единственият шанс да го спасим.

— Мога ли да го видя?

— Разбира се.

Ричард лежеше в безсъзнание под найлоново покривало. От устата му излизаше някаква тръба, а черепът му бе покрит с окървавена бяла превръзка. Флорентина се стовари в стола до леглото и сведе очи към пода, неспособна да понесе ужасната гледка. Дали пораженията на мозъка му щяха да останат завинаги, или щеше да се оправи?

— Какво се е случило? — попита тя хирурга.

— Полицията не знае със сигурност, но един очевидец твърди, че съпругът ви рязко е завил към отсрещното движение при отбивката без никаква видима причина и се сблъскал с трактор с ремарке. Не са открити повреди в колата и затова предполагат, че е заспал на волана.

Флорентина събра сили да вдигне очи и да погледне мъжа, когото обичаше.

— Можем ли да оперираме, госпожо Каин?

— Да — едва чуто изрече гласът, който само преди час бе накарал хиляди хора да се изправят на крака.

Изведоха я в коридора и я оставиха сама. Дойде една медицинска сестра. Трябваше им подпис. Тя се подписа. Колко ли пъти го бе направила днес?

Седеше сама в коридора — странна прегърбена фигура в елегантна рокля на малкия дървен стол. Спомняше си как бе срещнала Ричард в „Блумингдейл“ и как си помисли, че си е паднал по Мейзи; как се бяха любили само мигове след първата им кавга, как избягаха и как с помощта на Белла и Клод тя стана госпожа Каин; раждането на Уилям и Анабел; двадесетачката, която им уреди срещата с Джани в Сан Франциско; връщането им в Ню Йорк като партньори в управлението на верига „Барон“ и „Лестър“; как благодарение на него тя успя да попадне във Вашингтон; как се усмихваше, докато той ѝ свиреше на чело; как му се смееше, когато падаше на голф. Винаги бе искала да постигне толкова много заради него, а той бе тъй самоотвержен в любовта си към нея. Трябваше да оживее, за да му се посвети изцяло.

В моменти на безпомощност човек най-внезапно започва да вярва в Бог. Флорентина падна на колене и започна да се моли за живота на съпруга си.

Изминаха часове преди доктор Еър да се появи отново. Флорентина вдигна поглед с надежда.

— Съпругът ви почина преди няколко минути — бе всичко, което каза хирургът.

— Каза ли нещо, преди да умре? — попита Флорентина.

Шефът на отделението изглеждаше смутен и объркан.

— Каквото и да е казал съпругът ми, бих искала да ги знам, господин Еър.

Хирургът се поколеба.

— Единствените му думи бяха: „Кажете на Джеси, че я обичам“.

Вдовицата коленичи и започна да се моли.

Това бе второто погребение на човек от фамилията Каин за последните няколко месеца. Уилям стоеше между двете госпожи Каин в двора на „Св. Троица“, докато епископът им напомняше, че след смъртта има живот.

Флорентина остана сама в стаята си тази нощ. Вече не ѝ се живееше. В хола лежеше пакет, на който пишеше: „Чупливо, «Сотби Парк», съдържа едно чело, Страдивариус“.

В понеделник Уилям изпрати майка си до Вашингтон. Вестниците по новинарските стендове на летището с огромни букви поместваха части от речта ѝ. Флорентина дори не ги забеляза.

Уилям остана с нея в „Барон“ три дни, докато тя не го прати обратно при жена му. Часове стоеше сама в стаята, изпълнена с миналото на Ричард. Неговото чело, снимките, дори последната недовършена игра на табла.

Започна да се появява в Сената малко преди обяд. Джанет не можеше да я накара да отговори на пощата си с изключение на стотиците писма и телеграми, изразяващи съболезнования по повод смъртта на Ричард. Закъсняваше за заседанията на комисиите и забравяше срещи с хора, които бяха пропътували огромни разстояния, само за да се срещнат с нея. Веднъж дори пропусна председателството на едно заседание на Сената по въпросите на отбраната — сенаторите се редуваха, когато вицепрезидентът отсъстваше. Дори и най-заклетите ѝ почитатели започнаха да се съмняват, че отново ще възвърне цялата си енергия и ентусиазъм в политиката.

Седмиците се превърнаха в месеци и Флорентина започна да губи най-добрите си помощници — страхуваха се, че тя вече няма амбицията за самата себе си, която те имаха за нея. Оплакванията от избирателите, слаби през първата половина година след смъртта на Ричард, сега се превърнаха в гневен ропот, но Флорентина продължаваше безцелно да пропилява ден след ден. Сенаторът Брукс открито я посъветва да се оттегли предсрочно за доброто на партията и продължи да повтаря мнението си из задимените политически клубове в Илинойс. Името ѝ започна да изчезва от списъка на поканените в Белия дом и вече не можеха да я видят на коктейлите, организирани от госпожа Джон Шърман Купър, госпожа Лойд Дригър или госпожа Джордж Ренчард.

Уилям и Едуард редовно пътуваха до Вашингтон в опитите си да я накарат да спре да мисли за Ричард и да се върне към работата. Никой от двамата не успя.

Флорентина посрещна тиха Коледа в Червената къща в Бостън. Уилям и Джоана трудно свикваха с промяната, настъпила за толкова кратко време. Някога елегантната и остроумна дама бе станала апатична и мрачна. Бе една тъжна Коледа за всички, освен за десетмесечния Ричард, който се учеше да се изправя, като хващаше всичко, до което можеше да се добере. Когато Флорентина се върна във Вашингтон на Нова година, нещата не тръгнаха по-добре. Дори Едуард започна да се отчайва.

Джанет Браун изчака почти цяла година преди да ѝ каже, че са ѝ предложили работа като административен помощник в канцеларията на сенатор Харт.

— Трябва да приемеш, скъпа. Тук вече няма нищо за теб. Ще изкарам до края на мандата си и ще се оттегля.

Джанет също се мъчеше да я разубеди, но без никакъв ефект.

Флорентина прегледа пощата, едва обърна внимание на писмото от Белла, която я кореше, че не е отишла на сватбата на дъщеря ѝ, и подписа няколко писма, като изобщо не си направи труда да ги прочете. Когато погледна часовника си, той показваше шест. На бюрото пред нея лежеше покана за малък прием от сенатора Прайър. Флорентина пусна богато украсената картичка в кошчето, взе броя на „Вашингтон Поуст“ и реши да се прибере пеша. Нито веднъж не се бе чувствала самотна, докато Ричард бе жив.

Излезе от сградата, пресече Делауеър авеню и мина през тревната площ на площад „Юниън Стейшън“. Скоро Вашингтон щеше да се окъпе в разноцветни светлини. Фонтанът изригна водната си струя, когато стигна до павираната алея. Тя стигна до стълбите, водещи надолу към Ню Джърси авеню, и реши да поседне за малко на близката пейка. Нямаше защо да бърза към къщи. Започна да си спомня физиономията на Ричард, когато Джейк Томас го поздрави като председател на управителния съвет на „Лестър“. Изглеждаше като пълен глупак с големия червен автобус под мишница. Спомените за подобни случки от съвместния им живот я довеждаха максимално близко до щастието, на което можеше да се надява за в бъдеще.

— Това е моята пейка.

Флорентина примигна и се огледа. Един мъж с мръсни джинси и разкопчана кафява риза с дупки на ръкавите седеше на другия край на

пейката и я гледаше подозрително. Не се беше бръснал от няколко дни и Флорентина трудно можеше да отгатне възрастта му.

— Извинете, не знаех, че това е вашата пейка.

— Моята пейка е. Пейката на Дани, вече цели тринайсет години — каза мърлявият тип. — Преди това беше на Тед, а след като си ида, ще я получи Мат.

— Мат? — неразбиращо попита Флорентина.

— Да, Мат Просото. Спи зад паркинг шестнайсет и ме чака да умра. — Скитникът се изсмя. — Но да ви кажа, както е тръгнал с тази пиячка, никога няма да дочака пейката. Хей, госпожо, нали не смятате да се застоявате много?

— Не, не смятам — отвърна Флорентина.

— Хубаво — каза Дани.

— Какво правихте през деня?

— О, това-онова. Винаги знам в коя черква мога да получа супа, а с някои от нещата, дето изхвърлят от префърцунените ресторанти, мога да изкарам и дни. Вчера ми попадна страхотна пържола от „Монокъл“. Днес смятам да се пробвам в „Барон“.

Флорентина се помъчи да се овладее.

— Не работите ли?

— Кой ще ми даде работа? Нямам работа вече петнайсет години — откакто се уволних от армията през седемдесета. На никого не му е притрябвал един стар ветеран. Ако ме бяха пречукали за родината във Виетнам, щеше да е по-лесно за всички.

— Колко ветерани като вас има тук?

— Във Вашингтон ли?

— Да, във Вашингтон.

— Стотици.

— Стотици? — повтори Флорентина.

— Не е толкова зле, колкото на други места. В Ню Йорк те прибират на топло още щом те видят. Кога смятате да си вървите, госпожо? — каза той и я изгледа с подозрение.

— Скоро. Мога ли да попитам...

— Питайте достатъчно, сега е мой ред. Става ли да ми оставите вестника?

— „Вашингтон Поуст“ ли?

— Добро качество — каза Дани.

— Ще го четете ли?

— Не — каза той и се изсмя. — Ще се завия с него. Ако не мърдаш, те пази топъл като хамбургер.

Тя му подаде вестника, стана и му се усмихна. Едва сега забеляза, че е само с един крак.

— Имате ли четвърт долар за стария войник?

Флорентина порови в чантата си. Имаше само една банкнота от десет долара и тридесет и седем цента. Подаде парите на Дани.

Той ги изгледа невярващо.

— Тук има достатъчно, за да можем и двамата с Мат да си купим истинска кльопачка! — възкликна бездомникът, след което замълча и се вгледа по-внимателно в нея. — Аз ви познавам, госпожо — подозрително каза той. — Вие сте онази дама от Сената. Мат все казва, че ще си уреди среща с вас и ще ви обясни някои неща за това как харчите държавни пари. Аз пък му казвам какво правят ония дребни администраторчета, като видят такива като нас — викат капитолийските ченгета и хукват да търсят дезинфектант. Дори не ни молят да се подпишем в книгата за гости. Казвам му на Мат да не си губи ценното време.

Флорентина гледаше как Дани се намества на пейката и се завива с вестника със сръчността на истински професионалист.

— Както и да е, казвам му, че сте прекалено заета, за да си губите времето с него, и че така ще е довеки.

Той обърна гръб на уважаемата госпожа сенатор от Илинойс и затвори очи. Флорентина му пожела лека нощ и слезе по стълбите. На входа към подземния паркинг имаше полицай.

— Мъжът на пейката?

— Да, госпожо сенатор — отвърна полицаят. — Дани, Дани Еднокракия. Надявам се, не ви е причинил неприятности?

— Не, в никакъв случай — каза Флорентина. — Всяка вечер ли спи там?

— Поне от десет години, откакто постъпих на служба. През студените нощи се мести при една решетка зад Капитолия. Безобиден е, за разлика от някой зад паркинг шестнадесет.

Тя цяла нощ не можа да мигне. Мислеше си за Дани Еднокракия и стотиците други, споделящи същата безрадостна участ. В седем и половина сутринта вече бе в кабинета си. Джанет пристигна първа в

осем и половина и се изненада, когато я видя, забола нос в „Съвременното общество на благоденствието“ от Артър Керн.

— Джанет, искам всички данни за безработицата по щати и по етнически групи. Освен това искам да знам със същите подробности колко хора са на социални помощи и колко от тях не са получавали работа повече от две години. След това разбери каква част от тях са служили във Въоръжените сили. Състави списък на всички водещи авторитети... Джанет, ти плачеш?!

— Да — изхлипа тя.

Флорентина заобиколи бюрото си и я прегърна.

— Всичко свърши, скъпа. Да забравим миналото и да се хващаме на работа.

33.

Само след месец всички в Конгреса разбраха, че сенатор Каин се връща с пълна сила в политиката. И когато президентът ѝ се обади лично, тя разбра, че нападките ѝ срещу Свежия подход се попаднали в дома, където нещата следва да се променят.

— Флорентина, остава година и половина до изборите, а ти правиш Свежия подход на пух и прах. Да не искаш републиканците да спечелят?

— Разбира се, че не, но с твоя Свеж подход за една година изразходваме за благосъстоянието на хората толкова, колкото харчим за отбраната за месец и половина. Даваш ли си сметка колко хора в страната не ядат свястно дори веднъж дневно?

— Да, Флорентина, знам...

— Знаеш ли колко хора спят всяка нощ по улиците на Америка? Не на Индия, не на Африка, не на Азия. Говоря за Америка. А колко хора са без работа от десет години? Не десет месеца, а десет години! Знаете ли, господин президент?

— Флорентина, всеки път, като ме наречеш господин президент и почнеш да ми говориш на „вие“, знам, че съм загазил. Какво очакваш да направя? Винаги си била от онези демократи, които защитават силната отбранителна програма.

— И продължавам да го правя, но в цяла Америка има милиони, които не биха дали и пукната пара, ако руснаците замаршируват по Пенсилвания авеню. И знаеш ли защо? Защото не вярват, че може да стане по-лошо.

— Чувам какви ги разправяш наляво и надясно, но да знаеш от мен — превърнала си се в ястреб с гълъбови пера. Добре, от всички тези изявления стават чудесни заглавия, но какво да направя аз по въпроса?

— Назначи президентска комисия да прегледа как се харчат парите за благосъстоянието. Трима от моя екип вече работят по въпроса и смятам в най-скоро време да изнеса някои от данните за

злоупотреба, до които са се добрали. Обещавам ви, господин президент, че от цифрите ще ви се изправи косата.

— Забрави ли, че съм почти плешив? — Тя се разсмя. — Идеята за комисия ми допада — каза президентът и замълча. — Дори мога да лансирам концепцията на следващата пресконференция.

— Наистина, господин президент, защо не? И им кажи за човека, който спи на една пейка тринадесет години на малко повече от един хвърлей от Белия дом, докато ти се изтягаш в спалнята на Линкълн. Човек, който си е изгубил крака във Виетнам и дори не знае, че има право на шестдесет и три долара компенсация седмично от Службата за ветераните. А и да знаеше, нямаше да може да си ги вземе, защото неговият клон е в Тексас. А дори и в пристъп на вдъхновение оттам да решат да му пратят чек, докъде да го адресират? До пейката в парка до Капитолия?

— Дани Еднокракия — каза президентът.

— Значи знаеш за Дани?

— Че кой не знае? За две седмици получи повече обществено одобрение, отколкото аз за две години. А да ти кажа, и аз съм се сражавал за родината в Корея.

— И оттогава винаги си успявал да се грижиш за себе си.

— Флорентина, ако назнача президентска комисия по благосъстоянието, ще мога ли да разчитам на подкрепата ти?

— Определено, господин президент.

— А ще престанеш ли да атакуваш Тексас?

— Това стана неволно. Един от младшите ми помощници откри, че Дани е от Тексас. Обаче знаеш ли, че въпреки проблема с незаконните имигранти над двадесет процента от жителите на Тексас имат годишен доход под...

— Зная, Флорентина, зная, но май ти забравяш, че вицепрезидентът ми е от Хюстън и не го свърта на едно място, откакто Дани Еднокракия цъфна на първите страници.

— Горкият Пит — каза Флорентина. — Той ще е първият вицепрезидент, който ще има за какво друго да се притеснява освен за това откъде е следващото сервирано ястие.

— Не бъди толкова сурова към Пит, човекът си играе своята роля.

— Имаш предвид — опира пешкира, за да останеш в Белия дом.

— Флорентина, ти си наистина противна дама и те предупреждавам: следващия четвъртък смятам да открия пресконференцията си с думите, че ми е хрумнала страхотна идея.

— На *теб* ли ти е хрумнала страхотна идея?

— Да — каза президентът. — Трябва да има някаква компенсация за целия този огън и жупел, дето понасям. Повтарям: че ми е дошла страхотната идея за президентска комисия за „прахосването в благосъстоянието“ и... — президентът се поколеба за момент, — и че сенатор Каин се е съгласила да я оглави. А сега ще си затвориш ли устата за няколко дни?

— Да — каза Флорентина. — И ще се опитам да се отчетя след една година, за да имаш време преди изборите да обясниш на избирателите дръзките си планове да разкараш отживелиците и да откриеш ерата на Свежия подход.

— Флорентина...

— Извинете, господин президент. Не успях да се сдържа.

Джанет не виждаше как Флорентина ще намери време да председателства толкова важна комисия. Работният ѝ бележник вече бе пълен до такава степен, че единствено помощникът с най-ситния почерк бе в състояние да побере всичко на една страница.

— Искам по три свободни часа за следващите шест месеца — каза Флорентина.

— Няма проблем — отвърна Джанет. — Как ти се струва между два след полунощ и пет сутринта?

— За мен бива, но не съм сигурна, че някой би се съгласил да участва в комисията при такива условия — отвърна Флорентина и се усмихна. — Освен това ще ни трябва още сътрудници.

Джанет вече бе попълнила освободените преди време места: бе избрала нов говорител, нов автор на речи и още четирима юридически съветници измежду най-добрите наскоро дипломирали се студенти, които сега непрекъснато тропаха на вратата ѝ.

— Да сме благодарни, че „Барон“ може да си позволи допълнителните разходи — добави Джанет.

Щом президентът направи изявлението си, Флорентина се залови за работа. Комисията ѝ се състоеше от двадесет члена и помощен екип

от още единадесет професионалисти. Тя я раздели така, че половината се състоеше от сътрудници, които никога не са били на социални помощи и дори не се бяха замисляли по въпроса, а другата половина — от такива, които понастоящем живееха от помощи или бяха безработни. Гладко обръснатият Дани, за пръв път от много години облечен в костюм, се присъедини към екипа като съветник на пълен щат. Тази оригинална идея съвсем изненада Вашингтон. За „съветниците от пейката в парка“ на сенатор Каин се пишеше статия след статия. Дани Еднокракия разказа истории, от които другата половина от комисията разбра колко дълбок е проблемът и колко много неправди трябва да се поправят, за да могат наистина нуждаещите се да получат заслужена компенсация.

Сред разпитаните от комисията бе Мат Просото, който в момента спеше на освободената от Дани пейка, както и „Чарли Уендън“ — изобретателен измамник от Левънуърт, който, пуснат на изпитателен срок, уреден от Флорентина, разказа как е успявал да издои по хиляда долара седмично от социалните грижи, преди да го спипат полицаите. Човекът имаше толкова много прякори, че вече не бе сигурен и за собственото си име; в един момент издържал седемнадесет съпруги, четиридесет и едно деца в нужда и деветнадесет родители в нужда, всички от които не съществуваха според националния компютър на службата. Флорентина си помисли, че преувеличава, докато човекът не им показва как да направиш така, че според компютъра президентът на Съединените щати се оказва безработен, с две зависими от него деца, и живее с възрастната си майка на Пенсилвания авеню 1600, Вашингтон, окръг Колумбия. Освен това Уендън потвърди нещо, от което винаги се беше страхувала — че той самият е дребна риба в сравнение с професионалните престъпни синдикати, които като нищо събираха по петдесет хиляди долара седмично чрез мними получатели на социални помощи.

По-късно откри, че истинското име на Дани Еднокракия също фигурира в компютъра и че някой друг е прибирал парите му през последните тринадесет години. Не отне много време да се разбере, че Мат Просото и неколцина от приятелите му от паркинг шестнадесет също са в списъка, макар че никога не бяха получавали и пукнат грош.

Флорентина продължи разследването и доказа, че над един милион души, категоризирани за социално подпомагане, не го

получават, а в същото време парите потъват някъде другаде. Убеди се, че не е необходимо да се искат още средства от Конгреса, а само да се вземат мерки, с които да стане сигурно, че отпусканите над десет милиарда годишно стигат до получателите си. Мнозина от нуждаещите се от помощ бяха просто неграмотни и затова никога не се връщаха в държавните служби, след като оттам им връчваха за попълване безкрайните формуляри. Така имената им ставаха лесен източник на доходи дори за дребните измамници. Когато десет месеца по-късно Флорентина представи доклада си на президента, той незабавно предложи на Конгреса серия предпазни мерки и обяви, че ще изработи нова програма за реформи на социалното подпомагане преди изборите. Пресата беше поразена от начина, по който Флорентина вмъкна името и адреса на президента в компютъра за безработни; карикатуристи като Макнели и Питърс се надпреварваха да представят все по-забавни варианти на историята, а ФБР предприе серия арести в цялата страна във връзка с измами със социални помощи.

Пресата възхваляваше президента за инициативата му, а „Вашингтон Поуст“ писа, че сенатор Каин е показала на дело що е това „свеж подход“. Започнаха да се носят слухове, че на предстоящите избори Флорентина ще заеме мястото на Пит Паркин като вицепрезидент. Един понеделник снимката ѝ се появи за първи път на корицата на „Нюзуик“, а отдолу бе изписано: „Първият вицепрезидент жена в Америка?“. Тя обаче бе достатъчно обигран политик, за да се подведе по медийните спекулации. Знаеше, че когато настъпи моментът, президентът ще предпочете Паркин, за да балансира везните и да си осигури Юга. Колкото и да се възхищаваше на Флорентина, президентът все пак искаше да изкара още четири години в Белия дом.

Отново най-големият проблем в живота ѝ стана определянето на приоритетите сред многобройните задачи и хора, които се мъчеха да привлекат вниманието ѝ. Сред сенаторите, които я молеха да подкрепи кампанията им, бе и Ралф Брукс. Брукс, който никога не изпускаше възможност да се представи като старши сенатор на щата, неотдавна бе станал председател на сенатската Комисия по енергетиката и така се намираше под непрекъснато наблюдение. Получи немалко похвали за политиката си спрямо петролните магнати и едрият бизнес. Флорентина

знаеше, че в разговори насаме той никога не се бе изказвал добре за нея, но когато дойде доказателството, го пренебрегна като незначително. Изненада се обаче на молбата му двамата да си поделят отделеното рекламно телевизионно време и тя да каже колко добре работят заедно и колко е важно Илинойс да остане крепост на демократите. След като партийният председател в Чикаго също я призова да сътрудничи, Флорентина се съгласи, макар че обикновено разговаряше с колегата си не повече от два-три пъти месечно. Надяваше се подкрепата ѝ да изгладя противоречията помежду им. Това не стана. Две години по-късно, когато дойде ред на нейната кампания, подкрепата му бе чисто символична.

С приближаването на президентските избори все повече от сенаторите започнаха да я молят да говори в тяхна полза. През последните шест месеца на 1988 година Флорентина рядко успяваше да прекара уикендите си вкъщи. Дори президентът я покани да присъства на няколко от изявленията му по време на предизборната му кампания. Той бе възхитен от обществения отзвук на доклада на Комисията Каин и се съгласи да изпълни едно искане на Флорентина — макар да знаеше, че когато научат, Пит Паркин и Ралф Брукс ще излязат от кожата си.

След смъртта на Ричард Флорентина почти не се появяваше в обществото, макар че успяваше от време на време да прекарва уикендите с Уилям, Джоана и двегодишния си внук Ричард в Червената къща. А когато успяваше да се освободи за уикендите и отиваше в Кейп, Анабел ѝ правеше компания.

Едуард, който сега бе председател на управителния съвет на „Барон“ и заместник-председател на банка „Лестър“, ѝ докладваше най-малко веднъж седмично. От постигнатите резултати би се гордял и самият Ричард. Понякога двамата играеха голф в Кейп Код, но за разлика от срещите с Ричард, сега Флорентина неизменно печелеше. Всеки път даряваше спечелените от победата пари на местния републикански клуб в памет на Ричард. Партийният работник послушно ги вписваше като анонимно дарение — избирателите на Флорентина трудно биха разбрали причините ѝ да подкрепя и двете страни.

Едуард не криеше чувствата си към нея и дори се претраши да ѝ направи предложение. Флорентина целуна най-близкия си приятел по

бузата и каза:

— Никога няма да се омъжа повторно. Но ако ме биеш поне веднъж на голф, може и да преразгледам решението си.

Едуард незабавно започна да взима уроци по голф, но Флорентина все така се оказваше прекалено добра за него.

Когато пресата се добра до новината, че сенатор Каин е избрана да изнесе ключовата реч на конференцията на демократите в Детройт, отново започнаха да я спрягат като евентуален кандидат-президент през 1992 година. Едуард страшно се ентусиазира от тези предположения, но тя му напомни, че освен нея пресата е споменавала и други четиридесет и трима кандидати през последната половина година. Както бе предсказал президентът, Пит Паркин направо посиня от ярост, когато чу, че вицепрезидентският пост ще бъде предложен на Флорентина, но накрая се успокои, след като разбра, че президентът няма намерение да го изхвърля. Това само убеди Флорентина, че вицепрезидентът ще се окаже най-големият ѝ противник, ако реши да се кандидатира след четири години.

Президентът и Пит Паркин бяха отново номинирани след мудната партийна конференция — делегатите не заспиваха само благодарение на малцината „дисиденти“ и любими партийни синове. Флорентина с тъга си спомни много по-живите събрания, като например мелето на конференцията на републиканците от 1976 година, когато Нелсън Рокфелер бе изтръгнал телефонната жица в залата за събрания в Канзас Сити.

Речта ѝ бе приета с овации, по-слаби единствено от овациите след речта на президента. На последния ден от конференцията се появиха плакати и партийни значки с думите „Каин за 1992“. „Само в Америка е възможно за една нощ да се появят десет хиляди предизборни значки“, помисли си Флорентина и занесе една вкъщи за малкия Ричард. Президентската ѝ кампания бе започнала, без да си мръдне и малкия пръст.

През последните седмици преди изборите Флорентина обиколи почти толкова незначителни щати, колкото и самият президент, и пресата предположи, че безграничната ѝ лоялност като едното нищо може да се окаже решаващ фактор за минималната изборна победа на

демократите. Ралф Брукс се завърна в Сената с малко по-голямо мнозинство. Това напомни на Флорентина, че до собственото ѝ преизбиране остават само две години.

На откриването на първата сесия на 101-вия Конгрес мнозина от колегите ѝ и от двете камари открито я уведомиха, че ще я подкрепят, ако реши да се кандидатира за президент. Флорентина знаеше, че някои ще кажат същото и на Пит Паркин, но въпреки това се постара още същия ден да благодари с лично писмо на всеки от тях.

Най-тежката ѝ задача преди предизборната ѝ кампания бе да прокара новия Законопроект за социалното подпомагане през двете камари. Работата погълна почти цялото ѝ време. Тя лично предложи седем поправки към законопроекта, сред които федералното правителство да бъде отговорно за всички разноски, определянето на общонационален минимален доход, както и основен ремонт на социалното осигуряване. В продължение на часове тормозеше, придумваше, скланяше и едва ли не подкупваше колегите си, докато законопроектът най-сетне бе приет. Стоеше зад президента, когато той подписваше новия закон в Розовата градина. Камерите и светкавиците на стоящите зад оградения район журналисти не преставаха да щракат и святкат нито за миг. Това бе най-голямото лично политическо постижение в живота на Флорентина. Президентът направи изявление, след което стана, за да стисне ръката ѝ.

— Това е дамата, на която можем да благодарим за „Закона Каин“ — каза той и прошепна в ухото ѝ: — Слава богу, че вицепрезидентът е в Юга, иначе не знам къде щеше да му излезе краят.

Пресата и обществеността бяха във възторг от умението и решимостта, с които сенатор Каин успя да прокара законопроекта в Конгреса, а „Ню Йорк Таймс“ посочи, че дори и да не постигне нищо повече в политическата си кариера, името ѝ заслужава да бъде вписано в списъка на законодателите, които ще останат в историята. Според новия закон никой намиращ се в реална нужда човек нямаше да бъде лишен от правата си, а онези, които се опитваха да си играят игрички със социалните служби, ги чакаше затвор.

Щом шумът се уталожи, Флорентина се опита да се върне към нормалния си работен ритъм. Джанет я предупреди, че ще се наложи

да прекарва повече време в Илинойс, тъй като до изборите оставаха по-малко от девет месеца. Почти всички старши членове на партията ѝ предложиха помощта си, но именно президентът бе онзи, който въпреки натоварения си график се впусна да я подкрепя и събра най-многобройната публика, когато дойде да говори в залата за събрания в Чикаго. Докато се изкачваха заедно по стълбите към сцената под звуците на „Щастливите дни отново са тук“, той ѝ прошепна:

— Сега ще си отмъстя за всичките атаки, на които ме подложи през последните пет години.

Президентът описа Флорентина като жената, която му е създала повече проблеми дори от съпругата му, а сега дочувал, че дори искала да спи в леглото му в Белия дом. Когато смехът утихна, той добави:

— И ако наистина стигне дотам, не би могло да има по-добро нещо за Америка.

На следващия ден пресата предположи, че това е пряк удар срещу Пит Паркин и че Флорентина ще получи подкрепата на президента, ако реши да се кандидатира за Белия дом. Президентът отрече подобна интерпретация, но въпреки това Флорентина се оказа в неудобната позиция да бъде фаворит за изборите през 1992 година. Когато обявиха резултатите от надпреварата за Сената, дори самата тя остана изненадана от категоричната си победа, тъй като по време на междинните избори повечето сенатори от Демократическата партия изгубиха почва заради обичайното намаляване на популярността на Белия дом. Категоричната победа на Флорентина потвърди мнението на партията, че е намерила в нейно лице не само фаворит, но и нещо далеч по-важно — победител.

През седмицата на откриването на 102-рия Конгрес Флорентина се появи на корицата на „Тайм“. В статията бяха намерили място и най-дребните подробности от живота ѝ, в това число ролята ѝ на Жана д'Арк в Девическото латинско училище и спечелването на стипендията „Улсън“ в Радклиф. Дори се обясняваше защо покойният ѝ съпруг я бе наричал „Джеси“. Флорентина се превърна в най-известната жена в Америка. „Тази очарователна петдесет и шест годишна жена — пишеше «Тайм» — е едновременно интелигентна и остроумна. Само внимавайте, когато я видите да стиска ръката си в юмрук, защото тогава се превръща в боксьор тежка категория.“

През новата сесия Флорентина се опита да се посвети на нормалните си задължения като сенатор, но колеги, приятели и журналисти ежедневно я питаха дали няма да направи официално изявление за намеренията си относно Белия дом. Тя се опита да отклони вниманието им, като вземаше все повече участие в основните въпроси на деня. Когато в Квебек бе избрано ляво правителство, тя отлетя до Канада и взе участие в предварителните разговори в Британска Колумбия, Албърта, Саскачеван и Манитоба за образуване на федерация с Америка. Пресата я следеше непрекъснато и когато се върна във Вашингтон, медиите престанаха да я описват просто като политик, а като първата жена — държавен глава на Америка.

Пит Паркин вече обявяваше на всички, които бяха склонни да му обърнат внимание, че смята да се кандидатира за президент. Официалното изявление стана неизбежно. Вицепрезидентът бе с шест години по-възрастен от Флорентина и тя знаеше, че това е последната му възможност да се добере до Белия дом. Същевременно Флорентина усещаше, че това може да е единственият ѝ шанс. Спомни си какво ѝ бе казала Маргарет Тачър, докато се състезаваше за премиерския пост: „Единствената разлика между мъжа и жената начело на партията е в това, че ако жената изгуби, мъжете не ѝ дават втори шанс“.

Флорентина не се съмняваше какво би я посъветвал Боб Бюканан, ако беше жив. „Прочети «Юлий Цезар», мила моя, но този път наблегни на репликите на Брут, а не на Марк Антоний.“

Двамата с Едуард прекараха един тих уикенд в Кейп Код и след като той изгуби поредната среща на голф, обсъдиха приливите и отливите в живота на жената, наводненията и възможните суши.

Когато дойде време да се връщат във Вашингтон и Ню Йорк, решението бе взето окончателно.

34.

— ... поради което издигам кандидатурата си за длъжността президент на Съединените щати.

Флорентина погледна към сенатската съвещателна зала и треста и петдесетте аплодиращи я присъстващи, заемащи място, което според дежурния разпоредител бе предвидено само за треста души. Телевизионните екипи и фотографите от пресата подскачаха и се мъчеха да намерят място, за да не заснемат единствено тиловете на анонимните глави пред себе си. Флорентина остана права по време на продължителните овации, последвали обръщението ѝ. Когато шумът най-сетне утихна, зад микрофоните застана Едуард.

— Дами и господа — каза той, — уверен съм, че кандидатът с удоволствие ще отговори на вашите въпроси.

Половината от присъстващите заговориха едновременно. Едуард кимна на един мъж от третия ред и му даде думата.

— Албърт Хънт от „Уолстрийт Джърнъл“ — представи се той. — Сенатор Каин, кого смятате за свой най-сериозен противник?

— Кандидатът на републиканците — без колебание отвърна тя.

Последва вълна смях и се чуха отделни ръкопляскания.

Едуард се усмихна и посочи втори журналист.

— Сенатор Каин, това означава ли, че искате да се кандидатируете на мястото на Пит Паркин?

— Не, не се интересувам от длъжността вицепрезидент — отвърна Флорентина. — В най-добрия случай това е период на стагнация, докато чакаш с надежда да свършиш нещо истинско. В най-лошия се сещам за думите на Нелсън Рокфелер: „Не приемайте второто място, освен ако не сте готови за четиригодишен семинар по политически науки за напреднали и за множество погребения с държавни почести“. Не съм в настроение за нито едно от двете.

— Смятате ли, че Америка е готова за жена президент?

— Да, в противен случай не бих извила желание за поста. Но ще бъда в по-добра позиция да ви отговоря на този въпрос след трети ноември.

— Мислите ли, че републиканците също могат да издигнат кандидатурата на жена?

— Не, те нямат куража за толкова дръзка постъпка. Ще изчакат демократите да успеят с идеята си и ще я копират на следващите избори.

— Смятате ли, че имате достатъчно опит за тази длъжност?

— Била съм съпруга, майка, председател на управителния съвет на мултимилионна корпорация, член на Камарата на представителите в продължение на осем години, а в Сената съм от седем години. В кариерата, която съм избрала, президентският пост е максималното завоевание. Така че — да, смятам, че съм годна за тази длъжност.

— Очаквате ли, че успехът на вашия Закон за социалните помощи ще ви осигури гласовете на бедните и на цветнокожите?

— Надявам се този закон да ми осигури подкрепа от всички обществени слоеве. Основната ми цел с него бе да направя така, че и онези, които плащат социалните помощи чрез данъците си, и онези, които получават помощите, да приемат тази система като справедлива и хуманна в съвременното общество.

— След руската инвазия в Югославия администрацията ви ще поеме ли по-твърд курс към Кремъл?

— Унгария, Чехословакия, Афганистан, Полша, а сега и Югославия, както и последните съветски офанзиви по пакистанската граница потвърждават старото ми убеждение, че трябва да сме бдителни и да браним народа си. Никога не трябва да забравяме, че двата огромни океана, които ни защитаваха в миналото, не са гаранция за безопасността ни в бъдеще.

— Президентът ви описва като ястреб с гълъбови пера. Как ще коментирате това?

— Не зная дали думите му бяха коментар на облеклото или на възгледите ми, но подозирам, че комбинацията между тези две птици не се различава много от американския орел.

— Смятате ли, че можем да запазим добрите си отношения с Европа след изборните резултати във Франция и Великобритания?

— За мен решението на французите да се върнат към голистко правителство и на англичаните да изберат нова лейбъристка администрация не са повод за безпокойство. Жак Ширак и Рой

Хатърсли са се доказали като добри приятели на Америка в миналото, ето защо не виждам причина това да се промени в бъдеще.

— Очаквате ли кампанията ви да получи подкрепата на Ралф Брукс?

Това бе първият въпрос, който я изненада.

— Може би е най-добре да попитате него, но естествено се надявам, че сенатор Брукс ще бъде радостен от решението ми.

Не се сети какво друго да добави.

— Сенатор Каин, одобрявате ли сегашната система на предварителните избори?

— Не. Въпреки че не подкрепям националните предварителни избори, смятам, че работещата в момента система е архаична във всяко отношение. Америка като че ли е развила процес на избиране на президент, който е по-отговорен към изискванията на новинарските екипи, отколкото към нуждите на съвременното управление. Освен това тази система окуражава и кандидатите дилетанти. Днес имате по-голям шанс да станете президент, ако сте временно без работа и сте наследили няколко милиона долара от баба си. След това разполагате с четири години, за да обикаляте страната и да събирате поддръжници, докато много по-подготвените за вашето място хора работят с все сила нещо друго. Ако стана президент, ще внесе в Конгреса законопроект, който няма да пречи на никого да се кандидатира за високия пост поради липса на време или средства. Трябва да възстановим вековното виждане, че никой роден в тази страна и имащ желанието и способностите да ѝ служи, не бива да се окаже дисквалифициран още преди пускането на първия глас.

Въпросите продължаваха да ваят един след друг. Последният бе зададен час по-късно.

— Сенатор Каин, ако станете президент, дали ще бъдете като Вашингтон и няма да изречете никога лъжа, или като Никсън, който имаше своя собствена дефиниция за истина?

— Не мога да обещаая, че никога няма да лъжа. Всички ние лъжем, понякога за да защитим приятел или член на семейството си, а ако си президент — може би за да защитите родината. Друг път лъжем просто защото не искаме да се разбира истината. Мога само да ви уверя, че съм единствената жена в Америка, която никога не е била способна да лъже за възрастта си. — Когато смехът утихна,

Флорентина остана права. — Бих искала да завърша тази пресконференция с думите, че независимо от резултатите от днешното ми решение съм благодарна като гражданин на Америка на факта, че една дъщеря на имигрант успява да се кандидатира за най-високия държавен пост. Не вярвам, че подобна амбиция е достижима в която и да било друга държава в света.

Животът на Флорентина започна да се променя от мига, в който излезе от помещението: четирима агенти от Тайните служби незабавно я наобиколиха, като движещият се отпред умело проправяше коридор пред насъбралата се тълпа.

Флорентина се усмихна, когато Брад Стеймс ѝ се представи и ѝ обясни, че до края на кампанията ѝ винаги ще има на разположение четирима агенти, които ще се сменят на всеки осем часа. В първата смяна имаше две жени, чието телосложение и външен вид доста напомняха нейното. Флорентина благодари на господин Стеймс, но така и не свикна да вижда телохранител всеки път, когато се обърнеше. Малките слушалки на агентите ги отличаваха от навалицата и Флорентина си спомни историята за една възрастна дама, присъствала на предизборно събрание на Никсън през 1972 година. След речта на президента тя отишла при един от сътрудниците му и заявила, че категорично ще гласува за него, тъй като той очевидно съчувствал на хора като нея, които имат проблеми със слуха.

След пресконференцията Едуард оглави в канцеларията събрание за определяне на предизборната стратегия и съставиха груб план на предстоящата кампания. Вицепрезидентът вече бе обявил, че кандидатът е той. Неколцина други претенденти също надигнаха гласове, но пресата вече бе решила, че истинската борба ще бъде между Каин и Паркин.

Едуард бе събрал внушителен екип от социолози, финансисти и политически съветници, които бяха допълнени от стария екип на Флорентина във Вашингтон, начело на който бе Джанет Браун.

Отначало Едуард състави план за всеки ден до първите предварителни избори в Ню Хампшир, следвани от изборите в Калифорния и така чак до Детройт. Флорентина се опита да уреди конференцията да се проведе в Чикаго, но вицепрезидентът наложи

вето — не би си позволил да отпрати предизвикателство срещу нея на собствения ѝ терен. Паркин не пропусна да напомни на демократите, че изборът на Чикаго за мястото на конференция и последвалите вълнения в града бяха едва ли не единствената причина Никсън да спечели пред Хъмфри на изборите през 1968 година.

Флорентина вече бе приела факта, че е почти невъзможно да победи вицепрезидента в южните щати, затова бе жизненоважно да започне със силен старт в Нова Англия и Средния запад. Съгласи се през следващите три месеца да посвещава седемдесет и пет процента от енергията си на кампанията и през следващите няколко часа екипът ѝ обсъди всевъзможни идеи за най-добрия начин на оползотворяване на това време. Разбраха се да прави редовни посещения на основните три града, които участваха в първите предварителни избори, и ако успее да покаже добър резултат в традиционно консервативния Ню Хампшир, да планират стратегията ѝ по-нататък.

Между честите пътувания до Ню Хампшир, Върмонт и Масачузетс Флорентина се мъчеше да отметне и колкото се може повече работа в Сената. Специално за нея Едуард бе наел един шестместен „Лиър джет“ с двама пилоти, които бяха винаги на разположение, така че да може да напусне Вашингтон във всеки момент. И в трите щата имаше много силни предизборни щабове и където и да отидеше, Флорентина виждаше толкова плакати и стикери с надпис „Каин — президент“, колкото бяха и тези на Пит Паркин.

До първия от предварителните избори оставаха само седем седмици и Флорентина започна да отделя все повече и повече време в гонене на гласовете на сто четиридесет и седемте хиляди регистрирани демократи в щата. Едуард не очакваше да спечели повече от тридесет процента от гласовете, но все пак смяташе, че те могат да се окажат достатъчни за печеленето на предварителните избори и за убеждаването на колебаещите се, че изгледите ѝ са по-добри. Флорентина се нуждаеше от всеки глас, който можеше да си осигури, преди да тръгнат на юг — дори да премине магическите сто хиляди шестстотин шейсет и шест гласа до момента, когато влезе в заседателната зала в Детройт.

Първите признаци бяха добри. Личният ѝ социолог Кевин Палумбо я увери, че върви рамо до рамо с вицепрезидента в надпреварата. „Галъп“ и „Харис“ като че ли потвърждаваха това. Едва

седем процента от гласоподавателите заявяваха, че в никакъв случай не биха гласували за жена, но Флорентина знаеше колко решаващи могат да бъдат тези проценти в решителния момент.

Графикът ѝ предвиждаше кратки спирки в сто и петдесет от общо двеста и петдесетте градчета в Ню Хампшир. Въпреки постоянното тичане всеки ден, Флорентина започна да обиква класическите провинциални градчета на Нова Англия, раздразнителните фермери от Гранитния щат и суровата красота на природата му.

Откри състезание с теглени от кучета шейни във Франкония и посети най-северното селище при канадската граница. Научи се да уважава проницателните мнения на главните редактори на местните вестници, мнозина от които бяха пенсионирани високопоставени служители в национални списания и новинарски екипи. Избягваше дискусиите по един-единствен въпрос, след като разбра, че жителите на Ню Хампшир упорито защитават правото си да се противопоставят на подоходния данък и по този начин привличат мнозина високоплатени професионалисти да пресичат всеки ден границата с Масачузетс.

Неведнъж бе благодарна за смъртта на издателя Уилям Лойб, чието скандално използване на манчестърския „Юнити Лийдър“ бе достатъчно, за да съсипе кандидатурите на Едмънд Мъски и Джордж Буш преди нея. Не бе тайна, че Лойб бе категоричен противник на участието на жени в политиката.

Едуард съобщаваше, че в щабквартирата им в Чикаго непрекъснато постъпват нови средства и във всеки щат се появяват нови и нови предизборни бюра под лозунга „Каин — президент“. В някои от тях се стичаха повече доброволци, отколкото можеха да поберат; това доведе до превръщането на десетки апартаменти и гаражи из цяла Америка в импровизирани агитационни пунктове.

През последната седмица преди първите предварителни избори Флорентина бе интервюирана от Барбара Уолтърс, Дан Радър и Франк Рейнолдс и се появи в сутрешните новини и на трите основни програми. Както посочи прессекретарят ѝ Анди Милър, интервюто ѝ с Барбара Уолтърс било гледано от петдесет и два милиона зрители, а само за да се ръкува с толкова хора щяха да са ѝ необходими повече от

петстотин години. Въпреки това местните активисти настояваха да посети дома на едва ли не всеки възрастен човек в щата.

Флорентина продължаваше да обикаля улиците на градчетата в Ню Хампшир, да се ръкува с работници от заводите за хартия в Берлин, както и с изглеждащите като пияни обитатели на постове за ветерани от войните и Американския легион, които сякаш съществуваша във всяко градче. Научи се да се спира по-често при ски пистите при по-малките хълмове вместо в големите курорти, посещавани предимно от туристи от Ню Йорк и Масачузетс.

Знаеше, че ако не успее да си осигури този малък електорат в северния край на Америка, това ще доведе до сериозни съмнения в способностите ѝ като кандидат навсякъде другаде.

В който и град да отидеше, Едуард неизменно я чакаше и не ѝ позволяваше да спре, докато не дойдеше време да се качи обратно в самолета си.

Едуард ѝ каза, че трябва да са благодарни за любопитството, предизвикано от жена кандидат. Екипът му никога нямаше проблем да напълни и най-голямата зала навсякъде, където предстоеше да говори Флорентина.

Пит Паркин, извадил късмет с малкия брой погребения, на които трябваше да присъства, доказа, че един вицепрезидент няма много друга работа; прекарваше в щата повече време дори от Флорентина. Когато дойде денят на предварителните избори, Едуард успя да покаже, че член от екипа на Каин се е свързал по телефона, с писмо или с лична визита със сто двадесет и пет хиляди от общо сто четиридесет и седемте хиляди регистрирани демократи. Но, добави той, по всяка вероятност същото е направил и Пит Паркин, тъй като много от избирателите си останали неубедени, а някои дори били настроени враждебно.

Последната вечер Флорентина проведе събрание в Манчестър — присъстваха над три хиляди души. Когато Джанет ѝ каза, че утре по това време ще е изминала една петдесета част от цялата кампания, Флорентина ѝ отвърна: „Или с кампанията ще е свършено“. Прибра се в мотелската си стая малко след полунощ, следвана от камерите на Си Би Ес, Ен Би Си, Ей Би Си, „Кейбъл Нюз“ и четиримата агенти. Всички бяха убедени, че победителката ще е тя.

Когато гласоподавателите от Ню Хампшир се събудиха, валеше сняг и духаха ледени ветрове. През целия ден чак до затварянето на изборителните секции Флорентина ги обикаляше една след друга и благодареше на отишлите да гласуват. В девет часа и единадесет минути Си Би Ес първа обяви в националния ефир, че броят на гласувалите е около четиридесет и седем процента, което според Дан Радър не бе никак малко предвид лошото време. Първоначалните извадки показваха, че предвижданията на социолозите са верни — Флорентина и Пит Паркин вървяха рамо до рамо, като разликата между тях никога не надхвърляше един-два процента. Флорентина седеше в мотелската си стая с Едуард, Джанет, най-близките си сътрудници и двама агенти, когато оповестиха и окончателните резултати.

— Резултатът не би могъл да бъде по-равностоен, дори и да бе нагласен — каза Джесика Савич, която първа съобщи новините по Ен Би Си. — За сенатор Каин са гласували тридесет и един процента, за вицепрезидента Паркин — тридесет, за сенатор Бил Бродли — шестнадесет процента, а останалите гласове са разпръснати между петима други кандидати, които по мое лично мнение няма смисъл да си запазват стаи в хотелите за следващите предварителни избори.

Флорентина си спомни думите на баща си: „Ако резултатът от предварителните избори в Ню Хампшир се окаже задоволителен...“.

Тръгна към Масачузетс с шест делегатски гласа; Пит Паркин имаше пет. Националната преса обяви, че няма победител, но са налице петима отпаднали. В Масачузетс имаше само трима кандидати и Флорентина сякаш опроверга твърденията, че като жена не може да бъде сериозен кандидат.

В Масачузетс разполагаше с четиринадесет дни, за да спечели колкото се може повече от сто и единадесетте делегатски гласа. Начинът ѝ на работа тук не се промени много. Всеки ден минаваше според организирания от Едуард график. Програмата бе съставена така, че да може да се срещне с колкото се може повече гласоподаватели и същевременно да се появява в сутрешните или вечерните новини.

Флорентина се снима с бебета, профсъюзни лидери и собственици на италиански ресторанти, качи се на ферибота при Нантъкет и в автобуса от Аламеда до щатската магистрала; правеше крос по плажовете, преходи по Бъркшир и пазарува в бостънския „Куинси“, само и само да докаже, че има енергия колкото всеки мъж. Докато потапяше схванатото си тяло във ваната, стигна до заключението, че ако баща ѝ бе останал навремето в Русия, пътят ѝ към президентския пост в СССР едва ли щеше да е много по-труден.

В Масачузетс Флорентина за втори път изпревари Пит Паркин и взе четиридесет и седем делегатски гласа срещу тридесет и девет за вицепрезидента. Същия ден във Върмонт успя да си осигури осем от общо дванадесетте гласа. Поради изненадващите резултати на Флорентина политическите наблюдатели вече казваха, че повечето хора отговарят утвърдително на въпроса „Може ли жена да спечели президентските избори?“. Но дори самата тя бе страшно изненадана и развеселена, когато научи, че шест процента от избирателите дори не знаят, че сенатор Каин е всъщност жена. Пресата не пропусна да отбележи, че следващото ѝ голямо изпитание ще бъде на юг — предварителните избори във Флорида, Джорджия и Алабама се провеждаха в един и същи ден. Ако спечелеше и в трите щата, щеше да има реален шанс, тъй като надпреварата за демократическия кандидат се бе превърнала в лична война между нея и вицепрезидента. Бил Брадли, който спечели едва единадесет процента от гласовете в Масачузетс, отпадна от съревнованието поради липса на средства. Въпреки това името му остана върху бюлетините на още няколко щата и никой не се съмняваше, че той ще се превърне в много сериозен кандидат в бъдеще. Брадли бе първият избор на Флорентина за съратник и името на сенатора от Ню Джърси вече фигурираше в краткия списък на евентуалните кандидати за вицепрезидент.

След преброяването на бюлетините във Флорида Паркин най-изненадващо се сдобил с шестдесет и два от общо сто делегатски гласа. Тенденцията се повтори в Джорджия, където спечели с 40 срещу 23, и в Алабама с двадесет и осем от общо четиридесет и пет гласа. Въпреки това Пит Паркин не успя, както бе обещал на пресата, „да «смаже» тази дребна дама, когато елегантните ѝ крачета стъпят в Юга“. Вицепрезидентът постоянно се опитваше да надмине Флорентина като любимец на военните, но изборът му да разположи така наречения

„Фронт Гринго“ покрай мексиканско-американската граница вече започваше да се обръща срещу него в Югозапада, където си представяше, че е непобедим.

Едуард и екипът му вече работеха с няколко предварителни избори преднина и кръстосваха страната надлъж и нашир; всеки път, когато реактивният ѝ самолет кацаше на летището в поредния щат, Флорентина благодареше на Бога за средствата, с които разполагаше за кампанията си. Енергията ѝ остана все така силна и всъщност вицепрезидентът бе онзи, който започна да се запъва и да изглежда уморен и пресипнал в края на деня. И двамата кандидати трябваше да предвидят отскачане до Сан Хуан, а когато в средата на март и в Пуерто Рико се проведеха предварителните избори, двадесет и пет от общо четиридесет и един делегати предпочетоха Флорентина. Два дни след това тя се върна за изборите в родния си щат, като следваше Паркин със 164 срещу 194 гласа.

Движението във Ветровития град замря, докато жителите му посрещаха любимата си дъщеря и ѝ дадоха всичките си сто седемдесет и девет делегатски гласа на Илинойс. Флорентина отново поведе — с триста четиридесет и три гласа. Но когато продължиха в Ню Йорк, Кънектикът, Уисконсин и Пенсилвания, вицепрезидентът намали разликата и когато стигнаха Тексас, разполагаше с петстотин деветдесет и един делегатски гласа срещу шестстотин петдесет и един за Флорентина.

Никой не се изненада, когато Пит Паркин спечели сто процента от гласовете в родния си щат; последният президент оттук бе Линдън Б. Джонсън и мъжката половина на Тексас споделяше мнението, че макар и да има своите недостатъци, Дж. Р. Юинг е напълно прав с твърденията си, че мястото на жената е в къщата. Вицепрезидентът си тръгна от ранчото си край Хюстън със седемстотин четиридесет и три гласа срещу шестстотин петдесет и пет за Флорентина.

При обикалянето на страната при такъв ужасен ежедневен натиск и двамата кандидати бързо откриха, че всяка неофициална фраза или неволен коментар лесно може да се превърне във водещо заглавие в утрешната преса. Пит Паркин направи първия гаф, когато обърка Перу с Парагвай, и фотографите полудяха, когато мина с мерцедес през една автоколона във Флинт. Флорентина също не мина между капките. Когато в Алабама я попитаха дали би се съгласила да

покани за свой вицепрезидент чернокож, тя отвърна: „Разбира се, вече обмислях подобна идея“. Нужни бяха многократни изявления, докато убеди пресата, че все още не е поканила някой от чернокожите лидери на Америка да ѝ бъде подгласник.

Най-голямата си грешка обаче направи във Вирджиния. Изнасяше реч към Юридическото училище на щатския университет за системата за условно освобождаване и за промените, които би направила, ако стане президент. Речта бе написана и проверена от един от вашингтонските ѝ помощници, който работеше за нея още от времето на Конгреса. Тя прочете внимателно текста в нощта преди събранието, възхити се на идеално свършената работа и направи само малки промени. Изнесе речта в претъпкана със студенти зала, които я приеха с бурен ентусиазъм. Когато тръгна за вечерната среща в „Ротари Клуб“ в Шарлотсвил, където щеше да говори за проблемите на фермерите, отглеждащи добитък, вече беше забравила за речта си в университета. Припомни ѝ я сутрешният брой на местния вестник.

Ричмъндският „Нюз-Лийдър“ излезе с история, която моментално бе подета от всички национални медии. Някакъв местен журналист направи най-големия удар в живота си с предположението, че изключителната реч на Флорентина дължи качествата си на факта, че е дело на един от най-доверените сътрудници на сенатор Каин — Алън Кларънс, който е бил осъден на шест месеца затвор и едногодишен изпитателен срок, преди да започне да работи за Флорентина. Само няколко вестника уточниха, че става въпрос за шофиране в нетрезво състояние и че Кларънс е бил пуснат само три месеца по-късно след обжалване. Когато я запитаха какво смята да прави с господин Кларънс, Флорентина отговори: „Нищо“.

Едуард настояваше да го уволни незабавно, колкото и несправедливо да изглеждаше, защото журналистите, които били срещу нея (да не говорим за Пит Паркин), нямало да престанат да повтарят, че един от най-доверените хора в екипа ѝ е бивш затворник. „Представяте ли си кой ще управлява затворите в страната, ако тази жена спечели изборите?“ стана любимата забележка на Паркин. В края на краищата Алън Кларънс доброволно подаде оставка, но злото вече бе сторено. Докато стигнаха Калифорния, Пит Паркин вече бе дръпнал още по-напред и имаше деветстотин деветдесет и един делегатски гласа срещу осемстотин осемдесет и три за Флорентина.

Когато Флорентина пристигна в Сан Франциско, Белла я посрещна на летището. За тридесет години не бе смъкнала нито килограм. До нея стояха: Клод, един огромен син и една слаба дъщеря. Белла се втурна към Флорентина в мига, в който я видя, но на пътя ѝ се изпречи един от едрите агенти на Тайните служби. Спаси я прегръдката на кандидат-президента.

— Никога не съм виждал такова женище — промърмори агентът. — В състояние е да избута и „Джъмбо“.

Стотици хора стояха по краищата на пистата и скандираха: „Каин — президент“. Следвана от Белла, Флорентина тръгна право към тях. Към нея се протегнаха ръце — реакция, която винаги повдигаше духа ѝ. Плакатите гръмко декларираха „Калифорния за Каин“ и за първи път по-голямата част от посрещачите бяха мъже. Когато понечи да се обърне и да тръгне към терминала, зърна огромен червен надпис върху една от стените: „Искате ли полска кучка за президент?“. Отдолу с бели букви пишеше: „Да“.

Белла, междувременно директорка на едно от най-големите училища в Калифорния, след влизането на Флорентина в Сената бе станала и председател на градския съвет на Демократическата партия.

— Винаги съм знаела, че ще се кандидатираш за президент, така че реших да се погрижа да ти осигуря Сан Франциско.

И наистина се беше погрижила с помощта на хилядата така наречени доброволци, които тропаша от врата на врата. Заради раздвоената Калифорния — консервативен юг и либерален север — бе трудно да си центрист, за какъвто се мъчеше да се представи Флорентина. Но въпреки това нейната работоспособност, съпричастност и интелигентност бяха убедили дори някои от най-твърдите представители на левицата и десницата. Резултатите от изборите в Сан Франциско отстъпваха единствено на Чикаго. На Флорентина ѝ се прииска да има още петдесет и една такива като Белла, защото само вотът на Сан Франциско ѝ спечели шестдесет и един процента от целия щат. Именно благодарение на Белла Флорентина пристигна на конференцията в Детройт със сто двадесет и един гласа повече от Паркин.

На празничната вечеря Белла я предупреди, че най-големият проблем не е бил „Никога няма да гласувам за жена“, а „Тя е прекалено богата“.

— Само не и този изтъркан виц. Нищо повече не мога да направя по въпроса — каза Флорентина. — Вече прехвърлих собствените си акции в „Барон“ на фондацията.

— Там е работата — никой не знае с какво се занимава фондацията. Знам, че помага по някакъв начин на децата, но на колко деца и за какви пари става въпрос?

— Миналата година тръстът е похарчил над три милиона долара за три хиляди сто и дванайсет имигранти в неравностойно положение. Освен това четиристотин и две надарени деца са получили стипендии „Ремажен“ за университети, а едно от тях впоследствие спечели стипендията „Роудс“ в Оксфорд.

— Не знаех — каза Белла. — Но непрекъснато ми натякват, че Пит Паркин построил някаква мижава малка библиотека за Тексаския университет в Остин. Прави всичко възможно да я направи толкова известна, колкото и библиотеката „Уиденер“ в Харвард.

— И какво смяташ, че трябва да направи Флорентина? — попита Едуард.

— Защо не предложиш на професор Ферпоза да организира пресконференция? Той е от хората, на които обществеността ще обърне доста внимание. Така всички ще научат, че Флорентина Каин е загрижена за другите и харчи собствените си пари за тях.

На следващия ден Едуард се занимаваше с уреждане на статии в подобрени списания и с организирането на пресконференцията. Накрая се получи по едно кратко съобщение в повечето списания и вестници, но пък за сметка на това „Пийпъл“ помести на корицата си снимка на Флорентина с Албърт Шмид, стипендианта на „Ремажен“ и „Роудс“. Когато стана ясно, че Албърт е с немско потекло и родителите му са избягали от лагер за военнопленници и впоследствие са напуснали Европа, Дейвид Хартман покани младежа да участва на следващия ден в „Добро утро, Америка“. След това момчето сякаш стана по-известно и от Флорентина.

През уикенда, докато пътуваше към Вашингтон, Флорентина научи, че губернаторът на Колорадо, когото никога не бе смятала за приятел или политически съюзник, най-ненадейно я подкрепил на един симпозиум по проблемите на слънчевата енергетика в Боулдър. Нейният подход към индустрията и опазването на околната среда,

заявил той пред събранието, предлагал най-добрите надежди за бъдещето на богатите на ресурси западни щати.

Денят завърши дори още по-добре, след като „Ройтерс“ разгласи из цяла Америка, че Отделът за социални грижи публикувал първия си пълен доклад след приемането на „Закона Каин“. За първи път след реформата на системата за социално подпомагане броят на излезлите от регистъра надвишаваше броя на онези, които кандидатстваха за социални помощи.

Финансовата подкрепа бе винаги проблем за Флорентина, тъй като и най-запалените ѝ поддръжници смятаха, че тя би могла и сама да издържа кампанията си. Паркин, който се ползваше с подкрепата на нефтените магнати начело с Марвин Шнайдер от „Блейд Ойл“, никога не се изправи пред подобен проблем. Но през следващите няколко дни в щаба на Флорентина наред с поздравителните телеграми и добрите пожелания продължаваха да пристигат и дарения.

Влиятелните журналисти в Лондон, Париж, Бон и Токио започнаха да споменават на читателите си, че ако Америка желае президент с международен авторитет и доверие, не може да става и дума за сравнение между Флорентина Каин и краваря от Тексас.

Флорентина много се радваше на подобни статии, но Едуард ѝ напомни, че нито читателите, нито авторите им няма да дръпнат лостовете на машините за гласуване в Америка, макар и да знаеше, че този път наистина са изпреварили Паркин. Освен това не пропусна да отбележи, че все още има над четиристотин от общо три хиляди триста тридесет и един делегати, които и след предварителните избори и съвещанията не са взели окончателно решение. Политическите капацитети очакваха двеста от тях да гласуват за вицепрезидента и едва сто — за Флорентина. По всичко личеше, че съревнованието ще е толкова оспорвано, колкото между Рейгън и Форд.

След Калифорния Флорентина се върна във Вашингтон с поредния куфар, пълен с мръсни дрехи. Знаеше, че ще ѝ се наложи да придумва, умолява и извива ръцете на тези четиристотин делегати. През следващите четири седмици разговаря лично с триста осемдесет и осем от тях — с някои по три или четири пъти. Винаги най-трудни се оказваха жените, макар и да бе очевидно, че се радват на вниманието,

което им се обръща — особено в онова време от месеца, когато никой не би и помислил да ги потърси.

Едуард уреди да инсталират в апартамента ѝ компютърен терминал, с достъп до данните в останалите щабквартири. Разполагаше с информация за всички четиристотин и двадесет колебаещи се делегати — включително и кратка биография, даже и номерата на стаите им в хотелите на Детройт. Смяташе да е готов да пусне плана си в действие, когато стигнеше до града.

През петте дни от следващата седмица Флорентина направи всичко възможно да следи отблизо телевизионните предавания. Републиканците се бяха събрали в Сан Франциско и се препираха за бъдещия си водач — никой от кандидатите не бе вдъхновил особено избирателите по време на предварителните избори.

Изборът на Ръсел Уорнър не изненада Флорентина. Той се бе кандидатира на всеки път, откакто стана губернатор на Охайо. Пресата го описваше като добър губернатор в лоша година и това ѝ напомни, че основната ѝ задача е да победи Паркин. Флорентина отново имаше чувството, че ще ѝ е по-лесно да се справи с републиканския лидер, отколкото с опозицията в собствената ѝ партия.

През уикенда преди събранието Флорентина и Едуард отидоха при семейството в Кейп Код. Макар и напълно изтощена, Флорентина все пак успя отново да го бие на голф. Помисли си, че ѝ изглежда по-уморен дори от нея. Беше благодарна, че „Барон“ се управлява от нови и млади директори, сред които вече бе и Уилям.

В понеделник Флорентина и Едуард трябваше да летят за Детройт, където щяха да превземат поредния „Барон“. Хотелът щеше да е пълен с хора от екипа, поддръжници, журналисти и сто двадесет и четирима от все още не взели решение делегати.

Когато в неделя вечерта пожелаваше лека нощ на Едуард и на мъжете и жените от Тайните служби (които вече започваше да възприема едва ли не като част от семейството), Флорентина ясно разбираше, че следващите четири дни ще са най-важните в политическата ѝ кариера.

35.

Когато Джак Джърмънд от „Балтимор Нюз“ я попита кога е започнала да работи върху встъпителната си реч, Флорентина отвърна: „От единадесетия си рожден ден“.

По време на полета от Ню Йорк до Детройт бе прочела речта си, която бе нахвърляна предварително, в случай че бъде номинирана при първото гласуване. Едуард бе предсказал, че няма да може да си осигури победата още в началото, но Флорентина искаше да е готова за всяка ситуация.

Съветниците ѝ смятаха, че резултатите ще са много по-лесни за предвиждане след второто или дори третото гласуване, когато сенатор Брадли освободи своите сто осемдесет и девет делегати.

През изминалата седмица беше съставила кратък списък на хората, които смяташе за евентуални подходящи кандидати за вицепрезидентския пост. Бил Брадли все още заемаше първо място и Флорентина смяташе, че той е естественият ѝ наследник в Белия дом, но освен това се бе спряла върху Сам Нън, Гари Харт и Дейвид Прайър.

Самолетът кацна и тя погледна през прозореца към огромната радостна тълпа, която я очакваше. Чудеше се колко ли от тези хора ще бъдат тук и утре, когато щеше да пристигне Пит Паркин. Огледа прическата си в огледалцето; вече се виждаха няколко бели кичура, но не бе направила опит да ги прикрие. Усмихна се при мисълта, че цветът на косата на Пит Паркин не се бе променил през последните тридесет години. Бе облякла прост ленен костюм и единственото ѝ украшение бе осеяното с диаманти магаренце.

Откопча колана на седалката, стана и сведе глава под багажния отсек. Излезе на пътеката и тъкмо се канеше да тръгне към изхода, когато всички в самолета започнаха да я аплодират. Изведнъж си даде сметка, че ако изгуби номинацията, това ще е последният път, когато вижда всичките си най-близки сътрудници заедно. Флорентина се ръкува с всички членове на пресекипа — някои я следваха по петите цели пет месеца. Един от екипажа отвори външната врата и тя излезе

на стълбата и примижа срещу яркото юлско слънце. Тълпата нададе вик: „Ето я!“ и Флорентина се спусна по стълбата и тръгна право към развяващите се знамена. Беше открила, че прекият контакт с избирателите винаги я зарежда с енергия. Щом стъпи на пистата, бе заобиколена от агентите — те се ужасяваха от тълпи, които не биха могли да поставят под контрол. Флорентина понякога допускаше мисълта, че може да бъде убита, когато е сама, но никога и когато се намира сред много хора. Протегна ръце и поздрави колкото се може повече хора, преди Едуард да я отведе към очакващата я автоколона.

Десетте малки форда ѝ напомниха, че Детройт най-сетне е намерил решение на енергийната криза. Ако Пит Паркин бе направил грешката с мерцедеса в този град, тя щеше да е безспорен победител още преди в Алабама да бъде подаден първият глас. Агентите се качиха в първите две коли, а Флорентина се настани в третата. Едуард зае мястото до шофьора. Личният ѝ лекар бе в четвъртата кола, докато останалите шест „яки дребосъци“, какъвто бе прякорът на този модел автомобили, се заеха от членовете на екипа ѝ. Най-накрая бе автобусът за журналистите и полицейските мотоциклети.

Челната кола потегли бавно, за да може Флорентина да маха на хората, но веднага щом излязоха на магистрала 94, колоната потегли към града с постоянната скорост осемдесет километра в час.

Флорентина имаше възможност да си почине двадесет минути, докато стигнаха новия център, след което колоната излезе на Удуърд авеню, зави на юг към реката и намали до осем километра в час, тъй като улиците бяха пълни с хора, опитващи се да зърнат сенатор Каин. Организационният ѝ комитет в Детройт се бе погрижил да разпространи сто хиляди листовки с точния маршрут, по който щеше да мине, така че поддръжниците ѝ я поздравяваха чак до хотел „Барон“, издигащ се източно от центъра „Ренесанс“ на брега на река Детройт. Агентите я умоляваха да смени маршрута, но тя не бе пожелала и да чуе за подобно нещо.

Десетки фотографии и телевизионни екипи бяха заели позиция, навсякъде проблясваха светкавици и районът бе осветен от многобройните прожектори. Щом влезе в хотела, агентите побързаха да я качат на четиридесет и втория етаж, който бе изцяло запазен за нея. Флорентина бързо провери апартамента „Джордж Новак“, за да се увери, че всичко необходимо е налице — знаеше, че това ще е затворът

й през следващите четири дни. Щеше да напусне стаята си само за да приеме номинацията за кандидат на Демократическата партия или да изкаже подкрепата си за Пит Паркин.

Бяха инсталирали цяла редица телефони, за да може да е в контакт с четиристотин и дванадесетте колебаещи се делегати. Тя разговаря с тридесет и осем от тях преди да дойде време за вечеря, след което остана будна до два през нощта, за да се запознае с имената и миналото на онези, които според хората й наистина все още не бяха взели решение.

На следващата сутрин детройтският „Фрий Прес“ бе изпълнен със снимки от пристигането ѝ, макар да ѝ беше съвсем ясно, че Пит Паркин ще получи същото ентусиазирано отразяване утре. Поне научи с облекчение, че президентът е решил да запази мълчание и да не подкрепи нито един от двамата. Пресата вече бе определила това като морална победа за Флорентина.

Тя остави вестника и започна да наблюдава по закрития канал какво става на конференцията. Държеше под око и трите други канала, в случай че някой излъчи извънредни новини, на които да се наложи да реагира незабавно.

През деня се срещна на двадесет и четвъртия етаж с тридесет и един от колебаещите се делегати. С напредването на времето им сервираха кафе, чай с лед, горещ чай и коктейли. Флорентина си остана на чай с лед — в противен случай щеше да е пияна още в единадесет.

Гледаше мълчаливо как Пит Паркин пристига с „Еър Форс II“ на летището на Детройт. Един от сътрудниците ѝ отбеляза, че посрещачите му са по-малко, докато според друг тълпата бе по-голяма. Флорентина си взе бележка заанапред да се вслушва по-внимателно в мнението на втория си помощник.

Пит Паркин произнесе кратка реч от специално подготвения подиум на пистата. Вицепрезидентската му значка ярко блестеше на слънцето. Сподели колко е радостен да бъде в града, който с право се нарича автомобилната столица на света.

— Ако знаех, през целия си живот щях да си купувам само „Форд“ — добави той.

Флорентина се усмихна.

Към края на втория ден от „домашния арест“ Флорентина толкова започна да се оплаква от заточението си, че във вторник сутринта агентите я свалиха с товарния асансьор, за да може да се поразходи покрай реката и да се наслади на свежия въздух и ниския хоризонт на Уиндзор на отсрещния канадски бряг. Бе направила само няколко крачки, когато отвсякъде я наобиколиха доброжелатели, желаещи да стиснат ръката ѝ.

Когато се върна, Едуард вече имаше добри новини — петима от колебаещите се делегати бяха решили да гласуват за нея на първото гласуване. Той преценяваше, че са им нужни само още седемдесет и три гласа, за да минат магическата граница хиляда шестстотин шестдесет и шест. Флорентина следеше програмата на конференцията на монитора. Един чернокож от Делауеър разясняваше достойнствата ѝ и когато спомена името ѝ, из цялата зала се надигнаха сини плакати с „Каин — президент“. По време на следващата реч те бяха сменени със същия брой червени плакати, обявяващи „Паркин — президент“. Флорентина крачи из апартамента до един и половина, като междувременно успя да се срещне с още четиридесет и трима делегати и да разговаря с други петдесет и осем по телефона.

Вторият ден от конференцията бе посветен на речи по основни моменти от платформите, като политиката, финансите, социалните грижи и ключовата реч на сенатор Прайър. Отново и отново делегатите декларираха, че който и от двамата достойни кандидати да изберат, през ноември републиканците ще бъдат бити. Повечето от делегатите в залата обаче не спираха да приказват полугласно помежду си, очевидно без да обръщат никакво внимание на мъжете и жените на подиума — а те по всяка вероятност бяха бъдещи членове на правителството.

Флорентина загърби дебата за социалните грижи, за да изпие едно питие с делегатите от Невада, които все още не бяха взели решение. Даваше си сметка, че по всяка вероятност оттук те ще отидат право при Паркин, който също ще им обещае нова магистрала, болница, университет или от каквото там имат нужда. Най-късно утре вечерта щяха най-сетне да вземат решение. Каза на Едуард, че иска в средата на стаята да се сложи параван.

— Защо? — попита той.

— За да имат колебаещите се кандидати къде да седнат, когато идват да се срещат с мен.

През целия ден идваха новини за действията на Пит Паркин — почти същите като на Флорентина с единствената разлика, че се бе настанил в хотел „Уестин“ в центъра „Ренесанс“. Тъй като никой от двамата нямаше да отиде на конференцията, програмата им продължаваше според сценария — делегати, телефонни разговори, изявления за пресата, срещи с партийни лидери и накрая почти безсънни нощи.

В шест сутринта в сряда Флорентина вече се бе облякла и бързо я откараха в залата, където се провеждаше конференцията. Щом пристигнаха в Джо Луис Арена, ѝ показаха коридора, през който да мине да произнесе речта си в случай че я изберат за кандидат. Флорентина измина разстоянието до подиума и застана пред гората от микрофони, загледана в празните сега двадесет и едно хиляди места. Високите тесни плакати, издигащи се от пода нагоре, гордо обявяваха името на всеки щат. Тя си отбеляза къде ще седят делегатите от Илинойс, за да може да им махне веднага щом влезе в залата.

Някакъв предприемчив фотограф, който бе прекарал нощта под една от седалките в залата, скочи и започна да я снима, преди агентите да я отведат. Флорентина се усмихна, когато вдигна поглед към тавана и видя двестате хиляди червени, бели и сини балони, готови да се спуснат върху победителя. Някъде беше чела, че петдесетима студенти са ги надували цяла седмица с помощта на помпи за велосипед.

— Готова ли сте за проверка, сенатор Каин? — разнесе се сякаш от всички страни нечий глас.

— Скъпи сънародници, това е най-великият момент в моя живот и възнамерявам...

— Чудесно, госпожо сенатор. Високо и ясно — каза главният електротехник — вървеше между празните седалки. Пит Паркин трябваше да мине през същата процедура в седем часа.

Откараха Флорентина обратно в хотела и тя закуси с най-близките си сътрудници. Всички бяха нервни и се смееха на шегите си, колкото и глупави да бяха, но млъкнаха, когато думата взимаше тя. Гледаха как Пит Паркин прави обичайния си сутрешен крос за телевизионните екипи; всички направо изпаднаха в истерия, когато

някакъв човек с камера и анорак на Ен Би Си изтича към останалия без дъх вицепрезидент, за да го снима по-добре.

Гласуването трябваше да започне в девет вечерта. Едуард бе приготвил петдесет телефонни линии, с които можеха да се свържат пряко с всеки щатски председател в залата, така че да са в течение на ставащото. Флорентина седеше зад бюро, на което имаше само два телефона, но можеше да получи достъп до всяка от петдесетте линии само с едно натискане на бутон. Докато залата се пълнеше, провериха линиите и Едуард обяви, че са готови за всичко и че единственото, което им остава, е да използват всяка минута, за да се свържат с колкото се може повече делегати. До пет и половина Флорентина бе разговаряла общо с триста деветдесет и двама от тях.

Към седем часа залата бе почти пълна, макар че до обявяването на номинираните имена оставаше цял час. Никой от пътувалите чак дотук не искаше да пропусне и една минута от развитието на драмата.

В седем и тридесет Флорентина гледеше как партийните лидери започват да заемат местата си на сцената и си спомни времето, когато бе помощник на конференцията в Чикаго и за първи път се срещна с Джон Кенеди. Знаеше, че всеки трябва да пристигне в точно определено време — колкото по-късно те извикат, толкова си по-важен. Бяха минали четиридесет години. Надяваше се да я извикат последна.

Най-много овации събра сенатор Бил Брадли, който вече бе обявил, че ще направи обръщение към конференцията, ако при първото гласуване се стигне до мъртва точка. В осем без четвърт спикерът на Камарата на представителите Марти Линч стана и се опита да въведе ред, но гласът му едва се чуваше от многобройните пищялки, подсвирквания, барабани, тръби и скандирания „Каин“ и „Паркин“ от поддръжниците, които се мъчеха да се надвикат. Флорентина наблюдаваше сцената, лицето ѝ бе напълно безизразно. Когато най-сетне залата горе-долу се успокои, председателят представи госпожа Бес Гарднър, която бе избрана да преброява гласовете — макар всички в залата да знаеха, че резултатите ще се появят на огромния видеоекран над главата ѝ преди дори да има възможност да ги потвърди.

В осем часа председателят отново се опита да въдвори ред; някои видяха как малкото дървено чукче удря подставката си, но никой не го чу. Шумът продължи още двадесет минути — председателят все още

не можеше да направи впечатление на делегатите. Най-сетне в осем и двадесет и три успяха да чуят Марти Линч да се обръща към кмета на Чикаго Рич Дейли с молба да постави името на сенатор Каин за номиниране; последваха още десет минути шум, преди кметът да произнесе речта си. Флорентина и екипът ѝ мълчаливо слушаха как представят политическата ѝ биография с възможно най-ярки тонове. Слушаше със същото внимание как сенатор Ралф Брукс представя Пит Паркин. Двете предложения се посрещнаха с рев, който би заглушил и военен оркестър. Номинирането на Бил Брадли и обичайните и предсказуеми партийни любимци не закъснях.

В девет часа председателят погледна към залата и призова щата Алабама да даде гласа си. Флорентина седеше и гледаше екрана като очакващ съдбата си обвиняем, който иска да чуе присъдата още преди да са представени доказателствата. Обилно потящият се председател на делегацията на Алабама вдигна микрофона си и изкрещя:

— Великият щат Алабама, сърцето на юга, дава двадесет и осем гласа за вицепрезидента Паркин и седемнадесет гласа за сенатор Каин.

Макар всички да знаеха още от 11 март (преди повече от четири месеца) как ще гласува Алабама, това не попречи в залата бясно да се размахат плакатите на Паркин. Изминаха още дванадесет минути, преди председателят да успее да призове Аляска.

— Аляска, четиридесет и деветият щат, присъединил се към Съюза, дава седем гласа за сенатор Каин, четиридесет и втория президент на Съединените щати, три за Пит Паркин и един за сенатор Брадли.

Сега бе ред на поддръжниците на Флорентина бурно да скандират името на своя кандидат, но Паркин продължаваше да води през първия половин час, докато Калифорния не обяви двеста и четиринадесет гласа за сенатор Каин и деветдесет и два за Паркин.

— Бог да благослови Белла — каза Флорентина, но трябваше да види как вицепрезидентът си възвръща водещото място с помощта на Флорида, Джорджия и Айдахо. Когато стигнаха до щата Илинойс, присъстващите почти затаиха дъх. Госпожа Каламич, която бе посрещнала Флорентина през първата вечер в Чикаго преди почти двадесет години, бе избрана в качеството си на заместник-председател

на Демократическата партия в Илинойс да съобщи решението на своите делегати.

— Господин председател, най-великият момент в живота ми — Флорентина се усмихна — е да ви съобщя, че великият щат Илинойс е горд да даде всичките си сто седемдесет и девет гласа за своята любима дъщеря и първата жена — президент на Съединените щати, сенатор Флорентина Каин.

Поддръжниците ѝ съвсем полудяха, щом фаворитката им поведе за втори път, но Флорентина знаеше, че съперникът ѝ ще породи същия ефект в момента, когато Тексас обяви своя избор. И наистина, след като родният му щат даде вота си, Паркин поведе отново с хиляда четиристотин и четиридесет делегатски гласа срещу хиляда триста седемдесет и един за Флорентина. Междувременно Бил Бродли бе получил деветдесет и седем гласа и вече бе сигурно, че в края на първото гласуване няма да има категоричен победител.

Докато председателят извикваше останалите щати — Юта, Върмонт, Вирджиния — компютрите вече показваха на екрана, че няма да бъде излъчен победител. Но едва в десет и четиридесет и седем Том Бродли обяви резултатите от първото гласуване — хиляда петстотин двадесет и два гласа за сенатор Каин, хиляда четиристотин и осемдесет за вицепрезидента Паркин, сто осемдесет и девет за сенатор Бродли и сто и четиридесет за останалите партийни любимци.

Председателят съобщи на делегатите, че сенатор Бродли ще направи обръщение към конференцията. Изминаха още единадесет минути, преди той да може да започне речта си. Флорентина бе разговаряла с него по телефона всеки ден от началото на конференцията и винаги избягваше да му предлага да стане неин подгласник — подобна оферта щеше да има по-скоро привкус на подкуп, отколкото израз на мнението ѝ, че той е подходящият ѝ заместник и заслужава поста. Макар че Ралф Брукс бе фаворитът за поста в противниковия лагер, Флорентина все се питаше дали Пит Паркин вече не е предложил на Бродли да се присъедини към него.

Най-сетне старшият сенатор от Ню Джърси успя да вземе думата.

— Скъпи мои съратници от Демократическата партия — започна той. — Благодарен съм за подкрепата ви през тази изборна година, но вече дойде време да се оттегля от президентската надпревара и да дам

възможност на моите делегати да гласуват по начина, по който диктува съвестта им.

В залата се възцари почти пълно мълчание. Брадли говори няколко минути за това какъв човек би искал да види в Белия дом, но не подкрепи открито нито един от кандидатите.

— Моля се да изберете подходящия човек, който да поведе страната ни — завърши той и аплодисментите и овациите продължиха няколко минути, след като се бе върнал на мястото си.

Междувременно повечето хора в апартамент 2400 в хотел „Барон“ не ги свърташе на едно място; единствено Флорентина оставаше външно спокойна, макар че Едуард забеляза стиснатата ѝ в юмрук ръка. Той бързо се върна към работата си, но не можеше да направи нищо, освен да се обади на председателите на всеки щат и да продължи да ги натиска. Телефоните зазвъняха; изглежда, делегатите на Брадли също се бяха разделили поравно. Някои от тях дори продължиха да гласуват за фаворита си и на второто гласуване, в случай че конференцията стигне до задънена улица — тогава последната дума щеше да е тяхна.

Вторият тур започна в единадесет часа и двадесет и една минути. В гласуването на Алабама, Аляска и Аризона нямаше никакви промени. Процедурата продължаваше от щат на щат, докато в дванадесет и двадесет и три не бе записан и вотът на Уайоминг. Конференцията отново не излезе с окончателно решение. Единствената по-важна промяна бе, че Пит Паркин получи лек превес — 1629 срещу 1604 гласа, но деветдесет и осем делегати все още се колебаеха или оставаха верни на сенатор Брадли.

В дванадесет и тридесет и седем председателят оповести:

— За днес стига, ще продължим с гласуването утре вечер в седем.

— Защо не сутринта? — недоумяваше един от неуморните млади помощници на Флорентина, докато вървеше към изхода.

— Както каза шефът — обясни Джанет, — изборите се провеждат така, че да могат да се отразяват по телевизията. А десет сутринта не е най-гледаното време.

Двамата се разсмяха. Младият помощник повтори същия коментар двадесет и четири часа по-късно. Но тогава смях нямаше.

Изтощените делегати се запътиха към стаите си — много добре си даваха сметка, че на третото гласуване повечето щати ще освободят представителите си от първоначалните си обещания и ще ги оставят да гласуват както им харесва. Едуард и екипът му не знаеха откъде да започнат, но накрая взеха разпечатката си и за трети път тази нощ отметнаха всеки делегат от Алабама до Уайоминг с надеждата, че ще съставят някакъв план за всеки щат до осем сутринта.

Флорентина почти не спа и в шест и десет надяна халата си и отново се появи в дневната на апартамента. Едуард все още висеше над списъците.

— Ще ми трябваш в осем — каза той, без да я поглежда.

— Добро утро — отвърна му тя и го целуна по челото.

— Добро утро.

Флорентина се протегна с прозявка.

— Какво ще има в осем?

— Ще говорим с по тридесет колебаещи се делегати и поддръжници на Бродли на час. Искам да си разговаряла най-малко с двеста и петдесет до пет следобед. Ще имаме непрекъснато по един човек на всеки от шестте телефона, така че непрекъснато да те чакат най-малко по двама души.

— Осем няма ли да е малко рано? — попита Флорентина.

— Не — отвърна Едуард. — Но лично аз не бих досаждал на онези от Западния бряг преди обед.

Флорентина се върна в стаята си. За пореден път си даде сметка колко всеотдайно се е посветил Едуард на кампанията. Спомни си думите на Ричард каква късметлийка е, че разполага с двама мъже, които я обожават.

В осем седна на бюрото с голяма чаша портокалов сок. С напредването на сутринта екипът ѝ започна да се убеждава все повече, че на първото гласуване довечера техният кандидат ще получи мнозинството от гласовете. Всички започнаха да предвкусват предстоящата победа.

В десет и четиридесет Бил Бродли се обади и заяви, че ако отново се стигне до задънена улица, ще препоръча на делегатите си да гласуват за Флорентина. Тя му благодари.

В единадесет и тридесет и седем Едуард ѝ подаде слушалката. Този път не се обаждаше доброжелател.

— Пит Паркин е на телефона. Трябва да се видим. Може ли да дойда сега?

Флорентина искаше да отговори, че е прекалено заета, но устата ѝ сякаш сама изрече:

— Да.

— Тръгвам веднага.

— Какво ли е намислил? — попита Едуард, докато тя затваряше.

— Нямам представа, но съвсем скоро ще разберем.

Пит Паркин пристигна с товарния асансьор в компанията на двама агенти и ръководителя на кампанията си.

След размяната на неискрени любезности (не бяха разговаряли през изминалата половина година) и поднасянето на кафе, двамата съперници бяха оставени насаме. Настаниха се в удобните кресла един срещу друг. Погледнати от страни, със същия успех можеха да обсъждат и времето, а не кой да бъде следващият управник на Запада. Тексасецът започна направо:

— Готов съм да ти предложа сделка, Флорентина.

— Слушам.

— Оттегляш се и те правя вицепрезидент.

— Ти да не си...

— Изслушай ме, Флорентина. — Паркин вдигна яката си ръка, досущ като пътно ченге. — Ако приемеш предложението ми, ще изкарам само един мандат, а след това ще те подкрепя за кандидатурата ти през 1996 година с всички ресурси на Белия дом. Ти си пет години по-млада от мен и няма причина да не можеш да изкараш два пълни мандата.

През изминалите тридесет минути Флорентина бе мислила върху какви ли не причини, поради които противникът ѝ иска да я види, но изобщо не бе помислила за подобен вариант.

— Ако не приемеш и тази вечер спечеля, ще предложа за свой подгласник Ралф Брукс. Той вече потвърди, че с удоволствие ще се кандидатира за поста.

— Ще ти се обадя преди два следобед — беше единственият ѝ отговор.

Веднага след като Пит Паркин и сътрудниците му си тръгнаха, Флорентина обсъди предложението с Едуард и Джанет. И двамата бяха на мнение, че нещата са стигнали прекалено далеч, за да се отказва точно сега.

— Кой знае каква ще е ситуацията след четири години? — посочи Едуард. — Може да се окажеш като Хъмфри, опитващ се да си стъпи на крака след Джонсън. Във всеки случай, необходим ни е равен резултат, след което делегатите на Брадли ще ни избутат на първо място.

— Обзалагам се, че и Паркин го знае — добави Джанет.

Флорентина изслуша съветниците си, без да помръдне, след което помоли да я оставят сама.

Обади се на Пит Паркин в един и четиридесет и три и любезно отказа предложението — обясни, че е уверена в победата си още на първия тур довечера. Той не отговори.

В два часа пресата знаеше за тайната среща и телефоните в апартамент 2400 не спряха да звънят. Едуард продължаваше да настоява Флорентина да се съсредоточи върху делегатите и с всеки следващ разговор тя се убеждаваше все повече, че ходът на Паркин е продиктуван от отчаяние, а не от увереност.

— Изигра последния си коз — отбеляза Джанет и се ухили.

В шест часа всички в апартамент 2400 бяха пред телевизора — вече не бяха останали делегати, с които да разговарят. Едуард все още държеше телефоните свързани с всички щатски председатели и първоначалните сведения от тях показваха, че предчувствието им от деня за набиране на все повече гласове в тяхна полза е вярно.

Бомбата падна тъкмо когато Флорентина започна да се отпуска и за първи път през деня се почувства малко по-сигурна. Едуард тъкмо ѝ подаваше поредната чаша чай с лед, когато Си Би Ес излъчи извънредни новини. На екрана се появи Дан Радър и само петнадесет минути преди началото на гласуването съобщи на поразените зрители, че ще интервюира вицепрезидента Пит Паркин относно тайната му среща със сенатор Каин. Камерата се отмести към червендалестото лице на едрия тексасец. За ужас на Флорентина, всичко това се предаваше на огромния екран в заседателната зала — Комисията по правилника беше решила да позволи излъчването на всичко, което би могло да повлияе на делегатите; това целеше пресичането на слуховете

в залата за ставащото извън нея, за да не може никога да се повтори скандалът с Форд и Рейгън на конференцията от 1980-а, свързан с избирането на подгласници. За първи път от дни делегатите в залата запазиха пълно мълчание.

Камерата отново се премести върху водещия.

— Господин вицепрезидент, знаем, че днес сте имали среща със сенатор Каин. Можете ли да ни кажете защо поискахте да разговаряте насаме с нея?

— Разбира се, Дан. Първо, защото съм загрижен за единството на партията си, и най-вече, Дан, защото желая да победим републиканците.

Флорентина и хората ѝ гледаха като хипнотизирани. Тя гледаше как делегатите в залата попиват всяка дума и беше напълно безпомощна да направи каквото и да било.

— Мога ли да попитам какво се случи на тази среща?

— Попитах сенатор Каин дали е склонна да служи като вицепрезидент и така Демократическата партия да стане несломима.

— Тя как отговори на предложението ви?

— Каза, че иска да помисли. Нали разбираш, Дан, сигурен съм, че заедно можем да пометем републиканците.

— Питай го какъв беше окончателният ми отговор — каза Флорентина, но нямаше смисъл — камерите вече се превключваха към почти полудялата зала, готвеща се за първото гласуване. Едуард се обади на Си Би Ес и настоя да бъде отпуснато същото време и за Флорентина. Дан Радър се съгласи незабавно да интервюира сенатор Каин, но Флорентина знаеше, че вече е твърде късно. Беше решено след започването на гласуването на екрана да не се показва нищо освен резултатите от преброяването. Несъмнено правилото щеше да се преразгледа за следващата конференция, но в момента Флорентина се сещаше единствено за думите на мис Тредголд: „Ще се вземат много прибързани решения, за които по-късно ще се съжалява“.

Председателят удари с чукчето си и призова Алабама да открие гласуването. Два от гласовете на Щата на камелиите преминаха към Паркин. Когато изгуби един делегат от Аляска и двама от Аризона, Флорентина разбра, че единствената ѝ надежда е задънената улица, за да може да изкаже своята версия за срещата преди второто гласуване. Гледаше как губи по един-два гласа на щат, но след като Илинойс си

остана все така твърд, започна да се надява, че вълната ще отшуми. Едуард и екипът не се отделяха от телефоните.

След това дойде вторият удар.

Един от водачите на кампанията се обади и каза, че сътрудниците на Паркин са пуснали в залата слух, че Флорентина е приела предложението му. Слух, който нямаше начин да бъде проследен директно до Паркин и нямаше време да бъде опроверган от Флорентина. Когато дойде ред на Западна Вирджиния, на Паркин му трябваша само още двадесет и пет делегатски гласа, за да прехвърли границата. От този щат получи двадесет и един, така че му оставаха четири от намиращия се на предпоследно място Уисконсин. Флорентина бе сигурна, че и тримата делегати от Уайоминг ще ѝ останат верни.

— Като си дава сметка за своята отговорност тази вечер — в залата отново се възцари пълна тишина, — и убеден, че единството на партията стои над всички лични предпочитания, щатът Уисконсин дава всичките си единадесет гласа на следващия президент на Съединените щати, Пит Паркин.

Делегатите полудяха. В апартамент 2400 цареше пълно мълчание.

Флорентина бе победена с евтин, но блестящ номер. Гениалността му бе във внушението, че ако отрече всичко и изложи своята версия за действията на Паркин, демократите можеха и да изгубят Белия дом и в такъв случай тя щеше да е изкупителната жертва.

След половин час Пит Паркин пристигна в залата, посрещнат с бурни овации и партийния химн. Цели дванадесет минути махаше на делегатите и когато най-сетне успя да вземе думата, каза:

— Надявам се утре вечер да застана на този подиум редом с най-великата дама в Америка и двамата да представим на нацията екип, който така да бие републиканците, че онези слонове да не го забравят никога.

Делегатите отново закрещяха одобрително. През следващия час хората от екипа на Флорентина един по един се изнесоха унило по стаите си, докато не остана само Едуард.

— Приемам ли?

— Нямах избор. Ако откажеш и демократите изгубят, цялата вина ще се стовари върху теб.

— А ако разкажа истината?

— Ще я разберат погрешно; ще кажат, че не можеш да губиш, след като противникът ти идва с маслинена клонка и подава ръка за помирение. И не забравяй какво каза президентът Форд — първата жена президент трябва първо да заеме вицепрезидентския пост, за да може американският народ да приеме идеята.

— Може и да е вярно, но ако Ричард Никсън бе жив, сега щеше да се обади на Пит Паркин и да го поздрави, че ме е изиграл по-добре, отколкото той се справи с Мъски или Хъмфри — горчиво каза Флорентина и се прозя. — Лягам си, Едуард. До сутринта ще съм взела решение.

В осем и половина Пит Паркин изпрати посланик да попита дали Флорентина е взела решение. Тя отвърна, че желае да се види с него насаме.

Този път Паркин пристигна с екипите на три телевизионни компании и толкова репортери, колкото успяха да минат през входовете. Когато останаха само двамата, на Флорентина ѝ бе трудно да се овладее, въпреки че бе решила да не влиза в конфликт с Паркин. Попита го дали наистина обещава, че ще остане само един мандат.

— Да — каза той. Гледаше я право в очите.

— И ще ме подкрепиш изцяло на следващите избори?

— Давам ти думата си — отвърна той.

— При тези условия съм съгласна да заема поста вицепрезидент.

Когато той излезе, Флорентина разказа на Едуард какво се бе случило.

— Много добре знаем колко струва думата му — отбеляза той.

Когато вечерта влезе в залата, Флорентина бе посрещната от истинска буря. Пит Паркин вдигна ръката ѝ високо във въздуха, с което предизвика нови одобрителни викове. Само физиономията на Ралф Брукс бе кисела.

Флорентина чувстваше, че речта ѝ по случай приемането на вицепрезидентския пост далеч не е най-доброто, на което е способна, но въпреки това бе посрещната с бурно въодушевление. Но най-много овации събра Пит Паркин — в края на краищата той бе представен като героя, като човека, обединил партията.

Флорентина отлетя за Бостън и се оттегли в Кейп Код на следващата сутрин след отвратителната пресконференция с кандидата на демократите, който непрекъснато се обръщаше към нея с „онази велика дребна дама от Илинойс“.

Когато се разделяха пред очите на всички журналисти, той я целуна по бузата. Тя се почувства като проститутка, която вече е приела парите и е открила, че е твърде късно да размисли дали да скача в леглото.

36.

Кампанията нямаше да започне до Деня на труда и Флорентина се възползва от това, за да се върне във Вашингтон и да навакса с пренебрегнатите си задължения като сенатор. Дори намери време да посети Чикаго.

Всеки ден разговаряше с Пит Паркин по телефона и той определено не можеше да бъде по-приятелски настроен и склонен да съгласуват договореностите си. Разбраха се да се срещнат в кабинета му в Белия дом и да обсъдят окончателния план на кампанията. Флорентина се опита да изпълни всичките си други ангажименти преди срещата, за да може през последните два месеца да се посвети изцяло на изборите.

На 2 септември Флорентина, Едуард и Джанет пристигнаха в Западното крило на Белия дом. Посрещна ги Ралф Брукс, който очевидно си оставаше любимият помощник на кандидата. Флорентина бе твърдо решена да няма никакви търкания с Брукс, особено след като знаеше, че той бе очаквал да бъде кандидат за поста. Сенатор Брукс ги прекара през приемната и ги въведе в кабинета на Пит Паркин. За първи път Флорентина видя помещението, в което може би щеше да се настани само след няколко седмици. Изненада се от уюта сред жълтите стени. На махагоновото бюро имаше свежи цветя, а по стените висяха картини на Ремингтън. „Любовта на Паркин към Запада“, помисли си Флорентина. Беше краят на лятото и слънцето надничаше през гледащите на юг прозорци.

Пит Паркин веднага скочи да ги посрещне — мъничко по-енергично, отколкото бе нормално. Всички се настаниха около масата в центъра на кабинета.

— Мисля, че всички познавате Ралф — каза Пит Паркин и се разсмя малко изкуствено. — Той измисли стратегията на кампанията и съм сигурен, че тя ще ви впечатли силно.

Ралф Брукс разстла на масата голяма карта на Съединените щати.

— В никакъв случай не бива да забравяме, че са ни необходими двеста и седемдесет гласа в Избирателната колегия, за да си осигурим

Белия дом. Макар и да е очевидно важно и особено популярно да спечелим на прякото гласуване, много добре знаем, че именно гласовете в Избирателната колегия определят следващия президент. Ето защо съм оцветил с черно щатите, в които според мен имаме най-малко шансове да спечелим. В бяло са онези, в които демократите са традиционно силни. Ключовите спорни щати са оцветени в червено и съставляват общо сто седемдесет и един гласа в Избирателната колегия. Смятам, че и Флорентина, и Пит следва да посетят всички червени щати най-малкото веднъж, но Пит трябва да насочи енергията си на юг, а Флорентина да прекара повечето време на север. Само Калифорния, която е с четиридесет и пет гласа в Избирателната колегия, трябва да се посещава редовно и от двамата ви. До изборите остават шестдесет и два дни и през това време трябва да използваме всяка свободна минута в щатите, където имаме реални шансове, и да се отбиваме само проформа там, където спечелихме пълна победа през 1964 година. Що се касае до белите щати, трябва да ги посетим най-малкото веднъж, за да не ни обвинят, че смятаме гласовете им за гарантирани. Смятам, че Охайо трябва да се отпише, тъй като е родният щат на Ръсел Уорнър, но не бива да позволяваме на републиканците да си мислят, че Флорида е тяхна само защото подгласникът на Уорнър навремето е бил старши сенатор оттам. А ето и дневната ви програма от понеделник нататък — продължи той и им подаде две папки. — Предлагам да поддържате контакт помежду си най-малкото два пъти на ден — в осем сутринта и в единадесет вечерта по централно време.

Флорентина бе силно впечатлена от свършеното от Ралф Брукс преди срещата и наистина можеше да оцени защо Паркин толкова много държи на него. През следващия час Брукс отговаряше на възникналите около плана въпроси и накрая се стигна до съгласие по основните моменти от стратегията. В дванадесет и тридесет вицепрезидентът и Флорентина се появиха на северния портик на Белия дом, за да направят изявления за пресата. Ралф Брукс сякаш разполагаше със статистически данни за всичко — пресата, предупреди ги той, е разделена както всичко останало. Сто и петдесет вестника с двадесет и два милиона читатели вече подкрепяха демократите, а сто четиридесет и два с двадесет и един милиона и седемстотин хиляди читатели бяха на страната на републиканците. Ако

имали нужда, добави той, можел да достави подробности за всеки вестник в страната.

Флорентина погледна към площад „Лафайет“, осеян с колички за сандвичи и хора, излезли на пикник. Ако я изберяха, рядко щеше да ѝ се удава да се разхожда из вашингтонските паркове и мемориали. Във всеки случай, не и без задължителната компания.

След като журналистите зададоха обичайните въпроси и получиха обичайните отговори, Паркин поведе Флорентина обратно към вицепрезидентския кабинет. Междувременно филипинските сервитьори бяха сервирали обяд на масата за съвещания. Флорентина си тръгна от срещата много по-обнадеждена от начина, по който се развиваха нещата — особено след като вицепрезидентът на два пъти спомена пред Брукс за споразумението им за 1996 година. Въпреки това смяташе, че има да изтече още много вода преди Паркин да спечели пълното ѝ доверие.

На 7 септември тя отлетя за Чикаго, за да започне своята част от предизборната кампания. Скоро обаче откри, че дори с помощта на пресата ѝ е трудно да спазва графика си. Липсваше ѝ мотивът, който бе основният ѝ двигател досега.

Планът на Брукс вървеше като по вода през първите няколко дни, докато Флорентина обиколи Илинойс, Масачузетс и Ню Хампшир. Не срещна никакви изненади, докато не пристигна в Ню Йорк, където огромната тълпа журналисти я чакаше още на летище „Олбъни“. Искаха да знаят мнението ѝ за отношението на Пит Паркин относно гражданите с мексикански произход. Флорентина призна, че не знае за какво става дума, и те ѝ обясниха, че кандидатът споменал, че никога не е имал проблеми с чиканосите^[1] в ранчото си — приемал ги едва ли не като родни деца. Защитниците на граждански права из цялата страна бяха наскачали и единственото, което Флорентина успя да каже, бе:

— Уверена съм, че е бил разбран погрешно или че думите му са извадени извън контекста.

Кандидатът на републиканците Ръсел Уорнър заяви, че не може и дума да става за погрешно разбиране и че Пит Паркин е просто расист. Флорентина продължи да отрича подобни твърдения, макар и да подозираше, че в основата си са верни. Дватамата с Паркин трябваше да нарушат графика си и да отлетят за Алабама, за да присъстват на

погребението на Ралф Абърнати. Брукс отбеляза, че смъртта му е съвсем навременна. Когато го чу, Флорентина едва не го наруга пред журналистите.

Продължи обиколките си из Пенсилвания, Западна Вирджиния и Вирджиния, за да отиде накрая в Калифорния, където към нея се присъедини Едуард. Белла и Клод ги заведоха в един ресторант в китайския квартал. Управителят ги отведе до едно сепаре в ъгъла, където никой не бе в състояние да ги види. За жалост, почивката продължи само няколко часа, след което Флорентина трябваше да отлети за Лос Анджелис.

На пресата започна да ѝ писва от дребнавите заяждания между Паркин и Уорнър за всичко освен за реалните въпроси и когато двамата кандидати се появиха на телевизионен дебат в Питсбърг, всеобщото мнение бе, че и двамата са изгубили и че единственият достоен кандидат за президент в цялата кампания е сенатор Каин. Мнозина журналисти изразиха мнението си, че съгласието ѝ да стане подгласник на Пит Паркин е истинска трагедия.

— Ще напиша цялата истина в мемоарите си — каза тя на Едуард. — Но тогава на кого ли ще му пука?

— На никого — отвърна той. — Колко американци могат да кажат името на вицепрезидента на Хари Труман?

На следващия ден Пит Паркин пристигна в Лос Анджелис за едно от малкото им появявания заедно. Вицепрезидентът слезе от „Еър Форс II“ с мисурския „Неустрашим демократ“ — единственият вестник, който излезе със заглавие „Паркин печели дебата“. Флорентина се възхити на начина, по който можеше да накара и носорога да изглежда с кожа като на бебе. Калифорния бе последната им спирка преди да се върнат в своите щати. Проведоха последното събрание в „Роуз Боул“, заобиколени от звезди, половината от които се явиха на сцената само заради безплатната реклама, която щяха да получат независимо кой е кандидатът. Наред с Дъстин Хофман, Ал Пачино и Джейн Фонда Флорентина прекара по-голямата част от времето в даване на автографи. Не знаеше какво да отговори на момичето, което, след като видя подписа ѝ, я попита озадачено:

— Кой беше последният ви филм?

На следващата сутрин Флорентина отлетя за Чикаго, а Пит Паркин тръгна към Тексас. Когато самолетът ѝ кацна във Ветровития

град, я посрещна тълпа от тридесет хиляди души — най-голямата, събрана досега от който и да било от кандидатите.

В деня на изборите Флорентина гласува в началното училище в Девети избирателен район в присъствието на обичайната група репортери от телевизията и пресата. Усмихна им се със съзнанието, че ще бъде забравена новина само след седмица, ако демократите изгубят. През останалата част от деня обикаляше партийни комитети, избирателни секции и телевизионни студия. Прибра се в апартамента си в чикагския „Барон“ няколко минути преди края на изборния ден.

Позволи си първата наистина дълга и гореща вана за повече от пет месеца и облече дрехи, които не зависеха от това с кого ще прекара вечерта. После към нея се присъединиха Уилям, Джоана, Анабел и Ричард, който на шестгодишна възраст получи разрешението да гледа изборите. Едуард пристигна малко след десет и половина и за първи път в живота си видя Флорентина без обувки, качила крака върху масата.

— Мис Тредголд не би го одобрила.

— На мис Тредголд не ѝ се е налагало да води седеммесечна кампания без прекъсване — отвърна тя.

Заобиколена от храна, напитки, семейство и приятели, Флорентина гледаше резултатите от Източния бряг. От момента, когато Ню Хампшир отиде за демократите, а Масачузетс — за републиканците, стана ясно, че ги очаква дълга нощ. Флорентина бе доволна, че в изборния ден времето в цялата страна бе добро. Никога не забравяше думите на Тиъдър Х. Уайт, според когото Америка винаги гласува за републиканците до пет часа. След този час работещите мъже и жени на връщане от работа решаваха дали да се отбият до избирателните секции; ако го правеха и само ако го правеха, властта отиваше у демократите. Засега изглеждаше, че мнозина са спрели при избирателните си секции, но въпреки това Флорентина се питаше дали резултатът ще е достатъчен. Към полунощ демократите бяха спечелили Илинойс и Тексас, но бяха изгубили Охайо и Пенсилвания. Когато три часа след Ню Йорк избирателните машини в Калифорния също прекратиха работата си, Америка все още нямаше нов президент. Независимите проучвания извън избирателните секции

само показваха, че най-големият щат в държавата не е луд по нито един от кандидатите.

В апартамента „Джордж Новак“ в чикагския „Барон“ някои се хранеха, някои пиеха, а трети спяха. Самата Флорентина остана будна и нащрек през цялото време и в два и тридесет и три Си Би Ес обяви резултата, който бе очаквала — Калифорния бе спечелена от демократите с 50.2 срещу 49.8 процента — разлика от триста тридесет и две хиляди гласа, които осигуриха избора на Паркин.

Флорентина вдигна телефона.

— Да не би да се обаждаш да го поздравиш? — поинтересува се Едуард.

— Не — отвърна Флорентина. — Обаждам се на Белла да й благодаря, че го избута дотам.

[1] Граждани на САЩ от мексикански произход. — Бел.пр. ↑

Прекара следващите няколко дни в Кейп Код — отдаде се на пълна почивка. Хвана се обаче, че продължава да се буди в шест сутринта, без да има какво друго да прави, освен да очаква сутрешните вестници. Зарадва се, когато Едуард дойде в сряда, но не можеше да свикне с шеговито-преданото му обръщение „вице“.

Пит Паркин вече бе свикал пресконференция в ранчото си в Тексас, за да обяви, че няма да назове членовете на кабинета си до Нова година. Флорентина се върна във Вашингтон на 14 ноември за хилавата последна сесия на Конгреса и се приготви да се изнесе от сградата „Ръсел“ в Белия дом. Въпреки че Сенатът и Илинойс ангажираха цялото ѝ време, остана изненадана, че разговаря с новоизбрания президент само два-три пъти седмично, при това по телефона. Конгресът бе разпуснат две седмици преди Деня на благодарността и Флорентина се завърна в Кейп Код, за да прекара Коледа със семейството си и с внука си, който започна да се обръща към нея с „Бабо президентке“.

— Все още не — казваше му тя.

На 9 януари президентът пристигна във Вашингтон и свика пресконференция, за да обяви кабинета си. Макар че никой не се допита до Флорентина за назначенията, те не представляваха никаква изненада — Чарлз Селоувър стана министър на отбраната — всеки друг би го поставил на този пост. Пол Роув запази мястото си като шеф на ЦРУ, Пиер Левал застана начело на Министерството на правосъдието, а Майкъл Брюър бе посочен за съветник по националната сигурност. Флорентина дори не повдигна вежда, докато не дойде ред на държавния секретар. Седна изумена, когато президентът заяви:

— Чикаго има пълното право да се гордее, че е излъчил вицепрезидента, както и държавния секретар.

До деня на встъпване в длъжност личните вещи на Флорентина в хотел „Барон“ бяха събрани и готови за изпращане в официалната резиденция на вицепрезидента на Обзърватори Съркъл. Огромната викторианска сграда изглеждаше гротескно просторна за едночленно семейство. В Деня на встъпването в длъжност цялото ѝ семейство бе настанено на втория ред зад съпругата и дъщерите на Паркин, а самата Флорентина седна до президента. Ралф Брукс бе непосредствено зад него. Когато пристъпи напред да положи клетвата си, единственото ѝ желание бе до нея да е Ричард и да ѝ напомни, че се приближава все повече и повече. Хвърли поглед към Пит Паркин и реши, че дори и на тези избори Ричард щеше да гласува за републиканците.

Председателят на Върховния съд Уилям Ренкуист ѝ се усмихна топло и тя започна да повтаря след него думите на клетвата:

— „Тържествено се заклевам, че ще подкрепям и защитавам Конституцията на Съединените щати срещу всички врагове, външни и вътрешни...“

— „Тържествено се заклевам, че ще подкрепям и защитавам Конституцията на Съединените щати срещу всички врагове, външни и вътрешни...“

Изричаше думите ясно и уверено, може би защото ги бе научила със сърцето си. Анабел ѝ намигна, докато се връщаше на мястото си под оглушителните ръкопляскания.

След като Паркин повтори президентската клетва след председателя на Върховния съд, Флорентина внимателно се заслуша във встъпителната му реч. Не бяха потърсили мнението ѝ при съставянето ѝ и тя бе видяла последната чернова едва снощи. За пореден път той я спомена като най-великата малка дама в страната.

След края на церемонията Паркин, Брукс и Флорентина отидоха да обядват с лидерите на парламентарните групи в Капитолия. Колегите ѝ от Сената я поздравиха сърдечно, когато зае мястото си на подиума. След обяда се качиха в лимузините и потеглиха по Пенсилвания авеню, за да открият тържествения парад. Седнала в закритата наблюдателна площадка пред Белия дом, Флорентина гледаше минаващите по улицата маршируващи групи, представляващи всеки от петдесетте щата. Стана и ръкопляска, когато фермерите от Илинойс я поздравиха. След като направи задължителните визити на

всички балове по случай празника, Флорентина се оттегли и прекара първата си нощ в дома на вицепрезидента. И осъзна, че колкото повече се доближава към върха, толкова по-самотна става.

На следващата сутрин президентът назначи първото заседание на новия кабинет. Този път Ралф Брукс зае мястото от дясната му страна. Групата, очевидно уморена от седемте бала снощи, се събра в Правителствения кабинет. Флорентина седна в далечния край на дългата овална маса, заобиколена от хора, с които често бе на противоположни позиции в миналото. Ясно си даваше сметка, че ѝ предстоят години в битки с тях, преди да може да състави свой собствен кабинет. Питаше се колко ли от тях знаят за сделката ѝ с Паркин.

Веднага щом се установи в своето крило в Белия дом, Флорентина назначи Джанет за началник на личния си кабинет. На много от освободените от сътрудниците на Паркин места постави хора от стария си екип, които бяха с нея от времето на Сената и предизборните кампании.

Бързо разбра колко ценни са знанията и способностите на онези, които бе наследила. За жалост, те започнаха да изчезват един по един, тъй като президентът им предлагаше съблазнителни ръководни места. Само за три месеца Паркин опразни канцеларията ѝ от почти всички компетентни сътрудници, като дори стигна и до най-приближените ѝ хора.

Флорентина се опита да прикрие гнева си, когато президентът предложи на Джанет мястото на заместник-министър на здравеопазването и социалните грижи.

Джанет обаче изобщо не се поколеба. В лично писмо до президента тя му благодари за високата чест, която ѝ е оказал, като същевременно най-подробно обясни защо не може да приеме никаква друга държавна работа освен тази да служи на вицепрезидента.

— Щом ти можеш да чакаш четири години, значи ще успея и аз — каза тя.

Флорентина често бе чела, че животът на вицепрезидента, както се изразяваше Джон Нанс Гарнър, „не струва и кофа хрaчки“, но въпреки това се изненада колко малко реална работа върши в сравнение с дните си в Конгреса. Беше получавала повече писма, когато бе сенатор. Сякаш всички пишеха до президента или до своя представител в Конгреса. Дори обикновените хора бяха наясно, че вицепрезидентът няма никаква власт. На Флорентина ѝ харесваше да председателства Сената при разглеждането на важни въпроси — това ѝ помагаше да поддържа контакт с колегите си, които биха я подкрепили след четири години. Те се погрижиха да я уведомят какво се шушука в кулоарите на Конгреса и дори в Сената. Мнозина сенатори я използваша, за да стигнат посланията им до президента, но с течение на времето тя започна да се пита кого да използва със същата цел — дните, в които Пит Паркин не си правеше труда да се консултира с нея и по най-незначителния въпрос, постепенно се превръщаха в седмици.

През първата си година като вицепрезидент Флорентина направи посещения на добра воля в Бразилия и Япония, присъства на погребението на Вили Брант в Берлин и на Едуард Хийт в Лондон, лично се запозна с пораженията от три природни бедствия и председателства толкова много комисии със специални задачи, че вече се чувстваше едва ли не годна да напише собствено ръководство за начина, по който действа правителството.

Първата година мина бавно, втората — още по-бавно. Единственото запомнящо се нещо бе присъствието ѝ от името на правителството на коронацията на крал Чарлз III в Уестминстърското абатство след абдикацията на кралица Елизабет II през 1994 г. Флорентина стоеше заедно с посланика Джон Сойер в Уинифийлд Хаус и съвсем ясно съзнаваше колко еднакви и лишени от реално съдържание са ролите им. Сякаш в продължение на часове приказваше за международното положение и как ще реагира президентът на струпването на съветски войски на пакистанската граница. Получаваше по-голямата част от информацията си от „Вашингтон Поуст“ и завиждаше на Ралф Брукс, държавния секретар. Макар че се старееше да е максимално добре информирана за общата картина, за втори път през живота си започна да се чувства отегчена. С

нетърпение очакваше 1996 година и се страхуваше, че годините ѝ като вицепрезидент няма да ѝ донесат много положителни резултати.

Веднага след като „Еър Форс II“ кацна на летище „Ендрюс“, Флорентина се хвана на работа и до края на седмицата проверяваше бумагите от правителството и ЦРУ, които се бяха натрупали в нейно отсъствие. Изкара уикенда в почивка, въпреки че Си Би Ес съобщи на зрителите си, че курсът на долара пада заради кризата в международните отношения. Руснаците струпваха все повече сили по границата с Пакистан — факт, който президентът бе нарекъл по време на седмичната пресконференция „маловажен“. Руснаците, увери той присъстващите журналисти, нямали интерес да пресичат границите на страни съюзници на Съединените щати.

През следващата седмица паниката като че ли се поуталожи и доларът отново запълзя нагоре.

— Това е козметично възстановяване и е дело на руснаците — каза Флорентина на Джанет. — Международните брокери съобщиха, че московската банка продава злато — точно както правеха преди да нахлуят в Афганистан. Ще ми се bankerите да учеха история малко повече.

Въпреки че някои политици и журналисти ѝ се обадиха, за да изразят страховете си, Флорентина можеше единствено да ги утеши, че пряко следи развитието на нещата. Дори обмисляше да се срещне с президента, но в петък вечерта повечето американци се прибраха от работа вкъщи убедени, че непосредствената заплаха е отминала, и се готвеха да прекарат един спокоен уикенд. Флорентина остана в кабинета си в Западното крило — преглеждаше пристигналите съобщения от посланици и агенти от Индостан. Колкото повече четеше, толкова по-сигурна ставаше, че не може да споделя нехайното отношение на президента. Нямаше кой знае какво да стори, затова събра документите, прибра ги в специалната червена папка и се приготви да си върви. Погледна си часовника. Шест и тридесет и две. Едуард бе излетял от Ню Йорк и трябваше да вечерят заедно в седем и половина. Тъкмо се смееше на мисълта дали да не сложи в папката и собствените си пълномощия, когато в кабинета се втурна Джанет.

— Разузнаването съобщава, че руснаците са обявили мобилизация!

— Къде е президентът? — бе незабавната реакция на Флорентина.

— Нямам представа. Видях го да напуска Белия дом с хеликоптер преди три часа.

Флорентина отвори отново папката и се втренчи в телеграмите. Джанет стоеше пред бюрото ѝ.

— Добре де, кой със сигурност може да знае къде е?

— Ралф Брукс, не се съмнявай — каза Джанет.

— Свържи ме с държавния секретар.

Джанет забърза към кабинета си, а Флорентина отново се съсредоточи върху докладите. Бързо прегледа основните въпроси, повдигнати от посланика в Исламабад, след което препрочете оценката на председателя на съвета на началник-щабовете генерал Пиърс Диксън.

Там черно на бяло пишеше, че руснаците разполагат с десет дивизии на афганистано-пакистанската граница и че силите им са се увеличили през последните няколко дни. Половината от тихоокеанския им флот се била насочила към Карачи, а две бойни групи провеждали „учения“ в Индийския океан. Генерал Диксън бе наредил засилено наблюдение на обстановката след потвърждението, че петдесет самолета МИГ-25 и СУ-7 са кацнали на военното летище в Кабул в шест вечерта. Флорентина погледна часовника си — седем и девет — и каза на глас:

— Къде е този проклетник?

Телефонът избръмча.

— Държавният секретар е на линията — каза Джанет.

Флорентина изчака няколко секунди.

— Какво искаш? — попита Ралф Брукс с тон на човек, когото са прекъснали по средата на нещо важно.

— Къде е президентът?

— В момента е на борда на „Еър Форс I“ — бързо отговори Брукс.

— Стига си ме лъгал, Ралф. Личи ти дори по телефона. Казвай къде е президентът.

— На път за Калифорния.

— Защо не е бил посъветван да се върне, щом руснаците са се раздвижили и е наредено засилено наблюдение?

— Посъветвахме го, но той трябва да кацне за презареждане.

— Както много добре знаеш, „Еър Форс I“ няма нужда от презареждане за такова разстояние.

— Не е в „Еър Форс I“.

— Къде е тогава, по дяволите?

Отговор не последва.

— Ще трябва да ми кажеш, Ралф, дори само за да си спасиш кожата.

— Беше тръгнал да види един приятел в Калифорния, когато започна кризата.

— Не мога да повярвам — каза Флорентина. — За кого се мисли? За президента на Франция ли?

— Държа всичко под контрол — каза Брукс, без да обръща внимание на коментара ѝ. — Самолетът му ще кацне на летището в Колорадо след няколко минути. Президентът веднага ще бъде преместен във F-15 на Военновъздушните сили и след два часа ще е във Вашингтон.

— В какъв самолет е сега? — попита Флорентина.

— Частен „Боинг-737“, собственост на Марвин Шнайдер от „Блейд Ойл“.

— Може ли да влезе в кодираната национална командна система оттам?

Отговор не последва.

— Чу ли ме какво казах? — рязко попита тя.

— Да — отвърна Ралф. — Обаче самолетът няма напълно обезопасен канал.

— Да не искаш да кажеш, че всеки радиолюбител може да се включи и да слуша разговора между президента и шефа на началник-щабове?

— Да — призна Ралф.

— Ще се видим в Оперативната зала — каза Флорентина и тресна слушалката.

Излезе от кабинета си — почти тичаше. Двама изненадани агенти побързаха да я последват надолу по тясното стълбище с портретите на бивши президенти по стената. Вашингтон се втрени в

нея в края на стълбите, преди Флорентина да завие към широкия коридор, водещ към Оперативната зала. Пазачът вече бе отворил вратата към секретарското отделение. Тя мина през помещението с тракащи телекси и шумни пишещи машини, докато следващият пазач отваряше покритата с дъбови панели врата към самата зала. Двамата ѝ телохранители останаха отвън.

Ралф Брукс седеше в президентското кресло и даваше нареждания на група военни. Четири от останалите девет места около заемащата почти цялото пространство маса вече бяха заети. Вдясно от Брукс седеше министърът на отбраната Чарлз Селоувър, а до него се бе настанил директорът на ЦРУ Пол Роув. Срещу тях бяха председателят на съвета на началник-щабовете генерал Диксън и съветникът по националната сигурност Майкъл Брюър. Вратата в дъното, водеща към свързочния отдел, бе широко отворена.

Брукс се обърна към нея. Флорентина никога не го бе виждала без сако и с разкопчана риза.

— Без паника — каза той. — В течение съм на всичко. Убеден съм, че руснаците няма да предприемат никакъв ход преди да се върне президентът.

— Не мисля — отвърна Флорентина. — Докато президентът отсъства по необясними причини, трябва да сме готови за всичко от тяхна страна.

— Е, това не е твой проблем, Флорентина. Президентът ме остави да контролирам всичко.

— Напротив, мой проблем е — твърдо каза Флорентина и отказа да заеме предложеното ѝ място. — В отсъствието на президента аз поемам отговорността по всички военни въпроси.

— Чуй ме добре, Флорентина. Аз командвам тук и не искам да се намесваш.

Тихият шум от разговорите в стаята изведнъж замря. Брукс и Флорентина се гледаха ядно. Тя вдигна най-близкия телефон.

— Свържете ме с министъра на правосъдието.

След секунди на един от шестте екрана на обкованата с дъбова ламперия стена се появи лицето на Пиер Левал.

— Добър вечер, Пиер, обажда се Флорентина Каин. В момента е налице засилено наблюдение поради причини, които не желая да

дискутирам, а президентът отсъства. Ще разясниш ли на държавния секретар кой поема отговорност за действията в такъв случай?

Всички в залата стояха неподвижно и гледаха разтревоженото лице на екрана. Знаеха, че министърът е протеже на Паркин, но досега той на няколко пъти ясно бе показал, че за него думата на закона стои над президента.

— Конституцията невинаги е ясна за подобни ситуации — започна той, — особено след конфронтацията между Буш и Хейг и опита за покушение срещу Роналд Рейгън. Но по мое мнение, в отсъствието на президента всички правомощия минават у вицепрезидента. Точно това бих казал и пред Сената.

— Благодаря, Пиер — каза Флорентина, без да откъсва поглед от екрана. — Моля те да повториш същото писмено и да се погрижиш копие от изявлението да се появи незабавно на бюрото на президента.

Образът на министъра на правосъдието изчезна от екрана.

— Въпросът е изяснен, Ралф. А сега бързо ме запознай с обстановката.

Брукс с неохота освободи президентското кресло, а междувременно служител от екипа отвори малкия панел под ключа за осветлението до вратата. Натисна един бутон и бежовата завеса на стената зад мястото на президента се разтвори. От тавана се спусна голям екран с карта на света.

Министърът на отбраната Чарлз Селоувър стана от мястото си. Върху цялата карта се появиха многобройни разноцветни светлини.

— Светлините отбелязват позициите на всички известни противникови сили — каза той, докато Флорентина се обръщаше към картата. — Червените са флотът, зелените — въздушните сили, а сините — армейските дивизии.

— Всеки първокурсник от „Уест Пойнт“ още от пръв поглед ще ти каже точно какво са намислили руснаците. — Флорентина гледеше струпаните в Индийския океан червени точки, зелените светлини в Кабул и сините, разпънати по протежението на границата между Афганистан и Пакистан.

Пол Роув потвърди, че руснаците струпват армиите си около Пакистан от няколко дни и че преди по-малко от час е пристигнала шифрограма от агент на ЦРУ, според която Съветите възнамерявали да пресекат пакистанската граница в десет часа източно стандартно

време. Той подаде на Флорентина декодираните съобщения и отговори на всеки от въпросите ѝ.

— Президентът сподели — многозначително каза Брукс, след като Флорентина прочете и последното съобщение, — че според него Пакистан не е втора Полша и че руснаците не биха посмели да минат пакистанската граница.

— Мисля, че сме на път да разберем дали мнението му е вярно — отвърна тя.

— Президентът — добави Брукс — поддържаше през цялата седмица контакт с Москва, както и с министър-председателя на Англия, президента на Франция и канцлера на Западна Германия. Всички те изразяват съгласие с твърдението му.

— Оттогава ситуацията се е променила коренно — рязко отвърна Флорентина. — Очевидно е, че трябва да разговарям със съветския президент.

Брукс отново се поколеба.

— Незабавно — добави Флорентина.

Брукс вдигна телефона. Всички мълчаха, докато се осъществяваше връзката. Флорентина никога не бе разговаряла с президента Романов и усети как сърцето ѝ бясно бие. Знаеше, че телефонът ще бъде наблюдаван, за да прихване и най-малката несъзнателна реакция от нейна страна. Предполагаше, че същото се отнася и за съветския лидер. Нали твърдяха, че именно това устройство позволило на руснаците да въздействат грубо върху Джими Картър.

След няколко минути се чу гласът на Романов.

— Добър вечер, госпожо Каин — каза той, без да споменава титлата ѝ. Гласът му бе толкова ясен, сякаш се намираше в съседната стая. След четирите години в английския кралски двор акцентът на руския президент почти не се долавяше, а английският му бе съвършен. — Мога ли да попитам къде е президентът Паркин?

Устата на Флорентина пресъхна. Съветският президент продължи, преди да може да му отговори:

— В Калифорния при любовницата си, не се и съмнявам.

Флорентина не се изненада, че руският лидер е осведомен за живота на Паркин по-добре от нея. Сега вече бе ясно защо руснаците са избрали да прекосят пакистанската граница точно в десет.

— Прав сте — каза тя. — И тъй като ще отсъства най-малко още няколко часа, ще ви се наложи да си имате работа с мен. Затова следва да ви уведомя, че съм натоварена с всички президентски пълномощия при отсъствието на титуляря.

Усети избилите по челото ѝ капчици пот, но не смееше да ги избърше.

— Разбирам — каза бившият шеф на КГБ. — В такъв случай мога ли да запитам каква е целта на това обаждане?

— Не бъдете наивен, господин президент. Искам да знаете, че дори и един ваш войник да престъпи границата на Пакистан, Америка ще реагира незабавно.

— Това би била много смела постъпка от ваша страна, госпожо Каин.

— Очевидно не разбирате американската политическа система, господин президент. За нея не е нужна никаква „смелост“. Като вицепрезидент, аз съм единственият човек в Америка, който няма нищо за губене, а може да постигне всичко.

Този път тишината не бе заради нея. Флорентина усети как набира кураж. Руснакът ѝ даваше възможност да продължи, преди да отговори.

— Ако не наредите на флота си да завие на юг, не изтеглите всичките си десет дивизии от пакистанската граница и не върнете всичките си МИГ-25 и СУ-7 в Москва, няма да се поколебая да ви атакувам по суша, въздух и море. Разбрахте ли ме?

Телефонът прекъсна.

Флорентина се обърна.

В помещението отново се суетяха професионалисти, които досега само бяха „проигравали“ подобни ситуации, а сега чакаха също като нея да разберат дали подготовката, опитът и познанията им ще бъдат подложени на изпитание.

Ралф Брукс сложи ръка на микрофона на слушалката и съобщи, че президентът е кацнал в Колорадо и иска да разговаря с Флорентина. Тя вдигна червената слушалка на обезопасения телефон.

— Флорентина? Ти ли си? — попита Паркин със силния си тексаски акцент.

— Да, господин президент.

— Чуй ме хубаво, госпожо. Ралф ми разказа за станалото и в момента съм на път към Вашингтон. Пристигам след два часа. Така че не прави нищо прибързано. И гледай пресата да не разбере за отсъствието ми.

— Да, господин президент.

Връзката прекъсна.

— Генерал Диксън? — каза Флорентина, без да си прави труда да поглежда към Брукс.

— Да, госпожо — отвърна генерал-полковникът, който до момента не бе отварял уста.

— За колко време можем да мобилизираме ударна сила в района?

— В рамките на един час мога да вдигна във въздуха десет ескадрили F-111 от базите ни в Европа и да ги насоча към цели в СССР. Средиземноморският флот е почти в непрекъснат контакт с руснаците, но може би ще е по-добре да го прехвърлим по-близо до Индийския океан.

— Колко време ще му е нужно да стигне дотам?

— Между два и четири дни, госпожо.

— Тогава издайте заповедта, генерале. И направете всичко възможно да стигне там за два дни.

Не се наложи да чака дълго — на екрана се появи следващият доклад. Точно от това се страхуваше най-много. Руският флот продължаваше да приближава неуморно към Карачи, а към Салабад и Асадабадон на афганистанската граница напредваха нови и нови съветски дивизии.

— Свържете ме с президента на Пакистан — нареди Флорентина.

Гласът му се разнесе след секунди.

— Къде е президентът Паркин? — бе първият му въпрос.

„Ох, и ти ли“ — за малко не отвърна Флорентина, но вместо това каза:

— Връща се от Кемп Дейвид. Очакваме го всеки момент.

Запозна го набързо с обстановката и мерките, които бе взела до момента, и ясно му даде да разбере докъде е готова да стигне.

— Слава богу, поне един храбър човек — каза Мурбаз Бхуто.

— Стойте на линия и ще ви държим в течение за всички промени — каза Флорентина, без да обръща внимание на комплимента.

— Да се свържа ли отново с руския президент? — попита Ралф Брукс.

— Не — отвърна Флорентина. — Дайте ми министър-председателя на Англия, президента на Франция и канцлера на Западна Германия.

Погледна часовника си. Седем и тридесет и пет. През следващите двадесет минути успя да разговаря и с тримата лидери. Англичаните се съгласиха с плана ѝ, французите бяха настроени скептично, а германците нямаха желание да помагат.

Следващата получена информация бе, че руските МИГ-25 в Кабул се готвят да излетят.

Флорентина незабавно нареди на генерал Диксън да обяви бойна готовност. Брукс понечи да протестира, но вече всички присъстващи бяха поставили кариерите си в ръцете на една жена. Мнозина я наблюдаваха внимателно. Лицето ѝ оставаше напълно безизразно.

Генерал Диксън се върна в Оперативната зала.

— Госпожо, F-111 са готови за излитане, Шести флот се движи с пълна скорост към Индийския океан, а една бригада въздушни десантчици може да бъде спусната при Ланди Котал до пакистанската граница след шест часа.

— Добре — тихо каза Флорентина. Телексът продължаваше да предава съобщението, че руснаците все така напредват по всички фронтове.

— Не мислиш ли, че е по-добре да се свържем отново с Романов, преди да е станало прекалено късно? — обади се Брукс.

Флорентина забеляза, че ръцете му треперят.

— Защо да се свързваме с него? Нямам какво да добавя. Ако отстъпим сега, винаги ще е прекалено късно — спокойно каза Флорентина.

— Но ние трябва да постигнем компромис, или утре президентът ще изглежда като пълен кретен — каза Брукс и се надвеси над нея.

— Защо? — попита Флорентина.

— Защото накрая ще трябва да отстъпиш.

Флорентина не отговори, а завъртя креслото си към генерал Диксън, който стоеше от другата ѝ страна.

— Госпожо, за един час можем да навлезем в съветското въздушно пространство.

— Разбрано — каза тя.

Ралф Брукс вдигна звънящия телефон. Генерал Диксън се върна в залата.

— Президентът всеки момент ще кацне във военновъздушната база „Ендрюс“. Ще е тук след двадесет минути — каза Брукс. — Говори с руснаците и им кажи да спрат, докато не дойде.

— Не — каза Флорентина. — Ако руснаците не се върнат още сега, можеш да си сигурен, че ще разтръбят на целия свят къде точно е бил президентът, когато са прекосили границата. Във всеки случай съм убедена, че ще се върнат.

— Ти си се побъркала, Флорентина! — изкрещя той.

— Никога не съм била по-нормална — отвърна тя.

— Да не мислиш, че американският народ ще ти е благодарен, че си го въвлякла във война за Пакистан? — попита Брукс.

— Не става въпрос за Пакистан — каза Флорентина. — После ще дойде ред на Индия, след нея ще бъдат Западна Германия, Франция, Великобритания, а най-накрая и Канада. А ти, Ралф, ще продължиш да търсиш извинения и да избягваш конфронтацията дори когато руснаците маршируват по Конститушън авеню.

— Щом това е решението ти, аз си измивам ръцете — каза Брукс.

— И несъмнено ще останеш в историята със същата слава, с каквато и последният, извършил това позорно дело.

— Ще кажа на президента, че не си се съобразила с мен и си отменила нарежданията ми — каза Брукс: повишаваше тон с всяка следваща дума.

Флорентина погледна красавеца, чието лице в момента бе почервняло като домати.

— Ралф, ако ще подмокряш гащите, защо не го направиш в тоалетната за момченца, а не в Оперативната зала?

Брукс излетя навън.

— Остават двадесет и седем минути, а руснаците все още не дават признаци, че ще се оттеглят — прошепна Диксън в ухото ѝ.

По телекса дойде съобщение, че петдесетте МИГ-25 и СУ-7 излитат и ще достигнат пакистанската граница след тридесет и четири минути.

Генерал Диксън отново застана до нея.

— Двадесет и три минути, госпожо.

— Как се чувствате, генерале? — попита го тя, като се мъчеше гласът ѝ да звучи спокойно.

— По-добре от деня, когато влязох в Берлин като лейтенант, госпожо.

Флорентина заръча на шефа на екипа да провери телевизионните канали. Вече започваше да разбира през какво е минал Кенеди по време на Кубинската криза. Си Би Ес излъчваше филмче за Попай, Ен Би Си — баскетболен мач, а Ей Би Си — стар филм с Роналд Рейгън. Провери отново всички телевизии, но нямаше промяна. Оставаше ѝ само да се моли да разполага с достатъчно време, за да докаже правотата си. Отпи от чашата кафе, която бяха оставили до лакътя ѝ. Беше горчиво. Бутна чашата настрана в момента, когато Паркин нахълта в залата, следван от Брукс. Президентът бе облечен в свободна риза, спортно яке и карирани панталони.

— Какво става тук, по дяволите! — бяха първите му думи.

Флорентина тъкмо ставаше от креслото му, когато генерал Диксън каза:

— Двадесет минути, госпожо.

— Бързо казвай какво е положението, Флорентина — настоя Паркин и се настани на мястото си.

Тя седна на стола от дясната му страна и бързо му разказа какво е направила до този момент.

— Глупачка! — изкрещя той. — Защо не си послушала Ралф? Никога нямаше да ни вкара в тази беля.

— Знам точно какво би направил държавният секретар при така възникналите обстоятелства — студено каза Флорентина.

— Генерал Диксън — каза президентът, като ѝ обърна гръб. — Какво е точното разположение на силите?

Генералът започна да разяснява ситуацията. Светлините на картата зад него проблясваха непрекъснато — показваха последното разположение на руските войски.

— След шестнадесет минути бомбардировачите F-111 ще бъдат над вражеска територия.

— Свържете ме с президента на Пакистан — каза Паркин и удари с юмрук по масата.

— Чака на линия — спокойно каза Флорентина.

Президентът грабна слушалката, наведе се над масата и заговори с конфиденциален тон:

— Съжалявам, че се получава така, но нямам друг избор освен да отменя решението на вицепрезидента. Тя не разбира пълните последствия от действията си. Не искам да оставате с впечатление, че ви изоставяме. Бъдете сигурен, че ще уредим мирно изтегляне на руските войски от територията ви при първа възможност.

— За бога, не можете да ни изоставяте точно сега! — възкликна Бхуто.

— Трябва да направя онова, което е най-добро за всички ни — отвърна Паркин.

— Както направихте с Афганистан.

Паркин игнорира думите му и тресна слушалката.

— Генерале?

— Да, сър — пристъпи напред Диксън.

— Колко време остава?

Генералът погледна малкия електронен часовник, окачен на тавана.

— Единадесет минути и осемнадесет секунди.

— Сега ме чуйте, и то внимателно. Вицепрезидентът си е позволила прекалено много в мое отсъствие и трябва да намеря начин да се измъкна от цялата тази каша, преди да са се разхвърчали лайна. Генерале, смятам, че ще се съгласите.

— Напълно, господин президент, но при тези обстоятелства бих се придържал към сегашното положение.

— Има и други съображения, които отиват далеч отвъд военните. Така че искам да...

Някакъв останал незабелязан досега полковник в дъното на залата нададе вик. Всички млъкнаха, дори президентът.

— Какво има?! — изкрещя Паркин.

Погледите на всички се насочиха към полковника.

— Руският флот обръща и се насочва на юг — прочете шифрограмата той.

Президентът остана без думи.

— Самолетите МИГ-25 и СУ-7 отлитат на северозапад към Москва — продължи полковникът.

В залата се раздадоха радостни възгласи. Телексите изплюха потвърждение на съобщението.

— Генерале — обърна се Паркин към председателя на съвета на началник-щабовете, — ние победихме. Днес е триумфален ден за вас и за Америка. — Той се поколеба, след което добави: — Искам да ви кажа, че съм горд, че изведох родината си от смъртна опасност.

Никой в Оперативната зала не се разсмя.

— Поздравления, господин президент — побърза да се обади Брукс.

Всички отново нададоха радостни викове, а неколцина членове на екипа отидоха да поздравят Флорентина.

— Генерале, върнете момчетата. Изпълниха фантастична операция. Поздравления, вие също свършихте страхотна работа.

— Благодаря, господин президент — каза генерал Диксън. — Но според мен похвалите заслужава...

Президентът се обърна към Ралф Брукс.

— Това е повод за празнуване, Ралф. Всички ще помним този ден до края на живота си. Денят, в който показахме на света, че с Америка шега не бива.

Флорентина стоеше в ъгъла, сякаш нямаше нищо общо със случилото се в тази зала. Излезе няколко минути по-късно, след като президентът продължаваше да не ѝ обръща внимание. Върна се в кабинета си на първия етаж и прибра папката, затръшна чекмеджето и си отиде вкъщи. Нищо чудно, че Ричард никога не би гласувал за демократ.

— Един джентълмен ви очаква от седем и половина — бяха първите думи на иконома, когато Флорентина се прибра в дома си на Обзърватори Съркъл.

— Боже мили! — възкликна тя и забърза към дневната.

Едуард се бе излегнал със затворени очи на канапето пред камината. Тя го целуна по челото и той незабавно се събуди.

— А, скъпа. Несъмнено си спасявала света от катастрофа, нали?

— Нещо такова — отвърна Флорентина и закрачи из стаята, докато му разказваше за случилото се в Белия дом. Едуард никога не я бе виждал толкова разгневена.

— Е, едно нещо може да му се признае на Пит Паркин — каза Едуард, когато тя свърши. — Последователен е.

— Няма да бъде такъв след утре.

— Какво искаш да кажеш?

— Каквото чу. Утре сутринта ще свикам пресконференция и ще разкажа на всички какво точно стана. Повръща ми се и ми дойде до гуша от непочтеното му и безотговорно поведение, и зная, че повечето хора от Оперативната зала ще потвърдят всичко, което ти казах.

— Това ще е и прибързано, и безотговорно — каза Едуард, загледан в огъня.

— Защо? — изненада се Флорентина.

— Защото Америка ще се окаже с президент некадърник. Може и да станеш герой на деня, но не след дълго всички ще те презират.

— Но... — започна Флорентина.

— Никакво но. В този случай ще ти се наложи да преглътнеш гордостта си и да се задоволиш да използваш случилото се тази вечер като оръжие, с което да напомняш на Паркин за споразумението ви за единствения му мандат.

— И да го оставя, сякаш нищо не се е случило?

— И да оставиш Америка, сякаш нищо не се е случило — твърдо каза Едуард.

Няколко минути Флорентина продължи да крачи мълчаливо из стаята.

— Прав си — каза най-накрая. — Проявих недалновидност. Благодаря ти.

— И аз щях да съм недалновиден, ако бях преживял всичко това.

Флорентина се разсмя, после каза:

— Хайде стига. Да хапнем нещо. Сигурно умираш от глад.

— А, не. — Едуард погледна часовника си. — Макар че трябва да призная, вице, че ти си първото момиче, което съм чакал на среща за вечеря цели три часа и половина.

Президентът ѝ звънна рано сутринта.

— Вчера свърши страхотна работа, Флорентина. Оценявам начина, по който изпълни първата част на операцията.

— Снощи изобщо не го показахте, господин президент — отвърна тя. Едва сдържаше гнева си.

— Смятам днес да направя обръщение към нацията — продължи Паркин, без да обръща внимание на коментара ѝ. — И макар че все още е рано да обявя, че няма да се кандидатирам за втори мандат, ще си спомня своята лоялност, когато му дойде времето.

— Благодаря, господин президент — бе единственото, което успя да каже Флорентина.

Президентът направи обръщение към нацията в осем вечерта пред трите телевизионни мрежи. Спомена името на Флорентина само мимоходом и остави всички с впечатлението, че е разполагал с пълен контрол над положението.

Един-два национални вестника предположиха, че вицепрезидентът е имал пръст в разговорите с руския лидер, но тъй като Флорентина не можеше да бъде открита за потвърждение, твърденията на Паркин останаха неоспорвани.

Два дни по-късно Флорентина бе изпратена в Париж за погребението на Жискар д'Естен. Когато се върна във Вашингтон, общественото вече беше достатъчно добре информирано за последните ходове от Голямата игра и Паркин се бе превърнал в национален герой.

До първия предварителен избор оставаха по-малко от осем месеца и Флорентина каза на Едуард, че е време да започне да планира президентската си кампания за 1996 година. За тази цел тя прие всички покани да говори навсякъде из Америка и през годината отправи послания към избирателите в тридесет и три щата. С радост забеляза, че навсякъде хората смятат за повече от ясно, че тя ще е следващият президент. Отношенията ѝ с Пит Паркин си оставаха сърдечни, но ѝ се наложи да му напомни, че наближава времето да обяви, че смята да остане на поста си само един мандат, за да може официално да започне кампанията си.

Един юлски понеделник се върна във Вашингтон от Небраска и намери бележка от президента. Уведомяваше я, че ще обяви намеренията си в обръщението към нацията в четвъртък. Едуард вече беше започнал да разработва стратегическия план на кампанията, така

че да стартират с пълна скорост веднага след като президентът обяви официално, че няма да се кандидатира отново.

— Моментът е избран идеално, вице — каза той. — Разполагаме с четиринадесет месеца преди кампанията и преди октомври не е необходимо дори да декларираш, че ще се кандидатираш.

В четвъртък вечерта Флорентина седеше в кабинета си и чакаше обръщението на президента. И трите телевизионни мрежи щяха да предават речта му и всички бяха съобщили слуха, че шейсет и пет годишният Паркин не смята да се кандидатира за втори мандат. Флорентина гледаше с нетърпение как камерата се спуска от фасадата на Белия дом и продължава напред към Овалния кабинет, където седеше президентът.

— Скъпи сънародници — започна той. — Винаги съм вярвал, че трябва да ви държа информирани за плановете си, тъй като не желая никакви спекулации относно моето бъдеще и по-точно — дали смятам след четиринадесет месеца да се състезавам отново за тази висока длъжност. — Флорентина се усмихна. — Ето защо искам да използвам възможността и ясно да заявя, че мога да завърша мандата си, без да се вълвичам в партийната политика.

Флорентина подскочи от радост. Паркин се наведе напред и зае онази поза, която пресата наричаше „откровена“.

— Работата на президента е да служи на народа си оттук, от Овалния кабинет. Ето защо обявявам, че макар и да остана кандидат за президент на следващите избори, ще оставя републиканците да се занимават с вътрешнопартийните си боричкания, а аз самият ще продължа да работя в Белия дом за ваше добро. Надявам се да ми гласувате привилегията да продължа да ви служа още четири години. Бог да ви благослови.

Няколко секунди Флорентина остана като зашеметена. Най-сетне вдигна телефона и набра номера на Овалния кабинет. Отговори ѝ женски глас.

— Идвам веднага да се срещна с президента — каза Флорентина, тресна слушалката и тръгна към Овалния кабинет.

На входа я посрещна личната му секретарка.

— В момента президентът има съвещание, но мисля, че всеки момент ще се освободи.

Флорентина крачи нервно в коридора цели тридесет и седем минути, преди да ѝ бъде разрешено да влезе.

— Пит Паркин. Ти си лъжец и измамник — каза гневно тя още преди вратата да се е затворила зад гърба ѝ.

— Чакай малко, Флорентина. Мисля, че за доброто на нацията...

— За доброто на Пит Паркин, който не си държи на думата! Бог да е на помощ на тази страна! Ще ти кажа само едно. Не желая да се кандидатирам за втори път за вицепрезидент.

— Съжалявам да го чуя — каза президентът и отбеляза нещо в тефтера си, — но, естествено, макар и с мъка, приемам решението ти. Не че щеше да има кой знае каква разлика.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямах намерение да те каня да бъдеш мой подгласник за втория мандат, но ти самата направи разрешаването на проблема много по-лесно и безболезнено. Така партията ще разбере защо се налага да си потърся друг партньор за изборите.

— Ще ги изгубиш, ако се кандидатирам срещу теб.

— Не, Флорентина. Ще изгубим и двамата, а републиканците току-виж спечелили и Сената, и Камарата на представителите. Това не би те направило най-популярната дама.

— Няма да получиш подкрепата на Чикаго. Нито един президент не е печелил избори без Илинойс и те никога няма да ти го простят.

— Могат, ако сменя един сенатор от щата с друг.

Флорентина се смрази.

— Няма да посмееш!

— Ако избира за вицепрезидент Ралф Брукс, ще откриеш, че е достатъчно популярен. Така ще кажат и хората в Илинойс, когато обясня, че виждам в негово лице своя естествен наследник след пет години.

Флорентина излезе, без да каже нито дума. Сигурно бе единственият човек, затръшвал някога вратата на Овалния кабинет.

38.

Когато в събота по време на играта голф в Кейп Код Флорентина разказа на Едуард подробностите около срещата с Паркин, той призна, че новините не го изненадват особено.

— Може и да не е кой знае какъв президент, но разбира от макиавелизъм повече от Никсън и Джонсън, взети заедно.

— Трябваше да те послушам в Детройт, когато ме предупреди, че ще се случи тъкмо това.

— Какво казваше баща ти за Хенри Осбърн? Миризливец веднъж, миризливец завинаги.

Подухваше лек ветрец и Флорентина хвърли във въздуха няколко стръкчета трева, за да определи посоката на вятъра. После извади топка от чантата си, нагласи я и я запрати надалеч. За нейна изненада, вятърът отклони топката леко вдясно и тя падна в някакъв храст.

— Май не усети накъде духа вятърът, а, вице? — обади се Едуард. — Надявам се това да е шансът ми да те бия, Флорентина.

Запрати топката си право към центъра на игрището, но на двадесет метра по-близо от топката на Флорентина.

— Положението е сериозно, Едуард, но не и непоправимо — усмихна му се тя и вкара топката си в дупката с лек удар.

— Още е рано да се каже — отбеляза Едуард, докато се готвеха да продължат към втората дупка. Попита я какви са плановете ѝ.

— Паркин е прав. Не мога да вдигна шум, защото така само ще наля вода в мелницата на републиканците. Затова реших да погледна на нещата реалистично.

— И какво означава това?

— Ще изкарам тези четиринадесет месеца като вицепрезидент и после ще се върна в Ню Йорк като председател на управителния съвет на „Барон“. Имам може би най-пълния поглед върху компанията от обиколките си по света и мисля, че мога да предложа някои идеи, от които конкурентите ще ни дишат прахта.

— Звучи така, сякаш ни очакват интересни времена — усмихна се Едуард.

Продължиха към втората площадка. Той се опита да се съсредоточи, а Флорентина продължаваше да приказва:

— Може да реша да вляза и в управителния съвет на „Лестър“. Ричард винаги искаше да разбере от първа ръка как работи една банка. Винаги е казвал, че плаща на директорите повече, отколкото получава президентът на Съединените щати.

— По този въпрос трябва да се обърнеш към Уилям, не към мен.

— Защо? — попита Флорентина.

— Защото той става председател от първи януари догодина. Знае за банковото дело повече, отколкото мога да науча за цял живот. Наследил е инстинктите на Ричард по отношение на финансите. Ще остана директор още няколко години, но съм сигурен, че банката не може да попадне в по-добри ръце от неговите.

— Достатъчно възрастен ли е, за да поеме подобна отговорност?

— На същата възраст, на която ти пое управлението на „Барон“ — отвърна Едуард.

— Какво пък, ще имаме поне един президент в семейството, пък макар и на банка — каза Флорентина и пропусна удар от половин метър.

— Едно на едно, вице. — Едуард отбеляза резултата на картончето си и се загледа към стометровата ивица, която лъкатушеше напред. — Добре, сега знам какво ще правиш през половината от времето си. А планирала ли си и другата половина?

— Да — отвърна Флорентина. — Тръстът „Ремажен“ остана без директор след смъртта на професор Ферпоза. Реших да го оглавя. Знаеш ли какъв е влогът на фондацията в момента?

— Не, но е достатъчно да се обадиш, за да разбереш — каза Едуард, докато се съсредоточаваше върху удара.

— Ще ти спестя едно жетонче — каза Флорентина. — Двадесет и девет милиона долара, носещи печалба от четири милиона годишно. Едуард, дойде време да се построи първият университет „Ремажен“ със стипендии за децата на първо поколение имигранти.

— И не забравяй, вице, надарени деца без значение какъв е произходът им — каза Едуард и запрати топката.

— Все повече и повече говориш като Ричард — разсмя се тя.

Едуард се обърна.

— Ще ми се и да бях толкова добър на голф, колкото него — отбеляза той, като гледаше как малката топка отлита надалеч и се удря в едно дърво.

Флорентина като че ли не го чу. И след като запрати топката си право по средата на окосената площ, двамата тръгнаха в различни посоки. Продължиха разговора си чак когато стигнаха площадката, където Флорентина продължи да говори за това къде ще бъде построен новият университет, колко студенти ще може да приеме през първата година и кой ще е първият ректор. Междувременно изгуби третата и четвъртата дупка и се насили да се съсредоточи, но въпреки това се добра до равен резултат чак на осмата.

— Днес ще съм особено радостна да дам стоте ти долара за републиканците — каза Флорентина. — Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това да видя как Паркин и Брукс гризват дървото.

Въздъхна — на път към десетата площадка топката ѝ се удари в едно късо желязно колче.

— Още съм далеч от поражението — каза Едуард.

Флорентина не му обърна внимание.

— Колко години пропилях само с тази политика!

— Виж, с това не мога да се съглася — каза Едуард. — Шест години в Конгреса, още осем в Сената и накрая — първата жена вицепрезидент. Освен това подозирам, че историята ще запише името ти във връзка с пакистанската криза много по-вярно, отколкото Паркин. Макар и да не постигна онова, което искаше, за следващата жена ще е много по-лесно да продължи по стъпките ти. Даже смятам, че ако беше кандидат на демократите на следващите избори, нямаше да имаш проблеми с победата.

— Допитванията до общественото мнение определено са същите. — Флорентина пак се опита да се съсредоточи, но пропусна. — По дяволите! — изруга тя, когато топката изчезна сред дърветата.

— Днес не си в най-добрата си форма, вице — каза Едуард. После спечели десетата и единадесетата позиция, но изгуби следващите две заради прибързаните си удари.

— Мисля да построим „Барон“ в Москва — каза Флорентина, когато стигнаха до четиринадесетата площадка. — Това беше една от най-големите амбиции на баща ми. Казвала ли съм ти, че техният

министър на туризма Михаил Соколов отдавна се опитва да ме уговори за това? Трябва да отида на едно ужасно културно пътуване до Москва следващия месец и ще имам чудесната възможност да обсъдя с него идеята по-подробно. Добре поне че си има балета на Болшой, борш и хайвер. Поне те никога не са се опитвали да ме замъкнат в леглото с някой красив млад мъж.

— И не биха посмели, като знаят за уговорката с голфа — засмя се Едуард.

Поделиха си четиринадесетата и петнадесетата позиция, а Едуард спечели шестнадесетата.

— На път сме да открием какво значи да си под натиск — каза Флорентина.

Едуард изгуби седемнадесетата позиция — топката мина само на метър от дупката. Сега цялата среща зависеше от последната дупка. Флорентина игра добре, но един щастлив рикошет от някаква бабуна почти изравни топката на Едуард с нейната. Вторият му удар изпрати топката само на двадесет метра от площадката.

— Има още много да учиш, Едуард — каза Флорентина, но запрати топката си в пясъчния капан.

Едуард се разсмя.

— Трябва ли да ти напомням колко съм добра от пясъка? — попита тя и доказа думите си, като запрати топката на четири стъпки от дупката.

Едуард стреля от двадесет метра и топката му спря на шест стъпки.

— Това може да е последната ти възможност — каза тя.

Едуард се съсредоточи, бутна топката и я изгледа как тя се поколеба на ръба, преди да падне в дупката. Подскочи и хвърли стика във въздуха с радостен вик.

— Още не си победил — каза Флорентина. — Но не се съмнявай, това е най-доброто, до което можеш да стигнеш.

Измери с око разстоянието до дупката. Ако успееше, мачът щеше да завърши наравно и щеше да е спасена.

— Не позволявай на хеликоптерите да отвличат вниманието ти — каза Едуард.

— Единственото нещо, което отвлича вниманието ми, си ти, Едуард. Имай предвид — няма да успееш. Остатъкът от живота ми

зависи от този удар, така че можеш да си сигурен, че няма да направя грешка. Всъщност — каза тя и отстъпи крачка назад — ще изчакам хеликоптерите да отминат.

Загледа се в небето и зачака. Шумът от двигателите се усилваше все повече и повече.

— Чак дотук ли стигна, само и само да спечелиш, Едуард? — попита тя, когато едната от машините започна да се спуска.

— Какво става, по дяволите? — разтревожи се Едуард.

— Нямам представа — каза Флорентина. — Но подозирам, че скоро ще разберем.

Полата ѝ се развя от вятъра, когато първият хеликоптер кацна на няколко метра от тях. Перките продължиха да се въртят. Някакъв полковник скочи от машината и се втурна към Флорентина. Втори офицер слезе на тревата и застана до хеликоптера; държеше малко черно куфарче. Флорентина и Едуард гледаха слисани как полковникът застава мирно и отдава чест.

— Госпожо президент — каза той, — президентът е мъртъв.

Флорентина сви юмрук, докато агентите заобикаляха осемнадесетата дупка. Погледът ѝ се отмести към черното ядрено куфарче, за което сега отговаряше тя. Надяваше се никога да не ѝ се налага да го отваря. За втори път в живота си осъзна какво означава истинска отговорност.

— Как се е случило? — спокойно попита тя.

Полковникът продължи със същия отсечен тон:

— Президентът се върна от сутрешния си крос и се оттегли в покоите си да вземе душ и да закуси. Изминаха повече от двадесет минути, преди някой да заподозре, че нещо не е наред. Отидох да проверя, но вече бе твърде късно. Докторът каза, че е получил масивен коронарен инфаркт. Имаше два по-леки сърдечни удара миналата година, но и в двата случая успяхме да ги покрием от пресата.

— Колко хора знаят за смъртта му?

— Трима души от личния му екип, личният му лекар, госпожа Паркин и министърът на правосъдието, с когото се свързах незабавно. Той ми нареди да ви открия и да положите клетва за встъпване в длъжност колкото се може по-бързо. След това трябва да ви придружа до Белия дом, където министърът на правосъдието очаква да обяви

подробностите около смъртта на президента. Министърът се надява, че одобрявате нарежданията му.

— Благодаря, полковник. Най-добре веднага да тръгваме към дома ми.

Следвана от Едуард, полковника, офицера с черното куфарче и четиримата агенти, Флорентина се качи в хеликоптера. Докато той се издигаше, тя гледаше надолу към окосената площадка. Топката ѝ така и си бе останала на четири стъпки от дупката. След няколко минути кацнаха на поляната пред къщата в Кейп Код. Останалите три хеликоптера останаха да висят във въздуха.

Флорентина ги въведе в дневната, където малкият Ричард си играеше с епископ О'Райли, който бе долетял на гости за уикенда.

— Защо тези хеликоптери летят над къщата, бабо? — попита Ричард.

Флорентина обясни на внука си какво се е случило. Уилям и Джоана само станаха от столовете си — не знаеха как да реагират.

— Какво следва, полковник? — попита Флорентина.

— Трябва ни библия и текстът на клетвата — каза той.

Флорентина отиде до писалището си в ъгъла и извади от най-горното чекмедже библията на мис Тредголд. Текстът на президентската клетва бе по-труден за намиране. Едуард предположи, че може да я има в „Как се става президент: 1972“ на Тиъдър Х. Уайт, за която си спомняше, че е в библиотеката. Оказа се прав.

Полковникът се обади на министъра на правосъдието и провери дали текстът е верен. След това Пиер Левал разговаря с епископ О'Райли и му обясни как да извърши процедурата.

В дома си в Кейп Код Флорентина застана до семейството си, полковник Макс Пъркинс и Едуард Уинчестър, които играеха ролята на свидетели. Взе библията в дясната си ръка и повтори думите след епископ О'Райли.

— Аз, Флорентина Каин, тържествено се заклевам да изпълнявам съвестно задълженията си като президент на Съединените щати, с всички сили да пазя, закрилям и защитавам Конституцията на Съединените щати, и Бог да ми е на помощ.

Уилям пръв поздрави майка си, след което всички се опитаха да повторят примера му едновременно.

— Трябва да тръгваме към Вашингтон, госпожо президент — каза няколко минути по-късно полковникът.

— Разбира се — каза Флорентина и се обърна към стария семеен свещеник. — Благодаря, монсеньор.

Епископът не отговори. За първи път през живота си дребният ирландец бе останал без думи.

— В най-близко бъдеще ще ми потрябват за още една церемония.

— И каква ще бъде тя, скъпа?

— Веднага щом намерим свободен уикенд, двамата с Едуард ще се оженим.

Едуард изглеждаше по-изненадан и зарадван дори от момента, в който бе разбрал, че Флорентина е станала президент.

— Ако не успееш да довършиш играта, тя се смята за спечелена служебно от противника ти — продължи тя. Едуард я прегърна, а Флорентина продължи: — Скъпи, ще ми трябва твоята мъдрост и сила, но най-вече любовта ти.

— Имаш ги вече близо четиридесет години, вице. Искях да кажа...

Всички се разсмяха.

— Трябва да тръгваме, госпожо президент — настоятелно повтори полковникът.

Флорентина кимна и в същия момент телефонът иззвъня.

Едуард вдигна слушалката.

— Ралф Брукс. Казва, че спешно трябва да разговаря с теб.

— Едуард, ако обичаш, извини ме пред държавния секретар и му обясни, че в момента не мога да говоря. — Едуард тъкмо се канеше да предаде съобщението, когато тя добави: — И го помоли да бъде така добър да се яви при мен в Белия дом.

Едуард се усмихна и четиридесет и третият президент на Съединените щати излезе през вратата. Вървящият до нея полковник докосна радиопредавателя си и тихо каза:

— Баронесата се връща към Короната. Договорът е подписан.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.